

TRƯỜNG VŨ TRỤ

Truyện edit mừng sinh nhật lần thứ 13 của diễn đàn Lê Quý Đôn
(25/6/2003 - 25/6/2016)

Tình chiến

Editor: Salemsmall

Mục lục

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>
<u>Chương 29</u>

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 46: Ngoại Truyện: Nhà Có Một Tiểu Ma Đầu](#)

[Chương 47: Ngoại Truyện 2](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49: Ngoại Truyện: Dưới Ngọn Đèn Tàn](#)

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Ở thành phố A, khi nhắc tới nhà họ Giang - một gia tộc có xuất thân cách mạng, thì không ai là không biết.

Ông cụ nhà họ Giang chinh chiến suốt cả cuộc đời, từ chiến dịch Độ Giang* đến những cuộc viễn chinh, rồi lại chiến tranh Việt Nam, trên người ông có đến mười mấy vết sẹo, bàn tay cũng dày đặc những nốt chai. Ông đã vì quốc gia mà cống hiến không biết bao nhiêu. Trên bả vai ông đeo quân hàm Thượng tướng, năm đó ông khoác áo giáp dũng mãnh ra trận, cho dù là ai cũng đều phải tôn kính gọi một tiếng "Ông Giang".

(* chiến dịch Độ Giang: tức chiến dịch Vượt sông Trường Giang, tháng 4 năm 1949. Chi tiết xem tại: ĐÂY)

Ông cụ có ba người con, ai cũng đều có tiền đồ xán lạn, cả đời ông cũng coi như được nở mày nở mặt.

Con trai thứ hai của ông cụ Giang – Giang Chấn Quốc đang đảm nhiệm chức thị trưởng tại thành phố B, con đường làm quan rộng mở, một bước lên mây, giống như mặt trời giữa ban trưa. Con dâu Kiều Hoàn là giảng viên cao cấp của Học viện Múa, vốn là trường nữ của gia tộc danh giá nhất vùng đất Giang Nam, ngay cả một cái giờ tay nhắc chân đều có khí chất và vô cùng quyến rũ không ai có thể học theo được.

Nhưng trong một gia tộc như vậy, lại có một người trái ngược hoàn toàn, đó là cháu trai của ông cụ Giang, con trai của vợ chồng Giang Chấn Quốc - Giang Bắc Thần. Mỗi lần ông cụ nhìn thấy anh đều muốn chửi bới

một hồi, tức giận đến mức râu cũng vểnh lên. Nhưng mà ai cũng biết, trong đám con cháu nhà họ Giang, ông cụ lại yêu thương đứa cháu này nhất.

Giang thiếu được chiều chuộng từ nhỏ, hai mươi tuổi đã lên đường sang Mỹ du học. Ba năm sau khi anh tốt nghiệp Ivy trở về, trở thành một Hoa kiều thiên tài có chút danh tiếng tại phố Wall. Mặc dù về nước vài năm nay cũng ăn chơi trác táng một cách bừa bãi nhưng công việc làm ăn lại vô cùng thuận lợi, chưa kể có rất nhiều người ao ước và ghen tị về bề ngoài, bản lĩnh cũng như thủ đoạn làm ăn của anh.

Ở thành phố này, mọi người đều biết, khi Giang thiếu cười càng tươi, thì đó là dấu hiệu sự nguy hiểm đang tới gần. Như lúc này đây.

Hôm nay đáng lẽ ra anh phải tới công ty vì một dự án, nhưng lại bị vướng mắc vì ở trên chậm chạp không chịu phê duyệt công văn, phía bên kia lại sốt ruột muốn triển khai dự án, chậm một phút đồng hồ thôi cũng có thể khiến một khoản tiền lớn bị tổn thất ra bên ngoài. Giang Bắc Thần ngồi ăn uống linh đình cùng mấy lão già xảo quyết hơn năm mươi tuổi, phải nói những lời nịnh hót mà chính anh cũng cảm thấy buồn nôn, nhưng không ngờ bọn họ vẫn không đồng ý, cực kỳ khó khăn. Sau khi uống xong ly rượu thứ tư anh nghĩ thầm, nếu lần này mấy lão già kia còn không nói cho rõ ràng dứt khoát thì đành phải quay về xin anh hai giải quyết vậy, trong lòng anh không nhịn được thầm mắng một tiếng.

"Bắc Thần à, hôm nay cháu thật đúng là nể nang mấy người trong cục chúng ta, cháu yên tâm, ngày mai chú sẽ bảo thư kí đưa công văn tới cho cháu, ha ha."

Những nụ cười dối trá trong tiệc rượu như thế này anh đã nhìn quen từ lâu, người đang nói chuyện là Trương cục trưởng, là người đang chịu trách nhiệm về dự án ở phía Bắc thành phố, thấy Giang Bắc Thần đã nói lời ngon ngọt một lúc lâu, cho nên mặc dù cấp trên vẫn đông kéo tây kéo không chịu

đồng ý, nhưng ngộ nhờ chộc giận tiểu tổ tông này, thì chỉ sợ sau này ngay cả trái cây ngon mình cũng không có mà ăn.

"Nếu chú Trương đã nói như vậy, thì cháu đây chỉ có thể chờ tin của chú thôi."

Dưới ánh đèn, Giang Bắc Thần cười một cách lễ phép và khiêm tốn, viên đá Obsidian trên cổ tay áo sơ mi phản chiếu ra ánh sáng rực rỡ dưới ánh đèn thủy tinh. Anh vươn bàn tay sạch sẽ thon dài cầm lấy ly rượu trước mặt, rồi đứng dậy.

"Cám ơn sự ủng hộ của các chú các bác, trong công ty cháu còn có chút việc bận, cháu xin phép đi trước." Nói xong, anh ngửa đầu uống cạn ly rượu, rồi nói lời tạm biệt với mọi người, đúng lúc ấy trợ lý Thẩm Vi Dịch phía sau cũng cầm lấy áo khoác của anh rồi đi theo anh ra khỏi phòng bao.

Bây giờ đang là đầu đông, trong bóng đêm, Giang Bắc Thần đứng dưới ngọn đèn đường chờ lái xe chạy xe tới, bóng dáng cao lớn được phản chiếu dưới ánh đèn của khách sạn nhìn vô cùng ôn hòa.

Thẩm Vi Dịch giương mắt nhìn anh, hơi hơi do dự nói.

"Lần này, là cố ý."

Giang Bắc Thần tùy tiện đút hai tay trong túi quần, nhìn chiếc xe đang từ từ chạy tới từ phía xa, chậm rãi mở miệng.

"Nếu như Trịnh Ngọc Khôn muốn đấu với tôi, vậy thì tôi sẽ chơi với lão ta tới cùng. Đi điều tra xem năm ngoái lão ta báo cáo hạng mục kia là bao nhiêu."

"Vâng."

Đánh rắn phải đánh ba tấc, huống chi còn là một con rắn độc như Trịnh Ngọc Khôn.

Rượu quá ba tuần, thì đêm cũng đã khuya. Trong pub Sai Giờ, mọi người đang nhảy nhót điên cuồng, DJ thì chơi những bài nhạc đình tai nhức óc, nơi nào cũng có thể nhìn thấy đám công tử nhà giàu đang phóng túng trụy lạc. Trong phòng bao trên lầu hai, Chiến Sính và Kỷ Hành Đông một phải một trái ngồi bên cạnh Giang Bắc Thần. Chiến Sính vừa ôm cô người mẫu mới nổi trong lòng, cầm nho đút cho cô ta ăn, vừa tán gẫu với Giang Bắc Thần

"Lần này lão già làm ở cục xây dựng thành phố kia bị cậu chơi đùa vô cùng thâm hiểm, nghe nói vợ ông ta sau nhìn xong đã lập tức đưa tới phòng cấp cứu, đến bây giờ thì ông ta ở trong bệnh viện cũng không dám lộ mặt ra, cơ quan cũng đã tạm thời cách chức ông ta rồi.

Kỷ Hành Đông ngồi bên cạnh tiếp lời: "Có khi đang nghĩ xem làm thế nào để chơi lại cậu đấy, nếu như không được thì bán lại dự án kia cho tớ đi? Vốn dĩ nó cũng đâu có sạch sẽ gì."

Giang Bắc Thần ngậm điều thuốc, quay đầu để cho mỹ nữ bên cạnh châm lửa giúp, đôi mắt hẹp dài hơi hơi híp lại, đôi chân thon dài gác lên bàn trà, dáng vẻ điển hình của một nhị thế tổ*

(* - Nhị thế tổ (二世祖) là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua. Theo vi.wikipedia.org).

"Sao cậu cứ thích chiếm lợi ích từ chỗ tớ thế? Lần trước Chiến Sính nói cho cậu làm về vũ khí quân sự, sao cậu lại không cần?"

Kỷ Hành Đông cười quỷ dị: "Sao tớ dám chiếm lợi ích từ bên vũ trang chứ, chỉ có nhà tư bản vô liêm sỉ như cậu, tớ mới có thể chơi đùa được thôi ~~"

"Không cho, " Giang Bắc Thần bướng bỉnh liếm liếm khóe môi, "Tớ còn phải chơi đùa cho đến khi lão ta nghe lời mới thôi, khi nào tớ lấy được công văn đã phê duyệt vào tay, sẽ đưa cho cậu."

Chiến Sính vỗ bảp đùi, vô cùng đau đớn nhìn anh. "Này! Cậu nói xem, cái tính này của cậu bao giờ mới sửa được chứ, ép lão già kia đến chỗ chết thì có lợi gì với cậu chứ? Nếu ông cụ nhà cậu mà biết, không lột của cậu một lớp da thì cũng chăm sóc cậu bằng gia pháp."

Giang Bắc Thần chỉ nghịch điện thoại di động, không hiểu đang cùng vị mỹ nữ đầu bên kia di động tán tỉnh cái gì, mà cứ làm như không nghe thấy.

Dường như Kỷ Hành Đông vừa nhớ tới cái gì đó, bất chợt quay đầu, miệng mấp máy.

"Làm sao vậy, trông y như con cá vàng, cậu muốn nói cái gì?" Giang thiếu tập trung nhìn màn hình, những tia sáng màu bạc phản chiếu làm tôn lên đôi mắt nghiêm túc nhưng lại vô cùng sáng ngời của anh.

"Chuyện là... Hôm kia tớ có gặp Sở Hàm." Kỷ Hành Đông do dự mở miệng.

Ngón tay đang lướt trên điện thoại di động ngừng một lát, nhưng lại lập tức khôi phục bình thường.

"Trông có vẻ không được ổn lắm. Nghe nói cô ấy làm kỹ sư vận hành thử ở công ty Đức Mậu, mỗi ngày đều phải dầm mưa dầm gió ở công trường, cả người cũng không còn giống như trước kia nữa. Không thể nào giải thích được..."

"Liên quan gì đến tớ?" Giang Bắc Thần nghiêng đầu nhìn anh ta, đôi lông mày không kiên nhẫn nhíu lại.

"Dù sao thì năm đó cô ấy cũng một lòng với cậu mà, chuyện mà ba cô ấy làm cũng không liên quan gì tới cô ấy..." Kỷ Đông vẫn chưa từ bỏ ý định.

Chiến Sính nghén cổ, đổ thêm dầu vào lửa hỏi: "Thảm như vậy thật sao? Tớ nhớ năm đó cô ấy cũng là một đóa hoa trong đại viện, vô cùng kiêu ngạo."

Giang Bắc Thần ném chiếc điện thoại lên mặt bàn, bực mình hỏi hai người kia: "Các cậu đã nói xong chưa?"

Chiến Sính và Kỷ Hành Đông biết, đây chính là dấu hiệu khi anh chuẩn bị tức giận. Nhưng mà hai người không ngờ rằng, chuyện này đã qua lâu như vậy, mà Giang Bắc Thần vẫn chưa quên được. Hai người liếc mắt nhìn nhau, người nào cũng không dám mở miệng lần nữa.

Chuyện giữa Sở Hàm và Giang Bắc Thần, cho dù là người ngoài cuộc có chứng kiến rõ ràng đến đâu, thì cũng không thể sáng tỏ hết được.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Sau khi liên tục vượt qua ba cái đèn đỏ nhưng lại vẫn gặp phải cái đèn đỏ thứ tư, Giang Bắc Thần bực mình kéo kéo cổ áo rồi chửi thề một câu, con mẹ nó thật xui xẻo!

Thật giống như bị trúng tà vậy! Dọc đường đi, trong đầu anh luôn hiện lên câu nói mà Kỷ Hành Đông đã nói với anh lúc ở Sai Giờ.

Anh quẹo xe vào đại viện, đi thẳng vào bên trong mặc kệ lính gác cửa đang chặn lại. Nhưng khi đi đến cửa nhà, Giang Bắc Thần bỗng nhiên dừng bước, quay đầu ngẩn ngơ nhìn căn nhà cách nhà họ Giang một bức tường phía sau lưng anh.

Trong sân, hai gốc cây bạch quả bị gió thổi vang lên tiếng lá xào xạc, chiếc cổng lớn bằng sắt chạm trổ hoa văn cũng đã phủ thêm một lớp gỉ sắt, hai tầng lầu lẽ ra phải có đèn điện sáng trưng, nhưng lúc này lại tối đen như mực, không có một chút ánh sáng.

Giang Bắc Thần từ từ bước tới, nhìn dáng vẻ tiêu điều về đêm của căn nhà kia mà sửng sờ hồi lâu.

Hình như là vào năm anh mới sáu tuổi, giữa buổi trưa mùa hè, giàn bầu sau nhà chính là chỗ vui chơi lý tưởng của anh và anh cả, trên giàn bầu là những quả bầu hồ lô treo lủng lẳng, khiến cho con đường lát đá được phủ một màu xanh mát, anh và anh cả thả quả bầu hồ lô xuống dưới hồ nước để đùa giỡn mấy con cá nhỏ. Khi ấy, dxie»n. d«axn. l«e. qxu»y. d«oxn có một bé gái chừng ba bốn tuổi luôn đứng ở phía sau giàn bầu, gương mặt trắng trẻo nõn nà, đôi mắt bồ câu đen láy, tóc buộc hai bên, mặc một chiếc váy

màu hồng nhạt, xinh đẹp giống như búp bê. Cô bé chỉ nhìn bọn họ mà không dám bước tới, lúc đó Giang Bắc Thần cảm thấy rất tò mò, bèn chỉ tay vào cô bé hỏi: "Anh cả, kia là ai vậy? Tại sao không tới đây chơi cùng chúng ta?"

Khi ấy, anh cả của Giang Bắc Thần đã mười mấy tuổi, cũng từng nghe người lớn trong nhà nói chuyện, đó là con gái của nhà họ Sở, anh cũng rất ít khi chơi cùng cô bé đó.

"Đó là con gái của bác Sở. Nó lúc nào cũng thích gây chuyện, nên mẹ không cho bọn anh chơi cùng nó."

Bạn nhỏ Giang Bắc Thần nhìn bé gái xinh như búp bê đứng đằng sau giàn bầu kia, nhìn thế nào cũng không giống một đứa bé thích đi gây chuyện, vì thế bạn nhỏ Giang Bắc Thần tràn đầy khí thế bước tới nhìn cô bé mắt sáng long lanh kia, rồi chỉ vào hồ nước hỏi.

"Em có muốn chơi cùng không?"

Bé gái nhìn hồ nước, rồi lại nhìn cậu bé trước mặt thật lâu, sau đó đôi mắt bừng sáng, sợ sệt gật đầu.

"Vậy thì đi thôi." Cậu bé giống như một cậu chủ nhỏ dắt tay bé gái xinh đẹp như búp bê ấy đi về phía trước.

"Nhưng mà, anh ấy không cho em tới gần đó, không cho em bước qua giàn bầu này." Bé gái rụt rè rút tay về.

"Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em." Bạn nhỏ Giang Bắc Thần nắm lấy bàn tay mềm mại của cô bé một lần nữa, vẻ mặt vô cùng kiên quyết.

Khi ấy, cô bé con kia và tiểu vương tử nhà họ Giang đã chơi đùa với nhau bên bờ hồ dưới giàn bầu suốt cả một mùa hè.

Khi ấy, Giang Bắc Thần không biết rằng, đó chính là quãng thời gian tuy ngắn ngủi nhưng lại quý giá nhất thời thơ ấu của cô bé, bởi vì khi ấy, anh là người đầu tiên chịu chơi cùng cô bé, cũng là người đầu tiên đã tin tưởng và bảo vệ cô bé.

Khi ấy, Giang Bắc Thần vẫn chưa biết cô tên là Sở Hàm, không biết rằng nhà họ Giang không thích cô, cũng không biết rằng cô là người mà sau này anh đã dùng mọi thủ đoạn để giữ lại bên mình, lại càng không biết rằng, anh, chính là kiếp nạn của cô.

Thoáng một cái mà đã hơn hai mươi năm trôi qua.

Giang Bắc Thần hơi cúi đầu xuống, bật ra một nụ cười tự giễu, nhưng mà anh đã không còn là cậu bé không hiểu sự đời vẫn luôn che chở cho cô như ngày xưa nữa rồi, có lẽ đã không còn như vậy từ rất lâu rồi.

...

Trong căn nhà cũ của một khu chung cư phía đông Tứ Cửu thành*, ẩm thuốc trên bếp tỏa khói nghi ngút. Sở Hàm cầm chiếc khăn thật dày, cẩn thận nhắc ẩm thuốc từ trên bếp xuống. Mái tóc quấn dài được cô buộc lỏng phía sau gáy, chiếc áo lông cao cổ trên người càng làm tôn lên dáng vẻ nhỏ nhắn gầy yếu của cô.

(*) Nguyên gốc 四九城 nghĩa là Tứ Cửu thành. Chỉ bốn cửa hoàng thành, chín cửa nội thành ở Bắc Kinh. Bốn cửa hoàng thành gồm có Thiên An Môn, Địa An Môn, Đông An Môn, Tây An Môn. Còn chín cửa nội thành gồm có Chính Dương (Tiền môn), Sùng Văn, Tuyên Vũ, Triều Dương, Phụ Thành, Đông Trực, Tây Trực, An Định, Đức Thắng. Ngày nay Tứ Cửu thành không chỉ đơn thuần chỉ về các cổng thành trên mà mang theo nghĩa rộng chỉ Bắc Kinh, bao hàm văn hóa Bắc Kinh, tình cảm cùng bầu không khí hoài niệm an tĩnh hài hòa. (Nguồn: Puck dđlqd)

Mẹ Sở dựa vào chiếc giường gỗ trong phòng nhìn bóng lưng con gái mình, âm thầm thở dài.

Đã ba năm rồi, kể từ sau khi chuyển ra khỏi đại viện, con gái bà vẫn luôn không được vui. Sau khi lo liệu hậu sự cho ba Sở, con bé đưa bà đi tìm nhà, cố gắng làm việc, tích góp tiền để chữa bệnh cho bà. Nhìn qua thì trông con bé vẫn rất lạc quan hăng hái, nhưng mà mẹ Sở biết, trong ánh mắt của con gái mình đã không còn xuất hiện những tia sáng rực rỡ của ngày xưa nữa.

Sinh mệnh của con bé cũng giống như loài cỏ gai vậy.

Dường như thế giới bên ngoài có màu sắc gì đi nữa thì con bé cũng không cảm thấy hứng thú và quan tâm, tính tình cũng dần dần trở nên lạnh nhạt trầm tĩnh. Ngay cả nói chuyện dường như cũng ít đi.

"Mẹ ơi, uống thuốc thôi ạ" Mẹ Sở đang nghĩ ngợi thì bất chợt nghe thấy giọng nói trong trẻo ngọt ngào của con gái.

"Ừ." Bà vươn tay nhận lấy bát thuốc vừa đủ ấm, vỗ vỗ bên cạnh ý bảo con gái ngồi xuống.

"Niếp Niếp à, đừng cố sức như vậy. Trong khoảng thời gian này ngày nào con cũng chạy tới công trường, mẹ thấy trên đùi con chỗ nào cũng có vết bầm tím. Bệnh của mẹ đã khá hơn nhiều rồi, nếu cảm thấy không ổn thì con bỏ công việc này đi, kiếm chỗ làm mới tiền lương ít đi một chút nhưng không phải làm việc vất vả như thế này nữa." Mẹ Sở đau lòng xoa mấy vết trầy xước trên cổ tay cô.

Sở Hàm kéo ống tay áo che đi mu bàn tay, rồi lấy thìa mức thuốc đưa đến miệng mẹ mình. "Không sao đâu mẹ ạ, ở công trường khó tránh khỏi việc bị đụng độ va chạm. Hiện giờ là giai đoạn quan trọng nhất của công trình, con chỉ chịu trách nhiệm vận hành thử máy móc thiết bị thôi, không vất vả gì đâu. Mẹ cứ yên tâm đi ạ."

"VẬY, con đã suy nghĩ kỹ chuyện dì Trương nói chưa?" Mẹ Sở thử thăm dò con gái mình.

Sở Hàm cup mí mắt xuống, hai hàng lông mi dài mềm mại khẽ rung rung, nhưng cô không nói gì. Mẹ sở lại nhìn cô một cái rồi nói tiếp: "Con cũng không còn trẻ nữa, dù gì thì đứa con trai đó của dì Trương cũng là quản lý của một ngân hàng, có thu nhập ổn định. Mẹ cũng không cầu mong điều gì khác, chỉ mong con lấy chồng rồi sống một cuộc sống bình yên là đủ. Mấy ngày hôm trước, dì Trương đã cầm tấm ảnh của con về, rồi nói rằng đối phương rất vừa ý con..."

"Mẹ, " Sở Hàm cắt đứt lời nói tiếp theo của mẹ mình, "Bây giờ con chưa muốn nghĩ đến chuyện này, con vẫn còn muốn ở với mẹ thêm vài năm nữa. Chuyện này, cứ tạm gác sang một bên đi ạ."

...

Tiếng máy móc chạy âm âm, mười mấy chiếc máy đang liên tục sản xuất ra những thiết bị vật lý, trên sàn chỉ chít những mạch điện tổ hợp và các loại phụ tùng. Lúc này đang phải tiến hành thí nghiệm sự ảnh hưởng của ánh nắng mặt trời, nên mỗi ngày Sở Hàm đều phải leo lên rất cao, nơi có nhiều ánh nắng mặt trời để chạy thử thiết bị.

"Kỹ sư Sở! Kỹ sư Sở!" Giữa tiếng máy móc ù ù gầm rú, vang lên tiếng gọi rất to của Tiểu Trương ở bộ phận văn phòng.

Sở Hàm dùng một tay khó nhọc đỡ lấy tấm lưới sắt, hơi quay đầu lại, thân hình gầy yếu giống như có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào. Cô cũng lớn tiếng trả lời:

"Có chuyện gì vậy?"

Ở bên dưới, một công nhân mặc bộ quần áo bảo hộ lao động màu xanh dương và đội mũ bảo hiểm đang cầm di động trong tay, nói: "Trên tổng gọi

điện thoại tới, nói cô mau chóng trở về đó một chuyến!"

"Tôi biết rồi!" Cô quay người lại, dùng kim điện vặn đinh ốc lại cho thật chặt rồi giao cho trợ thủ ở bên cạnh, sau đó từ từ leo xuống bằng chiếc thang.

Tổng giám Triệu cảm thấy vô cùng khó hiểu đối với yêu cầu của đối phương trong lần hợp tác này. Trước kia, những công ty khác chỉ yêu cầu về thành quả mà không chỉ định người nào hoàn thành. Nhưng mà lần này hợp tác cùng công ty An Đạt, họ lại chỉ đích danh Sở Hàm tới hỗ trợ kỹ thuật cho công trình cho đến khi công trình hoàn thiện.

Mặc dù từ trước đến nay chưa bao giờ có quy định như vậy, nhưng mà ai bảo người ta là ông lớn An Đạt chứ, có thể hợp tác cùng bọn họ là chuyện vừa mừng lại vừa lo. Hơn nữa, nếu đàm phán thành công thì công ty sẽ thu được một khoản lợi nhuận vô cùng lớn. Sở Hàm tốt nghiệp ở nước ngoài nên về kỹ thuật hay trình độ lý luận đều rất xuất sắc, ở trong ngành danh tiếng của cô cũng không nhỏ, vậy nên người ta đến chỉ đích danh cô cũng không có gì là khó hiểu.

Cốc, cốc, cốc. Tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi." Tổng giám Triệu cất văn kiện thật cẩn thận rồi nhìn người vừa đi vào.

"Tổng giám Triệu, anh tìm tôi ạ?" Sở Hàm đã thay bộ quần áo bảo hộ lao động, cả người bây giờ gọn gàng sạch sẽ.

"Tiểu Sở à, lại đây nào, ngồi xuống đây." Tổng giám tươi cười, vươn tay chỉ vào chỗ ngồi trước mặt, "Hiện giờ, chúng ta đang đàm phán một hợp đồng với An Đạt, đây là lần đầu tiên bọn họ thực hiện loại công trình này, cho nên công ty quyết định cử cô đi theo."

Sở Hàm cầm lấy bản hợp đồng, suy nghĩ một chút rồi cuối cùng vẫn từ chối.

"Tổng giám Triệu, tôi vẫn chưa hoàn thành hạng mục hợp tác cùng công ty Thái Dương, bây giờ đang là giai đoạn quan trọng, nếu bàn giao cho người khác thì sẽ bị chậm tiến độ. Dự án hợp tác cùng An Đạt này, chỉ bằng anh hãy cử người khác đi."

"Aiz, việc kia không vội, bây giờ cũng đã đủ người rồi, vả lại một cô gái như cô suốt ngày phải làm việc ở chỗ đó thì sao có thể chịu được. Cứ quyết định như vậy đi, dự án lần này rất quan trọng với chúng ta. $\infty \infty \infty \infty \infty$. Cô phải biết bên nào nặng bên nào nhẹ." Tổng giám Triệu khoát tay rồi đưa qua cho cô một tập tài liệu, ý tứ trong lời nói quá rõ ràng, cô đừng có mà không biết điều.

Cô nhận lấy rồi đọc qua hai trang, quả là đãi ngộ tốt. Nếu cô tiếp nhận phần công việc này thì mẹ có thể được hưởng mức điều trị tốt nhất trong thời gian phẫu thuật ba tháng rồi.

Do dự một lúc lâu, cô mới ngẩng đầu lên nhìn vẻ mặt đầy mong đợi của Tổng giám Triệu, nói: "Vậy được rồi, tôi sẽ cố gắng hoàn thành sớm công việc hiện tại để nhận dự án này."

Nhưng mà Sở Hàm không biết rằng, phía sau dự án này có không biết bao nhiêu lợi ích và âm mưu cá nhân. Cô lại càng không biết rằng, kể từ giây phút này, cô sẽ từng bước từng bước đi vào tâm một trận cuồng phong.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Tầng 33, tòa cao ốc Thế Cần.

"Ngày mai, chín giờ sáng sẽ ký hợp đồng với Ngô tổng của công ty Thân Dương, ba giờ chiều có hội nghị cấp cao thường kỳ, ngân hàng bên kia gọi điện tới hy vọng hạng mục tiếp theo chúng ta sẽ tiếp tục hợp tác với bọn họ, còn nữa, con trai của Trịnh Ngọc Khôn là Trịnh Khải bên công ty An Đạt vừa mới ký một hợp đồng với Đức Mậu, dường như là đang muốn cạnh tranh căn cứ thực nghiệm với chúng ta trong năm tới.

Thẩm Vi Dịch nhìn lịch trình trong tay rồi báo lại từng việc với người đang ngồi trước bàn ký văn kiện.

"Chuyện mà tôi nói, anh đã điều tra xong chưa?"

"Đã điều tra rồi ạ, tư liệu ở trong này." Trợ lý Thẩm rút ra một túi hồ sơ hơi mỏng từ tập văn kiện đang cầm trên tay, đặt lên bàn.

Người đàn ông vẫn đang cúi đầu ký tên bỗng nhiên buông bút đứng dậy, bước đi thong thả đến bên cửa sổ. Ánh nắng mặt trời chiếu xuống tạo nên một chiếc bóng nhàn nhạt quanh người anh, khiến cho người ta nhìn không rõ vẻ mặt. Dáng người cao ráo thẳng tắp làm cho người có khí chất bất phàm như Thẩm Vi Dịch cũng không nhịn được mà tán thưởng một phen.

"Tôi biết rồi, anh ra ngoài đi." Giang Bắc Thần nheo mắt nhìn xuống dòng người đông như mắc cửi bên dưới, chậm rãi nói.

Trên bàn đặt một túi hồ sơ, ở phần họ tên chính giữa đã viết rõ ràng một cái tên: Sở Hàm.

Trong văn phòng bí thư tại tòa nhà Ủy ban thành phố, Trịnh Ngọc Khôn cầm một chồng văn kiện thật dày đặt trước mặt Trịnh Khải.

"Con xem văn kiện này đi, phía bên kia con đã tiến hành tới đâu rồi? Nếu không còn vấn đề gì nữa ba sẽ gửi nó xuống dưới."

Trịnh Khải nhận lấy rồi xem vài tờ, gương mặt u ám bỗng trở nên vui mừng.

"Ba cứ yên tâm đi, hợp đồng với bên Đức Mậu đã ký xong, Sở Hàm cũng đã đồng ý tiếp nhận công trình này. Nhưng mà con hơi không hiểu, tại sao cứ nhất định phải kéo cô ấy vào chuyện này?"

"Dự án này là nhiệm vụ mà cấp trên giao xuống thành phố, nếu ai có thể tiếp nhận rồi hoàn thành nó thì đúng là được đi đường tắt. Ba cậu ta đang cố gắng vào ban thường vụ, cho nên lần này Giang Bắc Thần nhất định sẽ nhúng tay vào, rõ ràng là bọn họ đang muốn nhắm vào ba đây mà."

"Ba nói... Giang Bắc Thần... cũng muốn dùng cách này à?" Trịnh Khải nghi ngờ hỏi lại.

"Đúng vậy!" Trịnh Ngọc Khôn đập mạnh ly trà xuống bàn, "Cậu ta định vượt mặt con để đấu thầu được dự án này! Nhà họ Giang có quyền thế như vậy, nếu Giang Bắc Thần muốn có được dự án này là chuyện vô cùng đơn giản. Nhưng nếu cậu ta có được nó thì hai chúng ta cũng xong đời, vậy nên cần phải có một viên thuốc an thần. Nếu như kéo con bé nhà họ Sở kia vào chuyện này, thì cho dù có xảy ra chuyện gì, cậu ta cũng sẽ âm thầm chịu đựng. Ba đoán hẳn sẽ không dám làm ầm ĩ lên đâu. Chúng ta cứ lấy con bé đó làm bùa hộ mệnh đi."

"Giang Bắc Thần và Sở Hàm đã chia tay nhau lâu như vậy rồi, lúc ấy còn xôn xao náo loạn cả thành phố. Cô ấy và nhà bọn họ có mối thù lớn như vậy, cách này có thể dùng được hay sao ạ?"

"Mày thì biết cái gì! Mấy hôm trước Giang Bắc Thần đã sai người đi tìm tư liệu của Sở Hàm, chỉ cần dựa vào chuyện này thì ba có thể khẳng định rằng hai người này, vẫn chưa kết thúc được đâu!"

Trịnh Khải nghe xong cảm thấy hứng thú, mỉm cười khó hiểu rồi đứng dậy từ trên ghế sofa.

"Vậy được rồi, con sẽ chờ tin tốt từ ba. Nhưng mà cứ cố giành lấy đồ của Giang Bắc Thần nhét vào tay con... chỉ sợ rằng ba cũng sẽ không được yên ổn đâu..."

Trịnh Khải ra khỏi cửa, quay đầu cười một cách giễu cợt với Trịnh Ngọc Khôn đang ngồi trước bàn rồi khép lại cánh cửa lớn của văn phòng bí thư Trịnh.

Trịnh Ngọc Khôn và nhà họ Giang đấu với nhau không phải chỉ mới một năm hai năm, mà bắt đầu đấu với ba của Giang Bắc Thần từ rất lâu rồi, mặc dù người nhà họ Trịnh có chí lớn nhưng người nhà họ Giang lại quyền cao chức trọng nên nhà họ Trịnh lúc nào cũng phải chịu lép vế. Bây giờ khó khăn lắm mới có một cơ hội để cạnh tranh với Giang Bắc Thần, tất nhiên là Trịnh Ngọc Khôn sẽ không đời nào bỏ qua, cho dù có bị đánh đến vỡ đầu cũng phải để cho con trai mình phân cao thấp.

Nên nói thế nào nhỉ, đúng rồi, là không biết tự lượng sức mình.

Từ trước đến nay, con cháu nhà họ Giang đều không thích giờ cơm tối, bởi vì sao? Bởi vì trong đầu ba mẹ họ luôn có thể nghĩ ra đủ cách để ép bọn họ đi vào khuôn khổ, từ anh cả Giang Đông Minh đến em út Giang Tử Nhiễm, không một ai có thể thoát khỏi cực hình này.

Mà ngày hôm nay đích xác là ngày phải chịu cực hình của Giang Tử Nhiễm.

Cô cháu gái út của nhà họ Giang năm nay cũng đã 19 tuổi, sau khi vượt qua kỳ thi Cao đẳng thì đã theo học ngành Tiếng Đức ở Học viện Ngoại ngữ của thành phố, bởi vì nhỏ tuổi nhất nên các anh chị trong nhà rất cưng chiều cô. Ở trường học, Giang Tử Nhiễm cũng ngang ngược vô pháp vô thiên. Ba mẹ cô cảm thấy nếu con gái mình cứ tiếp tục như vậy thì không được, nên đã bàn bạc với nhau rằng cuối năm nay sẽ đưa nàng sang Anh để học tập rèn luyện. Vì vậy hôm nay mọi người kéo nhau sang nhà ông cụ để xin phép.

"Ông ngoại, ông đành lòng nhìn cháu đi hay sao?" Giang Tử Nhiễm vừa khóc lóc vừa lắc lắc cánh tay ông cụ Giang làm nũng.

Ông cụ vừa xoa đầu vừa cưng chiều gắp một miếng thịt vào bát cháu gái mình, bắt đầu làm công tác tư tưởng cho Giang Tử Nhiễm.

"Ông ngoại cũng không nỡ đâu, nhưng mà sang bên kia, điều kiện học tập rất tốt, để tránh về sau cháu trở thành một cô gái không có công ăn việc làm đàn hoàng."

"Ông ngoại! Cháu nào có như vậy!"

"Nhóc con, cháu nhớ đừng có qua mặt ông nhé, đừng nghĩ rằng sang bên kia là ông sẽ không thể đi kiểm tra cháu được. Bắc Thần, nếu cháu rảnh thì hãy sang thăm nó nhiều một chút."

Ông cụ Giang vừa lên tiếng đã thẳng thừng cắt đứt ngay ý muốn thương lượng một con đường sống của Giang tử Nhiễm.

"Vâng ạ, ông nội cứ yên tâm đi ạ, chỉ cần cháu có thời gian rảnh sẽ sang theo dõi em ấy." Giang Bắc Thần vừa cam đoan với ông cụ vừa quay sang nhìn Giang Tử Nhiễm với vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa.

"Anh cũng bớt đi gây chuyện đi!" Ông cụ lấy chiếc đĩa gỗ vào bát của anh.

"Tôi nghe nói gần đây anh đang điều tra Trịnh Ngọc Khôn có phải không? Lại còn tranh giành một dự án nào đó với con trai ông ta, khiến mấy người cấp dưới của ông ta không ai được yên. Tôi cảnh cáo anh, đây là thời điểm quan trọng để ba anh có thể thăng chức, nếu vì anh mà chuyện của ba anh bị lỡ dở. Tôi nhất định sẽ không tha cho anh đâu đấy!!!"

"Ông nội à, ông nghe ai nói vậy ạ? Chuyện này không có gì đâu ạ. Cháu với con trai ông ta cạnh tranh công bằng mà, ông cứ yên tâm đi ạ."

"Anh đừng có mà đắc ý. Lần trước tôi có nói với anh về con bé nhà họ Cố, anh thấy thế nào? Tuổi hai đứa cũng hợp nhau đấy. Anh cũng từng này tuổi rồi mà vẫn còn độc thân là không ổn chút nào." Ông cụ Giang lại nhắc lại chuyện cũ, "Bằng tuổi anh, anh cả anh đã có Đô Đô được hai tuổi rồi đấy."

Bây giờ đến lượt Giang Tử Nhiễm vui sướng khi thấy người khác gặp họa rồi.

"Con gái nhà họ Cố ấy ạ? Cố An An phải không ạ?" Giang Bắc Thần khẽ nhúm mày, cố gắng nhớ lại người có tên này.

"Ừ, chính là con bé ấy." Mẹ Giang từ trong bếp đi ra gật gật đầu, dáng vẻ đoan trang. "Mới từ Columbia trở về, mẹ gặp rồi, trông rất xinh xắn, ngoan ngoãn."

"Mẹ à, ở trong mắt mẹ thì ai ngoan ngoãn mà chả tốt. Cố An An này con lạ gì, trước kia còn qua lại với anh em nhà họ Trần. Thế nào, mẹ định bắt con dùng lại đồ cũ của người khác ấy ạ?"

"Anh ăn nói cho cẩn thận!" Ông cụ Giang nện cây gậy ba-toong trong tay xuống đất, "Ba anh không có nhà nên anh định bắt nạt mẹ anh đấy à?"

Cái gì mà đồ cũ hả? Thời đại này có đứa trẻ nào không qua lại với vài ba người chứ. Cái quan trọng là duyên phận."

"Ông nội à, ông đã từng này tuổi rồi mà vẫn còn tin vào mấy cái này ă? Cháu với cô ta không có duyên đâu, ông hãy bỏ cái ý định này đi ă" Giang Bắc Thần từ chối mà không thềm ngẩng mặt lên.

"Mày!" Ông cụ nhất thời bị cháu mình làm cho ghen lời.

"Bắc Thần" Mẹ Giang nhẹ nhàng đặt tách trà trong tay xuống, chuẩn bị răn dạy con trai mình.

"Duyên phận hay cảm giác gì đó thì cũng cần phải có thời gian tiếp xúc mới có thể xác định được. Nếu như con vì ai đó hay vì chuyện gì đó mà từ chối gặp gỡ người con gái khác thì mẹ đành phải quyết định giùm con vậy." Trên gương mặt được chăm sóc rất kỹ lưỡng của Kiều Hoàn không có bất cứ biểu cảm nào, thất lưng bà thẳng tắp, chỉ có điều giọng nói lại vô cùng nghiêm túc. Ngay cả Giang tử Nhiễm đang ngồi bên cạnh cũng không dám ho he một tiếng.

Ông cụ Giang nhìn sắc mặt Giang Bắc Thần tối sầm lại trong nháy mắt, trong lòng cảm thán: Hiếu con, không ai bằng mẹ.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Trong club xa hoa bậc nhất của Tứ Cửu thành, một đám người đang vây quanh chiếc bàn dài.

Chử Mục nhả một ngụm khói về phía Kỷ Hành Đông, nói: "Cậu đã gọi điện cho Giang lão tam chưa?"

"Đang đi đường, chắc sắp đến rồi. Nhưng mà nghe giọng có vẻ không được vui cho lắm, chắc là về nhà bị ông cụ giáo huấn rồi." Kỷ Hành Đông che miệng, ra vẻ thần bí nói.

"Chưa chắc." Chiến Sính lắc đầu, "Ở nhà họ Giang, người có thể làm cho cậu ấy phát hỏa, ngoài mẹ cậu ấy ra thì không có ai khác. Đúng rồi, sao không thấy Nguyễn Nguyễn đâu nhỉ?"

Chử Mục vươn tay đẩy quân bài trước mặt mình ra, uể oải đáp: "Không biết, chắc là cũng đang trên đường tới rồi."

Mà ở nơi khác...

Trên quốc lộ, hai chiếc xe thể thao đang gầm rú truy đuổi nhau, không ai chịu nhường ai.

Một chiếc là Aston Martin màu bạc, một chiếc là Ferrari màu đỏ.

Theo tốc độ càng lúc càng nhanh, khí thế cũng càng lúc càng hung, khiến những chiếc xe khác đang lưu thông trên đường phải nhanh chóng

dạt sang một bên để tránh né. Ai cũng nghĩ rằng kia đúng là hai tên nhị thế tổ đang chán đời muốn mua vui trên đường.

Giang Bắc Thần nghiêng đầu nhìn Chử Duy Nguyễn bên kia, cô nàng đang cắn môi ra sức nhấn chân ga, trông rất có vẻ muốn liều chết với anh. Anh ngầm nghĩ một chút rồi rút cuộc vẫn giảm tốc độ xuống.

Thực sự là không nên so bì trên đường cao tốc, với tính khí nóng nảy của Chử Duy Nguyễn này, nếu như đua xe với anh mà xảy ra chuyện gì, thì không biết sẽ náo nhiệt đến mức nào.

Hai chiếc xe một trước một sau, cách nhau vài giây chạy vào chỗ đậu xe. Hai người gần như xuống xe cùng một lúc, Chử Duy Nguyễn xuống xe, tức giận đóng sầm cửa lại, không thèm liếc mắt nhìn người bên cạnh mà đi thẳng. Giang Bắc Thần ở sau lưng cô huyết sáo trên người làm cô nàng bước đi nhanh hơn.

Vừa mới đẩy cửa ra đã gặp phải cái ôm nhiệt tình của Kỷ Hành Đông.

"Chao ôi, em gái cưng của anh, anh nhớ em muốn chết!"

Chử Duy Nguyễn vốn đang tức giận đến mức không thở được, lại gặp phải cái bản mặt diêm dúa lòe loẹt của Kỷ Hành Đông nên càng thêm phát hỏa, cô dùng đôi bàn tay trắng nõn nhỏ xinh dứt khoát đẩy mạnh anh ta ra.

"Làm ơn tránh xa em ra một chút!"

"Đây là làm sao vậy? Ai chọc giận em gái cưng của bọn anh vậy? Nói cho anh nghe để anh xả giận giúp em." Chiến Sính ngồi bên cạnh nhìn cô nàng tức giận phồng miệng, cười hỏi.

Vừa dứt lời thì nhìn thấy Giang Bắc Thần đang xoay xoay chùm chìa khóa bước tới, trông rất nhàn nhã thảnh thơi.

"Còn cần phải nói hay sao, chắc chắn là lại đua xe với cậu ấy rồi bị thua." Chữ Mục nhìn người nọ bĩu môi.

Những người đang ngồi ở đây đều biết chuyện Chữ Duy Nguyễn và Giang Bắc Thần kết thù từ ngày nhà họ Sở lụn bại. Chữ Duy Nguyễn là người trọng nghĩa khí, cô đau lòng cho bạn thân của mình, nên mỗi lần nhìn thấy Giang Bắc Thần đều trưng ra vẻ mặt khó chịu, hai người nếu không so bì tị nạnh thì lại cãi nhau, sau này mới biến tướng thành so tài cưỡi ngựa, đua xe, chơi bi-a...

Bởi vì Chữ Duy Nguyễn là em gái của Chữ Mục, nên từ nhỏ đã hay đi theo mấy người này, cô có một đôi mắt biết nói, lúng liếng, xinh đẹp như viên ngọc trai đen. Bốn người bọn họ phải nói là rất cưng chiều cô, mặc dù tính cách của cô có phần tùy hứng và thích đi gây chuyện, nhưng đều có người ở phía sau giải quyết hậu quả. Cho nên Giang Bắc Thần cũng không chấp cô, cô thích so bì cái gì cũng chiều theo nhưng rất có chừng mực, thỉnh thoảng thua một lần cho cô được vui vẻ nhưng thỉnh thoảng lại thắng để nhìn cô xù lông lên. Hai người cũng không thực sự vì những chuyện này mà làm tình cảm đi xuống.

Chữ Mục đứng dậy xoa đầu em gái mình, nói: "Nào, ra kia chào hỏi Tam ca của em đi, hơn một năm không gặp cũng đừng quên phép tắc."

Chữ Duy Nguyễn quay đầu nghiêng răng nghiêng lợi suy nghĩ một lát rồi mới bước từng bước tới trước mặt Giang Bắc Thần, ngoan ngoãn nhỏ nhẹ gọi một câu "Tam ca."

Ở Tứ Cửu thành này, chỉ cần là người có chút quyền thế và bản lĩnh thì đều biết, Chữ Mục, Chiến Sính, Kỷ Hành Đông và Giang Bắc Thần là mấy vị tổ tông con cháu của những gia tộc quyền cao chức trọng, đặc tội ai chớ đừng nên đắc tội bọn họ. Bốn người này cùng nhau lớn lên trong đại viện, ngay cả bị đánh cũng là bị đánh cùng nhau. Những người khác đều dựa vào quyền lực của nhà mình để tung hoành ngang dọc trong thành phố

này, nhưng bốn người bọn họ lại dựa vào chính mình để gây dựng sự nghiệp.

Chử Mục là “mệnh quan triều đình”, đang công tác ở Bộ Ngoại giao, đi đến bất cứ đâu cũng có người khép nép phục vụ. Chiến Sính thì từ nhỏ được ba mẹ đưa vào rừng núi để tham gia quân ngũ, anh ở trong quân đội rèn luyện khổ cực mấy năm rồi vào học tại học viện quân sự, sau đó lại ra nước ngoài học tập, bây giờ đã đường đường chính chính là một Thượng tá Giải phóng quân rồi. Kỷ Hành Đông thì có vẻ như là kẻ kém cỏi nhất trong mấy người bọn họ, chỉ thích xây dựng mấy chỗ ăn chơi đàn đúm, hơn một nửa số người thích chơi bởi tụ tập trong Tứ Cửu thành quen mặt anh. Giang Bắc Thần thì đích thị là một nhà tư bản, sau khi du học từ Mỹ trở về, anh bắt đầu đầu tư trên quy mô lớn, từ tài chính, bất động sản đến các sản phẩm công nghệ cao và nguồn năng lượng mới, không lĩnh vực nào là không có mặt Giang Tam thiếu anh. Mỗi quan hệ của bốn người này thân thiết với nhau như anh em ruột thịt khiến người khác phải ghen tị, chưa kể đến quyền thế và tài sản của bọn họ.

Hôm nay, Chử Mục mới từ nước ngoài trở về, nên tối nay ba người kia mở tiệc tẩy trần cho anh ta.

"Giang lão Tam, nói cho anh nghe vì sao hôm nay chú đến muộn hả? Lại phải nghe Thái hậu dạy dỗ có đúng không?" Kỷ Hành Đông mang về mặt bát quái ngồi bên cạnh Giang Bắc Thần, trong đôi mắt hoa đào hiện lên sự tò mò.

"Mẹ tớ bắt tớ phải đi xem mắt Cố An An." Giang Bắc Thần cũng không ngại ngần gì, tựa vào ghế sofa trả lời một cách thoải mái.

"Thái hậu nhà cậu cũng gấp gáp thật đấy, ngày trước cô ta có quan hệ mập mờ với anh em nhà họ Trần, trốn tránh không được lại còn đổ lên đầu cậu sao?" Chiến Sính ra vẻ ngạc nhiên hỏi.

"Chắc là sợ lão Tam của chúng ta nếu không lập gia đình sớm thì về sau sẽ không được..." Kỷ Hành Đông liếc nhìn chỗ nào đó của Giang Bắc Thần rồi quay sang Chiến Sính nói với vẻ sâu xa.

Ngón tay đang định bật lửa của Giang Bắc Thần lập tức ngừng lại, sắc mặt anh âm u, vươn cánh tay dài ra tóm lấy Kỷ Hành Đông chậm rì rì hỏi: "Cậu có muốn thử một chút hay không?"

"Ấy đừng, cậu tha mạng cho tớ đi, một mình Vệ mỹ nữ hầu hạ cậu là đủ rồi, tớ không muốn chen chân vào giữa hai người đâu."

Chử Duy Nguyên đuổi chân đá Kỷ Hành Đông một cái thật mạnh rồi quay lại, nói: "Tứ ca à, anh đừng nói linh tinh, lúc trước nếu không phải Vệ Đình chen chân vào thì không biết là ai với ai đâu."

Nhất thời trong phòng không ai lên tiếng nữa, yên tĩnh đến đáng sợ.

Giang Bắc Thần cup mí mắt xuống, thật lâu sau mới phun ra một ngụm khói, đứng dậy nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của Chử Duy Nguyên, đặt vào lòng bàn tay.

"Nguyễn Nguyễn, sao hôm nay em cứ thích bắt bẻ anh thế. Em nói lại cho anh nghe xem nào, nếu không có Vệ Đình thì là Tam ca với ai?"

Giọng nói của anh bình ổn thậm chí còn có vẻ dịu dàng một cách khác thường, nhưng lại mơ hồ lộ ra sự nguy hiểm. Chử Duy Nguyên cũng biết bản thân mình là người gây sự vô lý, nhưng mà thật sự không nhịn được. Cô vừa muốn mở miệng định trả lời thì đã nghe thấy hai giọng nói đồng thời vang lên.

"Nguyễn Nguyễn!"

"Bắc Thần!"

Một giọng nói là của Chữ Mục, muốn quát Chữ Duy Nguyễn im miệng.

Một giọng nói là của Vệ Đình, gọi người trong lòng đã lâu không gặp.

Mấy người bọn họ cùng nhìn ra ngoài cửa. Vệ Đình đang đứng ở đó, mỉm cười dịu dàng, bộ lễ phục màu xanh ngọc làm tôn lên đôi chân thon dài của cô ta, đôi mắt trong veo lấp lánh như hồ nước mùa xuân.

Giang Bắc Thần thả tay Chữ Duy Nguyễn ra, đi đến trước mặt cô, "Sao em lại đến đây?"

Vệ Đình lại gần, khoác tay Giang Bắc Thần, dịu dàng giải thích: "Em vừa mới kết thúc một show, mọi người đang mở tiệc chúc mừng ở ngay bên cạnh. Em nghe nói anh cũng đang ở đây nên qua xem sao."

Giang Bắc Thần nhìn vào trong phòng gạt đầu, "Nếu em đã đến rồi thì vào bên trong chào hỏi mọi người đi."

Rõ ràng là anh đã ngầm đồng ý cho hành động không mời mà đến này của cô ta.

Vệ Đình vui vẻ bước vào trong, tươi cười chào hỏi những người đang ngồi ở đây. Chữ Mục và Chiến Sính lịch sự đáp lại, rồi lục tục đứng dậy nhường chỗ cho cô ta.

"Nguyễn Nguyễn, đã lâu không gặp em. Chị vừa mới đi Paris về, có mua quà cho em đó, món quà này rất hợp với em." Vệ Đình lấy một chiếc hộp nhỏ màu đen từ trong túi ra, chiếc hộp này được quấn quanh bằng một sợi dây ruy băng màu trắng, bên trên có ký hiệu hai chữ C vô cùng bắt mắt.

Chữ Duy Nguyễn còn đang khó chịu vì cô ta bước vào đây, vậy mà cô ta còn trơ trên ngồi đó muốn tặng quà cho cô. Cô ta nghĩ mình là ai vậy? Tam tấu chắc?

Nhưng dù sao thì cô cũng phải nể mặt Tam ca, bởi vì người là do anh dẫn vào, theo lý thì cũng phải cư xử cho phải phép.

Chử Duy Nguyễn cười một cách giả tạo, vẻ mặt thân thiện, "Sao chị lại tặng quà em chứ, hai ta không thân cũng chẳng quen, em mà nhận thì ngại lắm ạ."

"Em nói gì vậy, em là em gái của Bắc Thần thì cũng là em gái của chị, chị tặng cho em một món quà nho nhỏ thì có gì không đúng chứ?" Đây là lần đầu tiên Vệ Đình thấy Chử Duy Nguyễn lễ phép và khách sáo như vậy, cô ta cười càng tươi hơn, trong lòng cũng cảm thấy lâng lâng.

Chử Duy Nguyễn cầm lấy chiếc hộp mở ra, là một chiếc kim cài áo hình hoa sơn trà tỏa sáng lấp lánh dưới ánh đèn.

Kỳ thật bốn vị đại gia ở đây đều biết, trong thế giới của Chử Duy Nguyễn chia làm hai thể loại, một là những gì cô muốn làm và hai là những gì cô không muốn làm. Với những người không thân thiết thì chưa bao giờ cô khách sáo, thậm chí không thèm để ý, không thèm liếc mắt nhìn đến bất kể đối phương là ai, có thân phận gì. Trước kia, Vệ Đình luôn tìm cách lấy lòng cô nhưng vô dụng, bà cô này không thèm nhìn cũng không thèm nói năng gì, hôm nay tỏ thái độ như vậy chắc có lẽ sắp bị ghen chết rồi.

"Đẹp quá, nhưng mà em vốn dĩ xinh đẹp mà không cần đến trang sức, cho nên cũng không cần dùng nó để tô điểm thêm cho bản thân. Nếu chị không ngại, kỳ báo này của tòa soạn em vẫn còn thiếu mấy trang hình châu báu trang sức, em mượn tạm chị cái này nha. Cám ơn nhiều." Cô nói xong, còn giơ chiếc hộp trong tay lên tỏ vẻ cảm ơn.

Vệ Đình vốn đang mỉm cười, khóe miệng lập tức cứng đờ, vô cùng xấu hổ.

Nhưng mà cô ta là ai chứ? Là người mẫu nổi tiếng nhất Bắc Kinh, từ khi mới vào nghề đến nay đã trải qua không biết bao nhiêu chuyện nhục nhã, huống chi bây giờ còn ở trước mặt mấy vị Hoàng Thái tử này, nên cho dù có muốn nổi giận thì cũng phải nín nhịn.

"Đương nhiên là không ngại rồi, chị đã tặng cho em thì nó là của em, em muốn làm gì cũng được mà."

"Vậy thì tốt quá, mọi người ở lại chơi vui vẻ nhé. Em còn có chút việc bận, em đi trước đây ạ." Chữ Duy Nguyễn hớn hờ cầm áo khoác ra khỏi cửa.

Lúc gần đi khỏi, cô lại lộn lại, thò cổ vào nói một câu đầy ẩn ý: "Tam ca, chú ý thân thể."

Nhân lúc Giang Bắc Thần còn chưa ném cái nút bình rượu trong tay về phía này, cô nàng đã nhanh chân bỏ trốn mất dạng.

Tiếng giày cao gót lộc cộc đi ra cửa lớn. Bên ngoài, những người phục vụ đang đứng thành hàng, cúi đầu chỉnh tề. Chữ Duy Nguyễn thuận tay vứt cái hộp cho một người trong số họ. "Cho cô đấy."

Bốn người trong phòng bao ở lại trò chuyện với nhau thật lâu, chủ đề cũng không có gì ngoài thiếu gia nhà nào đó hay địa phương nào có tiềm năng để đầu tư. Vệ Đình ngồi yên lặng một chỗ, thỉnh thoảng rót thêm rượu cho mọi người, quả thật là khéo léo hiểu lòng người. Giữa chừng, Chiến Sính nháy nháy mắt với Giang Bắc Thần ý bảo anh đêm nay đừng nên bỏ lỡ, ai ngờ Giang thiếu không thèm để ý, chỉ uống rượu nói chuyện phiếm với ba người bọn họ, ngay cả tay cô ta anh cũng chưa chạm vào.

Khi tàn cuộc, Chữ Mục, Chiến Sính và Kỷ Hành Đông lấy cớ đi trước, để lại anh và Vệ Đình đứng cùng với nhau.

Ban đêm, gió thổi có chút lạnh. Vệ Đình tự ôm lấy bả vai mình rồi nhìn sang người đàn ông đang đứng cạnh xe ô tô bằng ánh mắt mong chờ.

"Bắc Thần, bây giờ chúng ta về nhà sao?"

Người đàn ông kia nghe xong, đôi môi mỏng bất chợt nở nụ cười, màu xanh đậm của chiếc áo sơ mi anh đang mặc như hòa vào màu của màn đêm. Anh nói lỏng cà vạt, lộ ra hầu kết trông thật quyến rũ và nam tính.

Giọng nói trầm ấm theo cơn gió lạnh bay đến, "Đúng vậy, đã muộn lắm rồi. Để anh đưa em về."

"Ý em là..."

Không chờ Vệ Đình nói xong, anh đã vòng qua đầu kia của xe, lịch thiệp mở cửa xe cho cô ta.

Trên đường về, hai người không hề nói chuyện. Giang Bắc Thần tập trung lái xe, ngay cả khi đèn đỏ anh cũng rất nghiêm túc nhìn đường mà không quay đầu nhìn người đang ngồi bên ghế lái phụ lấy một cái.

Vệ Đình bỗng dưng cảm thấy xấu hổ và nhục nhã vô cùng.

Cô ta quen Giang Bắc Thần trong một buổi trình diễn giới thiệu sản phẩm ở công ty anh. Lúc đó, Vệ Đình là người mẫu trong một gian hàng ở đó. Khi cô ta nhìn thấy Giang Bắc Thần lên sân khấu đọc diễn văn thì đã không thể nào dời mắt được. Ngày hôm sau, phía truyền thông đồng loạt đưa tin rằng người mẫu Vệ Đình đã sa vào lưới tình của vị tân tổng giám đốc công ty Thế Cần, đi kèm theo đó là bức ảnh chụp đúng lúc đôi mắt chan chứa tình cảm của cô ta đang nhìn về phía anh.

Từ đó về sau, Vệ Đình chủ động liên lạc với Giang Bắc Thần mời anh ăn tối, mặc dù trong ba lần thì có đến hai lần cô ta bị từ chối nhưng mà điều đó cũng không làm lay chuyển được quyết tâm muốn theo đuổi anh của Vệ

Đình. Sau đó, cô ta luôn cố ý hoặc vô ý xuất hiện xung quanh Giang Bắc Thần, mối quan hệ của hai người không xa cũng không gần, có vẻ mập mờ nhưng lại không được thân mật cho lắm. Trong mắt người ngoài thì dường như cô ta là bạn gái chính thức của anh, nhưng chỉ có mình cô ta biết, ba năm trời chưa một lần nào Giang Bắc Thần thừa nhận điều này, ngay cả bạn bè bên cạnh anh cũng không thừa nhận. Đến thời điểm này, hai người chưa từng có một lần tiếp xúc thân mật với nhau, cho dù cô ta có ám chỉ hay khiêu khích thế nào đi nữa, Giang Bắc Thần vẫn luôn bày ra dáng vẻ lạnh nhạt, không nghe không thấy, thái độ của bọn họ đối với cô cũng luôn là lịch sự mà xa cách. Tự như lúc vừa rồi, khi cô ta đi ra khỏi cửa, đã trông thấy một nhân viên phục vụ đang đeo chiếc kim cài áo hình hoa sơn trà kia.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Chử Duy Nguyễn cau mày, khó nhọc tìm nơi dừng xe trong một cái ngõ nhỏ hẹp. Sớm biết thế này cô đã không lái chiếc xe SUV lớn thế này đến, cô bực mình nhớ lại. Bây giờ thì hay rồi, dừng xe ven đường thì kiểu gì cũng bị dán phiếu phạt, mà dừng trong tiểu khu thì thà bị dán phiếu phạt còn hơn. Khó khăn lắm mới có một ông cụ đẩy xe hàng rong đi, lúc này cô mới có chỗ dừng xe.

Lúc Sở Hàm mở cửa đã bị cô ấy làm cho giật nảy mình, chưa nhìn thấy người đã nghe thấy tiếng.

"Trời đất, bà cô của em ơi, chị lại đây giúp em một tay đi, cánh tay của em sắp gãy đến nơi rồi. Mẹ đâu? Mẹ không có nhà hả chị?" Chử Duy Nguyễn đứng ở cửa liếc nhìn vào bên trong.

"Mẹ ra ngoài rồi, bà nói là đi mua len sợi về để đan áo." Sở Hàm nhận lấy đồng hồ trong tay Duy Nguyễn rồi né người ra cho cô ấy đi vào.

"Mẹ đã nhiều tuổi như vậy rồi còn làm mấy việc này làm gì, cần gì cứ nói em mang đến cho, à đúng rồi, trong đây có hai chiếc áo lông cừu em mua cho mẹ, cái túi to kia là thuốc đông y mà lần trước em đến rừng thuốc Đức Nhân Đường đào mang về, lúc sắc thuốc chị nhớ sắc kỹ vào nhé. Em đã hỏi rồi, trong thang thuốc ấy toàn các vị thuốc bổ, uống vào rất tốt đấy. Cái hộp màu đỏ này là găng tay em mua cho chị này. Lần trước em thấy chị leo trèo với đào đất như nông dân vậy, như thế còn gì là da tay nữa. Còn có một lọ thuốc mỡ em mua từ bên Đức mang về có công dụng liền sẹo, chị

nhớ bơi vào trước khi đi ngủ nhé." Chữ Duy Nguyễn vừa thao thao bất tuyệt nói với Sở Hàm vừa giúp cô sắp xếp đồ đạc.

Nếu như hỏi sau khi xảy ra chuyện ba năm trước, có điều gì ở đại viện kia làm cho Sở Hàm cảm thấy lưu luyến không muốn rời xa, thì có lẽ chính là Chữ Duy Nguyễn. Cô ấy là người duy nhất trong đại viện vẫn còn thân thiết với cô sau khi gia đình cô xảy ra biến cố. Hai người từ nhỏ lớn lên bên nhau, cùng nhau học tập, cùng nhau đi du học, cùng làm rất nhiều rất nhiều chuyện mà những đôi bạn thân thiết bình thường vẫn làm. Lúc đó, sau khi ba Sở sợ phải chịu tội mà tự sát, tất cả những người xung quanh dường như biến mất hoàn toàn, Sở Hàm và mẹ xách theo một va ly hành lý rời khỏi căn biệt thự đang ở, cũng chỉ có Chữ Duy Nguyễn mặc kệ những lời can ngăn của người nhà chạy tới tiễn hai mẹ con cô một đoạn đường. Sau này, khi hai mẹ con cô đã chuyển tới nơi này ở, Chữ Duy Nguyễn cũng thường xuyên mang quà tới thăm mẹ Sở và Sở Hàm, sau đó lại cùng cô nói mấy chuyện vui ở bên tòa soạn hay mấy chuyện bát quái của các ngôi sao nổi tiếng. Cũng nhờ có cô tới làm bạn mà mẹ con cô đã vượt qua được quãng thời gian vô cùng khó khăn gian khổ ấy.

Cô đã làm cho Sở Hàm cảm động, chỉ dùng hai chữ "tình bạn" thôi cũng không thể đo lường được.

Hai người sắp xếp đồ đạc xong rồi cùng nhau nằm lên giường, Chữ Duy Nguyễn nghiêng đầu hỏi cô: "Chị đang làm việc cho Trịnh Khải đấy à?"

"Trịnh Khải?" Đôi lông mày xinh đẹp của Sở Hàm hơi nhíu lại, "Đấy có phải là con trai của Trịnh Ngọc Khôn không?"

"Đúng rồi, tập đoàn An Đạt không phải là của Trịnh Khải hay sao?" Duy Nguyễn trợn trừng mắt nhìn cô, "Ngay cả chuyện này mà chị cũng không biết à?"

"Chị không biết." Sở Hàm khẽ lắc đầu, "Chị không mấy khi để ý đến những chuyện này, hôm ấy Tổng giám chỉ tìm chị để nói cho chị biết rằng chị sẽ chịu trách nhiệm về hạng mục này, nên chị cũng không nghĩ nhiều."

"Ồ..., vậy thì chị nên cẩn thận một chút." Chử Duy Nguyễn suy nghĩ một lát rồi vẫn quyết định nói với cô. "Em nghe anh trai em nói hiện giờ Trịnh Khải và... anh ấy đang đấu với nhau rất ác liệt. Hai người bọn họ đang tranh giành nhau dự án năng lượng mặt trời. Chị có biết không, nhà họ Trịnh toan tính như vậy mà toàn bị Tam ca ngáng chân thôi à."

Khi Duy Nguyễn nói đến "anh ấy", giọng nói bất chợt nhỏ đi.

Sở Hàm nhắm mắt lại, yên lặng một lúc lâu. Dưới ánh mặt trời, vẻ mặt của cô vô cùng dịu dàng khiến người khác nhìn cảm thấy vô cùng thư thái. Cô vươn tay ra ôm lấy Duy Nguyễn rồi nói nhỏ:

"Chị đã phải cố hết sức mới có thể thoát ra khỏi cái thế giới kia, làm sao có thể để mình lại bị liên lụy vào đó chứ. Nguyễn Nguyễn, sao chị có thể chứ?"

Tối hôm nay tổ chức tiệc mừng vì Đức Mậu và An Đạt đã thành công ký kết hợp đồng, các nhân viên có liên quan của hai tập đoàn đều phải có mặt. Từ khi Sở Hàm nghe Chử Duy Nguyễn nói chuyện về An Đạt, cô đã ra sức khước từ bữa tiệc mừng này. Tổng giám Triệu khuyên cô thế nào cũng không được, sau cùng phải lấy thân phận thủ trưởng để ép buộc cô phải tham gia.

Bởi vì ký kết được dự án lần này khiến Đức Mậu vô cùng phấn khởi, nên tổng giám đốc đã đặt bút phê chuẩn cấp kinh phí cho các nhân viên có liên quan mua lễ phục mặc trong tiệc tối ngày hôm nay, để không bị lép vế trước đối phương.

Sở Hàm cùng với kỹ sư trưởng Ngô của công ty và mấy đồng nghiệp nữ bên bộ phận quan hệ xã hội đã đi dạo ở các cửa hàng quần áo thật lâu. Bất kỳ bộ quần áo nào cũng không thể làm cho Sở Hàm cảm thấy hào hứng. Kỹ sư trưởng Ngô Mẫn là một phụ nữ trung niên chừng 60 tuổi, năm xưa bà cũng đã từng là một nhân vật nổi tiếng trong nghề, nhưng về sau lại gặp phải một sự cố nên đã bỏ nghề. Cuối cùng công ty Đức Mậu phải dùng chiêu Tam Cối Mao Lư* mới có thể khiến bà cảm động. Mặc dù công ty này không lớn lắm nhưng tiếng tăm cũng không tệ, cuối cùng Ngô nữ sĩ đồng ý đảm nhiệm chức vụ kỹ sư trưởng. Tuy bà đã cao tuổi nhưng sự khôn khéo và giỏi giang ngày xưa vẫn không giảm đi chút nào.

(*) - TAM CỐI MAO LƯ: ba lần đến mời; mời với tấm lòng chân thành, câu này gắn liền với điển cố Lưu Bị đích thân ba lần đến lều cỏ của Gia Cát Lượng để mời bằng được Gia Cát Lượng ra giúp, lần thứ ba mới gặp được. Đại ý nói về sự chân thành, khẩn khoản, năm lần bảy lượt mời cho được.)

Ngô Mẫn và Sở Hàm chậm rãi đi theo sau mấy đồng nghiệp nữ, bà đã sớm phát hiện ra rằng cô bé đi bên cạnh bà dường như không hứng thú với hoạt động lần này của công ty, bà không nén nổi sự tò mò.

"Tiểu Hàm, mấy cô gái kia nhìn thấy quần áo đẹp đều cảm thấy vui vẻ thích thú, sao em không đi chọn cùng họ?"

Sở Hàm nghe vậy xấu hổ cúi thấp đầu, ngại ngần giải thích với Ngô kỹ sư: "Bình thường em cũng không mặc mấy loại quần áo như thế này cho nên không thấy hào hứng cho lắm, cứ chọn một bộ bất kỳ là được rồi ạ."

Ngô Mẫn không đồng ý, "Trời đất, có cô gái nào mà không thích quần áo đẹp chứ. Em mới có tí tuổi mà y như mấy bà già chúng ta vậy, như thế là không được." Nói xong, bà liền tóm lấy Sở Hàm, đuổi theo mấy cô gái kia đi vào một shop quần áo.

Lại nói, Ngô Mẫn rất quý đứa bé này. Làm việc ở đây ba năm, cô luôn kiên trì, chịu khó chịu khổ, có thể thấy được cô là một người không tầm thường. Lúc trước khi Sở Hàm phỏng vấn xin vào Đức Mậu, bà chính là người chấm điểm. Hai người cùng tốt nghiệp đại học Massachusetts khoa Vật Lý, nên tính ra họ là tỷ muội đồng môn. Khi ấy, cô bé này ngoan ngoãn nghiêm chỉnh ngồi trên ghế dự tuyển, trên gương mặt trắng nõn không có vẻ gì là khẩn trương cả, ngay cả đôi con ngươi trong như nước cũng vô cùng tĩnh lặng.

Bà đưa ra mấy vấn đề mang tính chuyên môn hết sức khó khăn phức tạp, cô cũng có thể trả lời một cách rõ ràng mạch lạc, dường như không gì có thể đập tan sự trầm tĩnh của cô, khiến cho cô cảm thấy bối rối. Nhưng cuối cùng, nguyên nhân mà bà tuyển cô chính là khi bà hỏi cô rằng, vì sao có bằng cấp ưu tú như vậy mà lại chọn một công việc tầm thường thậm chí là không có chỗ để phát huy tài năng, thì cô chỉ nhẹ nhàng nở một nụ cười, rồi dùng thanh âm dịu dàng trả lời:

"Thanh Sơn bất yếm tam bôi tửu, trường nhật duy tiêu nhất cục kỳ."
(1)

(1): là câu thơ tàn cú của Lý Viễn được in trong tập 《Toàn Đường thi》, đại ý là tìm một nơi thanh u yên tĩnh uống chút rượu, chơi một ván cờ rồi cũng qua ngày. "Thanh Sơn" là một địa điểm ẩn cư thường xuyên xuất hiện trong thơ cổ, dùng để ám chỉ thái độ không tranh với đời. Sở Hàm nói câu này, có ý rằng cô chọn nơi này để làm việc vì không muốn phải bon chen, chỉ muốn bình yên sống qua ngày.

Sở Hàm gần như là bị đẩy mạnh vào phòng thử đồ, dù cô có từ chối như thế nào đi nữa cũng không ngăn nổi sự kiên trì của Ngô Mẫn, bà đưa cho cô một bộ lễ phục bằng lụa mỏng xếp ly màu xanh dương nhạt bắt cô phải thay.

Cô nhìn chính mình trong tấm gương lớn, bỗng nhiên ngẩn người. Đã bao lâu rồi cô không tới nơi này để mua những bộ trang phục như vậy? Hình như là ba năm? Hay là lâu hơn? Cô đã từng có thể nhớ rõ ràng vị trí của từng cửa hàng ở nơi này, nhưng bây giờ đặt chân vào đây cũng cảm thấy khó khăn.

Cô cúi xuống nhìn chiếc váy lộng lẫy tinh tế trong tay, bỗng nhiên cô không có can đảm để mặc nó vào người.

Mãi cho tới khi bị Ngô Mẫn và các đồng nghiệp khác thúc giục, cô mới bước ra khỏi phòng thử đồ.

Khi cô vừa đẩy cửa ra, quản lý cửa hàng không nhịn được phải khen ngợi, mấy mỹ nữ bên bộ phận quan hệ xã hội lại càng kinh ngạc đến ngây người. Từ trước đến nay, Sở Hàm chỉ cần để mặt mộc, mặc những bộ quần áo kín đáo và không cần trang điểm mà cũng đã khiến mọi người phải chú ý tới, huống chi là lúc này, cô lại càng khiến cho người ta khó có thể dời tầm mắt.

Chiếc váy xếp ly màu xanh dương nhạt thật vừa vặn với người cô, tà váy dài đến đùi làm lộ ra đôi chân trắng nõn thon dài, thiết kế hở vai làm cho bà vai mượt mà như châu như ngọc của cô nổi bật dưới ánh đèn.

Lúc này, trên người Sở Hàm có một loại khí chất khiến người ta cảm giác đó là thứ sinh ra đã có. Mặc dù cô chỉ im lặng đứng ở nơi đó, nhưng ánh mắt hờ hững và sống lưng thẳng tắp thon dài kia làm cho người khác liên tưởng đến một công nương kiêu ngạo tao nhã.

Dường như từ trước đến giờ cô vẫn mang dáng vẻ như vậy mà không phải là kỹ sư Sở mặc quần áo bảo hộ lao động hằng ngày phải dầm mưa gió và thức trắng đêm cùng mọi người sửa chữa công trình.

Ngô Mẫn nhìn một lúc mới nhớ ra vỗ tay rồi đi một vòng quanh người cô, trầm trồ khen ngợi: "Đây mới chính là dáng vẻ của em."

"Chị Ngô à... Hay là thôi đi ạ..." Sở Hàm có chút ngại ngùng túm chặt làn váy, định từ chối.

"Em nghĩ gì thế?!" Ngô Mẫn tức giận hỏi, "Kể từ lúc em bước ra ngoài, chị nhìn đã biết là nó phải thuộc về em rồi! Người khác mặc sẽ không hợp, lấy nó đi, chị đi thanh toán!" Nói xong, bà hùng hống hồ hồ đi tới bàn thu ngân để thanh toán.

Quản lý tiêu thụ đang đứng một bên cũng bước tới nói: "Tiểu thư, cái váy này rất hợp với cô. Tôi chưa từng thấy vị khách nào mặc nó đẹp như cô. Thực ra lễ phục cũng chọn chủ nhân đó ạ, chiếc váy này rất có duyên với cô, nên thuộc về cô mới phải."

Nghe những lời này xong, Sở Hàm bỗng dừng sững người lại, dòng suy nghĩ bỗng chốc trôi về một hình ảnh rất lâu, rất lâu trước kia.

Đó là vào tuần lễ thời trang mùa xuân của D&G ở Milan, khi ấy cô ra sức kéo tay áo của người bên cạnh bày tỏ rằng mình đang điên cuồng thích chiếc váy kia, lúc đó cũng có một người từng nói với cô rằng, quần áo cũng chọn chủ nhân.

Sau đó, người ấy đã không tiếc bỏ ra một số tiền lớn trả cho nhà thiết kế để mua chiếc váy đỏ kia cho cô. Lúc anh đưa cho cô, chỉ lạnh nhạt nói một câu, "You have it is its master."

Chiếc váy đỏ kia chính là món quà đầu tiên mà cô nhận được vào ngày sinh nhật lần thứ hai mươi.

Bởi vì cô tập trung suy nghĩ nên hơi có chút thất thần.

"Tiểu thư?" Quản lý tiêu thụ thử gọi cô một tiếng.

Sở Hàm cười xin lỗi với cô ta, "Thực xin lỗi... Tôi vẫn cảm thấy..."

"Thấy cái gì?" Ngô Mẫn lại hùng hù hù hồ hồ cầm hóa đơn quay lại, "Thấy cái gì hả cô nhóc này? Chị đã mua nó rồi thì nó là của em. Nhanh lên, đi lấy áo khoác mặc vào rồi về thôi."

Sở Hàm không còn cách nào có thể từ chối được ý tốt của Ngô Mẫn, đành phải ngoan ngoãn mặc áo vào rồi đi theo bà ra bên ngoài.

Trên đường về, Ngô Mẫn ngồi ở bên ghế phụ ung dung nhìn cô bé đang lái xe bên cạnh, thật sự là càng nhìn càng cảm thấy thích.

"Nói thật, chị thấy mấy cô gái vừa thay chiếc váy nhìn không có vẻ gì là đứng đắn nghiêm túc cả, cái gì cần lộ, cái gì không cần lộ đều để lộ hết ra cho người khác ngắm. Chị vào công ty này bảy, tám năm nay, mỗi khi đến dạ tiệc hàng năm, nhìn mấy cô gái này chị đều cảm thấy mất mặt. Em nói xem, em còn trẻ lại có điều kiện tốt như vậy, sao lại cứ giấu hết đi, em sợ cái gì chứ!"

Sở Hàm từ tốn đạp thắng xe, dừng lại theo dòng xe phía trước. Trong sắc trời u ám, nửa bên mặt của cô được ánh đèn neon bên ngoài cửa xe chiếu vào trông vô cùng dịu dàng. Cô không tiếp lời, mà khéo léo chuyển chủ đề câu chuyện.

"Chị Ngô, lần này An Đạt đột nhiên hợp tác với công ty chúng ta là vì nguyên nhân gì vậy ạ?"

Ngô Mẫn thở dài, tựa lưng vào ghế. "Chị cũng không biết, dự án khai phá nguồn năng lượng mới lần này quá lớn, lại chỉ có chúng ta và Đông Tường, nhưng cạnh tranh cùng với An Đạt thì còn có công ty Thế Cần, hai vị Thái tử này hẳn là sẽ chọn nơi nào tiềm năng hơn để ký hợp đồng, nhưng không hiểu lần này Trịnh thiếu bị làm sao, lại uống công tặng cơ hội tốt nhất cho đối phương."

Sở Hàm cảm thấy căng thẳng, quả nhiên giống như Nguyễn Nguyễn nói, Trịnh Khải và anh, thực sự đấu đá với nhau...

Xe chạy một mạch đến khách sạn Hoa Cách. Nhân viên phục vụ mở ra hai cánh cửa xe, mời hai người xuống xe. Tổng giám Triệu đã dẫn theo mấy người đàn ông chờ ở ngoài đại sảnh, thấy mấy cô gái đều mặc lễ phục khác hẳn ngày thường đều hưng phấn quay sang thì thầm với nhau. Sở Hàm bị mấy người đàn ông chưa lập gia đình nhìn chăm chăm khiến cô cảm thấy không được tự nhiên.

Bên trong đại sảnh, Trịnh Khải mặc quần áo chỉnh tề, trên cổ đeo một chiếc caravat màu đỏ sẫm nhìn vô cùng nghiêm túc. Thư ký vội vội vàng vàng đi vào từ bên ngoài cửa chính, ghé vào tai hắn thì thầm mấy câu, trên mặt Trịnh Khải xuất hiện một nụ cười. Hắn xoay người nói với công nhân viên: "Khách quý đều đã đến đủ cả rồi, chúng ta cùng ra tiếp đón thôi."

Cách đám người, Trịnh Khải đã liếc thấy Sở Hàm, trong lòng hắn không khỏi thầm mắng một câu, xinh đẹp như thế này sao có thể để cho Giang Bắc Thần đoạt được cơ chứ.

"Trịnh tổng! Chúng tôi nào dám làm phiền ngài tự mình ra nghênh đón chứ! Ngài khách khí quá rồi!" Tổng giám Triệu nhìn thấy đám người bên An Đạt ra đón tiếp mà trong lòng cảm thấy vừa mừng lại vừa lo, nhưng trên mặt lại chỉ nở nụ cười thân thiện.

"Đâu có đâu có, là chúng tôi đã làm phiền quý công ty rồi, lẽ ra phải cảm ơn mọi người mới phải. Không biết ngài có thể giới thiệu cho tôi biết mấy vị ở phía sau được không, sợ là cấp dưới của tôi sơ suất, tiếp đón mọi người không được chu đáo."

Từ trước tới nay, những sự kiện của Trịnh Khải luôn được hắn chuẩn bị rất chu đáo, nói năng cũng rất đúng lúc đúng chỗ.

"Thật vinh hạnh, thật vinh hạnh quá!"

Triệu Đức xoay người, giới thiệu từng người một cách thật cẩn thận với Trịnh Khải. Đến lượt Sở Hàm, Trịnh Khải khựng lại, ánh mắt vô cùng

suồng sã nhìn chăm chăm cô, rất lâu sau mới chìa tay ra, từ tốn mở miệng:

"Sở tiểu thư, rất hân hạnh!"

Kể từ lúc nhìn thấy Trịnh Khải, Sở Hàm đã cảm thấy hết sức khó chịu, có lẽ là do Nguyễn Nguyễn đã nói trước hoặc cũng có thể ánh mắt của hắn khiến người khác cảm thấy vô cùng phản cảm, nhưng dù có không muốn, cô cũng vẫn phải thể hiện phép lịch sự cần có. Cô nhìn thẳng vào hắn rồi cũng vươn tay ra đáp lại.

"Trịnh tổng, nghe danh ngài đã lâu."

Mặc dù hai bàn tay chỉ chạm nhau vài giây ngắn ngủi, nhưng xúc cảm mềm mại của bàn tay phụ nữ truyền tới khiến hắn cảm thấy ngứa ngáy, tay phải cũng vì thế mà hơi nắm chặt lại.

Tổng giám Triệu cũng là kẻ cáo già lão luyện ngoài xã hội, nên khi thấy dáng vẻ này của Trịnh Khải, anh ta đã hiểu ý ngay, vội vàng bước lên phía trước: "Trịnh thiếu, Sở Hàm là báu vật của công ty chúng tôi đó. Hiện giờ cô ấy đang cố gắng đẩy nhanh tiến độ công việc hiện tại để tới hạn ngài trong dự án lần này đây ạ. Cô ấy rất nỗ lực ngài đấy ạ!"

"Thật sao? Vậy thì tôi đây phải vô cùng cảm ơn Sở tiểu thư rồi."

"Ngài khách khí rồi, hoàn thành tốt công việc là đạo đức cơ bản nhất của một nhân viên." Sở Hàm không khách sáo chút nào trả lời, dứt khoát rút tay về, đôi con ngươi vốn yên lặng không chút gợn sóng cũng bắt đầu tức giận trợn trừng mắt nhìn hắn, không hề có chút sợ hãi nào.

Trịnh Khải bị cái nhìn này làm cho sợ hãi. Thật không hổ danh là con gái của nhà họ Sở đã từng nổi tiếng khắp cả đại viện năm đó, cho dù cô có sống trong cảnh nghèo túng cũng không thấy vẻ nhếch nhác tùy tiện. Dù là tính cách hay vẻ bề ngoài luôn luôn mang theo sự kiêu kỳ ngạo mạn. Con mẹ nó, thật đúng là khẩu vị của hắn.

Hai ánh mắt giao phong, ai cũng không chịu thu lại lưỡi dao trước. Trịnh Khải nói với vẻ khiêu khích và hứng thú: "Vậy tôi đây mỗi mắt mong chờ cô thể hiện đạo đức nghề nghiệp của mình. Chúng ta vào bàn tiệc chứ?"

"Tất nhiên rồi, mời ngài đi trước."

Đoàn người chậm rãi đi vào đại sảnh nơi đang tổ chức tiệc. Đúng lúc ấy, ở một góc khác của khách sạn, Giang Bắc Thần và Vệ Đình cũng đang đi vào đại sảnh.

Vận mệnh cứ luôn trùng hợp một cách kỳ lạ như vậy đấy!

Hôm nay, Thế Cần mở tiệc tối cảm ơn khách hàng ở khách sạn Hoa Cách, nhưng lại đặt bàn trên tầng hai. Là giám đốc, nên anh phải là người ra về sau cùng. Lúc anh vô tình nhìn thoáng qua bóng dáng màu xanh dương kia, anh cứ ngỡ rằng mình đang gặp ảo giác. Mãi đến khi mặt đối mặt với cô, Giang Bắc Thần mới dám khẳng định, Sở Hàm, người phụ nữ đã ba năm không gặp, lúc này đang đứng trước mặt anh.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Thời gian quay ngược trở lại một vài phút trước.

Bên An Đạt hầu hết là những người phụ trách đầu tư cùng với mấy nhân viên chủ quản, mấy người đẹp ở phòng Quan hệ xã hội của Đức Mậu ngồi đối diện bọn họ phải rót rượu liên tục, trong lúc đó còn phải chấp nhận bị mấy lão già hơn năm mươi tuổi giở trò sàm sỡ. Bên bộ phận quản lý đầu tư là một người đàn ông bụng phệ chừng hơn bốn mươi tuổi đang ngồi bên cạnh Sở Hàm, hắn ta liên tục dùng đôi mắt mê đắm nhìn chăm chăm vào cô.

"Sở tiểu thư thật đúng là trẻ tuổi đầy triển vọng, vừa xinh đẹp lại còn làm công việc liên quan đến khoa học công nghệ khó khăn như vậy, thật đúng là không đơn giản."

Đối với những chuyện như vậy, Sở Hàm cảm thấy vô cùng phản cảm và sợ hãi, cô vốn đang nhìn chăm chăm hoa văn trên bàn thật lâu như sắp đi vào cõi tiên, thì bỗng nhiên trọng tâm câu chuyện chuyển hướng sang mình, khiến cô cảm thấy hơi bất ngờ và bối rối.

Tổng giám Triệu rất am hiểu mấy tiệc rượu kiểu này, anh ta thấy vị quản lý đầu tư này đang rất có hứng thú với Sở Hàm, nên muốn tận dụng cơ hội này, quay sang nói với cô: "Kỹ sư Sở, cô kính Trương tổng một ly đi, coi như là bày tỏ thành ý của chúng ta với các vị đang ngồi ở đây!"

"Nào, nào, nào, Sở tiểu thư, ly rượu này anh mời em." Trương tổng niềm nở nâng ly rượu lên, hơi nghiêng người về phía cô rồi đưa tay lên ý bảo cô hãy uống cạn ly này.

Đây chính là đứng nhìn người khác bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió. Sở Hàm thầm mắng Triệu Thăng ở trong lòng 1800 lần. Tên này chắc đang coi mình là nhân viên tiếp rượu đây mà. Cô hít sâu một hơi cố gắng nhẫn nhịn rồi cầm ly rượu trước mặt lên cụng ly với Trương tổng, "Tôi kính ngài."

Vừa mới ngửa đầu uống xong, không ngờ Trương tổng lại không kìm nén được, thò đôi tay bẩn thỉu xuống dưới khăn trải bàn sờ lên cặp đùi trắng nõn nà của cô.

Sở Hàm chưa bao giờ phải chịu sự nhục nhã như vậy, cô đứng bật dậy, sắc mặt đỏ bừng. Cô cũng bất chấp cái gọi là giữ bình tĩnh, cầm chiếc ly trong tay đập thẳng lên đầu Trương tổng. Tiếng thủy tinh vỡ và tiếng ghế dựa ma sát xuống nền gạch đá hoa tạo nên âm thanh chói tai khiến những người còn lại ngồi cùng bàn cảm thấy kinh sợ.

"Sở Hàm, cô làm cái trò gì vậy?!" Triệu Đức tức giận, đập bàn đứng lên.

"Thật xin lỗi, dự án lần này tôi không thể nhận được, xin ngài hãy mời người khác tài giỏi hơn." Sở Hàm cố gắng kiềm chế sự xúc động của bản thân, cô gằn từng tiếng nói xong rồi lập tức xoay người đi ra khỏi phòng bao, để lại những người trong phòng ngơ ngác nhìn nhau. Không ai dám cử động, cũng không ai biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì mà có thể khiến cho Kỹ sư Sở trước nay vẫn luôn dịu dàng điềm đạm lại có hành động như thế.

Triệu Đức xấu hổ nhìn người đang ngồi trên vị trí chủ trì: "Trịnh tổng... Thật sự xin lỗi... Cấp dưới của tôi thật không hiểu chuyện..."

Trịnh Khải bình tĩnh thản nhiên liếc nhìn người đang chảy máu ở kia, rồi dặn dò người trợ lý bên cạnh: "Đưa anh ta tới bệnh viện đi, nhớ chăm sóc cẩn thận."

Hắn đặc biệt nhấn mạnh bốn chữ cuối. Người nhà mình có tính tình như thế nào, hắn làm ông chủ rõ ràng nhất, hắn cũng hiểu rõ ban nãy đã xảy

ra chuyện gì. Nhưng mà Trương tổng này cũng thật là háo sắc đến mức chán sống, ngay cả hắc đê cũng không dám tùy tiện động vào "món hàng" này, vậy mà hắc ta lại dám ra tay. Bị đánh là đáng đời!

Nhưng mà dù sao thì tiệc rượu này vẫn cứ phải tiếp tục. Hắc hơi nở nụ cười, nói: "Triệu tổng đừng nên để ở trong lòng. Có lẽ cấp dưới của tôi đã mạo phạm Sở tiểu thư, chỉ là khúc nhạc đệm nho nhỏ mà thôi."

Triệu Đức thấy Trịnh Khải không truy cứu, tảng đá lớn trong lòng lập tức rơi xuống, vội vàng cam đoan với hắc, "Quay về tôi nhất định sẽ dạy dỗ cô ta thật cẩn thận. Trịnh tổng ngài đại nhân đại lượng, bữa ăn hôm nay cứ tính cho chúng tôi đi. Tôi mời ngài một ly!"

"Hợp tác vui vẻ, nhưng chỉ hi vọng khi ngài trở về hãy giải thích rõ ràng với Sở tiểu thư, bảo cô ấy đừng nên để bụng, cũng mong cô ấy tiếp tục nhận công việc này. Dự này nếu thiếu bất cứ ai thì đều không hoàn chỉnh."

"Tất nhiên tất nhiên. Ngài cứ yên tâm."

Sở Hàm cố nén nước mắt chạy ra ngoài, lúc ly thủy tinh bị vỡ, có một mảnh nhỏ văng ra đã cắm lên bắp đùi của cô. Mãi đến tận khi chạy ra khỏi phòng bao, cô mới phát hiện ra miệng vết thương đau nhức đang chảy máu. Nhớ lại khi này bị sàm sỡ mà cô cảm thấy ghê tởm đến mức nổi da gà.

Từ trước đến nay cô chưa bao giờ trải qua những chuyện như vậy. Cô thà rằng chịu khổ, kiếm tiền vất vả chứ không đời nào chấp nhận sự sỉ nhục như vậy, đây chính là quy tắc sống mấy năm nay của Sở Hàm, cho nên dù có phải trải qua những tháng ngày gian nan kham khổ cô cũng không chấp nhận hạ thấp mình trước người khác. Vậy mà bây giờ lại bị một kẻ sắp bằng tuổi ba mình đến nơi đụng chạm, cho dù cô có là người nhẫn nại đến đâu đi chăng nữa cũng không thể phá vỡ ranh giới cuối cùng của bản thân được. Mặc dù có thể sẽ bị đuổi việc, sẽ bỏ lỡ chi phí phẫu thuật cho mẹ

nhưng Sở Hàm sẽ không bao giờ cảm thấy hối hận. Dù sao thì tiền còn có thể kiếm lại được, nhưng mà nếu đánh mất tôn nghiêm thì sẽ rất khó có thể tìm lại.

Giang Bắc Thần đi từ trên lầu xuống, định tìm một nơi để hút thuốc cho bớt căng thẳng, bởi vì ban nãy anh bị vị khách hàng lớn kia kính rượu hết ly này đến ly nọ, cho nên lúc này đầu óc anh có chút lâng lâng không tỉnh táo. Anh nói lỏng cổ áo sơ mi của mình, lại đưa tay lên cào cào mái tóc. Anh vừa mới bật lửa lên thì nhìn thấy trên chiếc cửa sổ thủy tinh cỡ lớn đang phản chiếu một bóng dáng mặc bộ váy màu xanh dương nhạt. Tiếng giày cao gót nện lên nền đá cẩm thạch tạo nên thanh âm vô cùng rõ ràng, từng tiếng từng tiếng như nện thẳng vào lòng anh, ngay cả nhịp đập của trái tim dường như cũng tăng theo tiếng bước chân. Nhìn bóng dáng kia càng lúc càng tới gần, Giang Bắc Thần bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra khi nãy ở ngoài đại sảnh nhìn thấy bóng dáng ấy không phải là do anh bị ảo giác, mà đó thực sự chính là cô.

Giang Bắc Thần tựa người vào cửa sổ kính bên ngoài phòng vệ sinh, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, đã năm phút trôi qua, mà người ở bên trong vẫn còn chưa chịu ra.

Chờ đợi, thật đúng là một chuyện thú vị.

Sở Hàm đi chân trần, cúi xuống nhìn vết thương trên đùi đang chảy máu xuống mắt cá chân, cô định rút mảnh thủy tinh đang cắm vào chân mình ra nhưng ai dè mảnh thủy tinh ấy cắm vào quá sâu. Cô cố thử rút ra vài lần nhưng chẳng những không thành công mà còn bị đau đến mức đổ mồ hôi lạnh. Ngay cả bác gái dọn vệ sinh cũng khuyên cô, cô gái à, cháu vẫn nên tới bệnh viện đi kéo bị nhiễm trùng đó.

Cô căn môi dưới, trong lòng âm thầm giày xéo Trương Tổng, Trịnh Khải bên An Đạt và Triệu Đức một vạn lần, có lẽ phải đi thẳng tới bệnh

viện thôi. Dù sao thì chắc chắn là cô không thể về nhà với cái bộ dạng này được.

Nhưng nếu như cô sớm biết sẽ gặp Giang Bắc Thần ngoài cửa, thì cô thà rằng mình cứ ở mãi trong đó không ra nữa.

Như lúc này đây.

Sở Hàm nhếch nhác đứng bằng một chân, mồ hôi lạnh túa ra khiến những sợi tóc bết dính vào trán, một chân còn lại vẫn đang bị chảy máu không ngừng. Giang Bắc Thần lại ung dung thảnh thơi, đứng thẳng đó nhìn cô. Một bàn tay nhàn hạ đút vào trong túi quần, ánh mắt đầy vẻ trêu người.

Hai người chỉ cách nhau có mấy bước chân, dường như có thể nghe thấy rõ nhịp thở của nhau. Cả hai cùng im lặng thật lâu như đang đánh một trận chiến giằng co để xem cuối cùng ai sẽ là người bại trận trước.

Rốt cuộc vẫn là Giang Bắc Thần mở miệng, giọng nói trầm thấp, quyến rũ mang theo chút chế giễu vang lên.

"Sở tiểu thư ăn mặc như thế này là để đi làm sao?"

Giọng điệu của anh không che giấu sự mỉa mai dành cho cô. Sở Hàm giương mắt lên nhìn người đang đứng ở kia, người nọ vẫn kiêu căng, bướng bỉnh và bất cần đời giống hệt ba năm trước đây.

Nhưng cô đã không bao giờ còn là Sở Hàm kiêu ngạo bốc đồng của ba năm trước nữa.

Cô cố chịu đựng đau đớn dưới chân để đứng thẳng người lên giống như anh. Cho dù trong lòng như đang có hàng vạn cái trống được gõ liên hồi, nhưng cô vẫn cố nén cảm xúc, lạnh nhạt hỏi ngược lại:

"Vậy Giang tiên sinh đứng ở ngoài cửa phòng vệ sinh nữ cũng là để đi làm sao?"

Giang Bắc Thần nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi. Anh thô lỗ kéo cánh tay Sở Hàm, đặt cô lên cửa sổ kính mà mình vừa tựa vào. Vị trí của hai người đã đổi cho nhau, gần đến mức vươn tay ra là có thể chạm tới. Sở Hàm bỗng nhiên bị kéo mạnh, vết thương trên đùi lại bắt đầu chảy máu không dừng.

"Cô vội vàng bám lấy Trịnh Khải như vậy sao? Hẳn đồng ý cho cô quay về đại viện hay là làm con dâu nhà họ Trịnh hả?" Giang Bắc Thần giữ chặt bả vai của cô để cô không thể tránh thoát được. Chỗ xương quai xanh bị cổ tay của anh tì vào tạo thành một dấu đỏ lớn trông thật ghê người. Anh cúi xuống thấy cô bị đau đến cau mày, nhẹ giọng hỏi.

"Giang Bắc Thần, anh là đồ khốn!!!"

Ồ, dường như anh vừa nghe được một truyện cười. Đôi mắt hẹp dài tiến lại gần cô, nhướn lên, "Tôi là đồ khốn? Vậy cô là người thanh cao chắc? Dựa vào công việc như thế này sao? Thật không ngờ, mới vài năm không gặp mà bản lĩnh của Sở tiểu thư lại tăng lên rõ rệt thế này."

Giang Bắc Thần đưa bàn tay có khớp xương rõ ràng đến khóa kéo bên hông chiếc váy của cô, làm bộ như muốn kéo xuống.

Anh không thể không thừa nhận rằng, từ lúc anh biết cô ăn mặc như vậy để tham gia tiệc rượu tối nay của Trịnh Khải thì anh đã vô cùng tức giận. Không phải người ta nói ba năm qua cô có vẻ không ổn hay sao? Xem ra là vẫn rất ổn, ngay cả bộ lễ phục này cũng cùng nhãn hiệu quần áo mà cô hay mặc trước kia. Cô quả thực là đi đến đâu cũng có người có thể cho cô một cuộc sống xa hoa phóng túng.

Nếu như lúc đầu, khi bất chợt nhìn thấy anh, Sở Hàm cảm thấy rung động và bối rối bao nhiêu thì bây giờ, cô lại cảm thấy phần nộ và tuyệt

vọng bấy nhiêu.

Cô lẳng lẳng đứng ở nơi đó, không chống cự cũng không giãy giụa nữa. Cô lại nhớ đến chuyện vừa xảy ra trong phòng bao, bỗng nhiên đáy lòng cảm thấy bi ai vô cùng. Hóa ra, ở trong mắt những người khác, cô thực sự là người như vậy.

Khi cô mở miệng lần nữa, trong mắt đã có hơi nước, ngay cả chính cô cũng không biết giọng nói của mình mang theo sự ghen ngào: "Mẹ kiếp, cuộc sống của tôi như thế nào thì liên quan gì đến anh! Đúng là tôi đang bám lấy Trịnh Khải đó, Giang thiếu không cho phép hay sao? Chẳng lẽ bị anh chơi chán rồi thì sẽ không thể tìm được người khác hay sao?"

Lúc này, hai người đều đã mất đi lý trí, chỉ muốn dùng những lời lẽ vô cùng tàn nhẫn cay nghiệt để công kích khiến đối phương không còn một mảnh giáp. Và hiển nhiên, cả hai người bọn họ đều đã thành công.

Vẻ mặt Giang Bắc Thần lạnh nhạt thờ ơ nhìn không rõ có cảm xúc gì, nhưng bàn tay đặt sau lưng Sở Hàm bỗng nhiên dùng sức, cô lão đảo lùi về phía sau một bước thì nghe thấy một tiếng "Rẹt" thật dài.

Phần lưng váy mềm mại của cô bị anh xé rách một mảng lớn.

"Vậy thì như cô mong muốn. Ăn mặc thiếu vải một chút mới kiếm chác được nhiều." Giang Bắc Thần lạnh lùng liếc nhìn miếng lụa mỏng màu xanh dương nhạt trong tay, rồi quơ quơ nó lên trước mặt Sở Hàm.

Bộ lễ phục này vốn dĩ được thiết kế hở vai, bây giờ bị xé như vậy cho nên toàn bộ lớp vải đang che chắn trước ngực cũng sắp bị rơi xuống, phía sau lưng bị rách đến tận giữa lưng, lúc này cô đang ở trong trạng thái bị lộ gần nửa người.

Sở Hàm vội vàng dùng tay giữ chặt làn váy sắp rơi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng dần ửng đỏ, đôi mắt trong suốt cũng lộ ra sự sợ hãi.

Cô mặc kệ vết thương, giơ chân lên định đá vào người vừa khởi xướng chuyện này, "Anh là đồ cầm thú!!!"

Giang Bắc Thần tay mắt lạnh lẽo tóm lấy chân cô, kéo vào ngực mình, ngón tay thon dài của anh lại vừa khéo bấm mạnh vào chỗ mảnh thủy tinh vừa cắm vào trên bắp đùi cô.

Sở Hàm bị đau đến rụt người lại, rồi bỗng nhiên khóc thút thít.

Lúc này, Giang Bắc Thần mới nhớ ra cô bị thương, sắc mặt trầm xuống nhìn vết thương đã máu thịt lẫn lộn kia rồi cúi đầu ảo não chửi thề một tiếng. Sau đó, anh quả quyết bế người kia lên, đi ra khỏi khách sạn.

Trên lan can tầng hai, Vệ Đình đang sững sờ nhìn toàn bộ cảnh tượng này, ánh mắt vẫn luôn đau buồn động lòng người lúc này chỉ còn lại sự ghen ghét đố kỵ, ngay cả các ngón tay cũng bởi vì nắm chặt mà trở nên trắng bệch. Cô ta không ngờ mình lại nhìn thấy một cảnh tượng được mong đợi nhất đêm nay, một người con gái khác xuất hiện bên cạnh Giang Bắc Thần. Nỗi bất an và sợ hãi thường tình của một người phụ nữ khiến cô ta càng thêm nghi hoặc, rốt cuộc người kia là ai mà khiến cho Giang Bắc Thần phải đối xử như vậy.

Ở một góc khuất chỗ cửa hiên của tầng một, kẻ vừa mới đi theo sau Sở Hàm là Trịnh Khải đang bày ra vẻ mặt âm u lạnh lẽo.

Mặc dù hai người này đứng ở hai nơi khác nhau, nhưng vừa khéo lại cùng nhìn thấy một cảnh tượng. Chẳng qua, một người đang toan tính một âm mưu, còn một người thì lại đang chuẩn bị cho một cuộc chiến kéo dài.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Bãi đỗ xe bên ngoài khách sạn Hoa Cách.

Trong bóng đêm, chiếc xe thể thao màu bạc trông có vẻ khá là khiêm tốn nhưng vẫn không kém phần xa hoa.

Giang Bắc Thần thả người đang ôm trong lòng xuống chỗ ngồi bên cạnh ghế lái, sau đó anh vòng qua đầu kia của xe, mở cửa đi vào trong.

Nhiệt độ trong xe hơi lạnh, anh thấy người bên cạnh có vẻ run rẩy, bèn lạnh mặt cởi áo khoác tây trang màu đen trên người xuống ném sang cho cô.

Người đang ngồi bên ghế phụ cũng không có bất cứ động tác nào khác, chỉ hơi cúi thấp đầu xuống, cả người cuộn lại tạo thành tư thế bảo vệ chính mình, nước mắt cứ từng giọt từng giọt rơi xuống.

Giang Bắc Thần thấy bộ dạng này của cô, đành phải vươn tay sang dịu dàng khoác áo thật cẩn thận cho cô, sau đó anh lại có chút ép buộc kéo chân bị thương của cô đặt lên đầu gối mình, rồi lấy hòm thuốc vẫn luôn để trong xe ra, bắt đầu xử lý miệng vết thương cho cô.

Thật ra, Giang Bắc Thần đã không còn nhớ rõ thói quen mang theo hòm thuốc này lên xe bắt đầu từ khi nào. Chỉ biết rằng anh đã từng đổi rất nhiều xe ô tô, nhưng hòm thuốc bằng nhựa có in hình chú gấu màu vàng đã bị mờ đi kia vẫn luôn được đặt ở vị trí đó.

Mà chủ nhân của hòm thuốc này chính là cô.

Sở Hàm nhìn hòm thuốc này cũng thất thần trong chốc lát. Cô không ngờ đã nhiều năm trôi qua như vậy, mà anh vẫn mang theo nó bên người.

Bắt đầu từ lúc nào nhỉ, có lẽ là khoảng sáu năm về trước.

Đó là vào năm đầu tiên khi hai người họ vừa sang Mỹ. Giang Bắc Thần đưa cô đi leo núi ở California. Khi leo đến giữa chừng, bởi vì cô không chú ý nên đầu gối và cánh tay cọ vào cành cây bị trầy xước và bầm tím. Da của cô khá là mẫn cảm nên chỉ cần hơi va chạm một chút cũng tạo nên vết thương trông thật ghê người. Sau khi Giang Bắc Thần phát hiện ra đã đau lòng vô cùng, cuối cùng, anh đành phải bỏ cuộc giữa chừng để công cô xuống núi.

Trên đường về, bởi vì vết thương không được xử lý kịp thời, nên cô cứ luôn miệng kêu đau, túi thân nép vào ghế, đáng thương tội nghiệp nhìn anh lái xe.

Ngày hôm sau, trên người cô dán đầy băng cá nhân nhưng cô vẫn rất hớn hờ kéo anh tới hiệu thuốc gần trường học mua một túi thuốc thật to bao gồm cả những loại cần dùng đến và những loại không cần dùng đến, lúc gần đi lại bỏ ra thêm mấy đồng xu để mua thêm một hòm thuốc nhỏ. Cô cố gắng nhét toàn bộ mấy thứ mình vừa mua vào trong cái hòm thuốc kia, sau đó đặt nó lên vị trí gần tay lái rồi cười thật tươi nói: Như vậy sau này sẽ không phải sợ nữa, em có thể leo núi, lướt sóng, bơi lội với anh, cùng anh làm những việc mà anh thích.

Khi đó, anh còn ra vẻ nghiêm chỉnh hỏi lại cô: Bao gồm cả em sao?

Cô gật đầu thật mạnh rồi nghiêm túc nói: Đương nhiên. Sau khi nghe xong, anh liền bật cười rồi kéo cô vào lòng hôn thật say đắm. Một lúc sau cô mới phản ứng kịp, đỏ mặt, đánh anh một cái thật mạnh.

Lúc này đây, cảnh tượng có chút tương tự nhưng lại không có tâm trạng giống như khi ấy nữa.

Giang Bắc Thần dùng miếng bông thấm vết máu xung quanh, sau đó cầm lấy cái nhíp cúi đầu xem xét mấy mảnh thủy tinh rồi nói: "Sẽ hơi đau một chút, cô cố chịu nhé."

Không đợi cô kịp phản ứng, cái nhíp lạnh buốt sắc bén đã cắm thẳng vào chân cô.

Sở Hàm đau đến co rúm người lại, bàn tay bóp chặt đến mức trắng bệch. Nhưng mà cho dù đau đớn như vậy, cô cũng vẫn cố gắng không rên lên một tiếng.

Giang Bắc Thần cũng không dừng động tác trong tay lại, còn túm chặt lấy mắt cá chân của cô, rút mạnh mảnh vụn thủy tinh kia ra.

Sau khi bôi thuốc chống viêm và quấn băng gạc cẩn thận, anh mới phát hiện ra trên đùi Sở Hàm không chỉ có một vết thương đó mà trên da có rất nhiều chỗ bị bầm tím.

Giang Bắc Thần bất chợt nhớ ra Kỷ Đông đã từng kể cho anh nghe chuyện cô ở công trường, thì ra đó là sự thật.

Anh có chút mất tự nhiên rút tay lại, rồi đặt tay lên vô lăng, thật lâu sau anh mới chậm chạp giải thích. "Vừa nãy tôi không cố ý."

Khóe mắt Sở Hàm bỗng nhiên có chút cay cay, "Tôi biết."

"Cô biết cái gì?" Giang Bắc Thần hỏi lại cô.

"Anh không cố ý."

Giang Bắc Thần liếc nhìn nửa bên mặt của cô, trong giọng nói không có một chút gợn sóng: "Tôi nói là chuyện làm đau cô."

Đôi mắt trống rỗng của Sở Hàm nhìn về phía trước, cô bất chợt nở nụ cười dịu dàng, thì thào nói: "Đương nhiên là tôi biết anh không cố ý... Ngày

trước anh khiến tôi tan cửa nát nhà cũng đâu có cảm nhận được nỗi đau của tôi... Bây giờ... làm sao có thể chứ..."

Giang Bắc Thần nghe xong những lời này, đôi mắt hẹp dài của anh bỗng trở nên âm u, dường như đã tức giận. Anh xoay người cô lại, ép cô nhìn thẳng vào mình.

"Sở Hàm, cô lúc nào cũng lấy cái cớ này, rốt cuộc là để hành hạ chính bản thân mình, hay là muốn bắt tôi chuộc lại lỗi lầm của mấy năm trước?"

Trái tim Sở Hàm nhất thời giống như vừa bị đâm một nhát đau đớn. Nước mắt cô cứ thế lăn dài. Cô gần như đã phải dùng hết sức lực của bản thân mới có thể mở miệng nói với người đàn ông ác liệt kia:

"Giang Bắc Thần, anh hãy để cho tôi đi đi."

Trong không gian yên tĩnh nhỏ hẹp, tiếng chuông điện thoại trong túi dường như được khuếch đại lên. Giang Bắc Thần tiện tay bấm nút nghe máy nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào phương hướng mà bóng dáng của người con gái kia đang dần dần biến mất, trong lòng bỗng cảm thấy buồn bực.

"Nói đi."

Đầu bên này điện thoại, Thẩm Vi Dịch báo cáo lại một cách rõ ràng rành mạch tình huống vừa xảy ra ở khách sạn với người ở đầu bên kia.

"Hôm nay là nghi thức ký kết hợp đồng giữa Đức Mậu và An Đạt, nghe nhân viên phục vụ khách sạn nói, ở trên bàn tiệc, Sở tiểu thư đột nhiên đánh người họ Trương kia, có vẻ như lúc đó cô ấy vô cùng kích động, sau đó thì lập tức bỏ ra ngoài."

Giang Bắc Thần nghe xong thì im lặng một lát rồi mới nói tiếp: "Dùng ly rượu à?"

"Đúng vậy." Thẩm Vi Dịch âm thầm cảm thấy thán phục khả năng phán đoán của ông chủ mình, "Lúc đó tay chân người kia không thành thật, có lẽ đã mạo phạm Sở tiểu thư."

"Bị thương ở đâu?"

"Ở đầu, là bị ly rượu đập thẳng vào đầu."

Ồ, Giang Bắc Thần nghe xong lời này bỗng nhiên nở nụ cười, quả nhiên vẫn là như vậy. Từ nhỏ cô đã ghét bị người xa lạ đụng chạm, vô cùng nhạy cảm. Về điểm này thì Giang Bắc Thần lại hiểu rất rõ.

Anh không còn gì để dặn dò Thẩm Vi Dịch nữa nên đã thẳng thừng cúp điện thoại. Giang Bắc Thần hơi cúi đầu, lặng yên xoay xoay chiếc di động trong tay.

Anh cứ nghĩ rằng khi mình gặp lại Sở Hàm có thể nhẫn tâm và lạnh nhạt giống như thật lâu trước kia, nhưng trong khoảnh khắc vừa nhìn thấy cô, anh không thể không thừa nhận rằng toàn bộ sự bình tĩnh và khả năng kiềm chế của mình đã biến mất không còn dấu vết.

Thấy cô mặc bộ lễ phục phơi bày da thịt như vậy, anh cảm thấy thực sự tức giận, thấy cô bị thương trên đùi anh sẽ bất giác nhú má, thì ra anh nỗ lực khiến bản thân mình có thể trải qua một ngàn ngày ly biệt, nhưng kết quả vào giây phút nhìn thấy cô, anh đã vứt bỏ mọi thứ, không thay đổi được chút gì.

Thế nhưng người con gái này sau khi gặp lại anh chỉ luôn miệng nói, hãy để cho tôi đi. Cô đã dùng tư thế vừa cao ngạo lại vừa bình tĩnh như vậy để diễn tả rằng bản thân đã phủ nhận hoàn toàn lần tái ngộ ngày hôm nay.

Một giờ trước, khi cô xuống xe đã nhẹ nhàng cởi chiếc áo khoác mà anh vừa mặc cho cô xuống. Một mình cô chật vật bước đi trong đêm khuya mịt mờ.

Nhìn bóng dáng gầy yếu của cô, Giang Bắc Thần vẫn không thể nào nhìn được đành phải xuống xe.

Anh cầm lấy áo khoác mặc lại cho cô, còn cài cúc tử tế và khoác thêm chiếc áo bành tô cô vừa bỏ quên ở khách sạn ra bên ngoài, bao bọc cô kín đến mức giọt nước cũng không lọt.

Anh nói, nếu tôi đã để cho cô đi, vậy thì cô nên quay trở lại dáng vẻ trước khi gặp được tôi, là cô hoàn hảo, tốt đẹp của ngày xưa.

Anh nói, Sở Hàm, cô không buông tha cho tôi cũng không sao cả, nhưng cô hãy buông tha cho chính mình.

Anh nói, Sở Hàm, về sau chúng ta cứ như vậy đi, từ nay về sau, bất kể cô sinh lão bệnh tử ra sao, đều chẳng còn liên quan gì đến tôi nữa.

Trong cuộc chiến so xem ai lạnh lùng bạc tình hơn này, anh, chung quy cũng chỉ là kẻ thua cuộc.

Sáng sớm, Sở Hàm đã ra khỏi nhà, cô định tới Đức Mậu xin từ chức.

Sau khi trải qua chuyện ngày hôm qua, cô đã nghĩ rằng nếu mình nhận công việc này thì tương lai sẽ chẳng còn hi vọng và mong chờ gì nữa gì nữa.

Có lẽ cô phải mau chóng từ chức rồi tới trung tâm giới thiệu việc làm để tìm một công việc thích hợp với mình hơn, bởi vì dù sao thì bệnh của mẹ cô không thể đợi lâu hơn được nữa.

Triệu Đức nhìn lá đơn từ chức trước mặt thật lâu mà không nói gì, hai tay không ngừng xoa vào nhau giống như đây là một việc vô cùng khó giải quyết. Sở Hàm ngồi nghiêm chỉnh trước mặt anh ta, không lên tiếng.

"Tiểu Sở à, cô xem cô kia, sao lại kích động như vậy chứ? Chuyện ngày hôm qua Trịnh tổng cũng đã nói sẽ không truy cứu nữa. Tôi cũng biết là cô phải chịu uất ức, nhưng mà chúng ta làm cái nghề này, khó tránh khỏi sẽ phải chịu thiệt một chút!"

"Nghề của chúng ta? Vậy những nghề khác thì sao? Tôi dựa vào năng lực của bản thân mình để kiếm tiền thì tại sao phải chịu uất ức như vậy? Nếu như quy củ của nghề này đã không còn thích hợp với tôi, ∞đ∞l∞q∞đ, vậy thì tôi sẽ đi kiếm một công việc khác là được, ngài cũng không cần phải làm khó tôi." Sở Hàm nhìn lá đơn từ chức mà anh ta đang đề tay lên, nói thật rõ ràng.

Triệu Đức có chút nhức đầu, ném thứ gì đó trong tay vào thùng rác. "Cô xem, sao tính tình của cô lại nóng nảy gay gắt như vậy chứ. Trương tổng kia cũng đã bị cô đánh cho sưng đầu mẻ trán mà cô còn chưa hả giận à? Tốt xấu gì thì cô cũng đã làm ở đây vài năm, dự án này nếu không có cô thì chắc chắn không thể nào thành công được. Nếu cô muốn đi thì đợi sau khi hoàn thành dự án này rồi hãy đi, coi như là giúp tôi một việc."

"Tổng giám Triệu, " Sở Hàm hít sâu một hơi, đứng lên, "Cảm ơn ngài đã chiếu cố tôi suốt mấy năm qua, nhưng về chuyện này, thật xin lỗi, tôi khó mà tuân lệnh ngài được."

Toilet luôn là nơi có điều kiện thuận lợi nhất để tập hợp và phân tán những tin tức bất quáí trong một công ty.

Hai cô gái vừa soi gương trang điểm lại, vừa nói chuyện phiếm với nhau.

"Đúng rồi, tớ nghe nói hôm nay Sở Hàm đã từ chức rồi."

"Ồ, ngày hôm qua ầm ĩ như vậy lại còn truyền khắp hai công ty nữa, không từ chức mới là lạ. Nhìn cô ta lúc bình thường thì ít nói, mà không nghĩ tới tính tình lại ác liệt như vậy."

"Nè, cậu không biết đâu, nghe nói ngày trước cô ta là con nhà giàu, trước kia còn qua lại với Giang thiếu đấy. Sau này bởi vì gia cảnh nghèo túng mới phải ra ngoài đi làm đó."

"Giang thiếu? Giang Bắc Thần?! Không thể nào!! Nhìn bộ dạng của cô ta như vậy đâu có giống!! Mà không phải anh ta vẫn luôn cặp kè với người mẫu Vệ Đình gì đó hay sao?"

"Nghe nói Vệ Đình là chuyện của sau này. Hôm nay, mới sáng sớm Thế Cần đã tuyên bố sẽ hợp tác với Đông Tường, để cạnh tranh đấu thầu dự án năng lượng mặt trời lần này với An Đạt."

"Thật sao? Vậy thì chúng ta thua là cái chắc rồi, cậu nói xem chúng ta đối đầu với Đông Tường đã từ rất lâu rồi, nhưng mà chuyện chúng ta không bằng người ta, trong cái vòng luẩn quẩn này có ai mà không biết chứ, vậy mà không hiểu sao An Đạt lại có thể buông tha cho cơ hội béo bở như vậy để chọn chúng ta nhỉ?"

"Chuyện này ai biết được chứ, nhưng mà tớ nghe nói vị ở An Đạt kia, ba hần tiếp quản vụ này." Một trong hai nữ đồng nghiệp giơ ngón tay cái lên với người còn lại "Hần là sẽ thắng vụ này dễ dàng đi, có lẽ chỉ cần gửi công văn xuống dưới là xong."

"Vậy thì hiểu rồi, nhưng mà tại sao An Đạt lại không tranh đoạt Đông Tường với Thế Cần, mà lại trực tiếp chọn công ty chúng ta chứ. Nhưng mà dù sao thì người ta có hậu thuẫn, hai chúng ta quan tâm nhiệt tình như vậy làm gì chứ?"

"Cậu lại không biết rồi, trong thành phố này có ai mà không biết, Giang Bắc Thần của Thế Cần kia, nghe nói thế lực của anh ta còn hùng hậu hơn Trịnh Khải. Bây giờ hai người họ đều muốn tranh dự án này, chắc chắn là bên trong còn có uẩn khúc."

"Được rồi, chúng ta đừng ở đó mà lo lắng nữa, có rảnh thì nên suy nghĩ xem phải thiết kế phương án như thế nào đi."

"Phải đó... phải đó... Cậu mà không nói thì tớ cũng quên mất..."

Hai người nói chuyện nhỏ dần rồi cùng đẩy cửa ra khỏi toilet.

Lúc Sở Hàm ôm một thùng lớn ra khỏi tòa nhà, thì vừa khéo gặp Trịnh Khải đang đứng trước bãi đỗ xe của tòa cao ốc.

Trong tay hắn cầm một bó 99 đóa hoa hồng vàng, đại biểu cho ý đồ đến đây ngày hôm nay của hắn. "Sở tiểu thư, cấp dưới của tôi có hành vi không đúng mực, khiến cô phải chịu uất ức rồi."

Sở Hàm thấy hắn từng bước đến gần, vô thức lùi lại phía sau. "Trịnh tổng khách khí rồi. Hiện giờ tôi không còn là nhân viên của Đức Mậu nữa, anh cũng không cần phải cảm thấy áy náy."

Trịnh Khải đặt bó hoa đang cầm trên tay lên chiếc hộp của cô, đôi lông mày rậm hơi nhíu lại: "Sao vậy? Từ chức à?"

"Đúng vậy, " Sở Hàm bình tĩnh gật đầu: "Bỗng nhiên nhận ra bản thân mình không còn phù hợp với công việc này nữa."

"Tôi đưa cô về nhé?"

"Không cần đâu, cảm ơn Trịnh tổng."

Trịnh Khải nhìn dáng vẻ lạnh lùng cứng nhắc của cô bỗng dưng cảm thấy hơi phần nộ, quyết định phải ép bằng được cô gái này lên xe mình. Hắn bước tới vài bước chặn lại đường đi của cô, còn chưa kịp ra tay thì đã bị tiếng còi xe chói tai ở đằng sau làm cho giật mình.

Chỉ Duy Nguyễn mang một vẻ mặt không được thân thiện lắm bước xuống từ trên xe, đi tới gần Sở Hàm, che chắn trước người cô. "Trịnh thiếu

đang định làm gì vậy? Sao lại làm khó một người phụ nữ ở ven đường thế?!"

Trịnh Khải cũng có chút hiểu biết về tính tình của Chữ Duy Nguyễn này, nên cũng không muốn đối đầu với cô, chỉ vô tội giơ tay lên bày tỏ thành ý.

"Tôi thấy Sở tiểu thư chỉ đi một mình, sợ rằng cô ấy cầm đồ đạc không xuể."

"Trịnh Khải anh mà có lòng tốt như vậy thì ở Bắc Kinh này sẽ có biết bao nhiêu cô gái trong sạch! Có tôi ở đây rồi, anh không cần phải lo việc này nữa đâu."

Đây rõ ràng là đang hạ lệnh trực khách với hân mà.

Trịnh Khải đứng một bên lạnh lùng nhìn hai người buộc thùng đồ vào xe, cao giọng hô: "Sở tiểu thư, tôi tin rằng nhất định chúng ta sẽ còn gặp lại."

Đáp lại hân, ngoại trừ tiếng motor gầm rú thì không còn một âm thanh nào khác.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Trên tầng hai tòa nhà phía Đông của trụ sở Ủy ban Thành phố, Trịnh Ngọc Khôn đang dùng vẻ mặt khiếp sợ nhìn Trịnh Khải.

"Từ chức rồi hả? Vì sao?"

Trịnh Khải cà lơ phất phơ nhún vai, giọng điệu thoải mái. "Con cũng chịu thôi, chắc là cô ấy đã biết kế hoạch của chúng ta."

"Mày nghiêm túc cho tao!" Trịnh Ngọc Khôn đập bàn, trừng mắt, "Mày đừng nghĩ là tao không biết hôm đó đã xảy ra chuyện gì! Không phải cấp dưới của mày tay chân không thành thật, bị người ta đánh cho vỡ đầu hay sao? Hả?. Tao nói cho mày biết nếu như Sở Hàm rút khỏi dự án này và mày gây ra tai vạ gì ngoài ý muốn, thì mày chết với tao!"

Trịnh Khải bưng tách trà lên bên môi chậm rãi thổi, rồi bình tĩnh nói, "Ba tức giận như vậy rốt cuộc là vì sợ con thất bại hay là sợ con bại dưới tay Giang Bắc Thần thì con đường thăng tiến của ba bị ảnh hưởng hả? Năm đó ba bí mật hãm hại Sở Lâm Nguyên như vậy, bây giờ lại cực lực lôi kéo con gái của ông ấy vào vũng nước đục, không sợ ông ấy ở dưới mồ biết được nửa đêm sẽ tới quấy nhiễu ba hay sao?"

"Thằng mất dạy!" Trịnh Ngọc Khôn giận dữ quăng cho hắn một cái tát thật mạnh, có lẽ là bị Trịnh Khải nói trúng nên đã thẹn quá hóa giận.

Trịnh Khải liếm liếm vết máu khóe miệng, thay đổi thái độ không đứng đắn trước đó thành một bộ dạng nghiêm túc dị thường.

"Ba muốn làm thế nào thì con cũng không xen vào, nhưng con và Giang Bắc Thần đấu với nhau không cần thiết phải lợi dụng một người phụ nữ để làm lợi thế. Là con trai của ba, con chỉ muốn nhắc nhở ba một câu: Đừng tranh đoạt quá nhiều, nếu không sẽ phải trả giá bằng chính bản thân mình đó!"

Sau khi lên xe đóng cửa lại rồi nhìn hình ảnh của mình đang phản chiếu trên tấm kính, Trịnh Khải bất chợt ngây ngẩn cả người. Người vừa mới tranh cãi với ba mình như hai kẻ ngang hàng thật sự là mình sao? Nếu như nói muốn lợi dụng Sở Hàm, thì Trịnh Khải lại càng muốn dùng một cách khác để thắng được Giang Bắc Thần trong trận chiến này hơn, ví dụ như, chiếm lấy cô.

Sau khi Trịnh Khải đi thật lâu rồi, Trịnh Ngọc Khôn mới có thể khiến cho cơ thể không còn trắng niên của mình ngừng run rẩy. Trịnh Ngọc Khôn đã ngoài năm mươi tuổi, đã vì quyền thế và lợi ích mà thay đổi thành một con người không còn chút lý trí và tình cảm. Ông ta cầm lấy điện thoại trên bàn, không chút do dự ấn mấy con số.

"A lô?" Đầu bên kia điện thoại vang lên một giọng nói trầm trầm của nam giới.

"Anh hãy chuẩn bị thực hiện kế hoạch của anh đi, nhớ kỹ, phải thật chuẩn xác!"

"Tôi biết rồi!" Người ở đầu bên kia điện thoại vừa nói xong, thì hai người đồng thời cúp điện thoại.

Giang Bắc Thần đã ở trong văn phòng của Giang Nam Thừa đợi suốt một giờ. Nhưng cho dù anh có khẩn cầu hay dụ dỗ thế nào đi nữa thì Bộ trưởng Giang vẫn giữ nguyên tư thế ngồi xem văn kiện trước bàn làm việc mà không cử động chút nào.

Giang Bắc Thần không chờ nổi nữa, dứt khoát ngồi thẳng lên bàn làm việc của Giang Nam Thừa, dùng di động gửi một đồng tin nhắn thoại của mình cho mấy mỹ nữ.

Giang Nam Thừa tính toán thời gian, cảm thấy đã mài nhẵn tính nhẫn nại của tiểu tổ tông này rồi mới đóng nắp bút lại.

"Nói đi, có chuyện gì?"

Giang Bắc Thần lập tức nhảy xuống khỏi bàn, vẻ mặt đứng đắn, lời ít mà ý nhiều. "Em muốn có văn kiện đã phê duyệt."

"Không cho." Giang Nam Thừa cũng trả lời anh rất ngắn gọn súc tích, ánh mắt ấm áp phía sau gọng kính không che giấu được ý cười.

"Không cho cũng không được." Giang Bắc Thần đặt mông ngồi lên ghế sofa, rõ ràng đã bắt đầu đùa giỡn vô lại.

Giang Nam Thừa đưa tay ra lấy một tập văn kiện màu lam nằm dưới cùng trên cái giá trước mặt, chậm rãi mở miệng: "Lão Tam, sao chú cứ nhất định phải cạnh tranh bằng được dự án này với Trịnh Khải thế, cứ coi như là có chút trợ giúp cho ông cụ nhà chúng ta, nhưng từ bao giờ chú lại trở nên hiếu thuận như vậy? Hà?"

Giang Bắc Thần hờ hững lấy ngón tay chọc vào nắp tách trà, thờ ơ nói: "Chẳng qua em muốn đấu với Trịnh Ngọc Khôn một trận xem lão già răn độc đó có chút tiến bộ nào không thôi."

"Chú thật hồ đồ!" Giang Nam Thừa "Bộp" một tiếng gấp lại văn kiện. Khuôn mặt vốn nho nhã lịch sự cũng bắt đầu xuất hiện vẻ tức giận, "Dùng câu nói ấy để lừa gạt ông cụ còn được, lại còn định tới đây để lừa gạt anh à? Chú đừng nghĩ rằng anh không biết chú muốn làm gì. Chuyện năm nó chính anh đã nói cho chú đấy."

Giang Bắc Thần thấy anh trai đã nói toạc ra ý đồ của mình cũng không giấu giếm nữa, thay đổi bộ dạng bất cần đời thành bộ dạng lạnh lùng sắc bén. Anh chống hai tay lên bàn, nghiêng người tới trước đối diện với Giang Nam Thừa.

"Nếu anh Hai đã biết, thì cần gì phải hỏi vặn lại em như vậy. Rốt cuộc thì anh có định đưa cho em văn kiện này hay không?"

Giang Nam Thừa thở dài ngả người về sau, rồi cầm lấy tập văn kiện vừa mới ký xong đập vào người Giang Bắc Thần.

"Mau rút đi."

Giang Nam Thừa, lão Nhị nhà họ Giang, đang đảm nhiệm chức Bộ trưởng bộ Khoa học Kỹ thuật. Hôm nay là ngày cuối cùng diễn ra đấu thầu dự án năng lượng mặt trời, thành phố đã gửi công văn được phê duyệt lẽ ra thuộc về Giang Bắc Thần cho Trịnh Khải, đây rõ ràng là không nể mặt anh. Nhưng mà Giang Bắc Thần là ai? Anh là Hoàng Thái Tử được nuông chiều của nhà họ Giang, trên đời này, không có thứ gì anh muốn mà lại không chiếm được.

Từ sáng sớm, Giang Nam Thừa đã biết chuyện này, bởi vì anh đã âm thầm phê duyệt cho em trai mình từ lâu. Trong lòng anh cũng rất rõ ràng, Giang lão Tam nhất định là muốn mượn cơ hội này để chơi với nhà họ Trịnh một phen. Không liên quan đến việc tranh đoạt quyền thế, mà chỉ vì muốn lòng mình được thanh thản mà thôi.

Người nhà họ Giang ở Tứ Cửu thành này có có danh tiếng lẫy lừng, nhưng ngoại trừ danh tiếng, thì cũng rất nặng tình.

Sở Hàm đứng trong văn phòng của bác sĩ, nhìn tờ giấy chẩn đoán bệnh trước mặt mà cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Cô vốn đang đi tới trung tâm giới thiệu việc làm cùng với Chử Duy Nguyên để tìm một công việc mới, vừa bắt đầu viết hồ sơ xin việc còn chưa kịp trao đổi cùng nhân viên thông báo tuyển dụng thì đã nhận được điện thoại từ bệnh viện. Cô không ngờ rằng bệnh tình của mẹ mình lại chuyển biến xấu đến như vậy, trước đó không phải các bác sĩ đã nói rằng có thể dùng thuốc để khống chế hay sao?

Bác sĩ Lương, người trực tiếp điều trị cho mẹ Sở Hàm vô cùng thông cảm với cô. Ở tuổi này, những thiếu nữ khác đều được hưởng thụ tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất của bản thân và quãng thời gian hạnh phúc bên gia đình, còn cô lại phải mang một gánh nặng trên vai.

Kết quả chẩn đoán mới nhất của mẹ Sở là, ung thư tuyến dịch lim - pha giai đoạn ba.

Trước đó, Sở Hàm đã mang toàn bộ số tiền tích góp của bản thân để đưa mẹ mình đi làm trị liệu bằng hóa chất, hơn nữa Chử Duy Nguyên cũng rất hay mang tới các loại thuốc bổ, nhưng không ngờ tình huống vẫn chuyển biến xấu.

Bác sĩ Lương vỗ bả vai gây yếu của cô, chân thành khuyên bảo cô. "Cháu gái, bệnh tình của mẹ cháu đã không còn cách nào khác nữa rồi. Cùng lắm chỉ có thể duy trì thêm được mấy tháng nữa thôi. Cháu... hãy cố gắng giữ gìn sức khỏe."

Sở Hàm khó khăn mở miệng, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào. "Bác sĩ... Không phải bác đã nói phẫu thuật là được sao ạ? Ngay cả như vậy cũng không được nữa hay sao ạ? Cháu cầu xin bác, hãy cứu mẹ cháu..."

"Không phải là bác không muốn cứu, mà tình hình như vậy..." Lương Thu cũng có chút không đành lòng, hai mắt bà đỏ ửng lên.

"Nếu nằm viện để điều trị thì sao ạ?? Liệu có đỡ hơn không ạ?"

"Tất nhiên là tình huống sẽ có chút khả quan hơn, nhưng mà... Nhưng mà cũng không cải thiện được nhiều đâu, hơn nữa, chi phí chữa bệnh cũng rất cao." Lương Thu khó xử giải thích với cô.

"Vậy thì nằm viện đi ạ. Chuyện chi phí, cháu sẽ nghĩ cách!"

"Cháu gái à, những người làm bác sĩ như chúng ta cũng không tán thành..."

"Bác sĩ Lương, nhưng đó là mẹ cháu." Sở Hàm ngắt lời bà, đó là mẹ cô, cho nên dù thế nào đi nữa, cô cũng không thể trơ mắt nhìn sự sống của bà dần dần bị rút cạn được.

Thật sự cô không thể nào có thể chấp nhận được chuyện lại thêm một người thân của cô ra đi. Bây giờ mẹ cô là người thân duy nhất của cô ở trên cõi đời này, hoặc có thể nói, bà chính là động lực và hi vọng để cô có thể tiếp tục sống. Nếu không có bà, Sở Hàm quả thực không tìm ra được lý do gì có thể khiến cho bản thân mình có thể bước tiếp được nữa.

Một sinh mệnh tồn tại trên đời này là bởi hai lý do, đó là tình yêu và hy vọng. Nhưng thật đáng tiếc, cả hai thứ này, cô đều không có.

Cô ra khỏi bệnh viện, thất hồn lạc phách đi dọc theo ngã tư đường trở về nhà. Vừa mới vào nhà, cô đã nhìn thấy ánh mắt mong chờ của mẹ mình.

"Niếp Niếp, tình hình thế nào rồi?"

Sở Hàm nỗ lực ép buộc bản thân tươi cười như lúc bình thường, trong ánh nắng chiều, cô ngồi cúi người ngồi xuống ngắm nhìn thân thể càng ngày càng gầy yếu của mẹ, khẽ nói: "Mẹ à, chúng ta nhập viện nhé?"

Mẹ Sở nghe xong lời này cũng đã hiểu rõ phần nào, đưa tay lên vuốt ve mái tóc dài mềm mại của con gái mình, vẻ mặt bà bình tĩnh đến lạ thường.

"Tiểu Hàm, con người ta sinh ra đều phải trải qua sinh, lão, bệnh, tử. Người ta thường nói nếu duyên phận với thế giới này đã hết thì mệnh số cũng sẽ hết. Thân thể mẹ như thế nào, bản thân mẹ biết rõ. Chúng ta đừng cố chữa nữa, có được không con?"

"Mẹ...." Giọng nói Sở Hàm bỗng trở nên run rẩy nghẹn ngào, "Con cầu xin mẹ đừng buông tha cho chính mình có được không? Chúng ta nhập viện đi mẹ, bệnh của mẹ nhất định sẽ khỏi, mẹ tin con đi mẹ..."

"Vô ích thôi." Mẹ Sở chậm rãi lắc đầu, bà đã già rồi, đã sớm không còn là người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ của năm đó nữa, nhưng sự ung dung và điềm tĩnh vẫn còn vẹn nguyên, không hề bị cướp đoạt đi bởi năm tháng. Bà lấy ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho con gái mình, "Thời gian mẹ có thể làm bạn bên con có lẽ không còn nhiều nữa, cứ để mẹ ở đây đi... Ký ức của mẹ về bệnh viện không được tốt đẹp cho lắm, chúng ta đừng nhập viện nhé con."

Lúc này, Sở Hàm đã khóc không thành tiếng, cô liên tục lắc đầu, dường như đang kháng cự lại lời nói của mẹ Sở.

"Mẹ, mẹ là hi vọng duy nhất trên cõi đời này của con... Con còn chưa từ bỏ thì mẹ cũng đừng từ bỏ có được không mẹ? Coi như con cầu xin mẹ... Nếu mẹ cũng đi rồi... thì con thật sự... thật sự không còn động lực để tiếp tục được nữa. Con xin mẹ...."

Nhìn bộ dạng này của con gái mình, mẹ Sở cũng bắt đầu xúc động. Trong ba năm qua sống cùng con gái, chịu đựng không biết bao nhiêu đau khổ, những khó khăn vất vả và sự uất ức mà Sở Hàm phải gánh chịu bà đều thấu hiểu. Sao bà lại không biết mình có vị trí quan trọng như thế nào trong lòng con gái chứ?

Nhưng con người chúng ta khó thoát khỏi cái chết, nếu nhập viện điều trị thì tinh lực của bản thân sẽ bị hao hết, đến cuối cùng, khi rời khỏi

thế giới này, có lẽ bà cũng không được về nhà lần cuối nữa.

Nhưng nếu không điều trị, thì con gái bà sẽ cảm thấy nặng nề và áy náy suốt cả cuộc đời.

Đây quả thực là hai sự lựa chọn khó khăn.

Sau khi cân nhắc, bà đỡ con gái mình dậy, cảm thấy cực kỳ khổ sở nhưng vẫn đồng ý: "Mẹ đồng ý với con, chúng ta sẽ nhập viện."

Trong căn phòng chật chội cũ kỹ, mẹ con hai người họ ôm nhau thật chặt, như đang cố gắng giành giật lấy quãng thời gian ngắn ngủi còn sót lại để chiến đấu với căn bệnh quái ác.

Sau khi Giang Bắc Thần ký xong hợp đồng với Đông Tường, tâm trạng của anh vô cùng tốt, chạm mặt Chử Duy Nguyễn ngay trước cửa đại viện anh cũng không cảm thấy phiền phức. Nhưng mà con nhóc này lại hùng hù hù hổ hổ đảo tay lái rồi phanh gấp lại.

Anh hạ cửa sổ xe xuống, nhìn thấy sắc mặt cô ấy có chút nhợt nhạt, kinh ngạc hỏi: "Này nhóc? Làm sao vậy?"

Chử Duy Nguyễn đang cảm thấy suy sụp, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ buồn bã như sắp khóc đến nơi: "Em vừa mới từ bệnh viện về....."

"Em có bầu à?" Giang Bắc Thần cau mày, anh nghĩ chỉ có chuyện này mới có khả năng khiến cho con nhóc này có bộ dạng như vậy.

Chử Duy Nguyễn lắc đầu nguầy nguậy, cũng không thêm nổi bão với anh: "Một người bạn của em... Mẹ cô ấy bị ung thư sắp chết rồi....."

Cô nàng cảm thấy khó chịu nên không muốn nói thêm gì nữa, dứt khoát lái xe rời đi, để lại một mình Giang Bắc Thần đứng đó ừ ừ cạc cạc

không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Chử Duy Nguyên lái xe đi rất xa mới chậm rãi dừng lại. Cô nhìn dòng người lui tới trên đường bỗng nhiên cảm thấy hơi sững sờ, không hiểu mình vừa làm như vậy là đúng hay là sai. Cô tin rằng với chỉ số thông minh của Giang Bắc Thần thì nhất định anh sẽ đoán ra người bạn kia là ai. . Nhưng mà cô không dám đánh cược, nếu đi bước này liệu có thể làm cho Sở Hàm thoát ra khỏi đường cùng hay không, cô cũng không thể xác định Giang Bắc Thần rốt cuộc còn sót lại bao nhiêu phần tình cảm dành cho Sở Hàm. Cô âm thầm thở dài một hơi, chị Sở Hàm à, thật sự em chỉ có thể giúp chị được thế này mà thôi.

Ban đầu Giang Bắc Thần còn cảm thấy Chử Duy Nguyên thật hài hước, nhưng sau khi nghĩ đi nghĩ lại, sắc mặt anh cũng dần dần thay đổi.

Anh hồi tưởng lại cảnh tượng phanh gấp lúc vừa rồi, có thể khiến cho Chử Duy Nguyên buồn bã như vậy, hơn nữa còn là bởi vì mẹ của người bạn đó mà buồn bã như vậy, thì chắc chắn chỉ có một người.

Chết tiệt! Giang Bắc Thần chán nản đập mạnh vào tay lái. Anh nên nghĩ ra là cô ngay từ đầu mới phải.

Tâm trạng đang vui vẻ bỗng chốc biến mất không còn chút dấu vết. Anh nhếch đôi môi mỏng, nhanh chóng bấm một dãy số.

"A lô? Chú Trần ạ? Cháu là Bắc Thần đây ạ, cháu có chuyện muốn làm phiền chú ạ....."

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Sáng ngày hôm sau.

Sau khi Sở Hàm đi tới tầng 12 của bệnh viện thu xếp ổn thỏa cho mẹ mình xong, cầm tờ danh sách các khoản cần chi lớn nhỏ tới quầy thu ngân đóng viện phí.

Vốn dĩ chỉ là một phòng bình thường dành cho 4 người, nhưng nhìn các khoản chi phí ở trên đó thì không hề bình thường chút nào. Khi Sở Hàm thanh toán chi phí của một tuần xong thì thẻ tín dụng của cô cũng chỉ còn số âm.

Hiện giờ mẹ cô đã nhập viện, nên một tuần tới này coi như có thể tạm yên tâm. Vì vậy vấn đề cấp bách trước mắt chính là cô phải nhanh chóng tìm được một công việc mới. Ngày hôm qua, khi đi nộp hồ sơ xin việc cũng có một số công ty đã trả lời, nhưng mà mức lương đối phương đưa ra lại quá thấp, trong đó chỉ có một công việc là làm trợ lý thiết kế trong một viện thiết kế khiến cô hài lòng.

Cái gì gọi là trợ lý thiết kế chứ? Đó là chính mình tự tay vẽ một bản thiết kế nhưng trên bản thiết kế đó lại để tên của người khác.

Đây gần như là một điều cấm kỵ không thể nhắc tới đối với mỗi sinh viên theo học ngành Kỹ thuật, bởi vì một khi nhận công việc này thì đồng nghĩa với việc về sau bản thân không bao giờ có thể tự đi bằng chính đôi chân của mình trong cái nghề này được nữa hoặc là không thể nào phát triển được. Nói dễ nghe một chút thì là người hùng phía sau hậu trường, nhưng nói khó nghe thì chỉ là người làm hộ mà thôi.

Chiều nay có cuộc hẹn phỏng vấn lúc 1h chiều. Sở Hàm nhìn đồng hồ trên cổ tay trái, cắt kỹ xấp hóa đơn trên tay rồi đứng dậy rời khỏi giường mẹ mình.

Cách khu trị liệu một dãy hành lang dài, Phó viện trưởng Trần Nho Tụng dẫn theo Trưởng khoa Ung Bướu và một vài vị bác sĩ chủ trì đi tới phòng bệnh số 1204. Đoàn người đông như vậy tiến vào khiến các bệnh nhân xung quanh và người nhà của họ nhao nhao liếc nhìn.

Một vài bác sĩ thực tập trẻ tuổi được đi theo sau mấy vị tôn đại thần xì xào bàn tán.

"Hôm nay có bệnh nhân nào mới tới vậy? Gia thế lớn như vậy hay sao? Ngay cả ông ấy cũng đích thân tới!" Trong đó có một bác sĩ thực tập trẻ măng đưa mắt nhìn theo bóng dáng của Phó viện trưởng.

Một bác sĩ khác nhìn có vẻ hiền lành thật thà lắc lắc đầu: "Tớ không biết, Phó viện trưởng Trần đích thân tới tìm cấp trên của chúng ta, có lẽ là người nhà..."

"Bị bệnh gì vậy?"

"Ung thư tuyến dịch lim - pha giai đoạn ba."

"Vậy thì trị liệu còn có tác dụng gì nữa?!" Người nọ không khỏi ngạc nhiên mà nói hơi to.

"Cậu nói nhỏ chút! Không sợ ông ấy nghe thấy hay sao! Bên trên có lệnh rằng phải dùng phòng bệnh cao cấp nhất, thuốc tốt nhất, đây chính là dùng tiền đổi mạng chứ sao."

"Không hiểu đây là thần thánh phương nào nữa... Giữ được cái mạng này cũng quá đủ vốn!"

Hai người lại vội vội vàng vàng bước đi đuổi theo những người phía trước, hơn nữa cùng muồn vào phòng bệnh 1204 để nhìn kỹ chân dung người bệnh kia.

Lúc Thẩm Hi Hòa tỉnh lại đã nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Có rất nhiều bác sĩ mặc áo blouse trắng đang đứng xung quanh giường bệnh của bà. Trần Nho Tụng và bác sĩ Trưởng khoa đang đứng bên cửa sổ xem xét tấm phim chụp X-quang của bà một cách cẩn thận.

Đám trợ thủ đứng sau cầm bút ghi chép nghiêm túc, dù sao thì hai vị tôn đại thần của bệnh viện đồng thời ra tay là điều rất khó gặp.

"Ngại quá, xin hỏi các vị là?" Thẩm Hi Hòa có chút nghi hoặc nhìn bọn họ.

Hai vị tôn đại thần nghe tiếng quay đầu lại, "Thẩm phu nhân, xin chào bà. Tôi là bác sĩ trực tiếp điều trị bệnh cho bà. Đây là Phó viện trưởng Trần của bệnh viện chúng tôi. Hôm nay chúng tôi đến đây xem xét phim chụp X-quang của bà để làm hội chẩn cho bà."

Mặc dù Thẩm Hi Hòa bị bệnh nặng nhưng đầu óc bà còn chưa lú lẫn đâu. Trước kia bà đã từng nghe danh tiếng của Trần Nho Tụng, hôm nay có thể khiến ông hạ mình tới đây, nhất định là có lý do gì đó.

"Bệnh của tôi... rất nghiêm trọng đúng không?"

"Không không, chúng tôi chỉ muốn lấy ca bệnh của bà để làm một bài nghiên cứu điển hình phục vụ cho công tác giảng dạy thôi. Vì để bà có thể chữa trị trong điều kiện tốt nhất, chúng tôi sẽ bố trí cho bà một phòng bệnh khác, hi vọng bà sẽ đồng ý."

Thẩm Hi Hòa nửa tin nửa ngờ. Tuy rằng bà không rõ mình bị bệnh gì nhưng tình trạng sức khỏe của mình ra sao thì bà vẫn biết rõ. Đối với người

mà một ngày hôn mê mười mấy giờ như bà, thì lý do như vậy không đủ để thuyết phục bà.

Trần Nho Tụng thấy bà vẫn băn khoăn, bèn bước lên phía trước, ôn tồn nói: "Bà đừng nên căng thẳng như vậy, chúng tôi lấy trường hợp của bà để làm nghiên cứu điển hình thì tất cả chi phí chữa trị chúng tôi sẽ chịu hoàn toàn. Bà chỉ cần yên tâm phối hợp với chúng tôi là được. Bà cũng không muốn vì bệnh tình của mình mà người nhà phải chịu gánh nặng lớn khi chi trả viện phí đúng không ạ?"

Một câu nói này đã đâm trúng tâm tư của Thẩm Hi Hòa.

Đúng vậy, sao bà có thể khiến con gái mình chịu một gánh nặng lớn như vậy chứ?

Trưởng khoa Trương đứng bên cạnh nhìn vẻ mặt bà lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng quay sang bảo y tá chuẩn bị đưa người lên phòng bệnh chăm sóc đặc biệt trên tầng.

Sau khi Trần Nho Tụng đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa xong, nhìn bệnh nhân trong phòng rồi đi ra ngoài hành lang của tầng 16 gọi điện thoại.

"Bắc Thần, chuyện cháu nhờ chú đã bố trí xong cả rồi, tình hình không được lạc quan cho lắm..."

Chử Mục cười cười, liếc mắt nhìn người đang mãi mê nghịch bật lửa, trên gương mặt tuần tú tràn đầy vẻ giễu cợt: "Nói đi, người nào trong đám oanh oanh yến yến của cậu tới bệnh viện khám thai đúng không?"

Người đối diện dùng ngón tay thon dài bấm bật lửa tách một cái, vẻ mặt trầm tĩnh như nước, nhìn qua cũng biết tâm tình anh lúc này rất tồi tệ.

"Không phải của tớ."

"Vậy là... Kỳ Hành Đông? Cậu lại cướp đoạt người của cậu ấy à?"

"Thầm Hi Hòa." Người đàn ông kia khẽ phả ra một làn khói trắng, rồi nói ra cái tên này.

Chữ Mục nghe vậy lập tức thu lại vẻ mặt đùa cợt trước đó, nghiêm túc hỏi: "Dì Thầm ư?"

Giang Bắc Thần gật gật đầu, cảm thấy buồn phiền vô cùng.

Cuộc điện thoại ban nãy của Trần Nho Tụng đã làm cho anh ý thức được tầm quan trọng của vấn đề, tình hình quả đúng như những gì Chữ Duy Nguyên đã nói trước đó, chữa trị cũng không còn tác dụng nữa.

"Bệnh gì mà nghiêm trọng như vậy?"

"Ung thư tuyến dịch lim-pha giai đoạn ba."

"Vậy thì Sở Hàm phải làm sao bây giờ?"

"Cái gì mà làm sao bây giờ?" Giang Bắc Thần hỏi lại anh ta.

"Thôi đừng giả vờ nữa đi." Chữ Mục cũng có chút phiền chán rít vào một hơi thuốc, "Cậu tìm Trần Nho Tụng chẳng phải là vì muốn giúp cô ấy hay sao?"

Giang Bắc Thần bối rối dời tầm mắt đi nơi khác, một lát sau mới mở miệng. "Không phải vì muốn giúp cô ấy, cứ coi như tớ thay ba mình chuộc tội đi. Là tớ đã mắc nợ cô ấy."

Đề tài này dường như có chút nặng nề, trong lúc nhất thời cả hai người đều không nói chuyện.

Giang Bắc Thần cúi người dập tắt điều thuốc, lại nhìn người đối diện cũng đang có vẻ mặt không được vui cho lắm là Chữ Mực, anh muốn chuyển đề tài câu chuyện để không khí được thoải mái hơn một chút, bèn nói: "Cũng sắp kết hôn đến nơi rồi, mà vẫn còn cái đức hạnh này."

"Kết hôn?" Chữ Mực giật giật khóe miệng cười giễu cợt, trong đáy mắt tràn đầy vẻ lạnh lùng và thâm trầm: "Tớ chỉ hi vọng đến lúc đó cô ấy sẽ không hối hận."

Nói cho cùng thì Chữ Mực vẫn không hài lòng cuộc hôn nhân này. Ngoại trừ Đào Vân Gia thì anh ta chưa bao giờ nghĩ tới thiên trường địa cửu với một người phụ nữ nào khác. Huống hồ người phụ nữ kia khi đối mặt với hắn, luôn bày ra vẻ mặt sợ hãi.

Có một số việc luôn là trong nhà chưa tỏ mà ngoài ngõ đã tường.

Giang Bắc Thần đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Chữ Mực an ủi, "Nếu chuyện này đã không thay đổi được thì cậu cứ thử tiếp xúc với cô ấy xem. Dù sao thì tớ vẫn cảm thấy cô ấy không tệ như cậu nghĩ."

Không tệ như mình nghĩ sao? Trước mắt Chữ Mực hiện lên vẻ mặt dịu dàng động lòng người của người kia, đáy lòng bỗng nhiên cảm thấy như được buông lỏng.

Khi Sở Hàm đi phòng vấn về đã là 4h chiều, trở lại phòng bệnh không thấy mẹ mình, cô lập tức hoảng hốt.

Cô vội vàng chặn một y tá lại hỏi: "Chị y tá, chị có thấy bệnh nhân phòng 1204 đâu không ạ?"

"1204? À, ý em là Thẩm Hi Hòa - Thẩm phu nhân sao?"

Sở Hàm có chút lo lắng trả lời cô ấy: "Vâng, em là con gái của bà."

Y tá nhìn quan sát người trước mặt, rồi đưa cho cô một tờ thông báo sắp xếp giường bệnh. "Mẹ em được chuyển lên tầng 16, phòng chăm sóc đặc biệt rồi, là do Phó viện trưởng Trần bố trí, em tới đó tìm bà đi."

Khi lên đến nơi, thấy Thẩm Hi Hòa đang nằm yên tĩnh trên giường bệnh, cô mới thở dài nhẹ nhõm.

Thẩm Hi Hòa mỉm cười, vẫy vẫy tay với cô: "Niếp Niếp à, bệnh viện họ nói bệnh này của mẹ rất đặc biệt nên muốn làm một đề tài nghiên cứu, vì vậy đã sắp xếp cho mẹ ở chỗ này, còn nói tiền thuốc men trong thời gian chữa bệnh sẽ do bọn họ chi trả."

Sở Hàm cũng không phải kẻ ngu ngốc, mặc dù bệnh viện là nơi cứu người chữa bệnh, nhưng ở trong cái xã hội này, cô thật sự không thể nào thuyết phục được mình rằng tình hình chỉ có đơn giản như vậy. Nhưng cô vẫn phải cố gắng giữ bình tĩnh để động viên mẹ mình, sau đó mới trốn ra bên ngoài cầu thang hít thở một chút.

Bây giờ là 6h tối, đúng vào thời gian ăn tối của các bệnh nhân và người nhà của họ. Nhưng tầng 16 có rất ít bệnh nhân, nên trông có vẻ rất lạnh lẽo vắng vẻ.

Phó viện trưởng Trần... Trần Nho Tụng? Sở Hàm đứng giữa cầu thang khẽ đọc đi đọc lại cái tên này, trong lòng cảm thấy rối bời.

Ở trong bệnh viện này, đừng nói là có tiền, cho dù là kẻ có quyền chỉ sợ cũng phải xếp hàng lấy số đến năm lần bảy lượt. Huống hồ cô vừa là kẻ không có tiền lại vừa là kẻ không có quyền, nghĩ đi nghĩ lại, người có thể làm chuyện này có lẽ chỉ có Chủ Duy Nguyễn mà thôi.

Cô kê trán mình lên cửa sổ kính ngoài hành lang, chớp mũi bị gió thổi lạnh đến đỏ bừng, người vẫn luôn bình tĩnh như cô lúc này bỗng chốc cảm thấy thật mệt mỏi. Sở Hàm yên lặng nghĩ, thì ra bất lực chính là cảm giác như thế này đây.

Chính là phải chứng kiến sự sống của người thân bị rút cạn từng chút từng chút một, mà cô ngoại trừ có thể làm bạn bên cạnh bà thì không thể làm được điều gì khác nữa.

Khi cô phải đối mặt với chi phí trị liệu tốn kém mà vẫn như muối bỏ biển, thì bỗng nhiên cảm thấy năng lực của mình thật nhỏ bé, nhỏ bé tới mức ngay cả mẹ mình cũng không thể cứu được.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Công việc ở viện thiết kế cũng không dễ dàng gì, không ít người muốn nhờ vào một vài dự án để cho bản thân được sống yên ổn trong cái vòng luẩn quẩn này, vì thế khi giao nộp các bản thiết kế ai cũng cố gắng nộp thật nhiều. Vì Sở Hàm muốn có thời gian được ở bên mẹ mình nhiều hơn để chăm sóc bà nên đã mang bản vẽ đến bệnh viện để làm. Nhân lúc mẹ cô ngủ say, cô đã trốn đến ghế đá dành cho người nhà bệnh nhân để chỉnh sửa tập bản vẽ sẽ không bao giờ đề tên cô này. Sau đó, cô sẽ tranh thủ tới viện thiết kế nộp lại bản vẽ trước giờ tan sở. Mấy ngày qua, mặc dù tiền lương cô nhận được không ít, nhưng cả người cô đã gầy đi một vòng lớn, thân thể vốn đã mảnh mai giờ đây còn gầy yếu hơn rất nhiều.

Xế chiều hôm nay, cô mang theo một tập bản vẽ thật dày đi từ ga tàu điện ngầm để tới viện thiết kế nộp lại. Ga tàu điện ngầm còn cách viện thiết kế nơi cô làm việc một đoạn đường khá xa. Dọc đường đi, cô cứ có cảm giác có người đang đi theo mình, nhưng mỗi khi quay đầu lại không nhìn thấy ai cả.

Mà trên thực tế, quả thực cũng có kẻ đang theo dõi cô.

Vệ Đình xuống xe nhìn bốn phía một lúc lâu mới cẩn thận bước vào quán cafe này. Một người đàn ông đang ngồi phía sau bồn hoa vẫy tay với cô ta.

"Chuyện kia anh đã điều tra xong chưa?"

"Đây này." Người đàn ông đưa cho cô ta một túi giấy da trâu thật dày.

"Người phụ nữ tối hôm đó tên là Sở Hàm, là con gái của Sở Lâm Nguyên."

Vệ Đình hơi nhú mào: "Sở Lâm Nguyên là ai?"

Người đàn ông ngồi đối diện khẽ nhấp một ngụm cafe, không khỏi cảm thấy thương hại vì sự ngu dốt của Vệ Đình. Chỉ số thông minh với con mắt nhìn người như vậy mà còn đòi làm con dâu nhà họ Giang? Thật là buồn cười.

Nhưng chẳng còn cách nào khác, anh ta đã nhận tiền của người ta rồi thì phải làm việc cho người ta. Người đàn ông đành phải mở miệng giải thích: "Trước kia, Sở Lâm Nguyên đã từng làm việc cùng ba của Giang Bắc Thần là Giang Chấn Quốc ở trên Thành phố, sau này bởi vì ăn hối lộ của một dự án nên đã gặp phải một sự cố lớn, nhưng chưa kịp điều tra thì ông ta đã sợ tội tự sát rồi."

"Nói như vậy, thì Sở Hàm cũng đã từng sống trong đại viện của bọn họ sao?" Vệ Đình lo lắng đẩy chiếc kính thật to trên mặt, hỏi.

"Đúng vậy, ba năm trước, sau khi ba cô ta chết, cô ta liền chuyển ra ngoài. Khi đó cô ta và Giang Bắc Thần vẫn còn yêu nhau. Hai người họ đã từng ở bên nhau sáu năm, sau này, khi cô ta đưa mẹ mình chuyển ra ngoài hai người họ mới cắt đứt quan hệ. Trong túi tài liệu này chính là thông tin về cô ta trong vài năm nay."

Vệ Đình đưa chiếc phong bì thật dày trong tay cho người kia: "Của anh đây."

"Cảm ơn Vệ tiểu thư."

"Này!" Vệ Đình vươn một bàn tay đè lại phong bì kia, "Anh phải hiểu phép tắc, nếu đã cầm số tiền này, thì hãy ngậm miệng lại cho thật chặt."

"Đó là điều tất nhiên, chúng tôi cũng dựa vào uy tín để kiếm miếng cơm mà." Người đàn ông kia cúi đầu khom lưng, cầm tiền rồi hứa hẹn.

"Được rồi, không còn chuyện gì của anh nữa đâu, anh đi đi." Vệ Đình sốt ruột vẫy vẫy tay. Cô ta nhìn xuống tập tài liệu này, trong lòng có cảm giác bị uy hiếp mà trước nay chưa từng có.

Cô ta không sợ Giang Bắc Thần độc thân, cũng không sợ Giang Bắc Thần bạc tình, bởi vì cô ta luôn tin tưởng rằng bản thân mình nhất định có thể chiếm được viên kim cương cực phẩm này. . Nhưng mà cô ta tính toán tất cả lại quên mất một điều rằng anh cũng sẽ có quá khứ. Một quá khứ mà cho dù có bất kỳ điều gì tác động cũng không thể khiến anh quên được. Cô ta sợ, anh đã có người yêu.

Vệ Đình nhìn một tấm ảnh của Sở Hàm, bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng vô cùng độc ác.

Sở Hàm và đồng nghiệp bàn giao xong bản vẽ thì cũng đã 11h đêm. Lẽ ra cô định trở về bệnh viện ngay, nhưng khi này mẹ cô có nói rằng muốn dùng đồ đạc mang từ nhà tới. Cô lại nghĩ viện thiết kế có vẻ khá là gần nhà mình, chi bằng trở về lấy đồ rồi sáng mai mang đến bệnh viện sớm.

Giờ này, các phương tiện giao thông công cộng và tàu điện ngầm đã không còn, trên đường chỉ thỉnh thoảng có một vài chiếc xe riêng gầm rú đi qua mang theo làn gió đêm lạnh đến thấu xương. Trong gió rét, mặc dù cô đã bọc kín mình bởi chiếc áo khoác nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà chặn một chiếc taxi để đi về nhà.

Trong bóng đêm, gương mặt trắng nõn của cô có vẻ vô cùng mỗi mọt. Cô tỳ cái trán trơn bóng của mình vào cửa sổ xe, hoảng hốt nhìn dòng xe đông nghịt bên ngoài đường phố mà trong lòng cảm thấy rối bời.

Hôm nay vừa tới văn phòng, cô đã thấy trên bàn đặt một bó hoa bách hợp mềm mại, ướm át đang tỏa ra hương thơm lay động lòng người. Giữa bó hoa có một tấm thiệp màu xanh dương nhạt, trên đó có cái tên Trịnh Khải được ký một cách ngông cuồng. Mấy đồng nghiệp cùng phòng đều nhìn cô bằng ánh mắt mập mờ khó hiểu. Ngay sau đó, cô đã nhận được điện thoại của hân. Ở đầu bên kia điện thoại, Trịnh Khải bày tỏ rằng muốn xin lỗi cô về chuyện của ngày hôm đó, hân cũng cảm thấy rất áy náy vì đã khiến cho cô phải từ chức.

Sở Hàm hiểu, đây mới chính là chuyện khó giải quyết. Vốn dĩ hân và cô không hề quen biết nhau, nhưng hân lại cố tình không đối xử với cô như người xa lạ. Bó hoa và cuộc điện thoại sáng nay của hân đã đẩy cô lên đầu sóng ngọn gió. Nếu mục đích sau cùng của Trịnh Khải là anh, thì cô nên giải quyết chuyện này như thế nào đây?

Mặc dù trong quá khứ, cô đã phải trải qua những tháng ngày đau thương, nhưng cô vẫn không muốn nhìn thấy người yêu cũ của mình bị gặp nạn.

Sau 20 phút, xe taxi cũng đưa cô đến nơi. Không hiểu lý do vì sao mà ở đầu ngõ lại bị chặn bởi một đồng xi măng và gạch vụn nên tài xế không thể lái xe vào trong, cô đành bắt đắ dĩ thanh toán tiền rồi xuống xe. Trước khi đi, bác tài xế còn tốt bụng nhắc nhở:

"Cháu gái, đi một mình nguy hiểm lắm, cháu nên gọi người nhà xuống đón thì hơn."

Sở Hàm khom người lễ phép nói cảm ơn với bác tài xế, rồi nhìn ngõ nhỏ tối đen như mực trước mắt. Sau đó, bóng dáng nhỏ bé và gầy yếu ấy xoay người biến mất vào trong đó.

Ở nơi nào còn có thể có người tới đón cô được chứ. Thật ra không phải là cô không sợ hãi. Khi trời tối, người dân sống ở khu vực quanh đây

đều rất hiếm khi ra khỏi cửa, nếu có chuyện bắt buộc phải làm thì sẽ đều có người đi cùng. Sở Hàm sợ hãi nhìn ngõ nhỏ, vẻ mặt vốn dĩ đang mệt mỏi được thay thế bằng sự sợ hãi, nhưng cô vẫn khẽ cắn môi, bất chấp bước tới.

Nhưng nào ngờ, mỗi bước đi của cô là đang tới gần hơn sự nguy hiểm.

Khu chung cư này đã quá cũ nát, đường đi thì bị hỏng hóc nghiêm trọng, nếu trời mưa hoặc gió to thì thỉnh thoảng còn bị mất điện. Mấy khu nhà tầng ở ngay bên ngoài thì còn có vài cái đèn đường mờ mờ ảo ảo chiếu sáng, nhưng khi vào sâu bên trong thì một tia sáng thôi cũng không có

Ở đầu ngõ, ngay lầu một có ba tên lưu manh dựa vào đánh bạc để kiếm sống mỗi ngày, tóc tai bọn chúng được nhuộm đủ màu đủ dạng, trên người mặc áo khoác đính đầy đinh tán cùng với quần cao bồi, một năm bốn mùa cũng không thấy thay bộ này ra. Ban ngày, bọn chúng ngồi ở đầu ngõ hút thuốc uống rượu, thấy có con gái đi qua là ngả ngớn huýt sáo, thỉnh thoảng bọn chúng lại hành hạ động vật đi lang thang. Cảnh sát đã tới vài lần nhưng bởi vì quy mô đánh bạc không lớn nên chỉ có thể tịch thu bộ bài rồi kết tội gây rối an ninh trật tự và tạm giam vài ngày mà thôi, bình thường người dân quanh đây đều mặc kệ bọn chúng, nếu có thể tránh thì sẽ tránh rất xa.

Hôm nay, mấy tên này bị thua bạc đang đứng tụ tập hút thuốc, bỗng trong đó có một tên tóc nhuộm vàng hoe vỗ đùi nói: "Ây dà, chúng ta đen bạc thì sẽ đỏ tình! Này, đi tìm thú vui chút không?"

Một tên cao gầy đang nhai trầu khinh bỉ nói: "Tìm kiểu gì? Đã thua như thế này rồi thì làm gì có con nào ngủ với mày nữa?"

"Không có tiền thì chúng ta có thể ôm cây đợi thỏ mà!"

"Ý mày là?" Tên lưu manh đang nhai trầu nhú mày nghi hoặc hỏi lại tên tóc vàng hoe, "Cường hiếp á?"

Tóc vàng hoe gật gật đầu, trong bóng tối, gương mặt hằn ta lộ rõ vẻ hưng phấn khiến người khác cảm thấy buồn nôn.

"Hôm trước có một người phụ nữ đến thuê chúng ta làm một việc, cho nên lúc này khi nhìn thấy cô gái kia về tao liền chặn cửa ngõ lại không cho xe vào, lát nữa cô ta vào tới đây, chúng ta sẽ..." Tóc vàng hoe làm một động tác trông vô cùng bỉ ổi.

"Như vậy... sẽ không xảy ra chuyện gì chứ...?" Tên nhai trầu vẫn cảm thấy sợ hãi, do dự nhìn đồng bọn của mình.

"Xảy ra chuyện gì được chứ! Mày không nghe người phụ nữ kia nói gì à? Cô gái này cướp chồng người ta nên mới bị như vậy, dù sao cũng chỉ là một con điếm, ngủ với ai mà chẳng được. Tao chỉ cần làm cho nó sung sướng một lúc thôi thì sau này có khi nó còn đi theo tao ấy chứ." Tóc vàng hoe nói xong, trong mắt đã phủ kín một màu dục vọng.

"Đại ca, anh thấy sao?" Tóc vàng hoe nhìn sang một gã đàn ông trung niên đang ngồi cạnh đồng bọn, gã ta ăn mặc hết sức lôi thôi nhếch nhác, trên má phải của gã ta có một vết sẹo dài đến tận khóe mắt trông thật ghê người.

Gã ta ném con Át cơ lên mặt bàn rồi quyết định.

"Cứ làm như vậy đi!"

Khi Sở Hàm đi qua ngã rẽ thứ hai thì bất chợt có một bàn tay sức mùi nhựa trái đường bịt miệng cô từ phía sau. Sở Hàm lập tức trợn trừng hai mắt, toàn bộ dây thần kinh trên cơ thể cô đều căng lên, cô sợ hãi vùng vẫy định kêu to, nhưng tên tóc vàng hoe lại kéo mạnh cô vào con phố nhỏ phía sau rồi tức giận uy hiếp: "Im miệng ngay! Nếu không tao sẽ giết mày!"

Sở Hàm mạnh mẽ quay đầu muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Tóc vàng hoe nhưng miệng cô đã bị bịt chặt nên chỉ có thể phát ra những tiếng "Ú ớ" không rõ ràng. Sức lực giữa nam và nữ cũng khác biệt, cô bị ném

mạnh lên một cái xe kéo trong một con ngõ hẻm, cả người đau nhức. Lúc này Sở Hàm đã nhận ra bản thân mình gặp phải chuyện gì, thì ra chương ngại vật ở đầu ngõ ban này là do bọn chúng cố ý đặt ở đó. Bọn chúng đã tính toán mọi chuyện thật cẩn thận, đêm nay nhất định phải hại cô bằng được. Mái tóc dài đen nhánh che khuất gương mặt xinh đẹp của Sở Hàm, không ai biết rằng giờ khắc này cô cảm thấy sợ hãi, bất lực và ý nghĩ muốn chết đi của cô mạnh mẽ biết bao.

Tên nhai trầu và tên mặt sẹo đã đợi ở đó từ lâu, thấy Tóc vàng hoe đi tới vội vàng lấy dây thừng định trói Sở Hàm lại.

"Đại ca, như thế này..." Tên nhai trầu cầm dây thừng nhưng không dám tiến lên.

Sở Hàm thấy bọn chúng dừng lại, cảm thấy còn có chút hi vọng. Cô bắt đầu cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, cất giọng run run nghẹn ngào nói: "Van xin mấy người đừng chạm vào tôi, mấy người muốn gì tôi cũng sẽ cho, chỉ cần đừng làm hại tôi. Tôi cam đoan sẽ không báo cảnh sát! Cầu xin mấy người!" Cô cố gắng ngồi thẳng người lên, nhìn về phía ba tên lưu manh hung ác kia, trong mắt ngập tràn sự khổ sở và van nài.

Tóc vàng hoe nhìn người phụ nữ đáng thương đang khóc lóc trên xe, ghé sát vào Mặt sẹo nói: "Đại ca... Hay là... thả cô ta đi?"

Mặt sẹo nhổ một bãi nước bọt xuống đất rồi chửi thề, sau đó đập Tóc vàng hoe một cái thật mạnh. Từ lúc nhìn thấy Sở Hàm gã ta đã cảm thấy thêm muốn đến mức tinh trùng lên não, bây giờ cho dù cô có là khuê nữ của Ngọc Hoàng đại đế, gã ta cũng dám vác súng ra trận.

"Thả cái CMM! Đã bắt tới đây rồi, mày nhìn xem cô ta xinh đẹp như hoa thế kia cơ mà! Lên!"

Thấy ba tên lưu manh định lao tới cùng lúc, Sở Hàm nắm chặt tay định liều chết một lần với chúng. Cô cầm lấy một viên gạch ném vào tên

nhai trầu. Cô chưa từng dùng cảm và bất chấp đau đớn đến như thế.

Sở Hàm run rẩy lấy điện thoại từ trong túi áo ra nhấn phím Call, ngay cả chính cô cũng không biết mình đang gọi cho ai.

Mặt sọc và Tóc vàng thấy thế mau chóng lao tới phía trước, tóm lấy tay cô, giằng lấy chiếc điện thoại di động ném ra bên ngoài.

"Mẹ mày! Còn dám đánh bọn tao à!"

Cái tát này mạnh đến mức khiến cô choáng váng đầu óc như muốn ngất đi. Cô chỉ nhớ được mình đã liều mạng đẩy hai tên lưu manh đang định đè mình xuống rồi lui về phía sau. Khi bọn chúng thô bạo xé rách chiếc áo khoác của cô, lấy dây thừng trói chặt cô lại, thì cô đã gần như sụp đổ, hoảng loạn gọi tên một người. Nhưng mà vẫn không có tác dụng gì, trong đêm tối, tiếng vải vóc bị xé rách nghe thật chói tai. Ngay lúc bọn chúng duỗi tay chuẩn bị kéo miếng vải che chắn cuối cùng trên người cô xuống thì Sở Hàm đã dùng chút lý trí còn sót lại để cố gắng lao mình về phía cái trục cán đầy rỉ sắt và bùn đất.

Trong bóng đêm, màn hình của chiếc điện thoại di động đang nằm lăn lóc dưới đất của cô chợt lóe sáng, hiện rõ cái tên "Giang Bắc Thần".

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Khi chuông điện thoại vang lên, Giang Bắc Thần đang tụ tập trong quán bar cùng một đám thiếu gia nhà giàu khác.

Một đường chọc cực kỳ duyên dáng đã đưa quả bóng đen rơi vào trong lỗ. Bởi vì dẫn trước 20 điểm nên Giang Bắc Thần lại tiếp tục thắng Trần Lương Thiện. Vốn dĩ hôm nay Trần thiếu định thể hiện nhưng ai dè anh lại trở thành tiêu điểm. Bên cạnh anh là một đám oanh oanh yến yến cứ luôn miệng gọi "Giang thiếu à", nghe thật đau đầu, khiến anh còn không muốn trả lời.

Đẩy mấy cô nàng này ra, thấy trên màn hình điện thoại hiện lên một dãy số, Giang Bắc Thần có chút kinh ngạc, đôi lông mày rậm thoáng chốc nhíu chặt lại.

Trần thiếu sáp lại gần, hứng thú nói: "Ủ ôi, Giang thiếu, đây là điện thoại của mỹ nữ nào mà sao cậu lại không tiếp?"

Giang Bắc Thần yên lặng nhíu mày, không trả lời người bên cạnh mà trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài, ấn vào nút nghe màu xanh lục.

Lúc đầu, anh còn tưởng là do tiếng nhạc trong quán bar quá ồn ã nên không nghe thấy người bên kia điện thoại nói chuyện, lại cảm thấy hơi buồn bực vì mình đã chủ động nghe điện thoại. Nhưng mà càng nghe, vẻ mặt anh càng thay đổi.

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng phụ nữ đang khóc lóc cầu xin một cách rõ rệt. Mà giọng nói này, anh lại vô cùng quen thuộc.

Trái tim anh như bị bóp mạnh một cái.

Anh cũng không thèm bận tâm rằng mình chưa chào hỏi mấy người kia, lập tức cầm lấy chìa khóa xe và áo khoác lao ra bên ngoài mặc kệ bọn họ đuổi theo hỏi han.

Chiếc xe thể thao màu bạc lao như tên bắn trên đường, sau đó lại bất chợt chuyển hướng đi ngược chiều. Mặc dù cảnh sát giao thông trực ca đêm cũng đã chụp ảnh nhưng vẫn không nhìn rõ. Nhưng ở Tứ Cửu thành này, mấy người có thể sở hữu dòng xe này chứ? Cho dù như vậy thì khi điều tra rõ ràng cũng không được khen ngợi mà có khi còn bị khiển trách cũng nên. Chuyện thiệt thòi như vậy bọn họ cũng đã nếm trải không ít.

Giờ phút này, hai bàn tay nắm vô lăng của Giang Bắc Thần cũng run rẩy, trong đôi mắt đen như mực hiện lên sự sợ hãi mà trước nay chưa từng có. Bây giờ là đêm khuya, cô ấy đang khóc, bên cạnh còn có giọng đàn ông... Những từ này xâu chuỗi lại, cho dù là ai cũng đều có những liên tưởng không tốt. Huống hồ Giang Bắc Thần lại là người hô mưa gọi gió và quá quen với những cuộc vui chơi trong giới quyền quý.

Rõ ràng lúc trước, người khiến cho cô bị tổn thương là anh, người vứt bỏ cô như vứt bỏ một chiếc giày rách cũng là anh. Anh nói những lời vô tình như vậy cũng chỉ muốn đẩy cô ra khỏi cuộc sống của mình, để sau này cho dù cô có sinh lão bệnh tử cũng sẽ không còn quan hệ gì với anh. Vậy mà lúc này chỉ vì một cuộc điện thoại, anh đã phải đầu hàng nộp khí giới.

Anh vội vàng cầm lấy chiếc di động vừa bị ném lên ghế, ấn một dãy số.

Chữ Duy Nguyên vốn đang nằm trên đùi Chữ Mục đọc tạp chí. Chữ Mục ngồi xem TV, thi thoảng lại vuốt mái tóc mềm mại của em gái mình. Bởi vì anh ta sắp kết hôn, nên thời gian còn lại hai anh em họ được ở chung với nhau rất quý trọng.

"Ừ ừ..." Tiếng điện thoại di động rung lên từng hồi từng hồi, Chữ Duy Nguyễn uể oải nhấc máy.

"A lô?"

Giang Bắc Thần không thèm chào hỏi, đi thẳng vào vấn đề: "Nhà Sở Hàm ở đâu?"

"Hả? Anh hỏi cái này làm gì?" Chữ Duy Nguyễn giật mình ngồi dậy.

Giang Bắc Thần hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế cảm xúc, nhẫn nại hỏi lại một lần nữa: "Cô ấy gặp chuyện không may rồi. Tóm lại là ở đâu?"

Chữ Duy Nguyễn nghe giọng anh biết rằng chuyện này nhất định không đơn giản, mau chóng thông báo lại địa điểm, còn chưa kịp hỏi thêm một câu, điện thoại đã bị ngắt rồi.

"Sao vậy?" Chữ Mục tắt TV đi, nhìn em gái mình đang có vẻ vô cùng lo lắng.

Chữ Duy Nguyễn xoay người, vẻ mặt sốt ruột nói, "Chị Sở Hàm gặp chuyện không may rồi. Tam ca hỏi em địa chỉ nhà chị ấy." Cô nói xong, lập tức cầm lấy chìa khóa xe, chạy ra ngoài: "Không được, em phải đi xem sao."

"Đợi một chút, " Chữ Mục gọi cô ấy lại, "Anh với em cùng đi."

Chữ Mục lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, có thể khiến cho Giang Bắc Thần - người mà trước nay luôn bình tĩnh, gặp biến không sợ hãi phải vội vàng vàng đi tìm Sở Hàm, thì nhất định đã xảy ra chuyện khiến anh không thể khống chế được tình hình.

Dọc đường đi, Chữ Duy Nguyễn lo lắng không yên thì thảo: "Em đã nói với chị ấy bao nhiêu lần rằng nhà chị ấy ở vị trí như vậy sẽ rất dễ xảy ra

chuyện. Anh ơi, liệu Tam ca tới đó có gặp nguy hiểm gì không? Chúng ta có nên báo cảnh sát hay không? Anh nói xem chị ấy bị làm sao vậy? Tai nạn xe cộ hay là..." Nói đến đây, chính cô cũng sợ hãi đến mức hai hàng nước mắt chảy dài.

Chỉ Mục cảm thấy hoang mang vì không thể nào đoán trước được tình hình nên chỉ có thể an ủi em gái mình và đập mạnh chân ga.

Nếu ai có thể đứng từ trên cao nhìn xuống Tứ Cửu thành sầm uất rộng lớn này, thì nhất định sẽ nhìn thấy hai chiếc xe thể thao đang lao nhanh từ hai đầu thành phố tới cùng một địa điểm.

Trịnh Khải có chết cũng không ngờ rằng bản thân mình sẽ gặp phải chuyện như vậy. Hắn chỉ định lái xe ngang qua viện thiết kế, nhưng khi thấy cô ở dưới lầu bắt xe taxi về nhà thì lại nổi hứng đi theo cô. Hắn cũng muốn nhìn xem hoàn cảnh hiện tại của cô ra sao sau khi dứt khoát xin thôi việc ở công ty cũ. Thấy cô xuống xe đi vào ngõ nhỏ, hắn bỗng cảm thấy lo lắng, bất tri bất giác đi theo cô vào trong rồi bắt gặp cảnh tượng như vậy.

Trong đêm khuya, nơi ngõ nhỏ yên tĩnh, một cô gái bị xé rách quần áo, trên đầu, trên gương mặt tái nhợt, tất cả những chỗ nào có da thịt bị lộ ra đều có vết thương. Cô gái này đã hôn mê từ lâu, trên bụng còn có một thanh sắt đâm sâu vào khiến máu tươi chảy đầm đìa, chỉ cần nhìn qua cũng biết người đâm đã sử dụng sức lực mạnh như thế nào. Máu tươi nhuộm đỏ bùn đất dưới thân thể cô gái. Bên cạnh có ba gã đàn ông đã bị dọa cho đứng hình, trong đó còn có một tên đang trần truồng nửa người dưới...

Mặc dù Trịnh Khải là một người đàn ông có lòng dạ độc ác, mà khi nhìn cảnh tượng này hắn cũng cảm thấy hết hồn.

Hắn bước lên đập cho ba tên kia mấy cái, rồi vòng qua bọn chúng kiểm tra vết thương trên người Sở Hàm. Vết thương này thật nghiêm trọng, không biết liệu có thể giữ được mạng sống hay không.

Hắn móc điện thoại ra, nhanh chóng gọi 120 rồi cởi áo khoác định mặc cho cô, nhưng ai dè vừa nâng cô dậy, cô đã lấy hai tay che trước ngực, đôi chân cũng co lên, cả người cuộn lại.

Rõ ràng đây là biểu hiện kháng cự. Cô từ chối bất cứ kẻ nào có ý định đụng chạm mình, cho dù mạng sống của cô đang bị đe dọa.

Trịnh Khải cũng không biết phải làm thế nào, chỉ đành dùng sức mạnh chuyển cô tới đầu ngõ, nơi có ánh đèn đường.

Ở ngã tư bên này đường, có một chiếc ô tô đang gầm rú lao tới từ phía xa, người lái xe bất chợt phanh gấp lại khiến bánh xe ma sát với mặt đường tạo nên một âm thanh chói tai.

Giang Bắc Thần vội vàng xuống xe nhìn người đang nằm dưới ánh đèn đường, ngay cả giọng nói cũng mang theo sự khẩn nộ và không thể tin nổi, sau đó anh lập tức đâm Trịnh Khải một cái.

"Đ~C~M~M!!!"

Hai anh em nhà họ Chử đi theo sau nhìn được cảnh tượng này kinh hãi không thốt nên lời.

Đây là cô gái đã từng lớn lên cùng bọn họ. Khi cô cửa nát nhà tan, chia lìa người yêu, họ cũng chưa từng nhìn thấy cô bị rơi vào tình cảnh như thế. Vậy mà đêm nay, cô lại xuất hiện trước mặt bọn họ bằng một cách thức thật tàn nhẫn và khó coi.

Trên người cô đầy rẫy những vết thương, máu tươi đang chảy lênh láng đầm đìa.

Chử Duy Nguyên lập tức che miệng, ngã ngồi xuống đất, khóc không thành tiếng.

Khoảnh khắc Giang Bắc Thần trông thấy Sở Hàm thì lý trí của anh đã bị ném ra sau đầu. Trong quá khứ, anh chưa một lần làm cô bị thương, vậy mà bây giờ cô lại thành ra như vậy. Trong nháy mắt, anh bỗng nhiên có cảm giác phẫn và bi ai mà trước giờ chưa từng có.

Cú đâm vào Trịnh Khải kia dĩ nhiên cũng đã khiến cho hắn tức đến đỏ mắt.

Anh bước lên túm lấy cổ áo hắn, ánh mắt rét lạnh khiến người ta cảm thấy rùng mình.

"Tại sao cô ấy lại bị như thế này?"

Trịnh Khải nghiêng đầu, nhổ ra một ngụm máu rồi chột nở nụ cười: "Tại sao cô ấy bị như vậy ư? Chuyện này phải hỏi chính mày mới phải. Không phải cô ấy bị Giang thiếu mày ép đến bước đường này hay sao?"

Những lời này không thể nghi ngờ đã đâm trúng vào chỗ đau của Giang Bắc Thần, anh giơ tay lên định đâm cho hắn một cái nữa.

"Bắc Thần!!!" Chử Mục bước nhanh tới, túm chặt lấy tay anh: "Cứu người quan trọng hơn, chúng ta phải đưa cô ấy tới bệnh viện, mau lên!"

Lòng ngực Giang Bắc Thần phập phồng dữ dội, dường như anh đang phải kiềm nén cảm xúc mãnh liệt của mình. Sau khi nghe Chử Mục nói xong, anh mới tìm lại chút lý trí của bản thân, từ từ thu nắm đấm lại, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chòng chọc vào người nọ.

"Tớ giao cho cậu xử lý."

"Yên tâm đi." Chử Mục gật đầu, hứa hẹn với người anh em đã tin tưởng giao phó việc này cho mình.

Giang Bắc Thần xoay người, nhanh chóng bước tới ôm lấy người đang nằm trên mặt đất, sau đó cẩn thận thả cô xuống băng ghế sau rồi lái xe rời đi.

Trong bệnh viện.

Chiếc đèn đỏ bên ngoài phòng phẫu thuật sáng đến chói mắt. Vị bác sĩ chủ nhiệm khoa ngoại nổi tiếng nhất Bắc Kinh - Trần Nho Tụng đang bận rộn bên trong. Là người nhanh nhẹn và có nhiều năm kinh nghiệm trong nghề nên vừa nhìn Sở Hàm ông đã chỉ thị cho các y tá:

"Gan bị tổn thương, không loại trừ khả năng bị nhiễm trùng. Cơ thể có rất nhiều vết thương ngoài da và tụ máu, đây rõ ràng là dấu vết của một cuộc ẩu đả. Ý thức bệnh nhân cũng đang dần yếu đi, lập tức chuẩn bị phẫu thuật."

"Đang yên đang lành, sao cô ấy lại bị thương nặng như vậy chứ?" Một vị bác sĩ hỗ trợ đứng bên cạnh nhìn thấy vậy không đành lòng nói.

Trần Nho Tụng khẽ lắc đầu, "Không biết, nhưng cô bé này cũng thật kiên cường. Lát nữa khi rút nó ra phải chú ý thật cẩn thận." Ông chỉ tay vào vào cái trục sắt lạnh buốt, "Chuẩn bị túi máu, chắc chắn sẽ mất rất nhiều máu."

Hai tay đang chạm vào trục sắt của Y tá Tiểu Trương khẽ run lên, cô ta đột nhiên ngẩng đầu, nói: "Chủ nhiệm Trần, nhóm máu của bệnh nhân là RH âm tính."

Trần Nho Tụng đang đeo găng tay cao su bỗng nhiên dừng lại, nhíu mày nhìn Tiểu Trương rồi quát to: "Sao cô không nói sớm? Làm ăn cái kiểu gì vậy?"

Tiểu Trương sợ hãi giải thích: "Bệnh nhân được đưa tới gấp quá, em cũng vừa mới nhận được phiếu xét nghiệm thôi ạ."

"Trước tiên hãy đi liên hệ với ngân hàng máu, còn bao nhiêu lấy hết bấy nhiêu. Mọi người hãy chuẩn bị xử lý vết thương đi. Tôi đi ra ngoài một chút." Chủ nhiệm Trần lạnh lùng phân phó xong, lập tức xoay người ra khỏi phòng phẫu thuật.

Giang Bắc Thần đang cúi đầu, dựa vào bức tường bên ngoài phòng phẫu thuật. Chiếc áo sơ mi nhạt màu vốn dĩ đang phẳng phiu, lúc này đã bị nhuộm bởi những vết máu loang lổ, ngay cả trên ngón tay của anh cũng bị dính máu.

Cửa phòng mổ bị đẩy ra, Trần Nho Tụng vội vàng bước ra.

Giang Bắc Thần lập tức đứng thẳng người, cất giọng khàn khàn: "Cô ấy sao rồi ạ?"

Sắc mặt Trần Nho Tụng không được tốt cho lắm: "Vết thương sâu nhất nằm ở ổ bụng, nhưng đây không phải là vấn đề nghiêm trọng nhất, cô bé đó có nhóm máu RH âm tính, một khi rút trực sắt kia ra sẽ bị mất một lượng máu rất lớn. Mà cháu biết đấy, nhóm máu này vốn dĩ rất rất hiếm. Hơn nữa... trong ngân hàng máu cũng không còn nhiều."

Ý tứ rất rõ ràng, nếu như không kịp thời bổ sung thì cô sẽ bị chết vì mất máu quá nhiều.

Trần Nho Tụng ngẩng đầu lên định thăm dò ý tứ của chàng trai trước mặt thì chợt cảm thấy hơi bất ngờ vì anh cũng đang nhìn chăm chú vào mình.

Giang Bắc Thần giật mình, trong đôi mắt hẹp dài sắc bén hiện lên sự kiên quyết.

"Cháu cùng nhóm máu với cô ấy, hãy lấy của cháu đi."

"Bắc Thần... lượng máu cần lấy rất nhiều..." Chủ nhiệm Trần nỗ lực khuyên bảo anh.

"Chú Trần, cháu muốn cô ấy được sống."

Một câu nói này của Giang Bắc Thần đã quả quyết tuyên bố với mọi người rằng, chỉ cần Sở Hàm còn sống, anh sẽ không tiếc khi phải trả giá bằng bất cứ điều gì.

Trần Nho Tụng thờ dài, gật đầu một cách bất đắc dĩ: "Được rồi, cháu đi theo y tá đi."

Thực ra, sao Trần Nho Tụng lại không biết chuyện ấy chứ. Dường như vận mệnh đã được ông trời sắp đặt sẵn, Giang Bắc Thần và Sở Hàm có cùng một nhóm máu, là nhóm máu AB RH âm tính mà trong ngàn vạn người mới có một người thuộc nhóm máu này, nhưng thật khéo, xác suất nhỏ như vậy lại rơi trúng vào hai người họ.

Vào năm ấy, Sở Hàm đã từng hiến máu để cứu Giang Bắc Thần. Còn lúc này lại đổi thành Giang Bắc Thần hiến máu cứu Sở Hàm. Đây quả thật chính là nghiệt duyên.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Giang Bắc Thần nhìn dòng máu đỏ tươi đang liên tục chảy xuống ống truyền máu, yếu ớt tựa vào ghế sofa. Anh lấy tay chống lên huyết Thái Dương, dòng suy nghĩ bỗng chốc trôi đi thật xa.

Vào một ngày hè của sáu năm về trước, vào trước đêm Giang Bắc Thần chuẩn bị sang Mỹ du học, sau khi uống rượu cùng đám người mượn cớ đưa tiễn anh để vui vẻ, anh cùng với bọn Chiến Sính và Kỳ Hành Đông đã đi lên đường cao tốc để đưa xe.

Đều là những thiếu niên trẻ tuổi căng tràn sức sống nên không thêm để ý đến cái nhìn của người ngoài. Nhưng ai ngờ, khi sắp kết thúc cuộc đua, anh mới phát hiện ra xe mình bị kẻ nào đó động tay động chân, d♥iễn_đ<àn_l♥ê_qu>ý_đ♥ôn. phanh xe bỗng dừng không nhay nữa. Giang Bắc Thần vì muốn không làm bị thương những người khác nên đã cố gắng giảm tốc độ rồi chuyển hướng lao thẳng vào hàng rào bảo vệ.

Cũng may các tính năng của xe vô cùng hiện đại, túi khí an toàn bung ra hết cỡ để bảo vệ anh. Và cũng may được ông trời phù hộ, nên anh vẫn còn sống mà không bị chôn vùi thân xác trong biển lửa, nhưng anh cũng đã bị thương rất nặng. Khi mấy anh em đưa anh vào bệnh viện thì tình huống đã vô cùng nghiêm trọng. Mẹ Giang nghe tin mà khóc ngất đi, ba Giang sau khi biết chuyện cũng lập tức ngồi máy bay trực thăng từ thành phố B trở về, ông cụ Giang còn tự mình tới bệnh viện canh chừng thẳng cháu.

Trong lúc nhất thời, những người có liên quan đều bị kinh động.

Trần Nho Tụng từng là bác sĩ riêng của ông cụ Giang, lần này lại tự mình đảm nhiệm vai trò bác sĩ mổ chính cho Giang Bắc Thần. Nhưng bởi vì anh bị mất rất nhiều máu, nhóm máu lại hiếm, ngay cả lượng máu trong ngân hàng máu cũng đã bị dùng hết, mà chuyển máu từ nơi khác đến cũng không kịp.

Trong lúc mọi người đang cảm thấy tuyệt vọng thì Sở Hàm xuất hiện.

Lúc đó, cô mới chỉ 19 tuổi nhưng lại không hề do dự bước qua mọi người, tới trước mặt Trần Nho Tụng, kiên định nói:

"Nhóm máu của cháu với anh ấy giống nhau, hãy lấy máu của cháu đi ạ."

Khoảnh khắc này, trông Sở Hàm rạng rỡ chói mắt, xinh đẹp thuần khiết và quyết tâm hơn bao giờ hết.

Nhưng người đang ngồi đó, bất kể là ông cụ Giang hay là ba mẹ Giang Bắc Thần đều cảm thấy hết sức kinh hãi. Bọn họ có nằm mơ cũng chưa bao giờ nghĩ tới, đứa con gái của nhà họ Sở mà trước nay bọn họ vẫn không vừa mắt, lại đứng đây dũng cảm, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói những lời như vậy.

Ông cụ Giang chống cây gậy ba - toong đứng lên, đi tới trước mặt cô, trầm giọng hỏi:

"Nha đầu, đây không phải chuyện đùa đâu. Cháu đã nghĩ kỹ chưa?"

Sở Hàm mỉm cười, trả lời: "Nghĩ kỹ rồi ạ."

800 cc máu, gấp đôi lượng máu được hiến ở mức cho phép của nữ giới. Ngay cả cô y tá rút máu của cô cũng không nhịn được mà sợ hãi khuyên bảo: "Cô bé à, không thể rút nhiều hơn được nữa đâu, , nếu không cơ thể em sẽ không chịu nổi."

Nhưng cô gái ngồi đó chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, trên gương mặt trắng ngần xinh đẹp không có vẻ gì là sợ hãi.

Mẹ Giang vốn dĩ đang ngồi một bên lo lắng cho con trai của mình cũng cảm thấy không yên lòng đứng dậy.

"Tiểu Hàm, đừng rút nữa, dì nhìn mà còn cảm thấy không nỡ! Cháu nói xem, nếu ba mẹ cháu biết được, sẽ đau lòng biết bao!"

Sở Hàm quay đầu lại, ánh mắt cô bỗng trở nên xa xăm.

"Dì à, nếu Giang Bắc Thần không sống được, thì những chuyện cháu làm sẽ không còn có ý nghĩa gì nữa, không phải hay sao ạ?"

Câu nói này cho dù ai nghe cũng đều hiểu rõ rằng, cô con gái nhà họ Sở - Sở Hàm đã yêu đứa cháu trai được cưng chiều nhất nhà họ Giang, đến mức có thể đánh cược tính mạng của mình.

Ca phẫu thuật kéo dài suốt mười giờ đồng hồ. Hai cánh tay Sở Hàm bị mũi kim tiêm đâm vào một lần lại một lần đến mức khuỷu tay bị tụ máu tím bầm lại, cô mới nghe trong phòng phẫu thuật truyền ra tin tức ca phẫu thuật đã thành công.

Khi Giang Bắc Thần tỉnh lại là vào một buổi chiều. Ánh mặt trời chói chang bên ngoài cửa sổ chiếu vào làm cho cả căn phòng bệnh bỗng trở nên ấm áp.

Anh hơi nghiêng đầu, lập tức nhìn thấy cô đang nằm gục bên giường, đập vào mắt anh là bóng lưng mảnh khảnh và hai khuỷu tay bị tụ máu đến tím bầm của cô.

Anh cố duỗi tay định chạm vào lưng cô nhưng chỉ có thể chạm tới mái tóc dài mềm mại cùng gương mặt xinh đẹp nhưng tái nhợt bởi vì bị rút máu nhiều. Hàng mi Sở Hàm hơi rung rung, cô cảm thấy người bên cạnh khẽ

động, bỗng chốc bừng tỉnh, đúng lúc chống lại đôi mắt hẹp dài đen nhánh của người nọ.

Cô bỗng dưng bật khóc, người mà cô chờ đợi ngày ngày đêm đêm, người mà cô không tiếc dùng mạng sống để đánh đổi, rốt cuộc cũng đã tỉnh lại.

Buổi chiều hôm đó, trong phòng bệnh của Giang Bắc Thần người đến người đi nườm nượp, người thì quan tâm an ủi, người lại mang hoa tươi và trái cây tới.

Nhiều người và nhiều quà biếu như vậy, nhưng ở trong mắt anh, tất cả đều không sánh bằng bóng lưng gầy yếu của thiếu nữ đang đứng bên giường bệnh và hai hàng nước mắt còn chưa kịp lau khô của cô.

Đây cũng chính là những tháng ngày tươi đẹp nhất của anh cùng cô gái này.

...

Lúc Chử Mục đẩy cửa tiến vào, Giang Bắc Thần vừa mới hiển xong một túi máu, đang nằm trên giường bệnh nhắm mắt nghỉ ngơi để bớt choáng váng.

"Điều tra rõ ràng chưa?"

"Rồi, không phải do Trịnh Khải làm, là mấy tên côn đồ quanh khu vực đó."

"Hôm nay ba tên đó thua bạc nên muốn tìm người để phát tiết, vốn dĩ định tìm mấy tiếp viên mát xa nhưng ai dè gặp được Sở Hàm tan tằm về nhà đi qua đó, nên đánh liều cướp người, chính là lúc mà cô ấy gọi điện thoại cho cậu đó."

Giang Bắc Thần mở mắt ra, vẻ mặt có chút u ám mờ mịt, giọng nói lại vô cùng nhẹ nhàng, hỏi: "Sau đó thì sao?"

Chử Mục mở miệng, bỗng nhiên không biết phải nói thế nào nữa, những chuyện xảy ra như vậy, cho dù anh có dùng ngôn từ như thế nào cũng không thể tránh né được.

"Bọn chúng còn chưa làm được gì. Vết thương trên bụng cô ấy là do cô ấy tự đâm, có lẽ là muốn tự sát. Mấy vết thương ngoài da trên người cô ấy cũng là do chong chóng cự mà tạo thành. Mấy tên kia thấy cô ấy như vậy cũng choáng. Nhưng mà, sự thực là Trịnh Khải đã cứu cô ấy, nếu không có anh ta, Sở Hàm có lẽ đã..."

Chử Mục không dám nói thêm nữa, bởi vì Giang Bắc Thần đang nắm chặt tay lại, khiến máu ở khuỷu tay vốn đã ngừng chảy lại bị thấm ra ngoài.

"Người đâu rồi?"

"Tớ không để cho cảnh sát nhúng tay vào việc này mà giao bọn chúng cho Hầu Gia rồi." Chử Mục lấy bông sát trùng ấn vào miệng vết thương đang rớm máu của Giang Bắc Thần.

Hầu Gia là tay anh chị có tiếng trong Tứ Cửu thành, nhưng tác phong làm việc rất ngay thẳng và chính nghĩa, anh ta có mối quan hệ khá tốt với không ít nhân vật nổi tiếng ở Bắc Kinh, thỉnh thoảng anh ta cũng nhận tiền để làm thuê một vài chuyện. Mấy kẻ này, do đó mà đoán chắc Giang Bắc Thần sẽ không khiến cảnh sát nhúng tay vào, bởi vì anh không đời nào tha cho bọn chúng dễ dàng như vậy được. Một người đàn ông có nội tâm hung ác tàn bạo và cố chấp si mê trong tình yêu như anh sẽ không đời nào cho phép bản thân làm như vậy.

Giang Bắc Thần nhìn miếng bông bị nhuộm đỏ từng chút từng chút một, chậm rãi mở miệng. "Nói với Hầu Cửu rằng, tớ không muốn để cho bọn chúng sống."

Là ai đã từng nói, nếu một người đàn ông vì một người phụ nữ mà nảy sinh ý muốn giết chóc, thì quả thực tòa thành trì quan trọng nhất trong lòng anh ta đã bị thất thủ? Giang Bắc Thần, chính là người như thế.

Bên ngoài phòng hồi sức cấp cứu của bệnh viện, Chử Mục hơi xoay xoay cổ, trên gương mặt tuần tú lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Ở bệnh viện đợi suốt một đêm, mãi đến rạng sáng lúc 3h, ca phẫu thuật mới kết thúc. Trần Nho Tụng dẫn đầu đi ra ngoài. Sau khi nghe ông nói ca phẫu thuật thành công, tạm thời không có nguy hiểm gì đến tính mạng, thì Giang Bắc Thần mới buông tảng đá lớn trong lòng xuống.

Suốt 5h đồng hồ tiếp theo, anh cứ đứng bên ngoài cửa kính, lẳng lặng nhìn cô gái đang đeo ống thở oxy nằm trên giường bệnh. Trông cô thật yếu ớt, tái nhợt thiếu sức sống, mái tóc dài xõa tung trên gối, trên cánh tay trầy xước bị cắm đủ các loại ống dẫn để theo dõi tình trạng bệnh.

Chỉ mới một năm không gặp, mà không ngờ rằng cô lại trở thành như vậy.

Thậm chí Giang Bắc Thần còn có suy nghĩ lừa mình dối người rằng, nếu như cô tỉnh lại, anh sẽ bằng mọi giá phải trói cô vào người mình, cho dù cô hận anh cũng được, làm tổn thương anh cũng tốt. Miễn sao cô có thể ở bên cạnh anh.

"Cậu cứ về trước đi, một mình tớ ở đây là được rồi." Giang Bắc Thần đứng trước cửa kính nói với người đằng sau.

"Chờ lát nữa Nguyễn Nguyễn vào rồi tớ sẽ đi, để cô ấy vào trông Sở Hàm thay cậu đi, tớ đưa cậu về."

Giang Bắc Thần không nói gì. Mãi một lúc sau anh mới xoay người, gương mặt trắng bệch nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười xin lỗi thật tươi với

Chử Mục: "Làm phiền cậu suốt một đêm rồi, lúc cậu về tớ cũng không tiền được đâu, thật xin lỗi."

"Nói cái gì vậy?!" Chử Mục đá cho anh một cái, sóng vai đứng bên cửa sổ cùng anh: "Tớ đã bảo lão Kỷ đi điều tra Trịnh Khải rồi, mặc dù hẳn nói rằng tới nơi đó chỉ là tình cờ, nhưng tớ cứ có cảm giác chuyện không đơn giản như vậy. Cậu hãy cẩn thận một chút, còn nữa, đừng kích động."

Chử Mục lớn hơn mấy người họ hai tuổi, tính cách có phần chững chạc hơn, cho nên xử lý mọi chuyện cũng chu đáo hơn rất nhiều. Giang Bắc Thần yên lặng huých vai với Chử Mục. Tình cảm giữa mấy người anh em bọn họ không cần phải nói cũng hiểu.

Chử Duy Nguyên xách theo một túi to, lặng lẽ đẩy cửa tiến vào trong, chỉ chỉ người đang đứng kia, ánh mắt dò hỏi Chử Mục.

Chử Mục khẽ gật đầu, cô ấy mới yên tâm bước vào.

"Tam ca, em có mang quần áo tới cho anh nè, anh mau đi thay đi." Chử Duy Nguyên nhìn mấy vết máu loang lổ đã khô trên vạt áo sơ mi của Giang Bắc Thần, đi tới bên cạnh anh nói.

Giang Bắc Thần cũng chưa rời mắt khỏi người đang nằm phía trong cánh cửa thủy tinh, cất giọng hỏi: "Em đã qua chỗ mẹ cô ấy chưa?"

"Rồi ạ, em cũng đã bịt miệng mấy người khác rồi. Dì Sở vẫn chưa biết chuyện này, em nói mấy ngày nay phải ở một mình nên nhờ chị Sở Hàm qua ở với em vài ngày. Dì ấy cũng đồng ý rồi. Chuyện này đã được giấu giếm hoàn hảo!"

Giang Bắc Thần nhận lấy túi giấy, giơ tay xoa đầu Chử Duy Nguyên, nghĩ bụng: Sao có thể giấu mãi được chứ? Nhìn cô như thế này, có lẽ tạm thời sẽ không thể bình phục ngay được.

Anh nói: "Trước hết em thay anh trông cô ấy nhé. Anh phải quay về một chuyến, nếu có chuyện gì gấp phải lập tức gọi điện cho anh đấy."

Đêm nay, chỉ sợ rằng thành phố sẽ trải qua một hồi rung chuyển trời đất.

Tầng 33, công ty Thế Cần.

Trên bàn là một chồng văn kiện rất dày, Giang Bắc Thần ngồi trên ghế lật xem từng quyển từng quyển một. Ngoài trừ những văn kiện đã được đóng dấu đỏ, thì còn có rất nhiều văn kiện là thư muốn hợp tác của mấy công ty con.

Thẩm Vi Dịch đẩy gọng kính trên sống mũi, từ tốn giải thích với Giám đốc:

"Tôi thấy trong báo cáo có không ít công ty muốn tranh giành, mấy ngày nữa cuộc đấu thầu sẽ bắt đầu, ngài hãy tranh thủ soạn các điều khoản trong văn kiện đấu thầu đi ạ."

Giang Bắc Thần khẽ gõ năm ngón tay lên bàn, nói một cách ung dung mà danh thép: "Văn kiện đấu thầu sẽ do anh soạn thảo, mấy ngày nay tôi có việc không thể tới công ty được, khi nào anh làm xong hãy tới tìm tôi để lấy chữ ký."

Thẩm Vi Dịch hơi nhú mày, đón lấy tập văn kiện cuối cùng do anh ném tới. Lúc gần đi, bỗng nhiên anh ta quay lại nói với người đang ngồi trên ghế giám đốc.

"Mẫu thân ngài muốn tôi chuyển lời với ngài rằng, tối nay ngài có hẹn với Cố tiểu thư. Nếu như ngài không đi, dĩ nhiên~đã~lần~le~quy~đo~ôn, thì Sở tiểu thư cũng sẽ không xuất hiện trong bệnh viện nữa." Nói xong, nhân lúc ông chủ mình còn chưa phản ứng kịp, anh ta đã quả quyết đóng cửa đi mất.

Tình huống xảy ra ngày hôm qua quá mức hỗn loạn khiến Giang Bắc Thần cũng không để ý di động của mình có cuộc gọi nào không. Lúc anh sờ đến di động thì thấy có năm cuộc gọi nhỡ của Kiều Hoàn, lúc đó anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nhưng Giang Bắc Thần có nằm mơ cũng không ngờ rằng tốc độ của mẫu thân đại nhân nhà mình lại nhanh như vậy, chỉ có ngần ngừn vài giờ đồng hồ đã truy ra được hành tung của anh, lại còn dùng Sở Hàm để uy hiếp anh đi xem mắt với Cố An An. Thực là lắm thủ đoạn!

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Ở một nơi khác, tại nhà họ Giang.

Cố An An dịu dàng ngồi ở phòng khách, nhận lấy hoa quả Kiều Hoàn đưa cho, ra vẻ là một cô gái nhỏ thẹn thùng.

Kiều Hoàn đoan trang thân thiết kéo tay cô ta, nói: "An An à, dì thật cảm ơn cháu vì đã nói cho dì biết chuyện của Bắc Thần, bằng không, dì làm mẹ mà ngay cả con trai mình làm gì bên ngoài cũng không biết."

Cố An An cúi đầu mỉm cười: "Dì đừng khách sáo như vậy ạ, bởi vì cháu cảm thấy chuyện của anh Bắc Thần lớn như vậy nên nói với dì mới phải. Dẫu sao cả cháu và dì đều không muốn anh ấy bị tổn thương."

Kiều Hoàn vỗ vỗ mu bàn tay Cố An An, nói một cách sâu xa: "An An, nếu sau này cháu có thể quản được nó giúp dì thì tốt quá, đây chính là đã giúp dì một đại ân đấy. Tối nay cháu phải biểu hiện cho tốt đấy nhé."

Cố An An lặng lẽ nắm chặt bàn tay dưới gấu váy, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi. Cô ta nhất định phải nắm lấy cơ hội này bằng được. Nếu đã vứt bỏ quân cờ nhà họ Trần, thì bằng mọi giá không thể buông tha cho nhà họ Giang được.

Lúc tin tức Giang Bắc Thần đánh Trịnh Khải bị thương trong đêm khuya, sau đó Giang thiếu lại ôm một cô gái bí ẩn tới bệnh viện được truyền ra, đám người trong cái vòng luẩn quẩn này đều có thể đoán ra cô gái kia là ai. Cố An An cũng không ngoại lệ. Cho nên cô ta đã bày mưu tính kế suốt một đêm rồi mới quyết định tới thăm hỏi nhà họ Giang.

Không ngoài dự đoán của cô ta, sau khi Kiều Hoàn biết chuyện đã an bài một buổi xem mắt cho cô ta. Xem ra, đi nước cờ hiểm, luôn không sai.

Chiếc xe thể thao màu bạc lượn một đường cong xinh đẹp rồi dừng lại, Giang Bắc Thần tiêu sái bước vào trong đại sảnh của khách sạn, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Cố An An mặc bộ váy ngắn màu hồng nhạt đang ngồi đó.

Cố An An cũng đã nhìn thấy anh. Chiếc áo sơ mi mỏng màu khói làm tôn lên vóc dáng cao lớn của anh.

Cô ta chạy mấy bước tới, kéo lấy cánh tay anh, tươi cười nói: "Anh Bắc Thần, anh đã tới rồi sao?"

Giang Bắc Thần nhìn cô ta ăn mặc như vậy, lại còn dán bộ ngực sữa vào cánh tay anh, khiến anh cảm thấy chán ghét vô cùng.

Anh bực mình hất cánh tay ra, lườm Cố An An đang cười duyên, không kiên nhẫn mở miệng: "Cô cũng thật có bản lĩnh đấy, dám tới chỗ mẹ tôi mách lẻo chuyện của tôi. Sao trước kia, lúc cô còn ở bên Trần thiếu tôi không thấy cô có năng lực gây chuyện như vậy nhỉ?"

"Em là sợ anh bị tổn thương thôi... Năm đó nhà họ Sở đối địch với nhà anh như vậy, ai biết được Sở Hàm có định hãm hại anh hay không?"

Giang Bắc Thần cười nhạt, trong đôi mắt sáng của anh tràn đầy sự mỉa mai: "Hại tôi? Cô thật khéo tưởng tượng. Mà tôi ở chung với ai thì có liên quan gì đến cô? Tôi nói cho cô biết, Cố An An, nếu cô định dùng thủ đoạn này để thực hiện mục đích của mình, thì đừng nói là mẹ tôi che chở cho cô, cho dù ông nội tôi cũng không có tác dụng đâu."

Nói xong, Giang thiếu xoay người rời khỏi khách sạn mà không thèm quay đầu lại, mặc kệ rượu ngon trong phòng và Cố An An đang xấu hổ đứng đó.

Điện thoại di động liên tục reo. . Giang Bắc Thần vừa mở cửa xe vừa tiếp điện thoại, giọng nói vẫn còn mang theo sự tàn ác chưa tiêu tán hết: "Cái gì vậy?"

Ở đầu dây bên kia, Chử Duy Nguyễn nhỏ giọng vui mừng thông báo: "Tam ca, Tam ca! Chị Sở Hàm tỉnh lại rồi!"

Lúc Sở Hàm tỉnh lại thì Chử Duy Nguyễn đang ghé vào giường bệnh xoa bóp tay cho cô. Bởi vì liên tục phải truyền dịch nên mấy ngón tay để bên ngoài chần của cô bị lạnh cóng.

Mới đầu Chử Duy Nguyễn còn tưởng do mình mạnh tay quá. Nhưng khi nhìn lại, cô ấy thấy ngón tay trong lòng bàn tay mình khê giật giật. Tiếp theo lại nghe thấy trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói yếu ớt khàn khàn.

"Nguyễn Nguyễn à?"

Lúc này cô ấy mới phát hiện, người hôn mê suốt hai ngày qua đã tỉnh.

Chử Duy Nguyễn nhất thời kích động, cuống quýt chạy đi tìm bác sĩ. Trần Nho Tụng dẫn theo vài học trò xuất sắc của mình tới xem.

"Thuốc gây mê đã dần hết tác dụng. Bệnh nhân sau khi tỉnh lại cũng không có dấu hiệu của biến chứng. Bây giờ vấn đề quan trọng là phải đề phòng miệng vết thương bị nhiễm trùng dẫn đến sốt cao. Nếu bệnh nhân cảm thấy khó chịu hãy lập tức tới tìm tôi."

Trần Nho Tụng cúi đầu, vừa viết vào bệnh án vừa dặn dò Chử Duy Nguyễn, muốn cô phải ghi nhớ cẩn thận từng điều mà ông nói.

Sau khi tiễn các bác sĩ, người trên giường bệnh mới tỉnh táo lại hoàn toàn, cũng đã nhận ra bản thân đang nằm trong bệnh viện và người vừa mới

khám cho cô chính là bác sĩ Trần đã nhiều năm không gặp.

Cô há miệng muốn nói chuyện nhưng cổ họng lại vô cùng đau đớn khó chịu. Bởi vì đêm đó cô đã ra sức kêu cứu, lại thêm miệng vết thương bị nhiễm trùng khiến cho cổ họng bị khô rất nóng bỏng.

Chử Duy Nguyễn cầm một cốc nước ấm, lại lấy một miếng bông nhúng vào nước, chậm rãi thấm ướt đôi môi nứt nẻ của Sở Hàm.

"Trước hết chị đừng nói gì cả, miệng vết thương của chị sâu như vậy nên cổ họng bị viêm là chuyện bình thường. Bác sĩ nói chị không thể uống nhiều nước được, gan bị thương tổn khá nặng nên phải sau một thời gian nữa mới có thể bình phục được."

Sở Hàm chớp chớp mắt, tỏ vẻ mình đã hiểu rồi. Sau đó, cô lại hơi nhăn mày, trong ánh mắt nhìn Chử Duy Nguyễn mang theo sự nghi hoặc.

"Chị muốn hỏi vì sao mình lại ở chỗ này đúng không? Là do Trịnh Khải đã cứu chị nhưng sau đó Tam ca lại đưa chị vào đây."

Chử Duy Nguyễn ngẫm nghĩ rồi vẫn quyết định nói thật cho cô biết tình hình thực tế.

Sở Hàm hoảng hốt mở to hai mắt, Chử Duy Nguyễn biết cô lo lắng điều gì, vội vàng ngồi xuống an ủi cô.

"Em đã nói chị phải nhẹ nhàng bình tĩnh một chút rồi! Sao chị không chú ý vậy? Hình như Tam ca nhận được điện thoại của chị nên mới đến, về phần Trịnh Khải... Em cũng không rõ nữa, lúc đó khi Tam ca nhìn thấy hấn đã phẫn nộ vô cùng, còn đánh hấn nữa... Chị yên tâm đi, mấy tên lưu manh đó... Bọn chúng chưa làm gì được chị đâu..."

Nghe xong lời này, nước mắt Sở Hàm thì nhau chảy xuống. Thì ra ngay tại khoảnh khắc cô cảm thấy tuyệt vọng, cho rằng bản thân mình sẽ bị

hủy hoại, đã có ý muốn chết đi thì cô lại được cứu. Cũng may, mặc dù thân thể cô bị nhiều thương tổn nhưng từ đầu đến cuối, linh hồn cô vẫn chưa bị vấy bẩn. Quan trọng là, người mà cô nghĩ rằng cả đời này sẽ không còn gặp lại nữa, thì vào cái đêm hoảng loạn sợ hãi đó, cô lại được gặp anh. Cô thực may mắn biết bao.

Giang Bắc Thần dừng xe trong bãi đỗ xe của bệnh viện, dọc đường đi từ đó tới cửa phòng bệnh anh không hề do dự, vậy mà khi chạm vào tay cầm bằng kim loại lạnh lẽo trên cánh cửa thì bỗng dưng anh lại muốn lùi bước.

Anh vốn đang đứng ở cửa để suy nghĩ xem có nên vào hay không thì ai dè Chử Duy Nguyễn đã đẩy cửa đi ra ngoài.

"Tam ca à? Sao anh không vào?"

Giang Bắc Thần hơi xấu hổ ho khan một tiếng, ánh mắt có chút mất tự nhiên nhìn sang chỗ khác: "Anh đang định vào... Sao em lại ra ngoài này."

"À..." Chử Duy Nguyễn gãi gãi đầu: "Em... muốn đi toilet..."

"Đúng rồi, chị Sở Hàm đang bị viêm họng nên không thể nói chuyện được đâu, anh nhớ dùng bông thấm nước trong chiếc cốc em để trên bàn rồi chấm lên môi cho chị Sở Hàm nhé."

Cứ như thế, Chử Duy Nguyễn vừa kéo vừa đẩy người vẫn còn đang phân vân vào thẳng phòng bệnh.

Bởi vì vết thương nằm ở ổ bụng nên Sở Hàm chỉ có thể nằm thẳng trên giường, tầm mắt cũng chỉ giới hạn ở mấy ngọn đèn trên đỉnh đầu và dụng cụ quanh người. Cho nên, khi Giang Bắc Thần bước vào, cô còn tưởng rằng Chử Duy Nguyễn quay về.

Giang Bắc Thần nhìn người nằm trên giường cũng không có tỏ vẻ gì, ngược lại trong lòng vốn cảm thấy bất an thoáng chốc được buông lỏng rất nhiều. Anh ngồi xuống chiếc ghế dựa bên cạnh giường bệnh, duỗi chân ra rồi nói: "Tĩnh rồi?"

Sở Hàm nghe tiếng quay đầu lại, một đôi mắt nhìn nghiêng, một đôi mắt lại nhìn xuống. Ánh mắt hai người cứ như vậy chạm nhau. Trong lúc nhất thời, dường như ánh nhìn ấy còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ.

Bóng dáng cao lớn mạnh mẽ của anh âm thầm phủ lên một bóng râm trên đầu cô. Cô không biết phải nói gì, cũng không biết nên biểu đạt như thế nào, chỉ biết nhìn anh bằng ánh mắt nồng nàn mà sâu lắng, môi mấp máy. Mà rõ ràng hai chữ đó là "Cảm ơn".

Giang Bắc Thần nhìn đôi môi khô đến nứt nẻ của cô, đi tới cầm lấy nước ấm và bông thấm trên bàn rồi ngồi xuống gần cô hơn một chút, vẻ mặt thản nhiên nói: "Cảm ơn cái gì chứ? Cũng đâu phải là anh cứu em?"

Sở Hàm bị tiêm một liều thuốc gây mê cực nặng nên đầu óc cô vẫn hơi quay cuồng, lúc này cũng không có sức để đi giải thích với anh, chỉ nỗ lực vươn ngón tay chạm vào cổ tay áo của Giang Bắc Thần. Cô dùng sức khiến thân thể có chút đau đớn nên mặt mày nhú chặt lại.

Giang Bắc Thần vô cùng quen thuộc động tác này của cô. Trước kia, mỗi khi cô chịu ảm ức hoặc là lúc hai người cãi nhau mà cô chủ động đi làm lành, thì đều khẽ khàng mà dè dặt kéo ống tay áo của anh như vậy.

Giang Bắc Thần nhìn chằm chằm ngón tay thon dài gầy guộc của Sở Hàm, hầu hết hơi giật giật. Có lẽ ngay cả chính anh cũng không biết, giờ khắc này, trong đôi con ngươi đen nhánh của anh tràn đầy sự dịu dàng. Anh thở dài một tiếng không để gì nghe thấy rồi cam chịu cầm lấy miếng bông thấm ướt môi cô.

Nhìn cô trong khoảng cách gần như vậy, Giang Bắc Thần mới phát hiện ra trên gương mặt Sở Hàm phủ một màu hồng rất không bình thường, hô hấp giữa hai người dường như cũng trở nên nóng bỏng.

"Em bị sốt à?" Bàn tay mang theo hơi lạnh của anh phủ lên cái trán trơn bóng của cô, quả nhiên là nóng rực.

Nhưng mà dường như người đang nằm trên giường lại bắt đầu bị ngấm thuốc mê, cứ vô thức gật đầu, hai hàng mi chớp chớp một lát rồi chậm rãi chìm vào giấc ngủ sâu.

Giang Bắc Thần đang sờ trán cô bỗng cảm thấy sừng sờ, có chút dờ khóc dở cười. Không ngờ, những phản ứng vừa rồi của người con gái này là tạo thành trong lúc không tỉnh táo. Khóe môi quyến rũ của anh thoáng nở nụ cười bất đắc dĩ. Anh thay đổi vẻ mặt lạnh nhạt khi này, thì thào tự nói: "Anh nên làm gì với em bây giờ..."

Thân thể dưới tấm chăn của Sở Hàm đã gầy yếu đến mức không còn nhìn rõ vóc dáng, trên cánh tay còn bị quấn băng vải chi chít. Giang Bắc Thần bỗng nhiên rất hoài niệm cảm giác được ôm cô vào lòng, giống như rất nhiều đêm của ba năm trước đây. Sau khi cẩn thận ôm cô vào lồng ngực, nghe tiếng hít thở đều đều của cô, anh cũng cảm thấy an tâm đi vào giấc ngủ.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Muốn nói đến ân oán giữa hai nhà Sở - Giang thì không phải là chuyện mới chỉ một năm hai năm mà là từ ngày ông cụ Giang còn trẻ đã bắt đầu rồi.

Vốn dĩ trước khi ông cụ Giang đi đánh trận đã có một cô vợ mới cưới, tên là Ý Liên. Sau khi ông đi chiến trường một năm vẫn không có hồi âm, Ý Liên đã lo lắng sốt ruột phải đi nhờ vả mọi người trong bộ đội để hỏi thăm. Qua một thời gian dài mới nghe người ta nói: ông Giang vừa tới chiến trường đã bị một quả pháo cối của Mỹ nã trúng, mặt mũi biến dạng, chết không toàn thân, đã được an táng ở đó từ lâu rồi.

Lúc đó Ý Liên nghe xong lập tức muốn treo cổ lên xà nhà tự vẫn, may mà có Sở chính ủy trong quân đội của ông Giang đến nhà an ủi, đã phát hiện nên cứu được bà một mạng. Sau này, Sở chính ủy sợ bà nghĩ quẩn lại tự sát nên thường xuyên qua giúp đỡ bà. Bởi vì thường xuyên qua lại, nên tổ chức vì muốn giải quyết vấn đề độc thân của Sở chính ủy cũng như muốn an bài chu đáo cho người vợ liệt sĩ nên muốn hai người kết thành vợ chồng. diêng. đxàn. lxe. qquý. đxon. Ngày còn trẻ, Ý Liên và Sở chính ủy từng là bạn học cùng trường đại học Bắc Bình, cậu thiếu niên họ Sở hăng hái nhiệt huyết vốn dĩ đã thầm thương trộm nhớ người con gái xinh đẹp nhưng có tính cách mạnh mẽ này, mà Ý Liên cũng rất có cảm tình với chàng trai nho nhã, đầy bụng kinh luân ấy. Nhưng cả hai còn chưa kịp thổ lộ thì Ý Liên đã bị ông Giang cưới làm vợ. Thời kỳ đó, mặc dù phụ nữ cũng đã có tư tưởng tự do tiến bộ nhưng vẫn phải chịu sự trói buộc của lễ giáo phong kiến mà không cách nào phản kháng được. Vậy nên đúng lúc Ý Liên bơ vơ khổ sở, Sở Chính Ủy lại vừa đau lòng vừa thương xót cảm

thông, cuối cùng hôn sự ấy cứ tự nhiên diễn ra khiến ai cũng cảm thấy vui mừng phấn khích.

Nhưng ngay khi hai người đang cử hành hôn lễ ở lễ đường của quân đội thì bỗng nhiên có tin tức ông Giang đã chiến thắng trở về. Cách một thảm đỏ thật dài, ông Giang chống gậy, thân thể mang theo khói thuốc súng cùng chi chít các vết sẹo trên người, cứ như vậy nhìn vợ mình gả cho người ta. Lại sau này, nghe nói Sở chính ủy và Giang đội trưởng vốn dĩ thân thiết nhau như anh em ruột thịt đã đoạn tuyệt mối quan hệ, Sở chính ủy bởi vì truyền nhầm tin tức ông Giang hy sinh nên phải chịu sự kỷ luật nghiêm khắc của quân đội, về phần Ý Liên, bởi vì cảm thấy áy náy và nhục nhã vì những lời đồn đại nên đã uống thuốc tự sát.

Lại nói, vào năm Sở chính ủy 50 tuổi mới tái hôn cùng người vợ sau này rồi sinh ra một người con trai, nhưng đến năm ông 80 tuổi đã bị mắc bệnh ung thư, bỏ lại người bạn già và đứa con trai duy nhất rồi buông tay nhân gian. Lẽ ra hai nhà Sở - Giang sẽ không còn liên quan gì từ đây, nhưng nào ngờ sau này, con trai của Sở chính ủy lại muốn vào Thanh viện ở Bắc Kinh, con đường làm quan của ông cũng rộng mở nên một lần nữa lại chuyển vào đại viện ở. Vương mắc giữa hai nhà cứ như vậy mà bắt đầu.

Sáu năm trước, khi ba của Sở Hàm là Sở Lâm Nguyên còn làm thị trưởng ở Bắc Kinh, cũng kết thành phe cánh với Giang Chấn Quốc, nhưng bởi vì ân oán giữa hai nhà trước đó nên không thể thiếu những lần đấu đá nhau. Lẽ ra hai nhà cứ mãi châm chọc, so đo nhau như vậy, nhưng kể từ lúc Sở Hàm hiến máu cho Giang Bắc Thần ở bệnh viện, đôi bên đều hiểu, mối quan hệ này không thể căng thẳng như trước được nữa.

Ngay từ đầu, Giang Chấn Quốc cực lực phản đối mối quan hệ này, nhưng cậu thiếu niên Giang Bắc Thần lại ương bướng ngang ngược, cứ nhất quyết ở chung một chỗ với Sở Hàm, cho dù ai khuyên bảo cũng không nghe. Kiều Hoàn xót con trai, nhất thời bị kẹp ở giữa, cuối cùng ông cụ Giang phải lên tiếng nói: Ân oán của thế hệ trước hãy cho qua, ông thấy cô

bé nhà họ Sở này cả tính nết lẫn nhân phẩm đều tốt, thôi thì cứ mặc kệ hai người bọn họ muốn làm thế nào thì làm.

Tình huống ở bên nhà họ Sở cũng gần giống như vậy, Sở Lâm Nguyên cương chiều con gái mình từ nhỏ, biết cô yêu Giang Bắc Thần, cho nên dù có bất mãn gì với Giang Chấn Quốc trong công việc thì ông cũng cố nén trong lòng. Cứ như vậy, hai nhà bọn họ chẳng khác nào đã ngầm đồng ý cho mỗi quan hệ này rồi.

Năm ấy Giang Bắc Thần mới 20 tuổi, học đại học ở Bắc Kinh được hai năm thì anh có tên trong danh sách sinh viên trao đổi với trường Princeton ở Mỹ, mà khi đó Sở Hàm mới học năm nhất khoa Vật Lý ở trường Học viện Công nghệ Bắc Kinh. Giang Bắc Thần không nỡ để cô ở lại một mình, liền giúp Sở Hàm xin một suất du học sinh trao đổi với trường Massachusetts, chuyển trực tiếp từ Học viện Công nghệ Bắc Kinh qua đó. Cũng may, Sở Hàm rất thông minh, có lẽ là được kế thừa tài năng và trí tuệ của ông nội, hơn nữa lại được Giang Bắc Thần phụ đạo nên chỉ trong thời gian ngắn cô đã vượt qua cuộc thi với số điểm Toefl và điểm SAT vô cùng cao. Mặc dù hai người, một người ở New Jersey, một người ở Massachusetts nhưng dù sao cũng đã được ở cùng một đất nước.

Vào đêm trước khi Sở Hàm và Giang Bắc Thần đi, bọn Kỷ Hành Đông và Chiến Sính âm ỉ giễu cợt, chúc mừng hai người song túc song phi *.

(* - 双宿双飞 - Song túc song phi: chỉ cặp nam nữ yêu đương thắm thiết không phân ly. Tương đương với: như hình với bóng, đôi chim liền cánh....)

Trong phòng bao cực lớn, Giang Bắc Thần nhếch môi cười tà, duỗi cánh tay dài ôm chặt Sở Hàm đang xấu hổ vào trong ngực, quay sang nói với đám người kia: "Từ nay về sau, đây chính là bạn gái của Giang Bắc Thần tớ. Cô gái nào có ý định tán tỉnh tớ thì hãy sớm hết hy vọng đi, đám

thiếu gia mưu ma chước quỷ có ý nghĩ đen tối với cô ấy cũng hãy dẹp bỏ ngay ý định đó đi, đừng để tớ phát hiện ra nếu không sẽ phải chết rất khó coi."

Anh vừa nói dứt lời, không khí trong phòng bao nhất thời như bị bùng nổ, mọi người ồ lên bắt hai người hôn nhau. Giang Bắc Thần vẫn chỉ cười tít mắt nói "Được thôi". Sau đó, anh mang theo vẻ mặt đầy kiêu ngạo, đi»ễn♡đàxn♡l«ê♡quxý♡đ»ôxn., cúi đầu, nhẹ nhàng hỏi người yêu trong lòng: "Vợ à, bọn họ đang ghen tị với chúng ta, chúng ta thể hiện tình cảm một chút cho bọn họ tức chết đi có được không?"

Thời niên thiếu, Sở Hàm cũng là người có mối quan hệ khá tốt trong đại viện, cô có biệt danh là Sở công chúa, vốn dĩ thông minh xinh đẹp mà tính tình lại hiền lành dịu dàng nên khá thân thiết với hầu hết những người đang ngồi đây. Sau khi nghe anh nói xong cô cũng không ngại ngùng, mà ngửa đầu, dùng đôi mắt sáng ngời nhìn Giang Bắc Thần, cất giọng trong trẻo nói: "Vậy chúng ta hôn nhau một cái cho bọn họ tức chết đi."

Kỳ thực, lúc Giang Bắc Thần đưa đôi môi mỏng quyến rũ lại gần mình, cô cũng có chút lo lắng, một bàn tay đặt lên vai Giang Bắc Thần, mà bàn tay kia lại lặng lẽ nắm chặt sau lưng, trong lòng bàn tay toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Đó chính là nụ hôn đầu tiên có liên quan đến tình yêu trong đời cô. Khi ấy, anh là người mà cô yêu thương nhất trên đời này. Thời điểm đó, Sở Hàm luôn nghĩ rằng, ý nghĩa trong hai câu thơ cổ "Lang kỵ trúc mã lai, lộng sàng nhiều thanh mai" * cũng không ngọt ngào bằng tình yêu của hai người bạn họ. Nụ hôn của Giang Bắc Thần mang theo hơi thở của riêng anh, đặt xuống làn môi mềm mại như cánh hoa của cô.

(* - Lang kỵ trúc mã lai, lộng sàng nhiều thanh mai: Chàng cưỡi ngựa trúc đến, chạy quanh giường tung quả mơ xanh đùa nghịch; hai câu thơ ý

nói về chuyện tình "thanh mai trúc mã" từ nhỏ đến lớn của một đôi trai gái, ngây thơ trong sáng nhưng cũng khắc cốt ghi tâm.)

Sở Hàm nằm trên giường bệnh mơ một giấc mơ dài thật dài, trong giấc mơ, cô đã được quay trở lại những tháng ngày đi du học bên Mỹ.

Lúc đó, ở bên Mỹ đang là giữa mùa hè, cô phải đi xe suốt mấy giờ đồng hồ từ Massachusetts tới New Jersey để gặp Giang Bắc Thần. Thời tiết nóng đến mức choáng váng đầu óc, cô phải đợi suốt hai giờ đồng hồ mới được nhìn thấy anh.

Khi ấy, trông Giang Bắc Thần thật là đẹp trai, anh mặc chiếc áo sơ mi lỡ tay màu trắng cô mua cho, đi giữa đám du học sinh người Trung Quốc, nhưng cô chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhận ra anh. Quả thực chính là hạc giữa bầy gà.

Anh lại còn có thể nói thẳng trước mặt một nữ sinh da trắng bằng giọng điệu hòa nhã nhưng xa lạ: "I'm sorry, I had a girlfriend and I love her very much." Sau đó, anh lập tức dặt tay cô rời đi, không thèm đếm xỉa đến người khác.

Cô uể oải nằm lên đùi anh phơi nắng, hỏi: "Giang Bắc Thần, anh nói xem, anh làm như vậy có phù quá hay không hả?"

"Ừm..." Anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, băng quơ nói: "Ai mà biết, nhưng mà em cũng phải cẩn thận đó."

"Vì sao?"

"Anh được nhiều người yêu mến như vậy mà lại bị em lừa làm bạn trai mất rồi, nên chắc chắn sẽ có rất nhiều cô gái muốn tạt acid sunfuric vào người em."

"Này!!!"

Nhìn Sở Hàm tức giận đến phồng miệng lên, Giang Bắc Thần cười đến khóe mắt cũng cong cong, tâm trạng vô cùng vui vẻ. Dưới gốc cây cổ thụ trăm năm, hai người nằm trên thảm cỏ thi thoảng đầu võ mồm với nhau, vui vẻ suốt cả một buổi chiều. Sau đó, nhân lúc mặt trời còn chưa kịp lặn, hai người họ lại lưu luyến không rời tạm biệt nhau.

Đêm khuya, trong ký túc xá, Sở Hàm nhìn bản thiết kế công trình được trải rộng trước mặt nhưng lại không nhắc bút vẽ nổi một chi tiết, cô đau khổ nhắc điện thoại gọi cho Giang Bắc Thần đã chìm trong giấc ngủ từ lâu. Hai người cái gì cũng không nói, nhưng Sở Hàm chỉ cần nghe tiếng hít thở đều đều của anh cũng sẽ cảm thấy thực an tâm. Cầm điện thoại trong tay, cô nằm sấp lên mặt bàn cố gắng vẽ xong rồi lại chỉnh sửa từng tí một, thỉnh thoảng than thở một câu vào loa điện thoại: "Giang Bắc Thần, anh còn ở đó không?", "Chỗ này thật khó mà...", "Giang Bắc Thần, sáng mai anh muốn ăn cái gì?". Đợi đến khi cô vẽ xong toàn bộ thì đã là 6h sáng theo giờ nước Mỹ, cô xoa xoa đôi mắt hơi cay cay và đau nhức, bỗng nhiên nhớ tới người đang ở đâu bên kia điện thoại, thử hỏi: "Giang Bắc Thần?..."

Ai ngờ, đáp lại cô lại là giọng nói có chút trầm khàn của Giang Bắc Thần: "Anh ở đây."

Anh ở đây, chỉ cần nghe được mấy chữ này cũng có thể làm cho Sở Hàm cảm thấy hài lòng mãn nguyện đi vào giấc ngủ sâu, chẳng cần bận tâm đến bên ngoài cửa sổ là mưa rền gió dữ hay là nắng chói như lửa. Cô không thể nào biết rằng, khi ấy, người vừa cố thức trắng đêm để nghe điện thoại của cô, chỉ còn hai giờ đồng hồ nữa là đến giờ bảo vệ luận văn của anh, mà trước đó anh cũng đã có đến mười tám giờ không được nghỉ ngơi.

Lúc đó, Sở Hàm được Giang Bắc Thần cưng chiều lên đến tận trời, bất kể là ở Tứ Cửu thành Trung Quốc hay là ở Massachusetts của Mỹ. Chỉ cần cô không muốn làm gì, thì đều có Giang Bắc Thần sẽ che chắn trước mặt

cô ngăn lại tất cả. Những nỗi buồn hay những ảm ức mà cô phải chịu thì chỉ cần một cuộc điện thoại là sẽ có người xoa dịu những cảm xúc tiêu cực ấy. Thời điểm đó, cô quả thực là Sở công chúa, một cô công chúa được Giang Bắc Thần nâng niu và thương yêu hết mực.

Cảnh tượng trong mơ quá mức chân thật, chân thật đến mức khiến Sở Hàm ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Giang Bắc Thần nhìn người đang nằm trên giường bỗng dừng nhúu chặt mày lại, những giọt nước mắt trong suốt không ngừng chảy xuống từ khóe mắt giống như cô đang phải chịu đựng nỗi đau đớn cùng cực.

Bác sĩ vừa mới đến tiêm cho cô một mũi hạ sốt tiêu viêm rồi mà, lẽ ra cô phải ngủ say mới đúng sao lại như thế này chứ? Trong lúc nhất thời Giang Bắc Thần cũng hơi hoảng loạn, vừa định vươn tay ra rung chuông thì nghe thấy giọng nói mê man nức nở của cô.

"Giang Bắc Thần... đau quá..."

Một tiếng gọi đầy đau đớn này cũng đủ khiến cho anh phải dừng lại động tác.

Giang Bắc Thần đã ngồi đây suốt một ngày một đêm, nhưng trong lúc đó, thời gian mà cô tỉnh táo cũng chỉ có khoảng mấy phút. Ánh mắt cô mờ mịt, nhìn chăm chăm vào một nơi nào đó rồi sau đó chậm rãi nhắm lại. Anh ngồi vào chiếc ghế tựa bên cạnh giường bệnh canh chừng cho cô, lúc này nghe được tiếng của cô, mặc dù là kêu đau nhưng trong lòng anh lại trào dâng một cảm giác vui sướng khó tả.

Bởi vì, vào lúc cô cảm thấy đau đớn và khó chịu nhất, thì người mà cô vẫn luôn tâm tâm niệm niệm, chính là anh.

Trong đêm khuya, ánh trăng dịu dàng bên ngoài cửa sổ xuyên thấu qua thủy tinh chiếu vào phòng bệnh, trên vách tường là ngọn đèn ấm áp,

diiễn~đààn~leê~quyy~đoôn, thiết bị theo dõi điều trị trong phòng bệnh thỉnh thoảng lại phát ra tiếng tích tắc, bầu không khí thật yên tĩnh và tốt đẹp.

Giang Bắc Thần khẽ cúi người, dùng ngón tay thon dài mà hữu lực của mình lau đi khóe mắt ướt át cho Sở Hàm, lại in một nụ hôn trên trán cô, động tác vô cùng cẩn thận và dịu dàng.

Một giọng nói quyến rũ chậm rãi cất lên trong đêm khuya thanh vắng, làm người nọ có thể an tâm mà ngủ say.

"Anh ở đây."

Anh ở đây, cho nên hãy cứ nói cho anh biết những đau đớn và uất ức mà em phải chịu, anh sẽ thay em gánh vác.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kỷ Hành Đông mày chau mặt ủ nằm trên giường La Hán* trong hội sở uống trà, nhìn mấy thứ trong tay mà muốn phát rồ, trong lòng âm thầm quát một vạn cái roi vào người đã giao cho anh nhiệm vụ này.

* - Giường La Hán:

Dùng lời của Chiến Sinh mà nói thì, Kỷ Hành Đông chính là người không sạch sẽ nhất trong số mấy người bọn họ. Dựa vào cái gì? Dựa vào việc Kỷ đại thiếu gia anh không có công ăn việc làm đàn ông nhất, suốt ngày chỉ đắm chìm trong chốn ôn nhu hương* của đám nhà giàu, diễm phúc ăn uống, sung sướng tựa thần tiên, cho nên lẽ dĩ nhiên công việc làm ăn của anh cũng không quang minh chính đại nhất. Sau khi Chủ Mục nhờ anh đi điều tra chuyện này, Kỷ Hành Đông cũng rất để tâm, chưa cần dùng đến độ chiêu đã tra ra toàn bộ manh mối của chuyện này rồi.

(* - đại khái ý của câu này là mấy chốn ăn chơi đàn ông của nhà giàu.)

Nhưng mà, mấy thứ này anh đã cầm trong tay vài ngày rồi, lại không biết nên giao cho Giang Bắc Thần như thế nào.

Trong tập tự liệu này, có hướng đi của Trịnh Khải và lời khai của ba tên côn đồ đang ở chỗ Hầu Gia. Trịnh Khải còn chờ, nhưng ba tên này thì...

Mặc kệ đi! Kỷ Hành Đông bức bội xoa mặt, uống một ngụm trà trong chén rồi xoay người rời đi.

Trước khi đi anh còn nói một cách thật nghiêm túc nghiêm túc với người quản lý đang đứng trước cửa chính: "Nếu đến giữa trưa mà tôi còn chưa quay về thì nhớ đi báo cảnh sát là tôi bị giết rồi nhé."

Tai nghe bluetooth sáng lập lờ vài giây rồi lập tức được kết nối.

"A lô?"

"Ôi chào! Ông chủ Giang đang ở chỗ nào vậy, chẳng lẽ vẫn còn đang ở trong bệnh viện canh cho mỹ nhân ngủ hay sao?"

Giang Bắc Thần chẳng muốn nói lời vô ích với anh, mà trong lòng ít nhiều cũng hiểu được rằng anh đang định làm gì: "Ta đang ở công ty, nếu muốn gặp thì hẹn nhân huynh ở kiếp sau."

"Thôi được! Người cứ cời hết chờ ta tới đi, mười phút nữa có mặt!" Kỷ Hành Đông cà lơ phất phơ đạp chân ga, quẹo tay lái nghênh ngang đi tới đại sảnh của Thế Cần.

"Nhìn tôi một cái đi được không? Mấy ngày nay tôi phải cật lực đi điều tra cho ngài đó!" Kỷ Hành Đông đặt mông ngồi lên bàn làm việc rộng rãi của Giang Bắc Thần rồi ném thứ gì đó tới trước mặt anh.

"Cho cậu ba mươi phút để trình bày!" Giang Bắc Thần xoa mi tâm, nhìn cũng không thèm nhìn xấp giấy trên bàn. Không hiểu là do mấy ngày vừa qua không được nghỉ ngơi tử tế hay là bởi vì nhìn thấy cái bộ dạng đáng đánh đòn này của Kỷ Hành Đông, mà trông vẻ mặt anh thoát nhìn thật khó coi.

Các người có phải là đã khinh thường tôi quá rồi hay không? Tốt xấu gì cũng nên làm ra vẻ quý trọng thành quả lao động của tôi một chút chứ!!! Kỷ Hành Đông hít sâu một hơi, cắn chặt hàm răng trắng bóng, phần hận nói: "Giang Bắc Thần!!!"

"Hả?" Giang Bắc Thần nhú mày, hơi nghi ngờ liếc mắt nhìn anh một cái.

"Cậu nghe đây... Chuyện là thế này..."

Tận đến lúc ra ngoài cửa công ty, vẻ mặt của Giang Bắc Thần vẫn rét lạnh. Vừa mới lái xe được mấy phút thì ba Giang - Giang Chấn Quốc gửi cho anh một tin nhắn, bắt anh phải về nhà, cũng đập tan luôn ý định muốn tới bệnh viện của anh.

Đã hai ngày nay anh chưa đến thăm Sở Hàm, tối hôm đó, khi đặt lên trán cô một nụ hôn, Giang Bắc Thần đã có quyết định trong lòng. Anh định chờ đến khi cô tỉnh lại sẽ nói chuyện với cô. Anh muốn giữ cô lại bên mình, giống như thật lâu, thật lâu trước kia.

Bình thường, Giang Bắc Thần không sống tại nhà họ Giang, sau khi anh từ nước ngoài trở về đã chuyển ra bên ngoài ở. d♡iễ^ⁿ_đầ^ⁿ_l♡ê_q^uý_đ♡ôn. Thỉnh thoảng vào dịp lễ tết, tiệc gia đình hay là Chủ nhật rảnh rỗi anh mới về thăm ông nội. Đại khái là mọi người trong nhà cũng biết tínhtìnhcủa anh nên cũng rất ít khi yêu cầu anh về nhà.

Hôm nay, Giang Chấn Quốc trở về từ thành phố B, chắc chắn là không có chuyện tốt lành rồi.

Trên bàn cơm không có ông cụ Giang, chỉ có ba mẹ Giang Bắc Thần và Giang Nam Thừa đang không hiểu lý do vì sao đột nhiên bị gọi về.

Giang Bắc Thần vừa vào phòng đã nhìn thấy vẻ mặt bức dọc khó chịu của anh Hai nhà mình, trên mặt tràn đầy sự ghét bỏ đối với anh, dường như

đang muốn nói: Chú chết rồi mà vẫn còn muốn kéo anh xuống nước!!!

Giang Chấn Quốc ho nhẹ một tiếng, cắt đứt ánh mắt trao đổi của hai người, Giang Bắc Thần nhanh chóng thay đổi thành vẻ mặt tươi cười hiền lành vô hại:

"Ba, ba về sao không báo cho con một tiếng, để con đi đón?"

"Anh đi đón?" Ba Giang mặc một chiếc áo len dệt kim hở cổ, vừa ngắm nhìn bức tranh trong tay vừa nói: "Chỉ sợ đến chính anh cũng không có thời gian rảnh ấy."

"Con lúc nào chẳng rảnh, có cái gì quan trọng hơn ba chứ?"

"Anh ngồi xuống đi, tôi có chuyện muốn hỏi anh đây." Giang Chấn Quốc chỉ vào cái ghế dựa bên cạnh ý bảo anh ngồi: "Tôi nghe nói anh đang đấu nhau gay gắt với Trịnh Ngọc Khôn có đúng không? Ngay cả anh Hai của anh cũng giúp anh?"

Giang Nam Thừa là người tinh tường, anh không thể nào không nghe ra ý tứ trong lời nói của Giang Chấn Quốc, rõ ràng là đang trách cứ Giang Bắc Thần đã khiến cho sự việc trở nên quá ầm ĩ.

Nhưng mà tự anh đã giúp em trai mình, nên bây giờ có xảy ra chuyện gì anh cũng phải có trách nhiệm đi gánh vác. Giang Nam Thừa ngồi thẳng người lên, từ tốn mở miệng:

"Chú Hai, không phải là cháu giúp Bắc Thần, mà do Trịnh Ngọc Khôn cố chấp tranh giành thứ vốn thuộc về Bắc Thần cho con trai ông ta. Làm anh trai, cháu không thể trơ mắt đứng nhìn em mình bị ức hiếp ạ."

"Cháu giúp đỡ nó giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo thì có!" Giang Bắc Thần tức giận đập bàn, đôi mắt dưới cặp kính viễn thị ánh lên cái nhìn sắc bén tinh tường.

"Thằng nhóc này muốn làm cái gì các người cũng chiều theo ý nó, thích cái gì được cái đó! Tôi hỏi anh, cái dự án này có cái gì mà anh phải tranh giành với Trịnh Khải bằng được hả? Công ty anh cũng không hề liên quan gì đến lĩnh vực này, tại sao anh cứ nhất quyết phải chen chân vào hả?"

Giang Bắc Thần nhíu mày nhìn ba mình, cảm thấy rất không kiên nhẫn: "Ba già ơi, sao hôm nay ba nóng tính vậy? Ông nội cũng đã giáo huấn con rồi, ba chỉ cần nói hai câu tượng trưng là được. Trong lòng con đã có tính toán."

"Mày thì tính toán cái gì??! Tính toán mà đi đánh nhau với Trịnh Khải? Người ta đều biết mày lại ở chung một chỗ với con bé nhà họ Sở rồi, lại còn đưa nhau đến bệnh viện nữa? Giang Bắc Thần, ba mày không có ở đây, nên mày muốn tạo phản có phải không?"

Giang Nam Thừa nhìn hai cha con đang giương cung bạt kiếm, vội chạy ra giữa hai người, ra hiệu bằng ánh mắt cho Giang Bắc Thần ý bảo anh hãy calm miệng lại đi.

Kiều Hoàn bưng đồ ăn từ phòng bếp ra cũng vội nói chen vào: "Chấn Quốc, con nó tự biết chừng mực, ông cũng đừng vừa về đến nhà đã giáo huấn con như thế."

Giang Nam Thừa nhận lấy đĩa thứ ăn trong tay Kiều Hoàn, đặt lên bàn ăn: "Chú Hai à, một năm cháu còn không được gặp chú đến hai lần, chú đừng tức giận với cháu như vậy chứ."

Sắc mặt Giang Chấn Quốc hơi hơi dịu đi. Ông cũng nhận ra rằng bản thân có chỗ hơi quá, bèn cuộn bức tranh trên bàn lại, đưa cho Giang Bắc Thần, nói: "Mang lên tầng trên cho ba."

Giang Bắc Thần nhận lấy, trên đường đi lên tầng anh gặp bà Trương, quản gia nhà họ Giang. Bà Trương đã làm ở nhà họ Giang mấy chục năm

nay, xét về địa vị, theo lời ông cụ nhà này nói thì, địa vị của bà còn cao hơn mấy cô con dâu của ông.

Ngày bà Trương còn trẻ, chưa chồng con đã được hậu cần sắp xếp cho vào nhà họ Giang làm bảo mẫu, lúc đó bà nội Giang Bắc Thần vẫn còn sống, thấy bà đáng thương liền giữ lại. Từ Giang Chấn Quốc đến đứa cháu đầu tiên của ông cụ Giang và sau đó là Giang Bắc Thần, Giang Nam Thừa,... bà đều chứng kiến sự trưởng thành của họ từ bé đến lớn. Cho nên già trẻ lớn bé trong nhà họ Giang đều kính trọng bà.

"Sao bà Trương không xuống dưới nhà ạ?"

Bà Trương nhìn thấy đứa bé này vui mừng không thôi, vuốt ve mái tóc dày của Giang Bắc Thần: "Bà cố ý ở trên tầng để mật báo cho cháu."

Giang Bắc Thần duỗi tay ôm bà cụ vào hõm vai mình, "Dạ? Có phải ba mẹ cháu lại muốn dùng chiêu gì để đối phó với cháu không ạ?" Nhìn tình cảnh lúc này thì nếu không có cũng thành có.

"Không phải chuyện đó." Bà Trương cương chiều vỗ vỗ cánh tay Giang Bắc Thần: "Chiều hôm qua, có một tiểu thư tới nhà chơi, , tên là cái gì mà An An đó, bà cũng không nghe rõ, hình như nói cháu đối xử với người ta không ra gì. Lúc mẹ cháu nghe xong đã rất giận dữ, khi ấy ba cháu cũng vừa về. Tối nay cháu phải cẩn thận một chút đấy!"

"Cố An An ạ?"

"Đúng! Chính là cô gái đó! Thằng nhóc này, không phải là cháu làm lớn bụng con gái nhà người ta đấy chứ?" Bà Trương nghi ngờ nhìn chăm chăm Giang Bắc Thần.

"Trời đất, bà nghĩ đi đâu vậy? Cô ta không làm cháu lớn bụng thì thôi! Bà còn chưa trông thấy vẻ mặt của cô ta khi nhìn cháu đâu." Giang Bắc

Thần ghét bỏ nói xong, còn khoa trương dùng hai tay che trước ngực như muốn bảo vệ mình.

Bà Trương nhìn dáng vẻ này của anh bật cười hì hì: "Thằng nhóc này... Bà nói xong rồi đó, lát nữa khi xuống tầng cháu phải cẩn thận đó."

"Cháu biết rồi, lát nữa bà cũng xuống đi nhé."

Ngay khi bà Trương quay lưng bước đi, ánh mắt Giang Bắc Thần thoáng cái trầm xuống, bộ dạng thay đổi khác hoàn toàn với lúc nói chuyện với bà Trương.

Cố An An, tôi đã quá coi thường cô rồi!

Anh còn đang thắc mắc vì sao chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà ba anh đã biết chuyện của anh với Sở Hàm, xem ra, ngay từ đầu lúc Kiều Hoàn biết chuyện cũng là do cô ta mật báo.

Thật đúng là... một đoá hoa đào kia còn chưa kịp xử lý, một đoá khác đã nở ra.

Bên kia, Chử Duy Nguyễn ở trong bệnh viện ngày người đã hai ngày, chuyện này đối với một người ngày nào cũng phải tắm rửa sạch sẽ thơm mát như Chử nhị tiểu thư mà nói thì đúng là thách thức tính nhẫn nại của cô ấy. Hiện giờ đang là giai đoạn Sở Hàm bình phục sức khỏe, tinh thần cô khá lên không ít, thấy Chử Duy Nguyễn ở trong phòng bệnh mà cuồng chân cuồng tay như vậy cô không nhịn được nói:

"Nguyễn Nguyễn, hay là hôm nay em về nhà đi? Một mình chị ở lại cũng được."

"Không được không được, sao em có thể để chị ở lại một mình chứ." Chữ Duy Nguyễn vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé, không đồng ý nói.

"Không sao đâu mà, em cứ về đi, chỉ một đêm thôi, chị không sao đâu. Em về nhà nhân tiện mang cho chị mấy bộ quần áo tới đây, như vậy chị mới có thể qua thăm mẹ chị được."

Đã năm ngày trời Thẩm Hi Hòa không được gặp Sở Hàm, mặc dù hai mẹ con nằm chung một bệnh viện nhưng lại cách nhau hai tầng lầu. Lúc Sở Hàm tỉnh lại đã dặn Chữ Duy Nguyễn rằng, chuyện này ngàn vạn lần đừng nói cho mẹ cô biết. Chữ Duy Nguyễn gật đầu, vỗ ngực bảo đảm: "Chị yên tâm đi, ngày nào em cũng bớt chút thời gian qua thăm dì, em nói chị đang đi công tác xa."

Đây là lần thứ ba Chữ Duy Nguyễn nói dối Thẩm Hi Hòa, nếu cứ tiếp tục như vậy, khó tránh khỏi không bị phát hiện, nghĩ vậy, Chữ Duy Nguyễn hơi dao động một chút.

"VẬY... Em về nhé?"

"Ừ" Sở Hàm gật gật đầu trấn an cô ấy.

"VẬY ĐƯỢC RỒI! Em về một đêm rồi sáng mai lại tới! Nếu có chuyện chị nhớ gọi điện thoại cho em nhé, hoặc không gọi cho Tam ca cũng được."

Sau khi trải qua chuyện này, Sở Hàm cũng không né tránh Giang Bắc Thần như né tránh rắn rết nữa, dù sao thì chuyện Giang Bắc Thần đã cứu cô là sự thực không thể thay đổi. Mà những hành động đã làm khi hôn mê của mình Sở Hàm cũng vẫn nhớ. Trong lòng cô đã thừa nhận, , cô ý lại anh. Sau khi Sở Hàm tỉnh lại vẫn chưa nhìn thấy Giang Bắc Thần, chỉ nhớ mang máng cô đã kéo ống tay áo anh, cũng nhớ rõ nụ hôn mát lạnh trên trán mình lúc đó.

Sở Hàm nằm một mình trong phòng bệnh chưa được bao lâu thì bị
mấy tiếng gõ cửa làm phiền.

Cảnh tượng lúc này hơi giống với buổi chiều vài ngày trước đó. Trịnh
Khải cầm một bó hoa trong tay, tươi cười đứng trước mặt cô. Chẳng qua,
hoa hồng vàng đã đổi thành hoa bách hợp màu hồng phấn.

"Sở tiểu thư, đã lâu không gặp, cô có khỏe không?"

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 16

"Sở tiểu thư, hình như cô không niềm nở cho lắm, tốt xấu gì tôi cũng cứu cô đó, tuy rằng về sau đã nhường cho Giang thiếu." Trịnh Khải nhìn người đang nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, trong mắt đầy sự trêu người.

Nhìn thấy cô vẫn còn sống mà nằm ở chỗ này, thật là tốt biết bao.

Lúc Sở Hàm nhìn thấy Trịnh Khải, đầu óc cô có chút trống rỗng. Mỗi một lúc lâu sau cô mới nhớ ra Chữ Duy Nguyễn đã nói với cô rằng tối hôm đó, , trước khi Giang Bắc Thần tới thì Trịnh Khải đã phát hiện ra cô trước.

Cô có chút bối rối gãi gãi đầu, "Thực xin lỗi... Tôi không biết anh là..."

Trịnh Khải cầm bó hoa trong tay vào bình hoa, ra vẻ thân sĩ xoa tay: "Không sao cả, lúc đó cô không biết gì, tôi không trách cô."

"Dù sao thì... Tôi vẫn thật sự cảm ơn anh..." Sở Hàm cố gắng ngồi thẳng người rồi hơi cúi đầu tỏ lòng biết ơn.

"Ài..." Trịnh Khải bước lên phía trước ngăn cản động tác của cô: "Cô mau nằm xuống đi, đừng để miệng vết thương bị bực ra. Tôi đùa cô thôi."

Hiện giờ, Sở Hàm đang vô cùng sợ hãi đối với việc bị đàn ông chạm vào người, cho nên lúc Trịnh Khải nâng bờ vai cô lên thì cô vẫn không thể tự kiềm chế được mà co rúm lại, trong đôi mắt to tròn ngập nước tràn đầy sự hoảng loạn.

Trịnh Khải nhìn dáng vẻ này của cô, lại liên tưởng đến cảnh tượng đêm đó, cũng cảm thấy rất không thoải mái. Chẳng lẽ cô ấy kháng cự mình như vậy sao?

Trong lúc nhất thời, không khí trong phòng bệnh hết sức khó xử.

Trịnh Khải nhìn bộ dạng xa lánh của cô, cắn chặt răng, dứt khoát đánh bài ngửa: "Tôi nói rồi, chúng ta sẽ còn gặp lại. Sở Hàm, trước giờ tôi luôn thẳng thắn với phụ nữ, hiện tại tôi muốn theo đuổi em."

Anh ta vừa dứt lời thì cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Giang Bắc Thần mặc một chiếc áo dệt kim hở cổ màu khói phối với một chiếc quần âu cùng màu làm tôn lên vóc dáng cao lớn rắn rỏi của anh. Một bàn tay của anh vẫn còn đang duy trì tư thế mở cửa lúc vừa rồi, mặc dù anh còn chưa đi vào nhưng những lời nói vừa rồi của Trịnh Khải anh đã nghe được không sót một từ nào.

Sở Hàm hốt hoảng mở to hai mắt, không biết phải làm sao.

Trịnh Khải nghe tiếng cũng quay đầu lại nhìn.

Giang Bắc Thần bình tĩnh đi vào nhưng không nhìn người đang nằm trên giường, anh cố kìm nén cảm xúc hỏi người kia: "Sao Trịnh thiếu lại tới đây vậy?"

"Như anh thấy đấy, tôi đến thăm Sở tiểu thư, nhân tiện bày tỏ tấm lòng của mình."

Giang Bắc Thần nở nụ cười trào phúng, quả thực giống những gì mà Kỷ Hành Đông nói: Trịnh Khải đang theo đuổi Sở Hàm. Anh liếc nhìn bó hoa bách hợp màu hồng phấn được cắm trên bàn, sắc mặt càng thêm âm u.

"Vậy Sở tiểu thư có tiếp nhận tấm lòng của anh không?"

"Vẫn chưa." Trịnh Khải nhún vai đầy tiếc nuối, "Không phải là vừa bị Giang thiếu cắt ngang hay sao? Nhưng mà tôi và Sở tiểu thư vẫn còn rất nhiều thời gian."

Giờ khắc này Giang Bắc Thần lại nghĩ, cái anh muốn không phải chỉ là cắt ngang câu chuyện một cách đơn giản như vậy, , bàn tay trong túi quần bị nắm chặt đến run rẩy nhưng vẻ mặt anh vẫn thản nhiên như không, "Thì ra là tôi đã quấy rầy chuyện tốt của hai vị."

"Không sao, chúng tôi còn nhiều cơ hội."

Ồ, thật là rộng lượng quá đi.

"Sở tiểu thư, tôi đi trước, ngày khác sẽ quay trở lại thăm em. Giang thiếu, cáo từ!" Lúc gần đi, Trịnh Khải còn không quên gửi lời chào tạm biệt với người bên trong.

Đã mười phút đồng hồ trôi qua kể từ lúc Trịnh Khải rời đi nhưng Giang Bắc Thần vẫn không nói lời nào, chỉ cầm thuốc do y tá vừa mới đi ngang qua phân phát, nhẹ nhàng đặt bên cạnh lọ hoa.

Sở Hàm cũng không biết tại sao tình huống lại trở nên như vậy, nhưng cô có thể cảm nhận được trên người Giang Bắc Thần đang tỏa ra áp suất vô cùng thấp.

Cô hơi cúi đầu xuống, hàng mi dài mềm mại rung động thật lâu mới có dũng khí mở miệng.

"Không như anh nghĩ đâu..."

Giang Bắc Thần nghe vậy cười nhạt: "Không như tôi nghĩ thì như thế nào?"

"Tôi và Trịnh Khải... Thật sự không có gì..." Sở Hàm cũng không hiểu vì sao cô lại muốn giải thích, nhưng cô cảm thấy phải nói cho rõ ràng. Đó chính là cảm giác sợ bị hiểu lầm đến từ trong tiềm thức.

"Ồ... Không có gì." Giang Bắc Thần chậm rãi đứng dậy từ ghế sofa, thong thả bước đến bên cạnh Sở Hàm, bất chợt tóm lấy cổ tay cô rồi đè cô về phía sau giường. Động tác của anh thật thô bạo, vẻ mặt cũng rét lạnh, ngay cả giọng nói cũng không hề có độ ấm.

"Không có gì mà ngày nào anh ta cũng tặng hoa cho cô? Không có gì mà khi cô gặp chuyện không may anh ta lại là người đầu tiên chạy tới chứng kiến bộ dạng trần truồng của cô? Không có gì mà anh ta lại cứ luôn miệng nói thích cô? Tôi phát hiện ra rằng tôi đã quá coi thường cô rồi. Sở Hàm, rốt cuộc là cô đã dùng thủ đoạn gì mà lại khiến cho anh ta mê mẩn cô như vậy, hả?"

Hai người chỉ cách nhau một ngón tay, từng từ từng chữ anh nói đập thẳng vào mặt, khiến xung quanh cô bị bao phủ bởi một tầng không khí lạnh. Bị hơi thở quen thuộc ấy bao vây khiến Sở Hàm nhất thời á khẩu không trả lời được.

Bởi vì Giang Bắc Thần ấn cô về phía sau đã làm động đến miệng vết thương trên bụng cô, cô có thể cảm giác rất rõ ràng rằng nơi đó đang có thứ gì đó ấm áp ướt át đang từ từ chảy ra.

"Tôi không biết... Tôi không biết tại sao anh ta lại tới..."

Cô càng phản bác, Giang Bắc Thần lại càng bóp tay cô chặt hơn làm Sở Hàm bị đau đến mức đổ mồ hôi lạnh.

"Giang Bắc Thần, anh buông tôi ra!!!"

"Buông ra?" Giang Bắc Thần làm như không nghe thấy lời cô nói, "Lúc cô bị ba tên kia lôi vào trong ngõ hẻm cũng thế này sao? Bị nhiều

người chạm vào như vậy, tại sao tôi lại không được?"

Khi con người ta bị mất đi lý trí thì thường nói ra những lời làm tổn thương người khác. Mà những câu nói này của Giang Bắc Thần, không chỉ khiến Sở Hàm bị tổn thương mà còn đẩy cô vào vực sâu vạn trượng.

Chuyện đêm hôm đó là hồi ức mà cả đời này Sở Hàm không muốn nhớ lại. Vậy mà, vậy mà anh lại có thể nhắc lại một cách dễ dàng như vậy để nhục nhã cô, điều này so với việc bị một nhát dao đâm chết còn đau đớn khổ sở hơn.

Sở Hàm cảm thấy thật khó thở, gương mặt tái nhợt mang theo sự tức giận quay lại há mồm cắn mạnh vào bàn tay đang đặt trên vai cô. Nhất thời, trong miệng cô tràn đầy mùi vị của máu tươi.

Giang Bắc Thần bị hành động này của người đang nằm trên giường làm cho kinh hãi, nhưng anh cũng không buông tay mình ra ngay, chỉ khi thấy cô cắn mạnh quá anh mới buông ra.

Sở Hàm cũng không muốn cắn anh lâu, thấy bản thân đã đạt được mục đích cô cũng buông ra. Cô cũng mặc kệ vết thương của mình, cố gắng ngồi thẳng dậy đẩy Giang Bắc Thần ra, hai mắt đỏ ngầu, tức giận nói: "Tối hôm đó tôi cũng đối xử với những tên đó như vậy đấy, không phải là anh muốn được đối xử bình đẳng hay sao, tôi cho anh."

Giang Bắc Thần nhìn bàn tay bị cắn chảy máu của mình, vẻ mặt u ám không rõ, "Ý tôi là cách bọn chúng đối xử với cô chứ không phải là cô đối xử với bọn chúng như thế nào."

Đại khái chỉ có mình Giang Bắc Thần mới có thể nói chuyện nhẹ nhàng nhưng lại vẫn khiến người khác bị tổn thương như vậy. Sở Hàm có cảm giác tất cả tôn nghiêm và bình tĩnh của mình đã bị Giang Bắc Thần phá hủy không còn một chút gì. Hai người cứ giằng co với nhau như vậy, một người tóc tai bù xù quỳ trên giường, một người bình tĩnh lạnh lùng

đứng dưới giường. Thật giống như một bệnh nhân mắc bệnh tâm thần đang cãi nhau với bác sĩ, bất luận cô muốn chứng tỏ bản thân mình như thế nào cũng đều bị người ta coi là kẻ điên.

Bỗng nhiên cô muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi nơi có Giang Bắc Thần.

Kỳ thực Giang Bắc Thần cũng biết bản thân mình đã nặng lời, nhưng anh không thể nào chịu đựng được khi chứng kiến cô và người đàn ông khác ở cùng nhau, nhất là Trịnh Khải. Anh đã dùng phương pháp đơn giản nhưng lại thô bạo nhất để trói chặt người con gái này ở bên mình, để không ai có thể chạm vào cô. Anh cũng không lường trước được sự tình sẽ biến chuyển như thế này.

Cô lại có thể xuống giường, ngay cả giày cũng không thềm đi, cứ chân trần chạy thẳng ra cửa.

"Con mẹ nó, bộ dạng đã như vậy mà còn muốn chạy đi đâu?!" Giang Bắc Thần tay mắt lạnh lẽo tóm được cánh tay Sở Hàm, kéo cô về, trái tim anh thoáng chốc bị lỡ một nhịp đập.

Cả người Sở Hàm ngã vào trong lòng Giang Bắc Thần, cô vừa thẹn vừa tức, "Anh buông tay! Ừm..."

Không để cô nói xong, Giang Bắc Thần đã cúi đầu, ấn đôi môi mỏng của mình xuống. Đôi tay anh ôm chặt cô vào lòng, không cho cô đẩy anh ra, ép cô phải nhận lấy nụ hôn bất ngờ này. Sở Hàm bị anh giữ chặt gáy, hơi ngẩng đầu lên. Trong lúc cô chưa kịp phòng bị, anh đã cạy mở hàm răng của cô giống như công thành chiếm đất mà cắn xé cánh môi mềm mại tươi ngọt ấy.

Hai tay của cô bị anh tóm lấy giữ chặt ở sau lưng, thân thể bị anh giam cầm trong ngực không thể động đậy. Sở Hàm không thể né tránh được nụ hôn này, chỉ có thể cắn xé đôi môi của anh để bày tỏ sự tức giận của bản

thân. Trong miệng đầy vị ngai ngái giống rỉ sắt, nhất thời không thể rõ là ai đã cắn ai đến chảy máu.

Hai người họ giống như hai con thú nhỏ đang đỏ mắt cắn xé nhau, đều muốn dùng cách thức của riêng mình để ép đối phương phải thỏa hiệp.

Vốn dĩ Giang Bắc Thần chỉ muốn làm cho người đang vùng vẫy bình tĩnh lại, nhưng mà đã lâu anh chưa được chạm vào cô. Giờ khắc này khi rằng môi quần quýt với cô, anh lại không muốn buông tay, cảm giác mềm mại và quen thuộc giống hết nhiều năm trước đây khiến anh không tự chủ được hơi thả lỏng, từ cắn xé chuyển thành chậm rãi liếm mát. Người đang nép vào ngực anh chợt hơi run rẩy, anh chỉ cần hơi dùng sức là có thể nhốt cô vào trong lòng mình.

Thật gầy, đây là suy nghĩ đầu tiên của Giang Bắc Thần khi được ôm cô vào lòng sau ba năm.

Giang Bắc Thần mút đầu lưỡi nhỏ xinh của cô, mơ hồ nói: "Đừng âm ỉ nữa có được không..." Không đợi Sở Hàm trả lời, anh đã lại dè môi mình xuống làn môi tươi ngọt của cô, thỏa sức giày vò.

Sở Hàm đã bị nụ hôn này làm cho đầu óc mụ mị từ lâu, cô có cảm giác lúc này mình đã bị anh khuấy đảo đến mức trời đất quay cuồng, chỉ đành hơi ngửa đầu để đón nhận nụ hôn của anh.

Hơi thở của Giang Bắc Thần đã sớm bị nụ hôn này làm rối loạn. Anh hơi nới lỏng sự kiềm chế với Sở Hàm, đưa một bàn tay xuống đùi cô để bồng cô lên rồi thả xuống giường bệnh. Sau đó, anh lại tấn công vào nơi da thịt mềm mại dưới gáy cô. Có lẽ là hơi đau nên Sở Hàm nghiêng đầu, diễ~đàn~le~quý~đôn, vô thức "Ừm" một tiếng. Giang Bắc Thần hít sâu một hơi, kề trán mình vào vầng trán trắng nõn của Sở Hàm, dùng môi cọ xát làn môi non mềm của cô, trong đôi mắt đen láy ngập tràn sự thỏa mãn.

"Sở Hàm, chúng ta đừng âm ỉ nữa có được hay không?"

Sở Hàm nhìn kỹ gương mặt trước mắt, có chút không rõ rốt cuộc là ai đang âm ỉ với ai.

Gương mặt vốn dĩ còn tái nhợt của cô bị hành động vừa rồi của Giang Bắc Thần làm cho hơi ửng đỏ, mấy lọn tóc buông xuống từ vành tai trông thật quyến rũ. Nhưng mà, cô chỉ bình tĩnh nhìn chăm chăm người nọ, sau đó chậm rãi phun ra hai chữ:

"Không thể."

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Hôm nay Tổng giám đốc của bọn họ có tâm trạng rất tốt. Đây là kết luận của toàn thể nhân viên trong công ty.

Bình thường, vị đại gia này phải đến chiều trưa mới đi làm hoặc không thì phải dầm ba ngày mới đến công ty.

Nhưng ngày hôm nay, khi một đám nhân viên đang xếp hàng chờ thang máy thì nghe bảo vệ ở cửa lên tiếng chào: "Giang tổng."

Ai ngờ người vừa tới lại tủm tủm cười, trả lời: "Chào buổi sáng."

"..." Lúc này thì hai người bảo vệ kia không còn gì để nói.

Hai người âm thầm liếc nhìn nhau, trong lòng đều có suy nghĩ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra vậy!!! Có phải hôm nay Giám đốc đến công ty từ 8h sáng không? Có phải Giám đốc vừa nói với chúng ta "Chào buổi sáng" không??!

Thẩm Vi Dịch đi theo phía sau cũng cảm thấy xấu hổ mà cúi thấp đầu, trong lòng mặc niệm: Người này không phải Giám đốc của tôi, người này không phải Giám đốc của tôi. Mấy nhân viên nữ nhanh chóng tỉnh lại từ trạng thái ngây ngốc lúc vừa rồi, ai nấy hai mắt tỏa sáng, dáng vẻ này quả thực giống y hệt mấy con yêu tinh nhện trong động Bàn Tư.

Giang Bắc Thần tiếp tục mỉm cười, đi vào thang máy dành cho nhân viên, cùng bọn họ lên tầng 33.

Người ta đều nói đối với đàn ông, được lên giường là chuyện vui vẻ. Nhưng thằng nhãi Giang Bắc Thần này mới chỉ lên được giường bệnh có một lần mà đã cảm thấy thỏa mãn như thế, tâm tình tốt từ đêm qua cho đến bây giờ vẫn chưa giảm chút nào.

Thẩm Vi Dịch ngồi trên ghế nhìn người đang ngồi cười một mình kia, cầm mấy thứ trong tay mà tiến cũng không được, lùi cũng chẳng xong.

"Đây là văn kiện đấu thầu vừa được soạn thảo, cuối tháng này cuộc đấu thầu sẽ diễn ra nhưng chúng ta còn chưa định ra được mức giá thấp nhất. . Bộ phận đầu tư dự án đã đưa ra dự toán là ba trăm ngàn, mời ngài xem."

Giang Bắc Thần ngồi ngay ngắn tiếp nhận lấy tập hồ sơ Thẩm Vi Dịch đưa, lật qua lật lại xem, rồi nói: "Bên trên rút kinh phí cho Thành phố là bao nhiêu?"

"Bảy trăm vạn."

"Bảy trăm vạn?" Có lẽ sẽ phải tính toán lại. Giang Bắc Thần nhẹ nhàng vuốt ve tờ giấy A4 dày đặc chữ và các con số, hỏi Thẩm Vi Dịch: "Anh nói xem, An Đạt sẽ ra giá bao nhiêu?"

"Cái này... Khó mà nói, bên trên đã có lòng chi ra số tiền lớn như vậy, chỉ sợ họ sẽ đưa ra cái giá không thấp."

Giang Bắc Thần rút cây bút ra, ký tên loạt xoạt lên góc phải của văn kiện: "Nói cho bên kế hoạch soạn thảo lại bản hợp đồng, mức giá là bốn trăm ngàn."

Thẩm Vi Dịch tiếp nhận văn kiện, trong lòng anh ta lập tức có tính toán. Đông Tường thiết kế phương án để ngăn chặn Đức Mậu nên đã vượt qua dự toán rất nhiều, ngay cả mức giá cũng cao đến một ngàn vạn, chỉ sợ là Giang Bắc Thần đã hạ quyết tâm rồi.

Sau khi nhận lấy văn kiện giao cho thư ký, Thẩm Vi Dịch bước nhanh đến hành lang bấm một dãy số điện thoại. Điện thoại bên kia vừa mới vang lên vài tiếng chuông đã có người nhắc máy. Giọng nói già nua của Trịnh Ngọc Khôn vang lên bên tai Thẩm Vi Dịch "A lô?"

Thẩm Vi Dịch có chút hồi hộp, hít thở mấy cái mới chậm rãi nói một câu:

"Mức giá thấp nhất là bốn trăm ngàn."

Lúc Chử Duy Nguyên thay quần áo cho Sở Hàm đã nhìn chăm chăm vào một loạt dấu vết màu tím sau gáy cô. Tận đến khi quần áo đã được mặc xong, cô cũng không thể nào nghĩ ra rốt cuộc tại sao lại có dấu vết này. dĩ nhiên. đã, n. l. quý. đôn. Cô nhớ rõ ràng, ngày hôm qua trước khi cô đi không có dấu vết này mà! Chử Duy Nguyên cũng không phải là cô gái chưa hiểu sự đời mà không biết đây là cái gì. Nhưng mà...

Thật kỳ lạ nha... Cô đưa tay chạm vào vùng cổ nhẵn nhụi của Sở Hàm: "Chị Sở Hàm, sao trên cổ chị lại có mấy cái dấu này vậy?"

Sở Hàm đang định dùng kẹp tóc để cố định lại mái tóc dài ra đằng sau thì nghe thấy Chử Duy Nguyên hỏi vậy, cô lập tức dừng lại động tác.

Dấu trên cổ... Cô nghi ngờ nghiêng cổ nhìn vào gương, trên vùng gáy bị lộ ra ngoài chiếc áo cổ tròn chỉ chút những vết máu ứ đọng hồng hồng tím tím. Đây rõ ràng là kiệt tác mà người nào đó đã tạo ra ngày hôm qua.

Cô cuống quýt lấy tay che cổ, ngăn cản tầm mắt của Chử Duy Nguyên, "Không, không có gì..."

Lúc này Chử Duy Nguyên cũng đã hiểu rõ, lập tức vui cười như hoa, đáng vẻ vô cùng chân chó sấp lại gần: "Chị với Tam ca làm hòa rồi!!!"

Sở Hàm nghe cô nói thẳng như vậy có chút xấu hổ, cô cũng không biết như vậy có được coi là đã làm hòa với nhau hay chưa.

Tối hôm qua, sau khi Sở Hàm bình tĩnh nhìn người phía trên nói "Không thể", anh làm bộ muốn hôn tiếp thì không hiểu đầu óc Sở Hàm bị chập hay bị làm sao mà cô lại "Ủm" một tiếng rồi nói: "Anh đè lên em rồi..."

Câu nói này khiến cho Giang Bắc Thần dừng ngay động tác lại, xoay người cách xa cô một chút: "Đè vào đâu? Hả? Miệng vết thương à?"

Trên bộ quần áo màu xanh dương kẻ sọc của bệnh nhân có dính chút máu, Giang Bắc Thần cũng không lập tức đi tìm bác sĩ mà ngồi thẳng dậy, nhắc vạt áo lên, "Để anh xem nào."

Sở Hàm vội vàng đè tay anh lại, vẻ mặt có chút lúng túng, "Đừng mà..."

Giang Bắc Thần mặc kệ cô ngăn cản, vẫn cố tình tháo băng gạc đã bị máu thấm ướt ra. Dưới lớp băng gạc là vết thương đã bị nứt toác đang chảy máu không ngừng, xung quanh vết thương to bằng nắm tay trẻ con được khâu dày đặc những mũi chỉ, đủ để thấy lúc trước cô đã xuống tay nặng như thế nào với chính mình. Lúc này, khi Giang Bắc Thần nhìn thấy vết thương của cô cũng không nhịn được mà hít một ngụm khí lạnh, trái tim âm ỉ đau, cổ họng dường như cũng khó chịu nói không nên lời.

Nghĩ đến thân thể gầy yếu đã từng ở dưới người anh nhận lấy yêu thương lại phải chịu vết thương như vậy, Giang Bắc Thần không biết phải nói như thế nào. Anh có chút ghen ngào, hỏi: "Đau lắm không?"

Sao có thể không đau được chứ? Trước kia, khi còn ở cùng Giang Bắc Thần cô chưa từng phải chịu bất cứ sự tổn thương nào dù chỉ là nhỏ nhất, huống hồ vết thương lớn như vậy.

Sở Hàm nhắm mắt lại, vô cùng bình tĩnh nói: "Không đau, lúc ấy chỉ muốn chết đi, sao còn có thể nghĩ được như vậy chứ?"

Giang Bắc Thần mấp máy môi không nói gì nữa, chỉ vươn tay ra bấm chuông để gọi y tá đến xử lý, còn mình lại yên lặng đứng bên cạnh nhìn.

Trước lúc y tá đi có dặn dò: "Lần sau đừng bất cẩn như vậy nhé, bề mặt vết thương lớn như vậy, cho dù không khâu được cũng phải chú ý đến thân thể của bệnh nhân chứ..." Nói xong, chị ta còn nhìn một cách đầy ngụ ý vào cổ Sở Hàm.

Lần này thì quả thực Sở Hàm đã biến thành con tôm co vào trong ổ chăn rồi.

Tiếng bước chân càng lúc càng tới gần, sau đó, Sở Hàm được một đôi tay ôm vào trong lòng: "Anh xin lỗi..."

"Thực ra, em và Trịnh Khải thật sự không có gì, sau sự kiện xảy ra ở Hoa Cách em đã lập tức từ chức và cũng không còn gặp lại anh ta nữa. Về phần vì sao ngày hôm đó anh ta lại xuất hiện ở khu nhà của em, em cũng không biết. Nếu Nguyễn Nguyễn không nói cho em, em cũng không nhớ..." Sở Hàm trốn trong chăn, hít hít mũi, nhỏ giọng giải thích.

"Đừng nói nữa, mau ngủ đi." Giang Bắc Thần đưa bàn tay có chút lạnh lên che mắt Sở Hàm lại, giống như thật lâu thật lâu trước kia anh đã từng làm như vậy để ngăn lại lời nói tiếp theo của cô.

Bóng đêm dày đặc, sau đi được anh vồ về thì người trong lòng đã an tâm ngủ say như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hai giờ sáng, khi người kia còn đang ngủ thì Giang Bắc Thần đã ra khỏi phòng bệnh rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trên chiếc ghế dài thật lớn ngoài hành lang phản chiếu bóng dáng cao lớn của anh, xung quanh vô cùng yên tĩnh. ∞∞đ∞l∞q∞đ. Anh bật lửa "Tách" một tiếng để châm thuốc trong tay, "Hầu Gia, ba người kia phiền anh xử lý giùm, sau này tôi sẽ đích thân đến thăm anh."

Ở đầu bên kia điện thoại, Hầu Cửu cười vang: "Chuyện của Giang thiếu thì cũng là chuyện của tôi mà, anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ xử lý ổn thỏa giúp anh."

Sau khi Giang Bắc Thần ngắt điện thoại, ngẫm nghĩ một chút lại bấm một dãy số khác, "Thông báo cho công ty của Vệ Đình, lập tức hủy toàn bộ các hợp đồng quảng cáo của cô ta, sau đó đưa cô ta tới chỗ kia của anh, tôi sẽ tự mình xử lý."

Kẻ dám đụng đến cô, sao anh có thể buông tha một cách dễ dàng được chứ.

"Này!" Chử Duy Nguyên bất mãn hừ lạnh một tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của Sở Hàm, "Rốt cuộc hai người có ở bên nhau không vậy?"

"Chị cũng không biết..." Như vậy, có thể xem như là ở bên nhau rồi sao?

"Sao cái gì chị cũng không biết vậy? Ngày đó Tam ca vì chị mà giận đến đỏ cả mắt, em lớn bằng từng này rồi mà chưa thấy anh ấy đối xử với ai như vậy đâu! Hai người thật quái đản muốn chết, một người ngang bướng, một người kỳ quặc, thực không sao hiểu nổi hai người!"

Chử Duy Nguyên trợn mắt, nhưng cũng không định nhiều chuyện nữa mà cầm lấy cái túi bên cạnh, nói: "Đi thôi, dì Thẩm đã đợi suốt từ sáng rồi."

"Ừ." Sở Hàm gật đầu. Chử Duy Nguyên nâng cô dậy rồi cùng ra khỏi phòng bệnh.

Hôm nay hai người phải tới thăm Thẩm Hi Hòa, nên sáng sớm cô đã phải thay quần áo, bằng không thì đã có thể giấu nhem chuyện này đi rồi.

Khoảng thời gian này, bệnh tình của Thẩm Hi Hòa được khống chế khá tốt, nhưng khi Sở Hàm được gặp lại mẹ mình vẫn không nhìn được mà rơi nước mắt, thật đáng sợ, suýt nữa cô đã không còn được gặp lại mẹ mình - người đã làm bạn với cô suốt hai mươi lăm năm nữa rồi.

"Niếp Niếp, sao lại khóc? Không phải là mẹ vẫn khỏe hay sao? Mấy ngày nay con đi công tác có thuận lợi không?"

Sở Hàm không nói nên lời, chỉ có thể gật đầu lia lịa, mãi sau cô mới nghẹn ngào nói: "Thuận lợi ạ, tất cả đều ổn, mẹ cứ yên tâm đi ạ."

"Vậy là tốt rồi. Mẹ ở trong này luôn nghĩ rằng, mẹ chịu đựng được vì không muốn phụ sự cố gắng của Niếp Niếp! Mới mấy ngày không gặp, sao sắc mặt con lại tái nhợt thế kia?"

"Chắc là do mấy ngày nay con không được ngủ đủ giấc đó mẹ. Mẹ ơi, mấy ngày nữa công việc trong viện thiết kế của con sẽ rất bận, có lẽ sẽ không đến thăm mẹ thường xuyên được. Qua khoảng thời gian bận rộn này, nhất định con sẽ đến với mẹ nhiều hơn."

"Được rồi." Thẩm Hi Hòa vỗ tay con gái mình, an ủi: "Mẹ sẽ không đi đâu cả, mẹ ở đây đợi con."

Có lẽ Thẩm Hi Hòa không bao giờ có thể ngờ rằng, đứa con gái mặt mày hốc hác của bà lại đang ở trong phòng chăm sóc đặc biệt của khoa Ngoại, cách bà chỉ có hai tầng lầu.

Giang Bắc Thần đứng trong phòng nhìn mấy va ly hành lý lớn nhỏ của Giang Tử Nhiễm mà cảm thấy đau đầu: "Sao ông lại bắt anh đưa em tới

London chứ? Em không có chân, không có tay à?"

"Anh buồn cười thật đấy!" Giang Tử Nhiễm tóc tai bù xù đứng trong tủ quần áo, liên tục ném ra quần áo để sắp xếp vào hành lý mang đi. "Nếu không phải là Đô Đô bị bệnh, anh Nam Thừa không bố trí được thời gian thì làm sao đến lượt anh!!!"

"Ờ hay, nếu không phải là ba mẹ em sợ em bị lạc đường thì còn lâu anh mới đưa em đi."

"Thôi đi, không phải là anh đang ghét bỏ em vì làm chậm trễ chuyện tốt của anh hay sao! Chị Sở Hàm đang nằm viện, nếu anh phải đưa em đi thì cơ hội gặp nhau của hai anh chị cũng ít đi, nhất định là anh đang hận em thấu xương có đúng không?"

Giang Bắc Thần nhàn hạ trả lời: "Em tự biết là tốt rồi. Mà sao ai cũng biết chuyện này thế?"

"Bắc Kinh nhỏ như vậy, Giang đại thiếu gia nhà anh chỉ cần có gió thổi cỏ lay thôi là bọn tiểu nhân chúng em sẽ đều biết ấy mà."

"Giang Tử Nhiễm, anh phát hiện ra càng ngày em càng không biết trên dưới, ngay cả tiếng anh Ba cũng không thêm gọi."

"Anh Ba, em đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta có thể đi được chưa?"

Giang Bắc Thần thở dài một hơi, xách một chiếc va ly to nhất lên, chậm rãi bước xuống tầng.

Nhiệm vụ lần này là nghe theo mệnh lệnh của ông cụ Giang, phải hộ tống Giang Tử Nhiễm sang Anh du học. Nhiệm vụ tới đột xuất nên ngay cả cơ hội tới bệnh viện chào tạm biệt anh cũng không có.

Anh đã từng nghi ngờ lần này là do Giang Tử Nhiễm cố ý, mà trên thực tế, cô cũng đã cố ý.

Trong cổng T3 ở sân bay, Giang Bắc Thần gửi hành lý cho Giang Tử Nhiễm xong, vội vàng cầm điện thoại gửi một tin nhắn:

"Đợi anh trở lại."

Người nhận, là Sở Hàm.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Suốt cả bảy ngày, Giang Bắc Thần cứ lặng lẽ nhìn dòng sông Thames yên ả trôi mà âm thầm thở dài.

Sau khi Giang Tử Nhiễm sang Anh đã rất ngoan ngoãn đi làm thủ tục nhập học, nhưng mà trường học nội trú ở Anh lại có rất nhiều yêu cầu. Thấy Giang Tử Nhiễm cứ mơ mơ hồ hồ, và anh lại được cô mình nhờ cậy nên đành phải ở lại chờ cô bé thích ứng. Đây là ngày cuối cùng anh ở lại London.

Từ sáng sớm, Giang Bắc Thần đã ra khỏi khách sạn, tới ngân hàng đổi mười vạn bảng Anh, rồi lại chuẩn bị visa thật chu đáo cho Giang Tử Nhiễm.

Nhà họ Giang có ba đứa cháu trai thì Giang Tử Nhiễm thân với Giang Bắc Thần nhất, anh và cô bé hơn kém nhau tám tuổi, từ nhỏ anh đã vô cùng thương yêu đứa em họ này của mình. Ngày bé, cả hai đứa trẻ cùng sống với ông cụ Giang ở đại viện. Đó là quãng thời gian Giang Bắc Thần nghịch ngợm nhất. Có một lần, anh và mấy người Chiến Sính gây ra đại họa, chọc tổ ong vò vẽ trên cây hòe làm cho rất nhiều người đã bị ong đốt. Ông cụ Giang tức giận vô cùng, cứ cầm dây mây quật tới tấp vào người Giang Bắc Thần. May mà lúc đó có Giang Tử Nhiễm, lúc ấy mới ba tuổi chạy ra kéo cánh tay của ông mình, trên gương mặt buồm tím lem nước mắt nước mũi, xin tha: "Ông ơi ông, ông đừng đánh anh cháu mà." Lúc ấy, Giang Bắc Thần mới thoát được một trận đòn nhừ tử.

Cô và dượng của Giang Bắc Thần, tức ba mẹ của Giang Tử Nhiễm bận việc quanh năm suốt tháng, rất ít khi có thời gian quan tâm đến con gái mình. Cho nên ở trong mắt Giang Bắc Thần, những việc mà người thoát nhìn rất nổi loạn như cô em họ mình đã làm đều không có gì đáng trách.

Giang Tử Nhiễm đã thay đồng phục, nhìn thật trẻ trung năng động và dễ thương. Giang Bắc Thần và Giang Tử Nhiễm cùng ngồi trên băng ghế bên bờ sông nhìn du thuyền chậm rãi chuyển động.

"Anh Ba, ngày mai anh phải về rồi sao?"

Giang Bắc Thần nhìn về phía trước nhưng không trả lời, chỉ lấy một tấm thẻ ra khỏi túi áo khoác ngoài đưa cho cô bé: "Em cầm cái thẻ này đi, mật mã là sáu số cuối cùng trong dãy số điện thoại của em."

"Em không cần đâu, ba mẹ em cũng cho em tiền sinh hoạt rồi mà..."
Giang Tử Nhiễm xua tay không muốn nhận.

Giang Bắc Thần cũng không để ý, dứt khoát nhét thẻ vào tay cô bé: "Đây là của ba mẹ em, đây của anh Ba cho em, con gái sống một mình nên có nhiều tiền một chút mới được."

Giang Tử Nhiễm vẫn chỉ là một cô gái nhỏ, nghe như vậy, lại nhìn tấm thẻ mỏng manh trong tay bất chợt rơi nước mắt, chớp mũi hồng hồng, giọng nói cũng tràn đầy sự uất ức: "Anh Ba..."

"Anh Ba... Em không hiểu vì sao ba mẹ cứ khăng khăng bắt em sang đây... Ở Bắc Kinh em có người thân, có bạn bè, còn có người mà em yêu. Tại sao họ lại không cho em ở lại chứ?"

Giang Bắc Thần nhìn cô gái nhỏ trước mặt, cảm thấy dường như hình ảnh bé gái mũm mĩm mặc yếm hoa trong ký ức rất lâu trước kia đang hòa vào làm một với cô gái nhỏ này, trong lòng bỗng dưng trào ra cảm xúc mềm mại. Anh hiểu rất rõ mục đích của cô và dượng, họ muốn Giang Tử

Nhiễm có thể học được cách sống tự lập để trở nên ưu tú hơn. Mặc dù cô em họ bé bỏng của anh vẫn còn ngây thơ hồn nhiên như vậy mà đã phải xa gia đình, một thân một mình sống trên một đất nước xa xôi, phải chịu sự nhớ nhung giày vò, còn phải trở nên độc lập, phải chịu đựng sự lột xác. Nhưng mà suy cho cùng thì đây là con đường mà những người sinh ra trong gia tộc như bọn họ đều phải trải qua.

Nhưng ngẫm nghĩ thì quả thực cũng có chút luyến tiếc.

Anh giang tay ra ôm Giang Tử Nhiễm vào lòng, vỗ vỗ bờ vai cô bé an ủi. Giọng nói trầm ấm như tiếng đàn Cello khiến cho người ta cảm thấy thực an tâm.

"Tử Nhiễm, con người ta một khi muốn trưởng thành thì phải chấp nhận đánh đổi thứ gì đó, mà thứ đó, đối với cuộc sống tương lai của em có lẽ chỉ nhỏ bé đến mức không đáng kể. Thứ em phải mất đi có khả năng chính là sự tự do."

"Vậy anh Ba cũng từng mất đi thứ gì đó hay sao?"

"Đương nhiên." Giang Bắc Thần gật đầu, "So với em thì những gì mà anh bị mất còn nhiều hơn."

"Là cái gì vậy?"

Cái gì ư...? Đúng vậy, rốt cuộc là cái gì nhỉ? Ngay cả chính Giang Bắc Thần cũng muốn biết, là tình yêu, là sự tin tưởng, hay là nhiều hơn thế?

Thời tiết ở London ẩm ướt, không gian được bao phủ bởi một lớp sương mỏng manh, hai anh em không ai nói gì nữa, chỉ ngẩn ngơ nhìn du thuyền vẽ ra từng vệt, từng vệt nước trên mặt sông.

Thật muốn quay trở về quá đi mất... Giang Bắc Thần nghĩ như vậy.

Sở Hàm ở trong bệnh viện dưỡng bệnh suốt một tuần, miệng vết thương đang dần khôi phục, tình trạng tốt lên không ít. Ồđi-ê2n-đ1à-nỒlê-+q1u-y-đ1ô-n. Ban ngày cô cố gắng bớt chút thời gian tới thăm Thẩm Hi Hòa, đến giờ lại chậm rãi quay về phòng. Ngay cả Trần Nho Tụng cũng nói, hai mẹ con cô rất có duyên với bệnh viện này.

Trong khoảng thời gian này, Trịnh Khải đã đến thăm cô hai lần nhưng ngay cả cửa cũng chưa được vào bởi vì Chử Duy Nguyên luôn đứng chặn ở đó. Đối với bà cô nhỏ này, Trịnh Khải muốn đánh cũng không được, muốn mắng cũng không xong, chỉ có thể háo hức mà đến rồi lại phần nộ mà về.

Lần trước, khi Chử Duy Nguyên về nhà một buổi tối, Giang Bắc Thần cứ cau có khó chịu với cô mãi. Cho nên lần này biết anh phải sang Anh, cô đã nịnh nọt, tự mình gọi điện sang cho người kia thề son sắt cam đoan: Nếu thành trì thất thủ, thì cứ hỏi tội em đi. Cho nên cửa phòng bệnh luôn ở trong tình trạng này.

Nhưng mà hôm nay, khi canh cửa, Chử Duy Nguyên lại không có tư thế không sợ trời không sợ đất như mấy hôm trước.

Kiều Hoàn mặc một bộ quần áo may sẵn cao cấp màu xanh dương nhạt, trên tay đeo chiếc túi Kelly Hermes màu cam, trên gương mặt được chăm sóc vô cùng cẩn thận chỉ có một vài đường vân nhỏ nơi khóe mắt nhưng gần như không nhìn ra cái gì gọi là dấu vết năm tháng cả.

"Sao vậy? Nguyên Nguyên không định cho dì vào hay sao?"

"Đâu ạ... Nhưng mà sao đột nhiên dì lại tới đây ạ?" Chử Duy Nguyên kích động nhìn bà, ngay cả nói cũng không được lưu loát.

Bên ngoài đồn đại rằng, ở nhà họ Giang, người đáng sợ nhất không phải là ông cụ Giang có chiến công hiển hách, cũng không phải là mấy

người con trai con gái quyền cao chức trọng của ông cụ, mà chính là cô con dâu thứ hai đã gả vào nhà họ Giang ba mươi năm nay - Kiều Hoàn.

Bà là người được giáo dục rất tốt nên đã từng được ông cụ Giang lấy làm ví dụ điển hình về việc đối nhân xử thế. Khi nhắc đến bà, những người đàn ông khác cùng thế hệ đều có chung một nhận xét là dịu dàng và nhã nhặn, kèm theo đó là cảm giác tiếc nuối vô cùng.

Hồi nhỏ, mấy người Chử Duy Nguyên chỉ biết, nếu đi theo Giang Bắc Thần gây chuyện mà bị ông nội Giang biết thì không sao, nhưng nếu để đi Kiều biết thì bọn họ nếu không bị đánh thì chắc chắn sẽ bị phạt. Nhìn bà có vẻ rất hiền lành dịu dàng nhưng một khi đã tức giận thì sẽ nghiêm đến mức ngay cả Giang Bắc Thần cũng không dám nói thêm câu nào. Thỉnh thoảng, bọn họ lại đứng trước cửa sổ nhìn Giang lão Tam bị Kiều Hoàn phạt dùng bút lông chép Luận Ngữ. Về sau, mấy người bọn họ còn lôi chuyện này ra làm trò cười rất nhiều lần.

Kiều Hoàn khéo léo nở nụ cười: "Sao dì lại có thể không đến được chứ? Sở Hàm bị bệnh như vậy, dì làm trưởng bối nghe được tin tức thì dù thế nào cũng phải đến thăm. Huống chi, hiện giờ Tam ca của cháu lại không ở đây."

Lúc này, Chử Duy Nguyên có ngốc cũng có thể nghe ra được ý tứ là: Tam ca của cháu không ở đây cho nên dì mới tới, để dễ dàng xử lý. *diiễn~đàn~leê~quý~đôn*. Cô nắm chặt chiếc di động trong tay, tự biết lần này không thể tránh được rồi, đành phải để Kiều Hoàn đi vào: "Chị Sở Hàm vừa mới truyền dịch xong, còn đang nghỉ ngơi ạ. Dì vào đi, cháu sẽ không quấy rầy hai người."

Chử Duy Nguyên nhìn chăm chăm bóng lưng cao gầy của Kiều Hoàn, rồi vội vàng đi ra ngoài gọi một cuộc điện thoại, đáng tiếc, đầu dây bên kia chỉ vang lên giọng tổng đài viên lạnh lùng thông báo rằng đối phương đã tắt máy.

Trên sân bay Heathrow- Anh quốc, một chiếc máy bay Boeing khổng lồ đang gầm rú rồi thẳng cánh bay lên bầu trời trong xanh.

Lúc Kiều Hoàn đi vào, Sở Hàm vừa thay xong bộ đồ bệnh nhân.

Cô nghe thấy tiếng động, quay đầu lại nhìn, bỗng chốc khựng lại.

Sở Hàm đứng lên, nhìn người phụ nữ trước mặt, hơi luống cuống nói: "Dì Kiều... Sao dì lại tới đây..."

Kiều Hoàn không ngờ, mới chỉ ba năm thôi mà cô gái nhỏ xinh đẹp rạng rỡ trước kia lại biến thành cái bộ dạng này. Cũng phải thôi, trải qua cú sốc lớn như vậy, sao có thể không thay đổi được chứ. Sắc mặt vốn dĩ có chút nghiêm túc của bà không khỏi dịu xuống. Bà thản nhiên bước đến bên cửa sổ, vẫy tay bảo: "Ngồi xuống đi, dì đến để thăm cháu."

"Vết thương của cháu đã đỡ hơn chưa?"

Sở Hàm dè dặt trả lời: "Đỡ hơn nhiều rồi ạ, đã khôi phục gần như hoàn toàn rồi ạ."

"Vậy là tốt rồi." Kiều Hoàn gật đầu an ủi, sau đó hít sâu một hơi nói: "Sở Hàm, dì biết cháu từ ngày cháu còn bé tí. Ngày hôm nay vì sao dì tới đây, người thông minh như cháu chắc hẳn cũng đã đoán ra được nguyên nhân."

Sao có thể không biết được chứ? Sở Hàm chưa xót nghĩ. Cô hơi cúi đầu nhìn mũi chân mình, giọng nói mơ hồ cất lên: "Cháu biết, bởi vì Giang Bắc Thần."

"Cháu biết là tốt rồi, dì cũng không muốn vòng vo với cháu. Cháu gặp chuyện không may, chúng ta cũng rất lo lắng, cho nên khi Giang Bắc Thần làm mấy chuyện đó vì cháu chúng ta đều có thể hiểu, bây giờ bệnh tình của cháu đã khá hơn, dì hi vọng hai đứa có thể..."

"Làm mấy chuyện đó? Là chuyện gì ạ?" Sở Hàm mờ mịt nhìn Kiều Hoàn.

Kiều Hoàn cũng không ngờ rằng cô lại không biết, nhất thời không đoán được ra là Sở Hàm đang giả vờ hay là thực sự không hiểu. "Cháu không biết sao? Nó vì cháu mà suýt chút nữa đã lấy mạng ba tên côn đồ kia đó."

Lần này đến lượt Sở Hàm kinh ngạc, cô có năm mơ cũng chưa từng nghĩ đến chuyện Giang Bắc Thần vì mình mà gánh hai chữ "Mạng người" nặng như vậy trên lưng.

Kiều Hoàn thấy Sở Hàm không nói được gì thì biết mục đích của bà đã đạt được một nửa, lại tiếp tục mở miệng: "Cháu cũng nên hiểu, hiện giờ cháu và Bắc Thần là hai người không cùng một thế giới. Nó còn sự nghiệp và cuộc sống riêng của mình, nên những người làm cha mẹ như chúng ta không muốn cháu làm ảnh hưởng đến nó..."

"Dì Kiều." Sở Hàm bất chợt ngừng đầu ngắt lời Kiều Hoàn, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, nói: "Cháu biết rồi ạ. Cháu sẽ rời xa anh ấy." Cháu sẽ rời xa anh ấy, rời xa cuộc sống của anh ấy.

Mặc dù Kiều Hoàn không hy vọng hai người họ ở chung một chỗ nhưng bà tin vào nhân phẩm của Sở Hàm. Thấy cô mở miệng cam đoan như vậy, bà cũng buông được tảng đá lớn trong lòng xuống: "Dì biết cháu là đứa bé hiểu chuyện, nếu cháu đã nói như vậy dì cũng không làm phiền cháu nữa. Cháu hãy an tâm dưỡng bệnh đi nhé. Dì về đây."

Lúc chạm vào tay nắm cửa, Kiều Hoàn bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, quay đầu lại nhìn Sở Hàm đang ngồi yên lặng trên giường bệnh: "Đúng rồi, dì cũng có nghe được chuyện của mẹ cháu. Về sau, cháu không cần phải liên hệ bác sĩ thông qua Giang Bắc Thần nữa, dì sẽ nhờ bác sĩ Trần quan tâm điều trị cho mẹ cháu."

Cánh cửa "Kẹt" một tiếng, rồi nhẹ nhàng đóng lại.

Sở Hàm bỗng chốc che miệng, cuộn chặt người lại run rẩy, vẻ bình tĩnh mà cô cố gắng duy trì trước đó đã lập tức sụp đổ.

Cô cứ ngỡ rằng, cô có thể lại được ở bên anh giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cô cứ ngỡ rằng, chỉ cần cô buông bỏ quá khứ, để những thứ đó không trở thành gánh nặng giữa hai người là đủ.

Cô cứ ngỡ rằng, tình cảm của Giang Bắc Thần đối với mình không sâu đậm lắm, nên cho dù cô có rút lui anh cũng sẽ không bị tổn thương.

Cô cứ ngỡ rằng, chỉ cần có anh ở bên cạnh thì tất cả nỗi sợ hãi và tuyệt vọng của bản thân cũng sẽ biến thành hy vọng.

Nhưng mà cô lại bỏ qua thứ quan trọng nhất.

Cho dù hai người đã không đề cập đến những chuyện của quá khứ nữa, nhưng lúc này làm sao có thể vượt qua một cách dễ dàng không chút trở ngại được chứ. Những cảm xúc vốn dĩ bị cô đè nén trong lòng, bỗng nhiên lại trào ra như nước biển lạnh băng rồi xối thẳng vào người cô.

Cuối cùng thì, cô cũng không thể buông tha cho bản thân mình.

Mẹ cô nằm viện là do anh âm thầm sắp xếp, ba mạng người kia cũng là lời giải thích tốt nhất mà anh dành cho cô. Sở Hàm biết rõ, mỗi khi cô gặp chuyện không may thì đều có ảnh hưởng như thế nào với Giang Bắc Thần.

Hôm nay, Kiều Hoàn đến đây là muốn cô rời khỏi Giang Bắc Thần, mặc dù hiện giờ hai người vẫn chưa ở cùng nhau. Nhưng mà quả thật, làm gì có người làm mẹ nào lại muốn đưa con trai xuất sắc ưu tú như vậy của

mình cứ cố chấp với một người con gái như vậy chứ. Mỗi quan hệ vốn dĩ nên kết thúc từ lâu lại một lần nữa được hàn gắn bởi cuộc điện thoại vào đêm hôm đó của chính cô. Quả thật đây chính là sai lầm của cô.

Nhưng mà, Giang Bắc Thần à, rốt cuộc thì em nên lấy cái gì để báo đáp tình yêu sâu đậm và sự thương xót mà anh dành cho em đây?

Sở Hàm vùi mặt vào giữa hai đầu gối, lựa chọn một quyết định tàn nhẫn, quyết định này cũng có thể đẩy chính cô vào con đường vạn kiếp bất phục.

Cô phải tỉnh táo lại để suy ngẫm thật kỹ, làm thế nào mới có thể khiến cho anh hạ quyết tâm vứt bỏ cô giống như nhiều năm trước khi cô có thể quyết tâm rời khỏi anh được đây?

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Khi Kiều Hoàn ngồi lên xe ô tô mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Bà hơi dựa vào ghế da, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi. Sau khi rời khỏi phòng bệnh của Sở Hàm, bà cũng không về ngay mà lại chuyển hướng tới phòng bệnh của Thẩm Hi Hòa.

Bà không tiến vào mà chỉ đứng bên ngoài cánh cửa thủy tinh nhìn vào trong.

Bà không thể tin được, người phụ nữ cao sang phú quý trước kia lại biến thành như thế này, diegn. dzan. lze. qquy. dzôn, dường như Thẩm Hi Hòa đã bị bệnh tật mài mòn đến mức không còn tinh thần. Mái tóc dài đen bóng giờ đây cũng trở nên bạc trắng, thân hình vô cùng gầy yếu.

Trong lòng Kiều Hoàn bỗng nhiên trào lên một cảm xúc gọi là bi thương. Bà không thể không thừa nhận, suy cho cùng thì nhà họ Sở thành ra như vậy, nhà họ Giang không phải là không có liên quan.

Trần Nho Tụng cầm bệnh án của Thẩm Hi Hoa đứng sau lưng Kiều Hoàn, ánh mắt ông cũng mang theo vài phần thương xót. Đối với người làm bác sĩ như ông thì sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình, nhưng một khi phải chứng kiến người quen của mình bị bệnh như thế này, trong lòng ông không khỏi cũng có chút khó chịu.

Kiều Hoàn ưỡn thẳng sống lưng mảnh khảnh, hai mắt bà vẫn nhìn chăm chú vào người trong phòng bệnh, nói: "Bà ấy còn bao lâu?"

"Không nhiều, cùng lắm... là nửa năm nữa."

Kiều Hoàn lập tức quay đầu, vô cùng khiếp sợ, "Thật sự không còn biện pháp gì nữa sao?"

"Không còn." Trần Nho Tụng lắc đầu, "Hiện giờ chỉ còn dựa vào thuốc và máy móc để duy trì, cố gắng không để cho tế bào ung thư lan rộng ra. Đây đã là kết quả tốt nhất rồi."

Kiều Hoàn mở miệng nhưng lại không biết phải nói gì, bà nắm chặt túi xách trong tay, "Hãy dốc toàn lực để điều trị... Hóa đơn thì ông hãy sai người mang tới cho tôi, đừng thông qua Bắc Thần nữa."

Bà thật không hy vọng con trai mình còn dây dưa gì với cái gia đình này nữa. Kỳ thực bà cũng không phải là người nhẫn tâm, nhưng là một người mẹ, bà không muốn Giang Bắc Thần tiếp tục mạo hiểm như vậy nữa. Hoặc là nói, Kiều Hoàn không thể nào biết được, liệu những gì Giang Bắc Thần phải trả giá, có giống với sự trả thù mà anh phải nhận năm đó hay không.

Chữ Duy Nguyễn ở dưới tầng 1 của bệnh viện thanh toán các giấy tờ có liên quan xong mà đầu óc cô vẫn cảm thấy hỗn loạn. Sau khi Kiều Hoàn đi khỏi, cô quay trở lại phòng bệnh nhưng không thấy Sở Hàm nói thêm gì, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cho dù cô có cố tình nói bóng gió thế nào đi nữa nhưng Sở Hàm vẫn không trả lời, chỉ nói sẽ ở lại bệnh viện thêm một ngày để kiểm tra lại rồi xuất viện.

Lúc ấy Giang Bắc Thần còn chưa trở về nên dĩ nhiên Chữ Duy Nguyễn không đồng ý, nhưng Sở Hàm lại nói cô còn có công việc của mình, còn phải chăm sóc mẹ. Nhiều lý do hợp lý như vậy khiến Chữ Duy Nguyễn nhất thời không thể nào phản bác được, chỉ có thể đồng ý.

Chữ Duy Nguyễn suy nghĩ, làm kiểm tra toàn diện cũng mất rất nhiều thời gian. Đợi ngày mai Giang Bắc Thần về rồi giao tất cả cho anh xử lý

vậy!

"Nguyễn Nguyễn, chuyện dì Kiều đến tìm chị ngày hôm nay, em đừng nói lại với Tam ca của em nhé."

"Tại sao ạ?!"

Sở Hàm bình tĩnh cười, cầm bàn tay nhỏ bé của Chữ Duy Nguyễn, nói: "Em muốn để cho Tam ca của em và dì Kiều cãi nhau hay sao? điểng. đbàn. lbê. qquý. đbôn. Vốn dĩ người nhà họ đã không ưa gì chị, nếu em nói với Tam ca, về sau sao chị có thể chung sống với mẹ chồng tương lai được nữa."

"Đúng nha!" Chữ Duy Nguyễn mở to đôi mắt tròn xoe, "Chị Sở Hàm, chị cứ yên tâm đi, em cam đoan sẽ không nói!"

"Ừ." Sở Hàm vươn tay xoa đầu Chữ Duy Nguyễn, trong lòng âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm. Cô bé này cũng thật dễ bị lừa gạt...

Tranh thủ lúc Chữ Duy Nguyễn ra ngoài vào buổi chiều hôm đó, Sở Hàm đi vào phòng làm việc của bác sĩ.

Giang Bắc Thần ngồi máy bay suốt mười mấy giờ đồng hồ mới về đến Bắc Kinh, ra khỏi cổng sân bay anh đã lập tức tới thẳng bệnh viện.

Dọc đường đi, ở trong xe ô tô, anh vừa vội vàng xử lý mấy văn kiện khẩn cấp của công ty vừa nghe Thẩm Vi Dịch báo cáo những chuyện đã xảy ra mấy ngày hôm nay: "Văn kiện đấu thầu đã được soạn thảo xong, cuộc đấu thầu sẽ bắt đầu vào nửa tháng nữa. Nguồn tài chính của chúng ta cũng đã về rồi."

"Chuyện lần trước tôi bảo, anh điều tra thế nào rồi?"

Thẩm Vi Dịch nghe vậy, khựng lại một lát: "Vẫn đang tra ạ... Ngài biết đó, đó là hạng mục của năm trước, nếu muốn biết rõ ràng và chính xác thì cần phải có thời gian."

"Thời gian?" Giang Bắc Thần có chút nghi ngờ, nhíu mày hỏi: "Phải nhanh lên một chút, hiện tại cái chúng ta cần nhất cũng là thời gian, không phải sao?"

"Tình hình ở bệnh viện thì sao?"

"Dạ, hôm nay Sở tiểu thư làm kiểm tra tổng quát, hình như là chuẩn bị xuất viện. Tình trạng của mẹ cô ấy cũng vẫn bình thường."

"Xuất viện?" Đang yên đang lành, sao lại xuất viện?

Chiếc xe ô tô màu đen chạy như bay trên đường, trong xe là bầu không khí yên lặng đến mức khiến người ta hít thở không thông.

Sở Hàm làm xong xét nghiệm cuối cùng thì vừa khéo Giang Bắc Thần cũng đẩy cửa tiến vào. Anh bước đến bên cạnh cô, mới một tuần không gặp mà sắc mặt cô đã khá hơn không ít.

"Sao vậy? Nghe nói em định xuất viện?"

Sở Hàm nhìn chăm chăm người vừa tới, hơi cúi đầu rồi không dám nhìn thẳng anh nữa: "Vâng, vết thương đã gần như bình phục hoàn toàn rồi, không cần phải ở lại đây nữa."

Giang Bắc Thần nhìn người trước mặt, nghĩ rằng cô giận dữ vì anh đã đột nhiên biến mất nên cũng không để bụng, còn vui vẻ ngồi xuống bên cạnh Sở Hàm, làm bộ muốn cởi quần áo của cô ra, "Anh phải tự mình nhìn xem nó đã lành thật hay chưa."

"Giang Bắc Thần!" Sở Hàm túm chặt lấy cánh tay anh, ngăn cản động tác tiếp theo, mười đầu ngón tay bởi vì túm chặt mà lộ ra khớp xương trắng bệch.

Lúc này, Giang Bắc Thần mới phát hiện cô có chút bất thường. Hai hàng lông mày hơi nhíu lại, anh lạnh giọng hỏi: "Sở Hàm, rốt cuộc là em làm sao vậy?"

Khi vừa bước vào phòng bệnh anh đã phát hiện ra thái độ né tránh của cô, ngay từ đầu anh còn hồn nhiên cho rằng cô đang xấu hổ, nhưng mà bây giờ xem ra là không phải như vậy rồi.

"Em..." Sở Hàm buông tay, nhất thời ngơ ngác nói không nên lời.

Giữa lúc bầu không khí đang trở nên lúng túng thì một nữ bác sĩ mặc áo blouse trắng, tay cầm một chồng báo cáo thật dày bước đến, hỏi:

"Sở Hàm phải không?"

"Vâng, là em ạ."

Bác sĩ kia cầm một tờ báo cáo đưa tới, cô vừa định cầm lấy thì Giang Bắc Thần đã nhanh tay giật lấy trước, rồi đứng trước mặt cô, lạnh nhạt hỏi: "Kết quả như thế nào?"

"Về cơ bản là bình thường, miệng vết thương đang khép lại, chứng viêm cũng đã bị tiêu gần hết rồi. Các chỉ tiêu đang nằm ở giai đoạn khôi phục. Muốn xuất viện cũng không có vấn đề gì." Bác sĩ cúi đầu, đi lên~đến~lên~quý~đôn, viết mấy chữ lên bệnh án, "À, đúng rồi, trước kia cô từng sinh non không tự nhiên đúng hay không, kết quả siêu âm cho thấy tử cung của cô hơi hẹp, sau này sẽ hơi khó có khả năng thụ thai. Nếu muốn thì phải chú ý điều dưỡng một chút."

Những lời này quả thật giống như một tia sét đánh trúng Giang Bắc Thần, khiến anh không nói được lời nào. Ngay cả tờ báo cáo trong tay cũng rơi xuống đất. Mà Sở Hàm ở phía sau lại bởi vì câu nói này mà nhắm chặt hai mắt lại.

Cuối cùng cũng tới rồi.

Nữ bác sĩ giương mắt nhìn hai người họ, nghĩ thầm, những đôi nam nữ như vậy cô ta đã gặp nhiều rồi. Cô ta không khỏi có chút mất kiên nhẫn, nói: "Mấy người trẻ tuổi các người chỉ biết mù quáng làm liều, để bây giờ phải chịu hậu quả. Sau này phải cẩn thận một chút đấy, cơ thể cô ấy rất yếu, về sau khả năng thụ thai cũng rất nhỏ."

Nói xong, cô ta cầm lấy bệnh án, xoay người đi tới phòng bệnh kế tiếp, để lại hai người yên tĩnh đứng trong phòng bệnh.

Giang Bắc Thần quay đầu, có chút khó khăn nhìn người con gái đang cúi đầu đứng đó: "Cái gì gọi là... sinh non không bình thường hả?"

Sở Hàm đứng ở sau lưng anh yên lặng nắm chặt tay, vẻ mặt bình tĩnh, đôi mắt không có tí ti gợn sóng. Cô tận lực giữ cho giọng nói của mình được từ tốn chậm rãi: "Chính là như tờ giấy mà anh vừa xem đó... Hai năm trước, tôi đã phá thai, về sau có lẽ sẽ không thể mang thai được nữa."

Giang Bắc Thần cao hơn Sở Hàm chừng một cái đầu, khoảng cách giữa hai người ngắn đến mức cô có thể cảm nhận được bão tố trên người Giang Bắc Thần càng lúc càng mạnh. Anh nhẹ giọng hỏi như không dám chắc chắn: "Em xác định là hai năm trước?"

Hai người bọn họ tách ra được ba năm, mà hai năm trước cô lại đi phá thai?! Điều này chẳng phải nói rõ rằng khi mới chia tay anh chưa được bao lâu thì cô đã đi theo người khác hay sao! Giang Bắc Thần cố đè nén lửa giận đang cuộn trào ở đáy lòng để chờ câu trả lời của cô.

Nhưng Sở Hàm lại vẫn mang dáng vẻ thản nhiên như không, không nhanh không chậm trả lời: "Hai năm trước, có một lần tôi uống rượu say, xảy ra chuyện gì thì anh cũng biết rồi đó. Nhưng lúc đó tôi lại không biết ba của đứa trẻ này là ai, nên làm sao có thể giữ lại cái thai ấy được chứ."

Giang Bắc Thần bước lên một bước, đẩy mạnh cô vào tường, cắn răng gằn từng tiếng hỏi: "Cho nên vừa rồi em đã cố hết sức chặn tôi lại, cũng vì sợ tôi biết chuyện?"

"Đúng. Tôi cứ nghĩ rằng anh sẽ về muộn, nhưng mà thật không may, lại bị anh phát hiện rồi."

"Nếu tôi không biết thì sao?"

"Vậy thì đâm lao phải theo lao thôi. Anh tốt như vậy, tôi ở cùng anh cũng đâu có bị thiệt thòi chứ."

Thật là buồn cười! Đôi tay đang kiềm chế cô của Giang Bắc Thần bỗng nhiên có chút vô lực. Suốt bảy ngày vừa qua, anh cứ luôn nghĩ tới cô, rờn rã ba năm trời, những ký ức có liên quan đến tình yêu của anh cũng chỉ có mình cô. Vào giây phút mà anh cứ ngỡ rằng mình lại có thể được ở bên cô thì cô lại đẩy hiện thực phũ phàng đến trước mặt anh.

Làm sao anh có thể tin được rằng, người con gái đã từng hằng đêm ở dưới thân anh, được anh yêu thương chiều chuộng đến rên rỉ nỉ non lại từng có thai với một người đàn ông khác đây?

Sự quyết tâm vốn có của anh đã bị một câu nói nhẹ nhàng băng quơ của cô lau sạch không còn chút gì. Giang Bắc Thần nhìn vẻ mặt bình tĩnh của người con gái trước mắt, đáy lòng tràn đầy sự lạnh lẽo mà trước nay chưa hề có. Anh dốc toàn lực kiềm chế cảm xúc của bản thân rồi chậm rãi buông cô ra. Hiện tại, điều duy nhất anh có thể làm là lùi bước, nếu không chỉ sợ, anh sẽ làm cô bị thương.

"Sở Hàm, lần trước em cố ý rời khỏi tôi, ép tôi phải buông tha cho em. Bây giờ tôi sẽ buông tha cho em. Sau này, cho dù em có xảy ra chuyện gì cũng hãy tự mình giải quyết cho tốt đi.

Em hãy tự mình giải quyết đi, sau này dù em có rơi vào hoàn cảnh thế nào đi nữa, thì cũng không còn liên quan gì đến Giang Bắc Thần tôi nữa.

Sở Hàm biết rõ, cánh cửa này một khi đã đóng lại thì với tính cách của Giang Bắc Thần, anh sẽ không bao giờ chịu quay đầu. Sở Hàm từ từ trượt xuống vách tường rồi tự ôm lấy chính mình.

Như vậy cũng tốt. Cô đã thực hiện được lời hứa với Kiều Hoàn, cũng có thể trả được hết những áy náy trong lòng đối với gia đình họ rồi.

Giang Bắc Thần từng bước từng bước rời khỏi bệnh viện, giống như rời khỏi thế giới có liên qua đến Sở Hàm, rời khỏi đoạn tình cảm mà bản thân cứ cố chấp mãi không chịu buông tay.

Từ nay về sau, có lẽ anh cũng nên làm người khiêm tốn giống Như Ngọc thôi, tình thâm bất thọ lộ nan hồi *.

(* - Tình ái vốn là thứ không bền vững, là con đường khó khăn gian khổ, khó mà có thể quay về. Cho dù là một người thông minh trí tuệ cũng sẽ khiến cho chính mình bị tổn thương, quá mức u mê và cố chấp trong tình cảm thì sẽ không thể lâu dài, quá mức nổi trội xuất chúng thì ắt sẽ phải chịu áp bức và lăng nhục. Quân tử hẳn là phải giống Như Ngọc, điềm tĩnh mà chín chắn, diiễn~đaxàn~lecê~quvyý~đobôn, kín đáo mà dứt khoát, không cần phải phô trương cũng lộ rõ giá trị của bản thân. Như Ngọc - một nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp <Thư kiếm ân cừ lục> của nhà văn Kim Dung)

Giang Bắc Thần, anh hãy yêu thương bản thân mình, giống như ngày trước anh đã từng nói với em. Không buông tha cho em cũng không sao cả, nhưng xin anh nhất định phải buông tha cho chính mình.

Chỉ là thật đáng tiếc, Giang Bắc Thần lại không biết rằng, đứa con đầu tiên mà cô có trong cuộc đời nhưng lại bị mất đi đó, chính là của anh.

Tác giả có chuyện muốn nói: Đến đây các bạn hãy tận tình đoán đi! !
Thẩm trợ lý đến cùng là người tốt hay là người xấu? ? ? ?

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Mùa đông năm 2011.

Đó là vào ngày thứ ba mà ba Sở Hàm bị song quy*, cô đã đứng bên ngoài cửa nhà họ Giang suốt ba giờ đồng hồ, chỉ để đợi Giang Bắc Thần có thể ra gặp mình và cho mình một lời giải thích.

(* - “Song quy”, tạm hiểu là “quy định kép”, nói đến những cách thức nằm ngoài luật pháp của ĐCS Trung Quốc nhằm khởi tố và trừng trị các thành viên, những người bị triệu tập đến một địa điểm và thời gian xác định để thẩm vấn. d♡iên_dxàn_l♡ê_quxý_đ♡ôn. Viên chức vi phạm này có thể bị giam giữ vô thời hạn, bị từ chối đại diện hợp pháp, và không được phép liên lạc với thế giới bên ngoài.

Song quy được chính phủ Trung Quốc đưa ra lần đầu vào năm 1990 và dần dần được các cơ quan kiểm tra kỷ luật của Đảng Cộng sản Trung Quốc áp dụng trong nhiều nghi án tham nhũng.

Địa điểm “song quy” thường là một khách sạn nào đó, nhân viên điều tra và đối tượng bị triệu đến đây coi như bị giam lỏng để phục vụ việc điều tra, không thể tiếp xúc với bên ngoài trong suốt quá trình làm án, chức vụ và quyền lực của người đó bị “đóng băng”, không còn giá trị nữa.

Tuy nói là “thời gian quy định” nhưng đối tượng không thể biết mình bị giam lỏng trong bao lâu, áp lực tinh thần rất lớn, chính vì vậy, đó là một biện pháp điều tra rất hữu hiệu. Thủ tục “song quy” rất đơn giản, lại không bị hạn chế bởi thời gian như bắt giữ.

Tập hợp từ nhiều nguồn bởi salem-small-l-q-d.)

Cô có năm mơ cũng không ngờ rằng, mới chỉ một tuần ngắn ngủi mà mọi chuyện lại trở nên như vậy, người yêu ba năm của cô trốn tránh không chịu gặp cô, trong vòng một đêm, người ba vẫn luôn yêu thương cưng chiều cô đã bị bắt giam, mẹ cô bởi vì không chịu đựng được sự thật này mà bị sốc phải nhập viện. Căn nhà vốn đang ấm áp cũng trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ.

Ba Sở Hàm, Sở Lâm Nguyên bị Giang Chấn Quốc tra ra là kẻ tình nghi lớn nhất trong vụ nhận hối lộ nên bị cơ quan kiểm tra kỷ luật đưa đi. Lúc đó, Sở Lâm Nguyên và Giang Chấn Quốc đang là hai ngón tay cái ở Tứ Cửu thành, quyền thế ngang nhau. Khi ấy, thành phố tiến hành giải tỏa một tòa nhà để xây cầu nhằm giảm bớt ách tắc giao thông, đây là công trình nằm trong các hạng mục kiến thiết thành phố, vừa khéo do Sở Lâm Nguyên quản lý.

Các công ty có liên quan nhận thầu đã phải trải qua một loạt các cuộc đấu thầu cạnh tranh, một năm rưỡi sau thì bàn giao công trình. Sở Lâm Nguyên còn là một trong những lãnh đạo tham dự nghi thức cắt băng khánh thành, chiếm được một tấm hình ngay trên trang nhất của các báo. Khoảng thời gian này, nhà họ Sở cũng được nở mày nở mặt vô cùng.

Ai ngờ, sau hơn một tháng thì cây cầu kia xảy ra chuyện.

Vào một buổi sáng, khi mọi người đang lưu thông trên cầu để đi làm thì giữa cầu bỗng nhiên bị sập, tính cả những người đi xe bị rơi xuống và những người đang đi đường ở bên dưới thì thiệt hại lên đến cả trăm mạng người. Tin tức vừa đưa ra, các tòa soạn lớn lập tức cho in báo ầm ầm, khiến toàn bộ người dân Bắc Kinh vô cùng bàng hoàng sợ hãi.

Trên Trung ương lập tức cử người thành lập tổ điều tra đặc biệt để điều tra sự việc này, và lẽ dĩ nhiên, người đứng mũi chịu sào không ai khác

chính là thị trưởng Sở Lâm Nguyên - người quản lý dự án xây dựng thành phố này. Ngay khi nguy cơ tứ phía thì Giang Chấn Quốc, lúc đó đang nhậm chức Bí thư thành phố đã đến tổ điều tra báo cáo, Sở Lâm Nguyên là kẻ tình nghi đã ăn hối lộ của các công ty lớn nhận thầu công trình, số tiền lên tới hàng ngàn vạn tệ. Hơn nữa còn đưa ra các chứng cứ, ngoại trừ những hóa đơn giao dịch với các ngân hàng của Sở Lâm Nguyên thì còn có ảnh chụp ông ra vào công ty của đối phương vào đêm khuya. Có thể nói là chứng cứ vô cùng xác thực. Mặc cho Sở Lâm Nguyên giải thích như thế nào thì cơ quan kiểm tra kỷ luật cũng đều làm việc theo đúng quy định, vì thế, ngay xế chiều hôm sự việc xảy ra thì Sở Lâm Nguyên đã bị giam cầm, hay còn gọi là song quy.

Khi Sở Hàm về đến nhà thì đã nhìn thấy người ta đứng xúm đông xúm đỏ trước nhà mình, trên cửa chính còn bị dính tờ giấy niêm phong in con dấu đỏ. Mẹ Chủ Duy Nguyễn tốt bụng, , âm thầm kéo cô qua một bên hỏi: "Tiểu Hàm à, ngày hôm nay trong thành phố bị sập cầu, cháu đã biết chưa?"

Sở Hàm gật đầu, trong mắt đầy vẻ sốt ruột: "Biết ạ, dì Tuy à, nhà cháu xảy ra chuyện gì vậy? Mẹ cháu đâu? Mẹ cháu có ở bên trong không ạ?"

"Mẹ cháu đang ở trong bệnh viện, nghe nói ba cháu có liên quan đến vụ sập cầu này, ông ấy đã bị đưa đi để điều tra rồi, xung quanh nhà cháu lúc này toàn là phóng viên thôi, có lẽ ở chỗ mẹ cháu cũng không ít. Cháu đừng vào viện vội, hãy bình tĩnh."

Khi ấy, Sở Hàm vẫn còn là một thiếu nữ vô cùng kiêu ngạo. Nhưng khi đột nhiên nghe được tin tức này, cô lại kinh ngạc đến mức đứng như trời trồng. Tuy Tình không nỡ nhìn dáng vẻ này của cô, thở dài nói: "Đứa nhỏ, trước tiên về nhà dì đã, được không?"

"Không." Sở Hàm né tránh cánh tay của Tuy Tình, "Không thể nào, sao có thể như vậy được chứ... Ba sẽ không bao giờ làm như vậy, cháu phải

tới bệnh viện, cháu phải đi hỏi cho rõ ràng..."

"Ơ kìa! Tiểu Hàm!" Cho dù Tùy Tình đã ra sức ngăn cản, nhưng bà vẫn chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn theo bóng lưng đang dần mất hút của cô.

Ngày hôm đó, tuyết trắng bay đầy trời, từng cơn gió lạnh thấu xương như là có thể cứa ra những vết rách trên da thịt người ta bất cứ lúc nào.

Sở Hàm vừa nhếch nhác lại vừa bướng bỉnh nhìn chăm chăm cánh cổng cao lớn đầy khí thế của nhà họ Giang.

Cô cũng không biết mình đã đứng đó bao lâu rồi, bỗng dưng phía trước có ánh đèn xe lóe lên, sau đó chậm rãi dừng lại. Giang Bắc Thần mang vẻ mặt phức tạp đi về phía cô. Sở Hàm chạy nhanh tới tóm lấy cánh tay người đã ba ngày không thấy mặt, như thể tóm lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

"Giang Bắc Thần, Giang Bắc Thần, bọn họ nói với em rằng người nhà anh đã tống ba em vào tù. Anh hãy nói với em rằng bọn họ nói sai rồi đi. Không phải như vậy, có đúng không anh?"

Giữa tháng Một mà cô chỉ mặc có một chiếc áo lông, hốc mắt đã bị gió tạt đến đau đớn, thân thể mảnh khảnh cũng run rẩy nhưng cô vẫn cố giữ cho giọng nói mình được bình tĩnh rồi đưa đôi tay lạnh cóng đến đỏ bừng của mình ra tóm chặt lấy tay áo của anh.

Kỳ thực, làm sao mà Giang Bắc Thần lại không muốn ôm cô vào lòng rồi nói với cô rằng mọi chuyện đều không liên quan gì đến anh chứ?

Hôm xảy ra chuyện, anh đã mặc kệ thư ký ở cửa ngăn cản, hùng hùng hổ hổ xông vào văn phòng Giang Chấn Quốc rồi lớn tiếng chất vấn, nhưng đáp lại anh, ngoại trừ câu nói "Đi ra ngoài" của Giang Chấn Quốc thì không còn bất cứ thứ gì khác. Thời điểm đó là lúc anh và Sở Hàm vừa mới về nước, còn chưa hiểu rõ hết tất cả những chuyện phát sinh ở Tứ Cửu

thành, cũng chưa có nhiều thủ đoạn và sự cương quyết độc đoán như bây giờ.

Mãi sau, Kỷ Hành Đông tìm được anh ở bờ biển mới nói cho anh biết tình hình thực tế: "Chuyện này chắc chắn là do ông già nhà cậu làm, nhưng mà chuyện Sở Lâm Nguyên nhận này nọ cũng là thật. Nhà cậu với nhà họ Sở rốt cuộc là có mối thù gì mà đến nỗi phải làm như vậy hả?"

Giang Bắc Thần chống tay lên cửa sổ xe, điều thuốc trên tay đã cháy được một đoạn dài nhưng anh lại không có ý định gảy tàn thuốc đi, "Tớ không biết... Đến giờ tớ vẫn chưa dám nhận điện thoại của cô ấy."

Kỷ Đông Hành cùng ngồi trên xe hút thuốc với anh, "Về đi thôi, cô ấy đợi cậu ở bên ngoài cửa lâu lắm rồi."

Giang Bắc Thần bỗng nhiên không có dũng khí nhìn người con gái trước mặt, đôi mắt hẹp dài hơi nhắm lại, mở miệng nói ra câu trả lời mà Sở Hàm không muốn nghe nhất: "Em nghe được không sai đâu, chuyện là như vậy đó."

Giang Bắc Thần bỗng nhiên rút tay lại, cứ như vậy nhìn chăm chăm cô, trên khóe mắt cô vẫn còn vương một giọt nước mắt chưa kịp rơi, đã sớm không còn ánh mắt như hoa của ngày xưa nữa, trông thật đáng thương. Anh chậm rãi cởi chiếc áo khoác ngoài ra, khoác lên người Sở Hàm, lại cẩn thận gạt những lọn tóc bị vướng ở bên trong ra cho cô, ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, vẫn ôn nhu giống như trước kia khi cô bị uất ức. Nhưng mà nhiều hơn cả là sự thương hại.

Giang Bắc Thần giang tay ôm Sở Hàm vào trong lòng, khẽ nói bên tai cô:

"Thực xin lỗi."

Như thế đây chỉ là lời tâm tình ân ái dễ nghe nhất trên đời.

Nhưng Sở Hàm nghe xong lại nhịn không được mà cảm thấy lạnh thấu xương, "Giang Bắc Thần, em đã chờ anh ba ngày rồi."

Em chờ anh suốt ba ngày, ròng rã 72 giờ chờ đợi trong hy vọng nhưng lại chỉ đổi lấy câu trả lời như vậy, thật đúng là bạc tình bạc nghĩa.

"Sở Hàm, em hãy cho anh thời gian, tin tưởng anh."

Những lời của Giang Bắc Thần tựa như những bông tuyết đang bay lất phất giữa trời kia, khiến cô tâm tàn ý lạnh. Sở Hàm mệt mỏi đẩy tay anh ra, "Thời gian? Đợi đến khi ba tôi bị bắn chết sao? Tôi ở đây đợi bao lâu rồi anh có biết hay không? Anh ở bên tôi có phải cũng chỉ là vì ngày hôm nay thôi có đúng hay không? Giang Bắc Thần, nhà họ Giang các người... nhẫn tâm đến vậy sao?" Sở Hàm nói xong cũng không quay đầu lại mà lập tức xoay người rời đi, sau đó biến mất trong cơn gió tuyết.

Ba năm tình cảm cuối cùng cũng chỉ đổi lấy một chiếc áo khoác ngoài và sự thương hại mà thôi. Sao cô còn tiếp tục khổ sở cầu xin nữa chứ?

Đêm đó, Sở Hàm ở trong bệnh viện bầu bạn với mẹ mình cả một đêm. Hừng sáng, khi cô đang định ra ngoài lấy nước ấm thì có một vài người mặc đồ tây trang chặn cô lại, báo cho cô biết rằng Sở Lâm Nguyên vì sợ phải chịu tội nên đã lấy mảnh vỡ của ly trà cắt vào động mạch để tự sát.

Mẹ Sở Hàm ở đằng sau nghe rõ đã lập tức ngất lịm đi. Trong lúc hỗn loạn, Sở Hàm chỉ cảm thấy người mình cứ nhẹ bẫng đi, bụng dưới âm ỉ đau, hơn nữa dường như còn có thứ gì đó ấm áp đang chảy dọc xuống đùi cô. Sau đó, cô cảm thấy bụng mình càng lúc càng đau hơn, như thể vừa bị khoét mất một miếng thịt. Cô chậm rãi đi theo mấy bác sĩ và y tá, cũng không rõ là đi được bao lâu, chỉ nhớ rằng lúc bị đau đến mức không thể đứng thẳng được nữa thì cô cũng bị ngã xuống đất.

Lúc tỉnh lại, cô thấy mình đang nằm trên giường bệnh, thân mình nặng nề đến mức không thể động đậy được dù chỉ một chút, xung quanh là một màu trắng xóa, có bác sĩ đang mở mí mắt cô để kiểm tra.

"Cô vừa bị sảy thai, cần phải nghỉ ngơi nhiều."

"Trước đó cô bị kiệt sức, hơn nữa lại phải chịu lạnh quá lâu, thân thể vô cùng suy yếu nên đã sinh non không tự nhiên. Lúc chúng tôi phẫu thuật làm sạch tử cung cho cô đã phát hiện ống dẫn trứng và tử cung của cô hơi bị hẹp, về sau... chỉ sợ là sẽ khó thụ thai..."

Ha... Vẫn không thể giữ được đứa bé này sao? Sở Hàm nở nụ cười trào phúng, Giang Bắc Thần, như vậy có tính là bị báo ứng hay không? Người nhà anh hại chết ba tôi, tôi lại làm mất con anh... Nhưng mà vì sao cô cứ có cảm giác mình đang đau đến mức ngay cả hít thở cũng khó khăn...

Cô biết mình mang thai, vốn định cho Giang Bắc Thần một bất ngờ, nhưng chưa kịp báo với anh thì ba cô đã xảy ra chuyện, chung quy là bởi vì cô đã quá lơ là và không chấp nhận nỗi sợ thật kia nên cục cưng đã lựa chọn rời khỏi người mẹ này có phải không?

Bác sĩ thấy khóe mắt cô bé này chậm rãi chảy xuống nước mắt, cũng cảm thấy thực đau lòng, "Đừng lo lắng, cô còn trẻ, về sau còn nhiều cơ hội."

Sở Hàm khàn giọng hỏi: "Mẹ em có biết chuyện này không ạ?"

"Không biết, bà vẫn ngủ mê man chưa tỉnh lại. Cô còn người nhà không? Ba cô và chồng cô đâu?"

Ba... Chồng... Hai từ này cách cô thật là xa xôi quá, vào lúc cô cho rằng mình đang hạnh phúc khi được ở bên hai người họ thì từng người một lại bỏ cô mà đi, "Không có... Em không có ba cũng không có chồng..."

Bác sĩ bất đắc dĩ thở dài, trong lòng cũng có chút thấu hiểu hoàn cảnh của Sở Hàm, "Yên tâm đi, nhưng mà cô phải giữ gìn sức khỏe, hãy tự chăm sóc mình cho tốt."

Sở Hàm nhắm mắt lại, chậm rãi chui vào trong chăn, chớp mũi chua xót lạ thường. Cô mới 22 tuổi thôi, đó là đứa con đầu tiên của cô, cô còn chưa kịp biết nó là con trai hay con gái mà đã bị mất đi rồi. Sao cô có thể dễ dàng tha thứ cho bản thân mình được đây...

Cũng vào ngày hôm đó, Sở Hàm đã quyết tâm cắt đứt tất cả mọi thứ có liên quan đến nhà họ Giang, quyết tâm rũ bỏ tình yêu ba năm với Giang Bắc Thần, quyết tâm đưa mẹ rời khỏi đại viện có biết bao kỷ niệm buồn vui cùng yêu hận của mình.

Cho nên, đứa bé mà Giang Bắc Thần cứ nghĩ là con hoang kia, kỳ thực chính là cốt nhục của anh, mà Sở Hàm cũng vì lần sảy thai đó mà sau này sẽ khó có thể mang thai nữa.

Vào buổi chiều trước ngày Giang Bắc Thần về nước, Sở Hàm đã tự mình chạy đến phòng bác sĩ yêu cầu làm kiểm tra toàn diện, dĩ nhiên đã báo cho bác sĩ biết trước kia mình đã từng bị sảy thai và đề nghị được siêu âm. Chẳng qua, ba năm trước đã đổi thành hai năm trước.

Như vậy, mới có thể khiến cho Giang Bắc Thần nghĩ rằng cô là một người tuyệt tình, dám lợi dụng sự áy náy của anh đối với cô để đổi lấy cuộc sống sau này. Chỉ có như vậy, cô mới có thể không còn gì liên quan đến anh nữa.

Giang Bắc Thần, em chỉ mong rằng về sau, anh sẽ không còn gặp lại em, người đã khiến anh phải trả giá bằng tất cả tình yêu sâu đậm nhưng lại không thể nào ở bên anh nữa.

Sở Hàm ngồi trên mặt đất, yên lặng nghĩ như vậy.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Đêm nay là đêm độc thân cuối cùng của Chử Mục, ngày mai anh sẽ kết hôn. Nhân cơ hội này, đám người âm ỉ kia muốn tổ chức ăn mừng một phen.

Trong phòng bao trên tầng chót ở hội sở của Kỷ Hành Đông bày ba chiếc bàn dài, có cả trai lẫn gái rất náo nhiệt.

Chiến Sính vỗ bảp đùi Chử Mục, vô cùng khoái chí, nói: "Chử lão Đại cậu cũng gấp thật đấy. Ngày mai tớ phải về đội rồi, nên phần tiền mừng của tớ miễn đi nhé."

"Dựa vào cái gì hả? Tiền mừng không có thì bữa hôm nay cậu mời đi."

"Ha! Cậu đúng là không chịu thiệt thòi!"

Một bàn kia vừa nghe thấy Chiến Sính muốn mời liền ồn ào muốn gọi thêm hai bình rượu. Những người đang ngồi ở đây, ngoại trừ Chử Mục đã bị chụp cái mũ "người đã có vợ" thì không ai có bạn gái, nhưng mà hầu như ai cũng đang ôm một cô gái. Bên cạnh Giang Bắc Thần là một cô gái nhỏ trông có vẻ ngoan ngoãn khéo léo, , thoạt nhìn tuy rằng không xinh đẹp bằng mấy người còn lại nhưng vẻ thanh xuân tươi trẻ căng tràn nhựa sống của cô lại là thứ mà không ai bì kịp. Những cô gái đến nơi này thì đại khái cũng không phải loại con gái đáng hoàng gì, nói chuyện cũng tùy tiện lẳng lơ hơn bình thường.

Kỷ Hành Đông vuốt ve quân bài cuối cùng trong tay, quay sang phía cô gái nhỏ kia huýt sáo một cái: "Giang Tam, con nhóc kia là ai vậy? Cậu

đã ăn Vệ Đình chán rồi à?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Kỷ Hành Đông đã hận không thể tự cắn đứt lưỡi mình đi cho xong. Giang Bắc Thần vì Sở Hàm mà tự tay hủy hoại danh tiếng, phong sát * Vệ Đình là chuyện mà những người đang ngồi đây đều biết, anh lại còn cố tình vạch áo cho người xem lưng làm gì không biết!

(* - phong sát: Là một cụm từ thường được dùng trong giới giải trí hoặc giới thể dục thể thao, với ý nghĩa bị cấm lộ diện trước truyền thông hoặc bị cấm tham gia thi đấu.)

Nhưng mà Giang Bắc Thần cũng không thèm để ý, rút ra hai lá bài ném lên mặt bàn, thờ ơ trả lời: "Trần Lương Thiện tặng tớ đây, nếu cậu thích thì tớ tặng lại cho cậu."

"Đừng, đừng, đừng, cậu vất vả lắm mới vừa lòng một người, sao tớ có thể cướp của cậu được chứ? Mà sao tự nhiên Trần thiếu lại tặng người cho cậu? Cậu ta đặc tội với cậu à?"

Giang Bắc Thần cười đầy hàm ý, "Chắc là sợ tớ đoạt mất Cố An An của cậu ta?"

Nghe xong lời này, những người biết chuyện Giang Bắc Thần đi xem mắt Cố An An đều cười ha ha. Chuyện Trần Lương Thiện chung tình với Cố An An đã sắp trở thành trò cười cho đám người này rồi. Cô gái nhỏ ngồi bên cạnh cũng hơi ngượng ngùng đỏ mặt.

Cuối cùng, ván bài này Giang Bắc Thần đã giành phần thắng, vài người âm ỉ không phục muốn chuốc rượu anh.

Giang Bắc Thần nhàn nhã ôm lấy eo cô gái kia, không từ chối: "Được thôi, các cậu rót rượu đi, tớ uống." Ngay lập tức ba ly rượu Tequila chưa pha chế đã được bưng lên bàn.

Giang Bắc Thần thò tay ra cầm lấy ly rượu trong suốt, nâng lên hướng về phía Chử Mục, nói: "Ly này tớ chúc mừng cậu thoát kiếp độc thân." Dưới ánh đèn, mu bàn tay sạch sẽ của anh vẫn còn rõ hai dấu răng, theo động tác ngửa đầu uống rượu của anh, dấu vết này càng rõ ràng hơn.

"Đợi chút, cái vết trên tay cậu là làm sao vậy?" Chử Mục híp mắt nhìn, nhìn hình dáng của dấu răng này thì có vẻ như không phải là tự anh cắn.

Chiến Sính nghe vậy tò mò, thò đầu nhìn sang: "Ôi chao, hay quá ta! Giang lão Tam, không ngờ cậu còn có bản lĩnh này đấy nha! Thành thật khai báo mau, cậu làm gì mà để cho mỹ nữ cắn vậy hả?"

Giang Bắc Thần nâng tay lên nhìn hai dấu răng, đây chính là vết cắn do Sở Hàm lưu lại. Nếu Chử Mục không nhắc đến thì có lẽ anh đã không còn nhớ rõ, cũng sắp nửa tháng rồi... Mỗi ngày, lúc lái xe anh cũng có thể nhìn thấy, lúc tắm rửa cũng có thể nhìn thấy, thậm chí khi ôm người con gái khác cũng có thể nhìn thấy.

Thật con mẹ nó chướng mắt!

Giang Bắc Thần cười cười tránh đi vấn đề này: "Cậu biết rồi còn hỏi, nếu cậu muốn thì lần sau bảo em Thịnh Hi nhà cậu cắn cho một cái y như vậy là được."

Mỗi khi Chiến Sính nghe nói đến Thịnh Hi là lại cáu điên lên như chó Ngao Tây Tạng bị nhốt lồng, trông rất buồn cười. Lúc này anh cũng không dám lên tiếng nữa. Có người chê Giang thiếu uống như vậy chưa đã ghiền, nên yêu cầu anh dứt rượu cho cô gái bên cạnh.

Cô gái nhỏ dè dặt nhìn người đàn ông đẹp trai cao ráo đang đứng dưới ánh đèn, trong mắt có chút chờ mong.

Ai ngờ, Giang Bắc Thần lại sáng khoái gật đầu đồng ý: "Được rồi, các cậu thấy vui là được." Nói xong liền bước về phía cô gái kia.

"Có ngại trò này không?" Anh cúi đầu, nhìn cô gái xinh đẹp như hoa, giọng nói vô cùng dịu dàng.

Có lẽ là bị anh nhìn mà giật mình, nên cô chỉ ngây ngốc lắc đầu.

Giang Bắc Thần thấy phản ứng này của cô, cười càng tươi hơn. Anh cúi đầu uống một ngụm rượu rồi nghiêng người tới gần miệng cô. Trong phòng bỗng vang lên tiếng cười và tiếng huýt sáo, mãi không dứt.

Chỉ riêng ba người Chữ Mục, Chiến Sính và Kỳ Hành Đông là không cười nổi nữa. Bọn họ rất hiểu Giang Bắc Thần, nhất là ở phương diện tình cảm nam nữ, Giang Bắc Thần là người thích sạch sẽ. Mặc dù anh không phải là hòa thượng đơn thuần nhưng mà không phải loại người nào anh cũng chạm vào. Huống chi giống như bây giờ, chỉ vì thỏa mãn niềm vui của người khác mà anh lại đi hôn một cô gái mới quen có mấy giờ đồng hồ. Trước kia, trong mắt bọn họ, nếu như Giang thiếu không muốn làm điều gì đó thì không ai có thể ép được anh.

Bọn họ cũng đều biết, sau khi trở về từ bệnh viện, mặc dù Giang Bắc Thần chưa từng có xúc động gì lớn nhưng anh đã thay đổi, đã trở nên bất cần hơn. Dường như đối với anh, tất cả mọi chuyện đều không quan trọng, đều không đáng để anh phải bận tâm. Mỗi ngày anh đều cùng mọi người chơi đùa đến rạng sáng, sau đó lại cùng đưa xe về nhà, nhìn qua thì rất vui vẻ tự tại, nhưng kỳ thực là anh đang tự đày đọa chính mình. Cũng giống như hiện tại.

Lúc Giang Bắc Thần hôn cô gái này, không hiểu là cô đang hưng phấn hay là đang sợ hãi mà thân thể hơi run nhẹ, lông mi cũng nháy liên tục. Trong miệng cô liên tục có rượu ấm áp được rót vào từ miệng của người đàn ông, khiến đầu óc cô choáng váng mơ hồ. Giang Bắc Thần nhìn dáng

vẻ này của cô bỗng nhiên không còn cảm thấy hứng thú nữa, đợi đến khi giọt rượu cuối cùng được đưa vào miệng cô thì anh cũng lập tức rời khỏi đôi môi ấy, nhanh nhẹn dứt khoát, không có chút lưu luyến nào.

Sau đó, anh nhìn về phía đám người đang ồn ào kia, sắc mặt bình thản như thường, nói: "Các vị, đã xem đủ chưa?"

Cuộc vui kéo dài đến nửa đêm mới kết thúc, mọi người lục tục ra về. Giang Bắc Thần dừng xe dưới nhà cô gái nhỏ, lười biếng mở miệng, "Về nói với Trần Lương Thiện rằng tôi sẽ không động đến Cố An An đâu, miễn cho sau này cậu ta phải vất óc đối phó với tôi. ∞∞∞∞q∞đ. Ngay cả em gái mình cũng ném ra ngoài được, đúng là điên rồi!"

Trần Lương Thần thấy anh liếc mắt một cái đã vạch trần thân phận của mình, cô cũng không ngại ngùng nữa, thoải mái lại gần trả lời: "Giang thiếu thật là có mắt nhìn, nhưng mà em rất thích rượu của anh đêm nay."

Giang Bắc Thần hé môi cười một cách xấu xa, "Vậy chuyện em thích anh trai mình thì làm sao bây giờ?"

Trần Lương Thần nghe vậy, lập tức nhú chặt mày lại, cái kính phun ra bốn chữ: "Không hiểu phong tình!" Sau đó, cô đóng sầm cửa xe lại rồi quay vào nhà.

Hôm nay, Trần Lương Thiện cố tình sắp xếp em gái mình đi theo anh, không thể nghi ngờ là đang lo sợ hôn sự giữa nhà họ Giang và nhà họ Cố thành công, nhân tiện mượn Trần Lương Thần chuyển lời của chính mình rằng, Trần Lương Thiện sẽ vì Cố An An mà ngay cả người thân cũng không thèm đếm xỉa đến. Chẳng qua, nếu anh ta biết em gái mình đã thích mình rất nhiều năm, thậm chí còn cam tâm tình nguyện bị anh ta lợi dụng, thì không hiểu anh ta sẽ cảm thấy thế nào đây? Nhìn bóng dáng Trần Lương Thần khuất dần vào trong khu nhà, dáng vẻ bất chấp khi yêu một

người kia của cô quả thực rất giống anh của nhiều năm trước, khi đang yêu người nọ, Giang Bắc Thần bỗng nhiên có chút tán thưởng cô gái nhỏ này.

Chử Mục đưa Chử Duy Nguyễn về nhà họ Chử ở đại viện, hai anh em ngồi trên xe, ai cũng không có ý định xuống xe trước. Chử Duy Nguyễn tháo giày, tự ôm lấy chính mình, nhẹ giọng hỏi: "Anh, ngày mai anh sẽ lấy vợ sao?"

Chử Mục ngậm điều thuốc trong miệng nhưng không châm lửa, chỉ vươn tay ra xoa đầu em gái mình, giọng điệu có chút bất đắc dĩ: "Đúng vậy, ngày mai anh sẽ cưới chị dâu về cho em."

Chử Duy Nguyễn mím mím môi, có chút tội nghiệp nói: "Vậy về sau có phải em sẽ không được ở cùng anh nữa không? Cũng không thể chuyện gì cũng ý lại anh nữa, đúng không?"

Chử Mục biết em gái mình đang ăm ức điều gì, từ nhỏ anh đã chiều chuộng em gái như một công chúa, dù cô có gây ra chuyện gì cũng đều có anh đi theo sau xử lý. Bây giờ anh muốn kết hôn nên dĩ nhiên nhóc con này cảm thấy anh sẽ không còn là của mình nữa. Anh kéo Chử Duy Nguyễn dựa vào bả vai mình, cất giọng nói trầm ấm khiến người ta an tâm: "Nguyễn Nguyễn, cho dù anh có cưới ai, ở đâu thì chuyện anh là anh trai em sẽ mãi mãi không thay đổi, cho nên em có thể thoải mái an tâm làm những việc mà em muốn. Khi nào em còn chưa lấy chồng thì niềm vui nỗi buồn của em vẫn sẽ do anh chịu trách nhiệm."

Chử Duy Nguyễn đang ghé đầu vào bờ vai anh trai mình, nghe thấy lời này, cô nhóc càng vui sâu vào vai anh rồi lặng lẽ rơi nước mắt.

"Anh à, thực ra... Em rất thích chị Dĩ An... Ít nhất em có thể nhìn ra được chị ấy yêu anh thật lòng, và sẽ không bao giờ làm tổn thương anh, trái

ngược hoàn toàn với người trong lòng anh. Em sẵn sàng chấp nhận một người tốt bụng và hiền lành làm chị dâu của em."

Chữ Mục rầu rĩ nở nụ cười, "Con nhóc này, em lại dám chọn vợ cho anh sao?"

"Anh... Còn có một chuyện, em không biết có nên nói hay không."

"Nói đi."

Chữ Duy Nguyễn ngẫm nghĩ, sắp xếp từ ngữ cẩn thận mới mở miệng, "Thực ra, vào trước hôm Tam ca về nước một ngày, dì Kiều đã tới."

"Dì Kiều?"

"Vâng, dì ấy đến thăm chị Sở Hàm, em cũng không biết họ nói gì nữa, chỉ biết lúc sau, khi em đi vào thì mắt chị ấy hơi đỏ, rõ ràng là đã khóc. Em cảm thấy lần này Tam ca và chị Sở Hàm biến thành như vậy chắc chắn là có liên quan tới dì ấy."

"Chuyện này em đã nói với Tam ca của em chưa?"

"Chưa ạ." Chữ Duy Nguyễn lắc đầu, "Chị Sở Hàm không cho em nói, hơn nữa dạo gần đây Trịnh Khải luôn cố ý tới thăm, nên em không biết phải nói như thế nào."

Chữ Mục cúi đầu, suy nghĩ một lúc mới nói: "Vậy em đừng nói nữa, chuyện của hai người họ anh cũng không quản nổi, nhưng mà em hãy chú ý đến Sở Hàm nhiều một chút. Mặc dù Tam ca của em độc mồm độc miệng như vậy, nhưng mà một khi cô ấy xảy ra chuyện thì chỉ sợ phong ba lại nổi lên, hiểu chưa?"

"Vâng." Chữ Duy Nguyễn ngoan ngoãn trả lời.

Trong đêm tối, thỉnh thoảng lại có tiếng chim hót vang vọng, gió xuân thổi qua tán lá tạo nên những tiếng xào xạc. Trong xe, Chử Duy Nguyễn gối đầu lên bờ vai rộng lớn của anh trai mình ngủ say. Chử Mục nhẹ nhàng hôn lên mái tóc mềm mại thơm ngát của em gái mình.

Ngủ ngon nhé, em gái bé nhỏ của anh. Nhân lúc em còn chưa bị phiền muộn quấy nhiễu, nhân lúc em vẫn còn có thể vui vẻ.

Trên thế giới này, có lẽ vẫn có những người con gái đang được hưởng thụ sự yêu thương và cưng chiều mà ông trời ban cho như Chử Duy Nguyễn, cũng sẽ có những người đàn ông luôn phải gách vác trách nhiệm như Chử Mục, và cũng có những người luôn gặp phải trắc trở trong tình yêu như Giang Bắc Thần và Sở Hàm... Nhưng mà, ai có thể đoán trước được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì chứ?

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Sở hàm giường mắt nhìn căn phòng cũ kỹ này một lần cuối cùng, rồi giao ra chìa khóa.

Chị Tôn bên công ty bất động sản nhận lấy, cười đến là thân thiện "Tiểu Sở à, chuyện này cứ quyết định như vậy nhé?"

"Khi nào chị rảnh thì hãy liên lạc lại với em, em với chị cùng đi sửa chứng nhận bất động sản."

"À! Được! Vậy cứ thế nhé." Chị Tôn cảm thấy vô cùng vui sướng. Công việc của chị ta là kinh doanh bất động sản, gần đây có thông tin nói rằng khu này sắp bị phá bỏ và di dời đi nơi khác, giá nhà vì thế mà cứ dần dần tăng lên. . Người dân sống quanh khu này vốn dĩ đang cảm thấy chán nản, sau khi nghe được tin tức này đã lập tức vui vẻ. Ngay lúc đó, Sở Hàm đến công ty bất động sản nói muốn bán nhà, thành ra chị Tôn lại được vớ bở.

Căn phòng 50 mét vuông được chị Tôn trả giá 60 vạn, Sở Hàm thầm nghĩ, số tiền này sẽ mang đi trả viện phí. Hơn nữa, chuyện xảy ra đêm đó khiến cô bị ám ảnh bởi khu nhà này nên không thêm mặc cả mà đồng ý luôn.

Căn phòng nhỏ này là do cô và mẹ mình đã mua sau khi chuyển ra khỏi đại viện, khi đó hai mẹ con đã gần như dốc hết túi tiền ra để mua nó, bởi vì Thẩm Hi Hòa cứ khăng khăng gạt bỏ ý định thuê phòng của Sở Hàm. Bà nghĩ rằng, cho dù chồng bà đã không còn nữa, nhưng bà vẫn muốn cho con gái mình một cái nhà.

Nhưng mà bây giờ, ngay cả nhà cũng không còn nữa rồi. Sở Hàm quay đầu nhìn từng góc ngách của căn phòng mà mình đã sống suốt mấy năm qua rồi xách hai vali đồ đạc của mẹ mình đi xuống lầu.

Trịnh Khải hút xong liều thuốc thứ hai mới thấy người kia đi ra, anh ta vội vàng dùng chân dập tắt liều thuốc. Trên khuôn mặt khô ngô tuần tú mang theo vẻ chân thành, nói:

"Cho dù là em muốn cự tuyệt tôi thì em cũng nên cân nhắc đến tình huống của bản thân mình chứ? Hai cái vali to như vậy, làm sao bắt xe được đây?"

Sở Hàm nhìn anh ta, trên gương mặt trắng nõn của cô không có biểu cảm gì nhưng giọng nói lại vô cùng kiên định, "Trịnh Khải, tôi với anh, vốn dĩ không thể nào ở bên nhau được."

"Em chắc chắn như vậy sao?" Trịnh Khải bước lên phía trước, không để ý đến sự phản đối của cô, nhất quyết xách một chiếc vali lên để vào sau cốp xe, lại vòng về phía trước mở cửa xe, "Nhưng mà, em không thử thì sao biết em và tôi không thể?"

Trên xe, Trịnh Khải vừa chuyển tay lái vừa hỏi cô, "Em muốn đi đâu? Tới chỗ Chủ Duy Nguyễn hay là tới bệnh viện?"

Sở Hàm thận trọng nắm lấy bàn tay của chính mình nói: "Đưa tôi đến tiểu khu mới xây ở gần bệnh viện là được."

"Lúc này bán đi căn phòng đó thật không có lời mà, khu nhà này của em sắp bị phá bỏ và di dời đi nơi khác, em không biết sao?"

"Biết, nhưng mà tôi không thể vì thế mà không chuyển đi được."

"Vậy cũng thật tiếc!" Trịnh Khải nhún vai, ra vẻ nghiêm trọng nói: "Uống phí nổi khổ tâm của Giang Bắc Thần!"

"Vì muốn tranh giành hạng mục kia với tôi mà anh ta đã đầu tư rất nhiều tài chính, ai ngờ nửa đường lại nhận thêm một dự án xây dựng tiểu khu cũ nữa, , có lẽ là muốn để cho em được ở một nơi tốt hơn..." Trịnh Khải cũng không kiêng kị gì, cố ý nói cho cô biết.

"Ây dà... Em nói xem, không phải khi đó hai người đã sắp làm lành rồi sao? Sao bỗng dừng lại hỏng chuyện hả?"

"Trịnh Khải." Cuối cùng thì Sở Hàm cũng không thể im lặng được nữa, mở miệng cắt đứt lời hắn.

"Anh muốn nói cái gì?"

Sau khi vượt qua đèn đỏ, Trịnh Khải mới chậm rãi giảm tốc độ rồi dừng hẳn xe lại, quay đầu nhìn thẳng vào mắt Sở Hàm, gần từng tiếng nói:

"Tôi muốn em làm bạn gái tôi."

Tôi muốn em làm bạn gái tôi, cho nên đã dùng Giang Bắc Thần để thăm dò em.

Quả nhiên, anh ta thấy cô nắm chặt tay đến mức ngón tay trắng bệch, vì vậy anh ta lại càng thêm chắc chắn về tình cảm của cô. Lúc này đang là hoàng hôn, mặt trời cũng đang từ từ khuất núi, ánh nắng mặt trời đang dần tắt, chiếu lên gương mặt Trịnh Khải tạo thành những mảng u tối mơ hồ.

"Sở Hàm, em không chấp nhận tôi cũng không sao cả, tôi có thời gian."

Tôi có thời gian để đánh bại Giang Bắc Thần, tôi có thời gian để có thể khiến cho em đến bên tôi.

Sở Hàm bất chợt nở nụ cười, xinh đẹp mà chói mắt giống như đóa hoa quỳnh. Lúm đồng tiền xinh đẹp bên môi hiện lên rõ nét, ngay cả khóe mắt

cũng cong cong.

"Tăng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước vu sơn bất thị vân*.
Trịnh Khải, tôi yêu anh ấy đến mức không thể chấp nhận được bất cứ ai
nữa, mà tôi cũng hận anh ấy đến mức không thể ở bên anh ấy. Một người
mà yêu hận đều dành cho Giang Bắc Thần như vậy, cho dù anh có thể chấp
nhận thì chính tôi cũng không thể. Mặc dù thật tiếc nuối, nhưng tôi cũng
không muốn thay đổi."

(* - Đây là câu thơ trong bài Lý Tứ Ngũ Thủ của Nguyên Chấn

Tăng kinh thương hải nan vi thủy

Trừ khước Vu sơn bất thị vân

Thủ thứ hoa tùng lẫn hồi cố

Bán duyên tu đạo, bán duyên quân

Bản dịch của Nguyễn Phước Hậu

Từng đi biển cả nước hề chi

Trừ núi Vu ra, chẳng có mây.

Ví gặp người hoa không ngoái lại

Nửa vì tâm tánh, nửa tình si.

Có nghĩa là:

Đã từng ra biển lớn thì nước sông hồ khó gọi là nước.

Ngoại trừ mây ở núi Vu, những chỗ khác chưa phải là mây.

[Đã có em rồi] có gặp người đẹp anh cũng nản quay đầu.

Một phần vì nay anh tu tâm dưỡng tính, một phần chỉ nghĩ tới em thôi.

Trịnh Ngọc Khôn ngồi ngay ngắn trong phòng chờ Trịnh Khải về nhà. Lúc này đã là 11h đêm.

Đèn phòng khách bỗng nhiên sáng rực, chiếu lên gương mặt đang ngà ngà say của Trịnh Khải, "Ồ, ba già, muộn như vậy mà ba còn chưa ngủ sao?"

Trịnh Ngọc Khôn cũng không vì anh ta uống say mà nổi giận, còn vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh ở sofa, nói: "Con lại đây, ba có chuyện muốn nói với con."

"Sao vậy ạ? Lại có chỉ thị gì sao?"

"Bên kia đã công bố mức giá, đây là bản sao, con xem đi."

"Ái chà, tốc độ cũng thật nhanh." Trịnh Khải cầm lấy, lật xem, "Bốn ngàn vạn? Cao như vậy sao? Con dự đoán vẫn còn ít hơn một chút so với mức giá anh ta đưa ra."

"Vậy con phải suy tính đi, ở đây có chữ ký của cậu ta, chắc là không sai đâu."

Trịnh Khải bỗng nhiên gập mấy tờ giấy mỏng lại, ánh mắt nhìn về phía Trịnh Ngọc Khôn mang theo chút trêu tức, "Ba, sao ba lại tin tưởng người kia vậy? Không sợ anh ta bẫy sao?"

Trịnh Ngọc Khôn biến sắc, miệng mấp máy nhưng lại không thể nói gì. Lão ta cũng tự thấy mình bị đuối lý trong chuyện này.

Trịnh Khải cười càng tươi hơn, thanh thanh thơi thơi đi lên lầu. Nợ phong lưu ấy à, từ xưa đến nay luôn là kiếp nạn của đàn ông. Ngay cả ba

anh ta, lớn tuổi như vậy những cũng không ngoại lệ.

"Được rồi, con không trêu chọc ba nữa, những thứ này con sẽ cầm lấy. Ba cứ yên tâm đi."

Trịnh Khải ngả vào chiếc ghế dựa trên ban công, liên tục mở ra đóng lại tập văn kiện trên tay. Anh ta cũng không biết, rốt cuộc mình có nên tin tưởng vào những số liệu này hay không. Năng lực làm việc của Thẩm Vi Dịch thì không có gì để nghi ngờ, cái chính là Trịnh Khải không biết bản thân có nên tin rằng Thẩm Vi Dịch và ba mình có mối quan hệ rất sâu hay không? Sâu đến mức không tiếc phản lại Giang Bắc Thần, người có ơn phát hiện và bồi dưỡng anh ta hay sao? Giang Bắc Thần... Không biết đến khi nào trận chiến giữa anh ta và người này mới kết thúc đây.

Trịnh Khải nhớ lại cuộc nói chuyện lúc chiều với Sở Hàm, trong mắt càng thêm âm u và ngập tràn quyết tâm muốn chiến thắng. Yêu hận của cô ấy đều dành cho Giang Bắc Thần sao? Nhưng mà anh ta lại muốn nhìn xem, liệu mình có thể đánh bại người đang sở hữu tất cả tình cảm của Sở Hàm hay không.

Giang Bắc Thần đứng trước cửa sổ sát đất không lồ, không ngừng xoay xoay chiếc di động trong tay, đây là thói quen của anh khi phải đau đầu suy xét một vấn đề.

Những lời nói của Trần Nho Tụng cứ lượn lờ quanh quẩn trong lỗ tai của anh. "Cô ấy quả thực đã từng sinh non, nhưng mà đã vài năm rồi nên lão Kỷ không thể tra ra được trong hồ sơ ở bệnh viện. Tuy nhiên thì nhìn kết quả siêu âm thì có vẻ như cô ấy nói không sai, khoảng hai năm rồi."

Giang Bắc Thần không phải chưa từng nghi ngờ lời nói của Sở Hàm ngày hôm đó, anh cũng không phải là không nghi ngờ tính chân thật của câu chuyện về cái thai đó. Nhưng mà bây giờ xem ra, tất cả đều là sự thật...

Hai năm rồi... Thì ra cô ấy cũng thật buông thả...

Thẩm Vi Dịch đánh bạo mở miệng thêm lần nữa: "Giang tổng, Sở tiểu thư đã bán căn hộ bên kia, ngài xem?"

"Bán rồi? Bán khi nào?"

"Ngay xế chiều hôm nay, bán được 60 vạn. Vậy hạng mục phá bỏ và di dời khu nhà kia có tiếp tục không ạ..." Thẩm Vi Dịch cẩn thận dè dặt nhìn người đang đứng trước cửa sổ, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Giang Bắc Thần hiểu rõ, cô vội vàng bán căn hộ như vậy là vì muốn trả tiền viện phí, không muốn bản thân phải mắc nợ anh thêm nữa. $\infty \rightarrow \infty \rightarrow \infty \rightarrow \infty$. Vội vàng tính toán nợ nần với anh như vậy sao? Nếu như tính cẩn thận từng việc một thì chỉ sợ rằng, cô có lấy mạng ra đền cũng không đủ đâu. Giang Bắc Thần oán hận nghĩ như vậy.

"Sao lại không tiếp tục, cô ấy đi rồi thì không tiếp tục nữa hay sao?" Giang Bắc Thần hỏi lại Thẩm Vi Dịch.

"Vâng, vậy tôi đi thu xếp."

"Đợi một chút. Về sau có chuyện gì liên quan đến Sở Hàm thì không cần phải nói với tôi nữa. Tôi với người này, không liên quan."

Giang Bắc Thần và Sở Hàm, sẽ không còn quan hệ gì nữa. Anh nhìn sắc trời dần tối rồi nghĩ như vậy.

Thẩm Vi Dịch cúi đầu "Vâng" một tiếng, lặng lẽ nuốt những lời kế tiếp muốn nói về Sở Hàm và Trịnh Khải vào trong bụng.

Buổi tối, tâm trạng của Kiều Hoàn có vẻ rất tốt, Giang Chấn Quốc liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. Ông ngồi trên đầu giường, nhìn người đang đắp mặt nạ, hơi nghi ngờ hỏi: "Ngày mai tôi phải đi mà bà vui mừng như vậy sao?"

Kiều Hoàn vỗ vỗ mặt, "Ông nói gì vậy? Tôi vui là vì Bắc Thần."

Giang Chấn Quốc đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, cảm thấy có chút sáng tỏ. "À... chuyện về con gái nhà họ Sở hả, bà đã đi tìm cô bé đó rồi sao?"

"Ừ, chẳng phải hai đứa nó đã tách ra rồi sao?" Kiêu Hoàn thở dài một hơi, "Nhưng mà... con bé đó đúng là nói được thì làm được, cũng là một cô gái có nhân phẩm tốt. Nếu không phải bởi vì chuyện đó... thì làm con dâu chúng ta cũng không tệ đâu."

Giang Chấn Quốc biết vợ mình làm vậy vì điều gì, ông buông quyển sách trong tay xuống, an ủi bà: "Được rồi, cũng không phải do bà nhẫn tâm. Năm đó, Sở Lâm Nguyên coi như là gieo gió gặt bão, chỉ có thể trách nhà họ không có phúc."

Dường như Kiêu Hoàn bất chợt nhớ đến cái gì đó, vỗ Giang Chấn Quốc một cái, "Ông nói xem, chuyện năm đó không phải do ông làm, vì sao lại muốn thừa nhận để cho Bắc Thần cứ mãi hiểu lầm ông như vậy chứ?"

"Bà thì biết cái gì?" Giang Chấn Quốc cũng thở dài, chậm rãi nói với vợ mình bí mật mà bản thân ông luôn không muốn nói: "Cho dù không phải do tôi làm thì chuyện của Sở Lâm Nguyên cũng không thể cứu vãn nổi, tự sát xem như là kết quả tốt nhất rồi. Dưới tình hình đó, chúng ta còn có thể để cho Bắc Thần và đứa bé nhà họ Sở kia ở bên nhau nữa hay sao? Tình huống và chức vị lúc đó của tôi lại khó xử như vậy, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể bị hạ bệ. Chẳng thà tôi làm người ác, chẳng thà tôi khiến Bắc Thần và mọi người nghĩ rằng tôi tố cáo Sở Lâm Nguyên, như vậy tôi vừa có thể né tránh được tai họa, mà hai đứa chúng nó nếu muốn ở cùng nhau cũng khó khăn."

Kiều Hoàn cúi đầu, nói: "Thật đúng là nghiệp chướng mà..."

Bởi vì trước khi đi ngủ lại nói câu chuyện có chút nặng nề như vậy nên Giang Chấn Quốc cũng không cảm thấy thoải mái nữa, diễ~đàn~leê~quý~đôn "Nếu bà đã muốn làm người ác rồi thì không cần phải có lòng trắc ẩn nữa. Nhưng mà về sau, nếu Giang Bắc Thần có để ý cô gái nào thích hợp thì bà cũng đừng nên bức bách nó quá."

"Tôi biết rồi..."

Lúc này, Giang Chấn Quốc và Kiều Hoàn có năm mơ cũng không bao giờ nghĩ tới, về sau Giang Bắc Thần vì muốn ở cùng người con gái mà bọn họ vừa nhắc tới, đã phải trả một cái giá thật lớn.

Tác giả có chuyện muốn nói: Nhân vật Trịnh Khải này, đầu tiên tôi định viết hần thành người xấu... Nhưng mà không hiểu vì sao lại bị sai lệch mất rồi...

Các bạn đoán xem Thẩm trợ lý rốt cuộc có phải là người xấu hay không a~~~~~

Editor cũng có lời muốn nói: Vốn định để Trịnh Khải là "hần" nhưng trong quá trình edit, mị thấy người này cũng chưa đến mức quá tồi tệ nên đã chuyển thành "anh ta" :v

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Đối với việc Sở Hàm nửa tháng không đi làm, viện thiết kế cũng không nói gì, chỉ khấu trừ các khoản trợ cấp liên quan, rồi lại đem một chồng bản thiết kế đã tích góp thật dày cho cô, bắt cô mau chóng hoàn thành.

Viện thiết kế là một cơ quan chuyên phụ trách về mảng hướng dẫn kỹ thuật, thiết kế bản vẽ, khảo sát cục bộ. di»ễn♡đ!àn♡l«ê♡qu*ý♡đ»ôn.. Sau khi các công ty có liên quan thiết kế xong bản vẽ đều sẽ đưa đến chỗ các chuyên gia để xét duyệt, truy tìm một cách chuyên nghiệp các lỗi sai hoặc những chỗ không hợp lý.

Vốn dĩ phần công việc này được giao cho kỹ sư Trương, nhưng con gái bà chuẩn bị thi cao đẳng nên bà xin phép nghỉ để kèm cặp con gái mình. Cũng là bởi vì "ma cũ bắt nạt ma mới", nên trưởng bộ phận đã bắt Sở Hàm nhận lấy toàn bộ công việc của kỹ sư Trương.

Cho nên hàng ngày, Sở Hàm phải tranh thủ mọi lúc, ban ngày ở bệnh viện, buổi tối trực đêm hoặc là ở trong căn phòng mới thuê để vẽ hoặc là tìm kiếm lỗi sai để sửa chữa.

Mới một tuần trôi qua mà cô đã có chút không chịu nổi rồi.

Buổi sáng hôm nay, lúc đi cùng chị Tôn đi sửa chứng nhận bất động sản thì cô cứ cảm thấy đầu mình âm ỉ đau và có chút không tỉnh táo, lúc chiều đến ngân hàng取款 thực cô muốn hôn mê ngay lập tức. Khi đứng ở bến xe buýt, cô được nhắm mắt nghỉ ngơi một lát thì mới có chút khí sắc.

Trở về viện thiết kế, Nhuế Nhuế - người vẫn thường hỗ trợ mọi người làm việc vặt phát hiện ra điều bất thường, hỏi: "Chị Sở Hàm, chị làm sao vậy? Không thoải mái sao?"

Nhuế Nhuế vào công ty sớm hơn Sở Hàm một tháng, chỉ vừa mới tốt nghiệp đại học. Cô ấy là một cô gái có tính cách nhút nhát, gia cảnh cũng không được tốt lắm, cho nên khi được nhận vào đây làm cô nhóc đã vô cùng hài lòng. Cho nên, đối với chuyện luôn bị người khác sai bảo, bắt làm việc vặt, cô ấy cũng đều vui vẻ đồng ý. Mặc dù không có tiếng nói gì ở viện thiết kế nhưng ai tốt ai xấu cô nhóc vẫn biết rõ. Bởi vì Sở Hàm chưa từng sai khiến Nhuế Nhuế làm việc gì nên cô nhóc có ấn tượng rất tốt với Sở Hàm.

Sở Hàm gục trên bàn một lúc lâu, mới ngẩng lên nhìn Nhuế Nhuế cười cười, "Không có chuyện gì đâu, có lẽ là do thời tiết nóng lạnh thất thường nên chị hơi khó chịu."

Đúng là bây giờ đang lập xuân đổi gió, nên bị cảm mạo cũng là điều khó tránh khỏi.

"Có phải là bị sốt rồi hay không? Để em xem." Nhuế Nhuế vội vàng buông chồng hồ sơ thật dày trên tay ra, đưa tay sờ lên trán Sở Hàm để thử nhiệt độ.

"Cũng hơi nóng, để em đi tìm thuốc cho chị nhé, chị đợi em một lát." Sau khi cầm thuốc và nước ấm tới, đợi Sở Hàm uống xong, đi về phòng của mình, cô nhóc này mới hỏi những điều mà bản thân luôn giấu trong lòng chưa dám hỏi.

"Chị Sở Hàm, em có một chuyện vẫn luôn muốn hỏi chị."

Sở Hàm kéo một chiếc ghế dựa lại gần, ý bảo cô ấy ngồi xuống, "Muốn hỏi cái gì nào?"

Nhuế Nhuế xấu hổ gãi gãi đầu, "Chị thấy đấy, ở công ty chúng ta, với bằng cấp như của chị thì hoàn toàn không cần phải làm công việc này, nhưng vì sao chị cứ khăng khăng làm vậy? Hơn nữa, em thấy ngày nào chị cũng có vẻ rất mệt mỏi. Chị vừa mới ra viện, nên nghỉ ngơi nhiều thì tốt hơn."

Sở Hàm nhìn cô nhóc đang nhăn nhó mặt mày mà cảm thấy vô cùng xúc động. Tại cái nơi cá lớn nuốt cá bé thế này mà vẫn còn có người quan tâm đến mình, thật là hiếm có.

Cô nửa đùa nửa thật nói với Nhuế Nhuế: "Chị cần tiền, cho nên mới liều mạng như vậy."

"Không thể nào... Chị đừng đùa em, bạn trai chị giàu có như vậy cơ mà..."

"Bạn trai? Bạn trai ở đâu cơ?" Lần này đến phiên Sở Hàm không hiểu gì.

"Chính là người mà ngày nào cũng tặng hoa cho chị đó. Wow, người ta toàn mặc đồ hiệu thôi đó!"

"Đấy không phải bạn trai chị..."

"Vậy thì chắc là người đang theo dõi chị rồi? Nhìn qua trông thật lạnh lùng nha! Nhưng mà lại có vẻ hơi đáng ghét..."

Sở Hàm bị biểu cảm phong phú trên gương mặt Nhuế Nhuế làm cho tức cười, cô cẩn thận suy ngẫm một lát rồi cũng đồng ý, nói: "Cũng đáng ghét thật..."

Hai cô gái nhỏ cười khanh khách một lúc lâu mới dừng lại. Nhuế Nhuế nhíu mày, "Em nói chị nghe, nếu như không dựa vào bạn trai thì cuộc

sống sẽ rất vất vả, ví dụ như khi chị bị ảm ức sẽ không có ai làm chỗ dựa, em là minh chứng rõ ràng nhất!"

"Buổi tối em đi làm thêm ở quán bar. Mặc dù quán rất lớn, người đến đó cũng đều là kẻ có tiền nhưng mà nhân phẩm của bọn họ cũng chỉ được có thế này mà thôi." Nhuế Nhuế vươn ngón tay út ra, nhỏ giọng nói với Sở Hàm. "Mỗi lần bọn họ đều đưa ra những yêu cầu rất vô lý bắt chúng em phải làm theo, đâu chỉ có tiếp rượu, còn có..." Cuối cùng Nhuế Nhuế cũng ngại mở miệng nói.

Sở Hàm hiểu rõ, sống trong cái vòng luẩn quẩn ấy từ nhỏ nên thú vui ăn chơi gì của bọn họ cô cũng đã từng được nghe kể, chỉ là không ngờ rằng, Nhuế Nhuế nhỏ tuổi như vậy mà đã phải tới những nơi như thế.

"Vậy em có từng nghĩ tới sẽ đổi một công việc khác hay không?" Sở Hàm thử hỏi cô.

"Có chứ ạ, nhưng mà mẹ em ở quê đang bị ốm nặng. Hàng tháng em đều phải gửi tiền về. Nếu đi làm thêm buổi tối, ngoại trừ ở quán bar ra thì không còn nơi nào khác kiếm được nhiều tiền hơn. $\infty \rightarrow \infty$ $3 \rightarrow \infty$ $quy \rightarrow \infty$ $d \rightarrow 6n$. Mẹ em đã phải khổ cực nuôi em ăn học, bây giờ em muốn báo đáp công ơn của mẹ."

Thì ra là vì mẹ mình nên cô nhóc này đã phải bôn ba.

"Chị Sở Hàm, về sau, lúc chị chỉnh sửa bản vẽ, em có thể đứng bên cạnh xem không ạ? Em muốn nhân cơ hội này học hỏi thêm một vài thứ để sau này có thể tìm được một công việc tốt hơn." Nhuế Nhuế nhìn cô khẩn cầu.

"Đương nhiên là được, về sau em cứ đi theo chị đi." Sở Hàm vui vẻ đồng ý. Thật sự thì cô cũng không đành lòng nhìn cô bé hiền lành tốt bụng như vậy đi tới những nơi như thế kia rồi bị người ta sỉ nhục.

Sau đó, trong vòng một tháng, Nhuế Nhuế đi theo Sở Hàm học được không ít, cô ấy lại là người thông minh nhạy bén nên đã học thêm được rất nhiều kiến thức chuyên ngành.

Buổi tối, khi Sở Hàm đang ở trong căn phòng thuê sửa lại nét cuối cùng trên bản thiết kế, đang định đặt cây bút trên tay xuống thì có điện thoại gọi tới.

"A lô?"

"Chị Sở Hàm cứu em!" Tiếng khóc run run của Nhuế Nhuế ở đầu dây bên kia bất chợt xuyên qua sóng điện thoại truyền tới, khiến Sở Hàm cả kinh, vội hỏi: "Em đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Ở Devil..." Ngay sau đó, điện thoại bị ngắt, chỉ còn lại những tiếng "tút tut" thật dài.

Devil... Sở Hàm lẩm nhẩm đọc lại cái tên này, chính là quán bar nổi tiếng nhất Bắc Kinh.

Sở Hàm mím mím môi, quả quyết cầm lấy chìa khóa đi ra khỏi cửa.

Trong bóng đêm, Devil trông có vẻ xa hoa mà huyền bí. Sở Hàm xuyên qua dãy hành lang thật dài, không ngừng né tránh những người đang say rượu nghiêng ngả lao đảo.

Tiếng nhạc đình tai nhức óc khiến cô khó chịu nhúu mày, mà bộ quần dài áo phông đang mặc trên người cô cũng có vẻ không phù hợp với nơi này.

"Đừng chạm vào tôi." Tiếng kêu khóc của một cô gái chợt vang lên. Sở Hàm men theo âm thanh nhìn lại, thấy trên sàn nhảy trước quầy bar,

Nhuế Nhuế đang bị một người đàn ông ấn lên ghế, tay cũng bị giữ chặt. Quần áo trên người cô cũng không chỉnh tề, chỉ còn chiếc áo lót và váy ngắn, rõ ràng là đã bị người khác động chạm. Bên ngoài quầy bar cũng có không ít người đang đứng xem náo nhiệt.

Sở Hàm chen vào giữa đám đông, mới nhìn được rõ ràng, người đang đè Nhuế Nhuế lên ghế chính là Bạch Vệ Minh. Cô ổn định lại hơi thở, cố gắng để cho chính mình được bình tĩnh lại, cất giọng nói với người bên trong:

"Bạch Vệ Minh, có chuyện gì thì từ từ nói, anh ra tay với một cô bé như vậy thì đâu còn bản lĩnh đàn ông nữa."

"Chị Sở Hàm!" Nhuế Nhuế nghe thấy tiếng của cô, khóc to lên như vừa gặp được vị cứu tinh.

Lại nói, ở cái thành Bắc Kinh này, nếu như đám nhà giàu mới nổi gây ra những chuyện tương tự như vậy thì chẳng có gì là lạ. Nhưng đại khái chỉ có mình Bạch Vệ Minh mới không thèm để ý đến ba mình đang có quyền cao chức trọng, mà dám gây ra những chuyện vô liêm sỉ và không có nhân tính như vậy.

Người này giống như một con cóc * vậy, ỷ vào ba mình làm cán bộ cao cấp ở Bắc Kinh, cho nên chuyện dè tiện gì cũng có thể nghĩ ra được. Người ta còn đồn rằng, hắn đã từng dẫn hai mỹ nữ vào khách sạn, ngày hôm sau, một người phải nhập viện cấp cứu, còn một người thì trần truồng nằm trong phòng tắm, thê thảm đến mức không nỡ nhìn. Trong thành phố này, cứ hễ nhắc đến hắn thì người ta cảm thấy ghê tởm y như một bãi dờm. Đám thiếu gia nhà giàu lợi hại hơn thì không thèm đếm xỉa đến hắn, những người không bằng hắn thì lại không dám chọc giận hắn, kết quả là, Bạch Vệ Minh đã tự tạo cho mình một thiên hạ của riêng hắn, mình hắn hưởng thụ. Ngày trước, Bạch Vệ Minh đã từng có ý đồ với Sở Hàm, nhưng lại bị Sở Hàm từ chối mà không thèm nể mặt. Lúc đó cô còn có Giang Bắc Thần

làm chỗ dựa, mấy người Kỷ Hành Đông và Chiến Sính đi theo hộ tống nên Bạch Vệ Minh chỉ có thể hận đến nghiến răng nghiến lợi mà không dám làm gì.

(* - Có câu "Con cóc là cậu ông trời" đó.)

Bây giờ thấy Sở Hàm xuất hiện tại nơi này, Bạch Vệ Minh ban đầu cũng hơi run nhưng ngay lập tức đã nhớ ra, giờ đây cô đã không còn là đại tỷ trong đại viện nữa rồi, cũng đã không còn Giang Bắc Thần che chở để cô có thể làm mưa làm gió nữa. Cho nên, lửa giận năm đó lại bắt đầu bùng cháy. Bạch Vệ Minh buông đôi tay đang ấn Nhuế Nhuế lên ghế ra, đi tới gần Sở Hàm, giọng điệu coi thường. "Ủ ôi, tôi còn tưởng là ai cơ! Đây không phải là Sở Hàm, Sở đại tiểu thư hay sao? Thế nào? Bây giờ muốn cái gì đây?"

Đám người đang xem náo nhiệt xung quanh cũng có không ít người biết thân phận của Sở Hàm, trong lúc nhất thời, tất cả đều có chút hưng phấn mong chờ để xem cuộc vui này.

Sở Hàm nhìn thấy Bạch Vệ Minh đã cảm thấy ghê tởm không nói nên lời, ngay cả nhìn cô cũng không muốn nhìn hẵn. Nhưng mà cô cũng biết rõ, mình không còn là Sở Hàm của ngày đó, cũng chẳng còn ai có thể đứng trước mặt bảo vệ cô và đập chai rượu vào đầu tên này như ngày xưa nữa. Cô chỉ có thể cố gắng ép bản thân đứng trước che chắn cho Nhuế Nhuế và nhìn xuống mặt đất nói: "Cô gái này là bạn tôi, không biết tại sao lại đắc tội với anh. Nếu không có gì nghiêm trọng, hi vọng Bạch thiếu gia cao đánh khẽ."

Bạch Vệ Minh nghe xong thì nhếch miệng nở nụ cười, "Cô là cái thứ gì mà dám yêu cầu tôi gia cao đánh khẽ? Cô xứng sao! Như vậy đi, tôi vừa mời cô gái này uống rượu nhưng cô ta không chịu nể mặt, nếu cô là bạn, thì cô uống thay cô ta cũng được."

Sở Hàm quay đầu liếc nhìn chai rượu đang ướp lạnh trong xô đá. Ánh mắt Bạch Vệ Minh nhìn về phía cô lộ ra sự hưng phấn khiến người khác buồn nôn.

"Chỉ cần tôi uống rượu thì anh sẽ cho chúng tôi đi phải không?"

Bạch Vệ Minh gạt đầu một cách chắc chắn: "Đương nhiên."

"Chị Sở Hàm! Sẽ phải uống hết sạch đó, đừng uống mà chị!" Nhuế Nhuế ở sau lưng kéo kéo góc áo Sở Hàm, nhỏ giọng ngăn cản, trên gương mặt loang lổ nước mắt.

Sở Hàm cầm tay Nhuế Nhuế như muốn an ủi cô. Nếu như dựa vào nhân phẩm của Bạch Vệ Minh, chỉ cần uống hết chai rượu này mà có thể an toàn rút lui thì cũng coi như đây là kết quả tốt nhất rồi. "Yên tâm đi."

Sở Hàm nhìn chai rượu màu xanh tỏa ra khí lạnh, đang muốn cầm nó lên thì Bạch Vệ Minh đã nhanh chóng bước lên từ phía sau, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn mảnh khảnh của cô, vẻ mặt dâm tà nói:

"Tôi còn chưa nói xong đâu! Cô phải dứt hết chỗ rượu này cho tôi!"

Bàn tay cầm chai rượu của Sở Hàm run lên một cái, thủy tinh rơi xuống đất vỡ choang. Chất lỏng màu trắng chảy tràn trên nền đá cẩm thạch. Thậm chí cô còn có thể cảm giác được xương sống thắt lưng của mình đang dán vào cái bụng béo phì ngấn mỡ của Bạch Vệ Minh. Cô không thể kìm nén được cảm xúc nơi đáy lòng của mình nữa, thuận tay cầm lấy xô đá vừa đựng chai rượu ném về phía Bạch Vệ Minh. Những cục đá mang theo góc cạnh sắc nhọn bay rào rào vào mặt Bạch Vệ Minh, hấn bất chợt buông tay ra để che mặt, máu tươi chậm rãi chảy xuống.

Trong lúc nhất thời, quán bar trở nên vô cùng hỗn loạn.

Sở Hàm thấy thế vội vàng kéo Nhuế Nhuế đang đứng chờ người ở kia, "Đi mau!"

Lúc chạy tới gần cửa chính, không biết là ai đã va phải Sở Hàm, mặc dù cô đi giày đế bằng nhưng vẫn bị ngã mạnh xuống đất.

"Chị Sở Hàm!" Nhuế Nhuế đứng ở giữa dòng người trước cửa, quay đầu lại tìm cô.

Sở Hàm cố gắng di chuyển thân mình, hét to với Nhuế Nhuế: "Đừng đứng ở chỗ đó, mau chạy đi!"

Bạch Vệ Minh bị chảy máu như vậy, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho hai người, hấn hét lên với đám người đang ồn ào đằng sau: "Đ.M! Bắt hai con kia lại cho tao!!! Tao muốn nhìn xem, hôm nay đứa nào dám ngăn cản tao xử lý hai đứa nó!!!"

Bảo vệ ở quán bar này luôn luôn tuân thủ theo nguyên tắc, nếu khách bị thương thì phải bắt được kẻ gây chuyện. Nếu không danh tiếng của quán bar Devil đã bị hủy hoại từ lâu rồi. Mấy người bảo vệ vạm vỡ lập tức xoay người chạy tới chỗ Sở Hàm, dễ dàng tóm lấy cô đẩy đến trước mặt Bạch Vệ Minh.

Tác giả có lời muốn nói: Bạch Vệ Minh giống như một con cóc. Đây là từ ngữ chuẩn xác nhất mà tôi có thể nghĩ ra rồi đó~~~

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Trên lan can tầng 2, Kỷ Hành Đông nhìn người bên cạnh, cẩn thận hỏi: "Cậu không đi xuống sao? Dựa vào tính tình của Vệ Minh này thì chắc chắn sẽ không để cho cô ấy được dễ chịu đâu..."

Giang Bắc Thần dứt một tay vào trong túi quần, dưới ánh đèn mờ ảo của quán bar, vẻ mặt anh nhìn không rõ biểu cảm, nhưng mà bàn tay đặt trên lan can lại tiết lộ cảm xúc của anh lúc này.

"Cậu đi đi."

"Cái gì?!" Kỷ Hành Đông há hốc mồm nhìn anh, đầu lưỡi như xoắn lại, không nói được câu gì.

Người phụ nữ của cậu xảy ra chuyện mà lại bắt tớ đi!!! Tớ bị điên chắc!!!

"Mình nói, cậu đi đi." Giang Bắc Thần lạnh nhạt lặp lại một lần, xoay người vào trong phòng bao của tầng 2. "Tớ nói rồi, , về sau tớ và cô ấy không có liên quan gì nữa."

Kỷ Hành Đông tức đến méo cả mũi, Giang Tam thiếu à, đến giờ phút này mà cậu còn ra vẻ lạnh lùng cáu kỉnh sao?! Người ở dưới lầu kia sắp bị mất mạng đến nơi rồi!!!

Mắt thấy Bạch Vệ Minh muốn động thủ, Kỷ Hành Đông cũng không quan tâm nhiều nữa, ba bước thành hai bước phi xuống lầu.

Ai bảo anh là người dễ bị bắt nạt nhất trong mấy người này cơ chứ? Vốn dĩ hôm nay anh cùng Giang Tam tới bàn chuyện làm ăn. Sau khi xong chuyện, hai người ra ngoài phong bao hút thuốc, nhân tiện ngắm nhìn khung cảnh quần ma loạn vũ dưới lầu, ai ngờ gặp được cảnh tượng kia.

Bạch Vệ Minh muốn làm khó dễ một cô bé tiếp thị rượu, hai người bọn họ nhìn thôi cũng cảm thấy buồn nôn, đang định xuống bảo ông chủ quán bar ra cứu cô bé kia, thì nào ngờ lại thấy Sở Hàm đứng đó, đáng vẻ không chút sợ hãi nào.

Bạch Vệ Minh này là loại người gì? Hắn đã từng lợi dụng khi say rượu, định kéo Sở Hàm lên xe thì bị Giang Bắc Thần tát một chai rượu vào đầu. Lần này thì vui rồi, bà cô này lại tự đưa mình tới cửa. Trong lúc nhất thời, Kỷ Hành Đông không thể đứng yên mà nhìn, ấy vậy mà Giang Bắc Thần ngồi bên cạnh vẫn ngồi yên bất động như một ngọn núi. Nhưng anh cũng không thể lao xuống cướp người trước được, chỉ đành ngồi xem sao. Kỷ Hành Đông còn nghĩ xem không biết khi nào thì vị đại gia này mới có thể hết kiên nhẫn, nhưng nào ngờ cuối cùng chính anh lại phải ra tay.

Bạch Vệ Minh nhìn người phụ nữ không có vẻ gì là sợ hãi trước mặt mà cảm thấy vô cùng căm phẫn. Hắn bước lên tóm lấy cái cằm xinh đẹp của Sở Hàm, hung tợn hỏi: "Ra tay cũng độc ác thật đấy?"

Sở Hàm chán ghét nghiêng đầu tránh thoát khỏi tay hắn, thái độ của cô vẫn kiêu căng y hệt năm đó: "Đừng nói nhảm nữa, muốn động thủ thì nhanh lên một chút."

Bạch Vệ Minh thấy mình không uy hiếp nổi cô, không nhịn được quơ lấy cái ghế dựa, định giáng xuống mặt Sở Hàm. Ghế dựa mang theo chút gió chuẩn bị rơi xuống mặt Sở Hàm, cô tuyệt vọng nhắm mắt lại. . Thì ra vẫn không thể nào tránh được kiếp nạn này...

"Bạch Vệ Minh, mà nói xem, cái thói quen 'Chó vẫn muôn đời ăn cút' * này của mày, làm sao đổi được đây?"

(* - tương tự câu "Giang sơn khó đổi, bản tính khó dời". Nhưng mình thích để nguyên như vậy cho hợp với bản chất đề tiện của Bạch Vệ Minh.)

Một giọng nói trầm thấp lười biếng vang lên phía sau mọi người. Chiếc ghế dựa bằng kim loại cách Sở Hàm còn khoảng 1 cm thì dừng lại.

Kỷ Hành Đông mặc một chiếc áo sơ mi Dior, bên dưới là chiếc quần Tây màu đen cùng bộ, bên hông đeo một chiếc thắt lưng bằng bạch kim khiến cho anh thật xứng với cái danh "Không khiêm tốn". Bên khoe miệng anh thậm chí còn mang theo một nụ cười thản nhiên.

Mấy người nhận ra anh đều khúm na khúm núm chào hỏi: "Kỷ thiếu!"

Bạch Vệ Minh nhìn người vừa tới mà muốn khóc thét, âm thầm mắng chửi một câu: Sao ở đâu cũng có người che chở cho con đàn bà này thế!

Kỷ Hành Đông chậm rãi thong thả bước đến bên cạnh Bạch Vệ Minh, vươn tay ném cái ghế dựa bằng kim loại qua một bên, đôi mắt đào hoa của anh tràn ngập sự chán ghét và khinh thường, ngay cả lời nói cũng không thêm khách sáo.

"Sao người nào mà cũng muốn động vào thế? Chai rượu lần trước vẫn chưa làm mày đã ghiền có đúng không?"

Chuyện chai rượu chính là sự sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời Bạch Vệ Minh.

Đó là vào sinh nhật lần thứ 20 của Sở Hàm. Lúc tàn cuộc, sau khi một đám người hò hét nhốn nháo chia tay bên vệ đường, chỉ còn lại một mình Sở Hàm ở lại chờ Giang Bắc Thần vẫn đang thanh toán bên trong.

Lúc đó, Bạch Vệ Minh cũng vừa mới tàn một cuộc vui, nhìn thấy Sở Hàm, cộng thêm có chút men rượu, liền đánh bạo tiến lại gần.

"Em gái Sở, sao muộn thế này vẫn đứng ở đây một mình làm gì vậy?"

Sở Hàm cũng có chút ần tượng với người trước mắt, nhưng mà lúc đó cô được Giang Bắc Thần nuông chiều thành quen nên kiêu căng không muốn trả lời, thậm chí nhìn cũng không muốn nhìn đã lập tức xoay người lên xe.

Bạch Vệ Minh thấy thế, chạy nhanh tới túm chặt Sở Hàm, lôi đến xe hân.

Sở Hàm bị hành động này của Bạch Vệ Minh làm cho kinh ngạc, bỗng chốc hét ầm lên: "Anh buông tôi ra, đầu óc anh có bệnh à!!!"

Giang Bắc Thần vừa đi ra đã nhìn thấy "việc tốt" của Bạch Vệ Minh, ngay lập tức quơ lấy chai rượu ven đường, không nói không rằng, đập thẳng vào đầu Bạch Vệ Minh.

Bởi vì chuyện đó, mà Bạch Vệ Minh còn bị ông già hân dạy bảo nghiêm khắc.

Cũng bởi vậy mà trong một thời gian dài, Bạch vệ Minh không dám xuất hiện ở các quán bar, và cũng hận hai người này đến nghiến răng nghiến lợi.

Hôm nay, Kỷ Hành Đông nhắc lại chuyện xưa, cũng là muốn nhắc nhở hân. Cho dù ở bất cứ thời điểm nào, thì Bạch Vệ Minh hân cũng không được phép động đến Sở Hàm.

Bạch Vệ Minh nhìn đám người xung quanh đang xem náo nhiệt, không cam lòng bị Kỷ Hành Đông làm cho mất mặt như vậy, "Kỷ thiếu,

nếu là ngày trước, tôi sẽ nể mặt Giang Bắc Thần mà không động đến cô ta, nhưng mà bây giờ, anh làm vậy thì tôi không phục."

Kỷ Hành Đông nghe xong câu này cũng không nổi giận, chỉ làm như vô tình đứng đối diện với Bạch Vệ Minh, vừa vặn che chở cho Sở Hàm ở phía sau, rồi nhếch miệng hỏi ngược lại hắn: "Hôm nay tao cứ không cho mày động vào cô ấy đấy. Không phục sao? Mày nói cho tao biết mày không phục cái gì?"

Bạch Vệ Minh nhìn chăm chăm Kỷ Hành Đông một lúc lâu mà không nói chuyện, trong lòng lại âm thầm tính toán xem nếu cố ý mang người này đi thì có đáng giá hay không. Kỷ Hành Đông này rõ ràng là đang muốn che chở cho Sở Hàm, mà hắn thì cũng không dám trêu vào Kỷ Hành Đông, ngộ nhờ lớn chuyện thì về nhà ông già hắn lại giáo huấn thì thật sự là không đáng.

Nhưng mà... Nếu cứ thả người đi như vậy... thì con mẹ nó, hắn thật sự là mất hết thể diện...

Kỷ Hành Đông cũng biết Bạch Vệ Minh đang nghĩ cái gì, anh lập tức nói cho rõ ràng, không chút lưu tình.

"Quản cho tốt bộ móng vuốt bản thiêu của mày đi, về sau đừng có nhìn thấy người nào cũng muốn sờ vào. Mày về hỏi ông già mày, để ông ta cân nhắc suy nghĩ xem, cướp người của Kỷ Hành Đông tao thì nên bị tính sổ như thế nào?"

Nói xong, anh tao nhã xoay người, kéo bả vai Sở Hàm, thoải mái ra khỏi vòng vây.

Sở Hàm đã sớm mê mồi từ lúc Kỷ Hành Đông bất ngờ xuất hiện, vừa ra khỏi cửa quán bar, Kỷ Hành Đông liền thu bàn tay đang khoác lên vai Sở Hàm xuống, bày ra vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hỏi người phụ nữ vẫn đang cúi gằm mặt xuống.

"Ha! Em nói xem, chính em còn khó bảo toàn tính mạng của mình, mà còn dám ra mặt bảo vệ người khác sao?!"

Sở Hàm cũng tự biết mình đuối lý, huống chi anh còn vừa mới cứu mình. "Anh cũng thấy rồi đấy... Nhìn Bạch Vệ Minh đê tiện như vậy, đồng nghiệp của em chắc chắn sẽ không có kết cục tốt."

"Cái cô gái bán rượu kia là đồng nghiệp của em?! Em còn làm cả việc này cơ á?!!!"

"..." Sở Hàm không khỏi toát mồ hôi hột vì chỉ số thông minh của Kỷ Hành Đông, "Là đồng nghiệp ở viện thiết kế của em, buổi tối cô ấy thường tới đây làm thêm."

Kỷ Hành Đông nghe được câu này mới thở dài một hơi nhẹ nhõm, bỗng chốc lại khôi phục dáng vẻ yêu nghiệt mê hoặc lòng người, "Vậy để anh đưa em về."

Sở Hàm vừa định mở miệng, anh đã duỗi bàn tay trắng nõn của mình ra, ngăn trước mặt cô, "Đừng, ngàn vạn lần đừng từ chối anh! Anh vừa phải mất hết mặt mũi mới cứu em được từ trong kia ra đó, em định qua cầu rút ván à?"

"Em định nói cảm ơn anh..."

Hai người cứ như vậy đi ra chỗ đỗ xe, lúc chuẩn bị lên xe thì nghe được một giọng nói có chút lo lắng:

"Chị Sở Hàm!"

Nhuế Nhuế từ bên trong bãi đỗ xe lao ra ôm chặt lấy cô. "Suýt nữa thì em đã đi báo cảnh sát rồi... Chị không bị làm sao chứ...?"

Sở Hàm gặp lại Nhuế Nhuế cũng có một cảm giác như vừa được sống sót sau tai nạn, cô trở tay ôm lấy cô bé, dịu dàng an ủi:

"Đừng sợ, chị không sao rồi, không phải là vấn đề hay sao?"

Kỷ Hành Đông đặt tay lên môi, "Khụ" một cái, "Hai vị, có chuyện gì lên xe tôi rồi nói có được không?"

Trên đường đi, hai người đưa Nhuế Nhuế về nhà trước rồi mới đến phòng trọ của Sở Hàm. Kỷ Hành Đông cũng thu hồi lại bộ dáng cà lơ phất phơ, hơi nghiêm túc hỏi: "Em ở chỗ này sao?"

Sở Hàm cố ý né tránh vấn đề này nên không trả lời, chỉ quay sang cảm ơn anh: "Hôm nay thật sự cảm ơn anh, nếu không thì em cũng không biết sẽ như thế nào nữa."

Nhắc tới chuyện này, Kỷ Hành Đông tức giận "Hừ" một tiếng, nghĩ bụng, đương nhiên cô phải cảm ơn anh rồi!!! Không lẽ lại đi cảm ơn cái người miệng còn cứng rắn hơn cả vẹt chết kia hay sao!!!!!! Nếu không có anh thì cái mạng nhỏ của cô xong đời rồi!!

Nhưng mà anh là ai? Anh là người được xưng là Kỷ hồ ly, diễ~đàn~le~quý~đôn, nếu lúc này mà làm ra vẻ thì thật không tốt, cho nên chỉ khiêm tốn nói: "Chỉ là một cái nhắc tay thôi, khách khí làm gì chứ?"

"VẬY... Em về đây Ạ?!"

"Đi đi, đi đi! Anh nhìn em lên lầu."

Đợi đến khi Sở Hàm xuống xe xong, Kỷ Hành Đông mới phản ứng kịp. Ôi, điên cmn mất, rõ ràng phải là tôi chất vấn cô ta mới đúng!! Sao bỗng dưng lại biến thành cô ta chủ động tạm biệt tôi thế này!!!

Tác giả có chuyện muốn nói: Kỳ Hành Đông đúng là một kẻ nhị hóa* không hơn không kém có phải hay không a!!! Chương này tôi viết thật là vui vẻ ~~

(* - nhị hóa: cụm từ lưu hành trên internet, ý nói "người ngu ngốc một cách đáng yêu".)

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Đảo mắt một cái mùa xuân đã đi qua, tiết trời mùa hạ dần dần bao phủ. Ngay cả ánh nắng cũng không còn mang theo hơi lạnh của mùa xuân nữa mà tỏa ra sự ấm áp dịu dàng.

Từng ngày từng giờ cứ thế yên bình trôi qua, đã hai tháng kể cái đêm Sở Hàm gặp chuyện không may ở Devil.

Sau lần đó, Nhuế Nhuế cũng bỏ việc ở quán bar rồi nghiêm túc nói lời xin lỗi Sở Hàm. Suy cho cùng thì cũng là bởi vì cô nhóc này còn trẻ tuổi, ăn mặc lại có phần cột nhả, cho nên không tránh khỏi bị người ta nhòm ngó trêu đùa.

Vào một buổi chiều, Sở Hàm đưa cô bé cùng đến bệnh viện thăm Thẩm Hi Hòa. Nhuế Nhuế có chút tò mò hỏi: "Sao chị nộp nhiều tiền như vậy!"

Sở Hàm nhìn các khoản thu trên hóa đơn mà mặt không chút gợn sóng, ký tên, "Đó đều là tiền thuốc men của mẹ chị, còn có cả thuốc bổ nữa."

Nhuế Nhuế nhìn vậy lại càng tin tưởng chắc chắn rằng chị Sở Hàm của cô đích thị là một nữ siêu nhân, nhưng cô bé không biết rằng, 60 vạn này là toàn bộ số tài sản mà Sở Hàm có, khi cô cầm số tiền này đi trả cho bệnh viện, ngay cả chị gái thu ngân ở bệnh viện cũng giật nảy cả mình.

"Chị à... Chị có nhiều tiền như vậy, dì Thẩm có biết không?"

"..."

"Không biết, em đừng nói với bà nhé!"

Đôi khi Sở Hàm thật sự không thể hiểu nổi, không biết liệu có phải cô nhóc Nhuế Nhuế này với Kỷ Hành Đông cùng đến từ một hành tinh hay không nữa. Điện não đồ của hai người này vĩnh viễn không cùng một tần suất với người bình thường.

Kỳ thực, ngay buổi sáng sau đêm hôm đó, Kỷ Hành Đông đã gọi một cú điện thoại cho Sở Hàm. Giọng nói ở đầu bên kia điện thoại của anh không ngả ngớn như bình thường, mà thay vào đó là vẻ trầm ổn mà Sở Hàm ít khi nghe được.

"Buổi tối hôm qua, thực ra là Giang lão Tam cũng ở đó. Chính cậu ấy đã bảo anh đi xuống."

Sau khi nghe xong những lời này, bàn tay cầm điện thoại của Sở Hàm cũng hơi run lên. Kỷ Hành Đông thấy Sở Hàm đang nỗ lực duy trì hô hấp đều đều thì biết là cô vẫn nghe, bèn mở miệng nói tiếp:

"Kỳ thực, em đâu cần thiết phải cực khổ như vậy chứ? Chỉ cần nhờ vào danh tiếng của mấy người bọn anh thì kiểu gì cũng thuận buồm xuôi gió. Em như bây giờ khiến bọn anh cảm thấy thật khó chịu. Em còn chưa hiểu rõ tính khí nóng nảy này của Giang Bắc Thần hay sao? Tội gì mà em cứ phải cố chấp với cậu ấy như vậy chứ?"

Kỷ Hành Đông chỉ biết là Sở Hàm đã bán nhà để trả tiền viện phí chứ không biết chuyện đã xảy ra ở phòng bệnh ngày hôm đó, chỉ nghĩ là hai người bọn họ cãi vã rồi chiến tranh lạnh.

Sở Hàm cười chua xót, trong giọng nói lộ ra sự khổ sở không dễ gì phát hiện ra.

"Tứ ca, bọn em, thật sự không thể trở về như ngày xưa được nữa rồi..."

Năm đó, ở thành Bắc Kinh có bốn tiểu bá vương, được xếp theo thứ tự là Chữ Mục, Chiến Sính, Giang Bắc Thần và Kỷ Hành Đông. Từ nhỏ, Chữ Duy Nguyễn và Sở Hàm đã bị bốn người bọn họ bắt gọi theo thứ tự như vậy. Về sau, trong đại viện hoặc là những người thân thiết trong thành phố đều gọi bọn họ như thế. Thật giống như đã trở thành thói quen. Khi Sở Hàm ở cùng Giang Bắc Thần cũng luôn ngoan ngoãn gọi họ bằng những cái tên này, chỉ trừ có Kỷ Hành Đông là Giang Bắc Thần không cho cô gọi bằng Tứ ca. Cho nên, mỗi khi Sở Hàm muốn đùa dai đều sẽ gọi Kỷ Hành Đông là Tứ ca để rồi sau đó anh bị Giang Bắc Thần xử lý một trận.

Sở dĩ lúc này Sở Hàm gọi một câu Tứ ca, là bởi vì trong đó chứa rất nhiều tình cảm cùng với sự bất đắc dĩ. Kỷ Hành Đông cũng bị một câu này làm cho sống mũi trở nên cay cay, thậm chí hốc mắt của anh cũng đỏ lên. . Một nửa là đau lòng cho đứa em gái thông minh khéo léo này của mình, một nửa là hoài niệm quãng thời gian tươi đẹp trong quá khứ.

Kỷ Hành Đông biết là có khuyển nữa cũng vô dụng, nên chỉ đành rút ra một tờ giấy lau mặt rồi kiêu ngạo nói với người ở đầu bên kia.

"Anh cũng không thèm quản chuyện của hai người nữa. Nhưng mà về sau, nếu như em gặp chuyện gì phiền toái mà không muốn nhờ Giang Bắc Thần giải quyết thì nhất định phải tới tìm anh đó! Em nghe rõ chưa?!"

Sở Hàm cố nén xúc động, đồng ý rồi cúp điện thoại. Cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy bầu trời trong xanh như làn nước.

Sở Hàm cũng không biết, có người bạn như vậy, đối với cô mà nói, rốt cuộc là may mắn hay là bất hạnh nữa.

Hôm nay là hội nghị đầu tháng thường kỳ của viện thiết kế. Một đám mấy chục người chen chúc trong phòng hội nghị, bầu không khí khó tránh khỏi có chút nặng nề.

Viện trưởng là một người đàn ông lớn tuổi đã từng đi du học, và cũng có chút danh tiếng trong nghề, nhưng tính tình của ông quá mức cứng nhắc, có chút giống một vị giáo sư già.

Sở Hàm ngồi ngay phía sau nghe ông thao thao bất tuyệt, cảm thấy hơi buồn ngủ.

"Được rồi... Tổng kết tháng trước như vậy là xong. Sau đây là một chuyện khá là quan trọng, các vị hãy nghiêm túc lắng nghe. Chuyện công ty Đông Tường sẽ đảm nhận trách nhiệm xây dựng trụ sở thí nghiệm năng lượng ánh sáng cho công ty Thế Cần, mọi người đều biết rồi chứ? Mặc dù cuộc đấu thầu vẫn chưa diễn ra nhưng mà Đông Tường rất coi trọng lần hợp tác này với Thế Cần, cho nên định giao bản kế hoạch thiết kế cho bên chúng ta xét duyệt và chế tác, điều này cũng đủ để chứng minh năng lực của viện chúng ta!"

Nói tới đây, ông cố tình dừng lại một chút, dường như là đang chờ đám người phía dưới hưng phấn mà vỗ tay. Cấp dưới cũng biết xem sắc mặt, không hèn mà cùng vỗ tay làm cho ông vui tươi hơn hở hẳn lên.

Tràng pháo tay giòn giã bỗng chốc đánh thức Sở Hàm đang ngủ gật. Cô lấy bút chọc Nhuế Nhuế bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: "Xong rồi sao?"

Nhuế Nhuế đau khổ lắc đầu: "Vừa mới bắt đầu thôi! Còn đang nói đến bản thiết kế của Đông Tường."

Viện trưởng hài lòng, hiền lành vẫy vẫy tay ý bảo mọi người dừng lại, "Việc này... Phương hướng chính vẫn là do bọn họ tự mình thiết kế, chúng ta chỉ chịu trách nhiệm hỗ trợ một vài khâu kỹ thuật thôi. Sở Hàm!"

Sở Hàm bất chợt bị gọi tên liền phát hoảng, cô ngồi trong góc ló đầu ra nhìn sếp, xấu hổ cào cào tóc: "Viện trưởng... Có chuyện gì ạ?"

"Ở chỗ nào vậy? À... đây rồi... sao cô lại ngồi khuất như vậy hả? Cô đã từng làm việc ở Đức Mậu, chắc hẳn là cũng có chút hiểu biết về Đông Tường, mà vừa khéo, công việc của kỹ sư Trương cũng được bàn giao cho cô. Tôi nghĩ, việc theo sát khâu kỹ thuật của Đông Tường này, cô hãy làm chung với bộ phận kỹ thuật đi!" Viện trưởng ngهن cổ nói với người ngồi trong góc tận cùng.

Hai tháng vừa qua, biểu hiện của Sở Hàm ở viện thiết kế không tệ, cả về lý luận lẫn trình độ kỹ thuật đều giỏi hơn rất nhiều so với những kỹ sư cùng tuổi. Tính tình cô lại khiêm tốn, không thích tranh giành, nên dĩ nhiên viện trưởng có ấn tượng tốt với cô. Nói trắng ra thì theo sát khâu kỹ thuật cũng là một công việc tốn công phí sức mà lại còn không được lời cảm ơn. dii9ễn~đâ6àn~lê6ê~quý~do9ôn. Đông Tường cầm bản kế hoạch thiết kế đến cho bọn họ sửa, sửa xong thì người ta lại cầm đi tranh công.

Khi Sở Hàm nghe được hai chữ "Thế Cần" này, trong lòng có chút mâu thuẫn. Một mặt thì cô không muốn nhận vì sợ là người nọ lại cho rằng cô cố ý dùng thủ đoạn, một mặt lại muốn hoàn thành tốt công việc theo bản năng.

Thật đúng là, chạy đến chỗ nào cũng không tránh khỏi bị liên quan đến cái vòng tròn luẩn quẩn ấy.

"Tiểu Sở? Cô có nghe không vậy?"

"Dạ, viện trưởng, tôi rõ rồi."

Nhưng mà vẫn không nhin được đồng ý.

Trịnh Khải của An Đạt và Giang Bắc Thần của Thế Cần cạnh tranh hạng mục này là chuyện mà mọi người đều biết rõ. Thoạt nhìn thì có vẻ

như là Giang Bắc Thần có ưu thế vượt trội hơn, nhưng Sở Hàm biết rõ, loại người luôn ra vẻ không quan tâm nhưng cái gì cũng muốn nắm trong lòng bàn tay như Trịnh Khải mới thực sự đáng sợ.

Hai tháng qua, cứ cách vài ngày Trịnh Khải lại đợi dưới lầu của viện thiết kế để chờ cô rồi đưa cô về nhà. Mặc dù lần nào cũng bị từ chối nhưng anh ta cũng không giận, mà vẫn lái xe đi theo cô về đến nhà rồi mới quay đầu rời đi, không có bất cứ cái gì quá giới hạn, khiến cho Sở Hàm không thể chịu đựng được. Cách cửa xe, cô nói rõ ràng với anh ta rằng: "Trịnh Khải, rốt cuộc anh làm vậy là có mục đích gì? Nếu như là vì muốn đả kích ai đó thì tôi đã không còn giá trị lợi dụng nữa rồi."

Trịnh Khải lại vẫn mang dáng vẻ thề không bỏ qua, cười trả lời: "Em đi đường em, tôi đi đường tôi. Tôi còn chưa nói gì với em, em sợ cái gì?" Lúc nói những lời này, trong mắt Trịnh Khải mang theo tia sáng như quyết tâm phải có bằng được. Trực giác của phụ nữ là một thứ có thể nói là thần bí nhất trên thế giới này. Họ luôn có thể dựa vào đó mà đoán ra.

Khi ấy, dường như có gì đó mách bảo cô rằng, Trịnh Khải và Giang Bắc Thần đang có cùng một âm mưu.

Lúc các nhân viên có liên quan ở bên Đông Tường đi tới viện thiết kế thì Sở Hàm đang sửa chữa một bản thiết kế to như một cái bàn làm việc cỡ lớn. Cả người cô phủ phục dưới đất, tay cầm bút chì cẩn thận phác họa, chỉ sợ làm hỏng.

Nhuế Nhuế đứng ở cửa, gõ gõ vào tấm kính, ý bảo sau lưng có một đám người đang đi đến bộ phận kỹ thuật.

"Nữ siêu nhân, chúng ta phải hành động thôi."

Kế hoạch của Đông Tường rất quy củ hoàn chỉnh, bản thiết kế cũng vô cùng tỉ mỉ chính xác, chỉ là một vài vấn đề mang tính kỹ thuật cao bọn họ đưa ra có vẻ hơi làm khó mấy người bên viện Sở Hàm.

"Chúng tôi có ý kiến là thiết bị truyền ánh sáng không nên lắp đặt trên mái nhà. Diện tích của trụ sở thí nghiệm có hạn, mặc dù bố trí như vậy có thể khuếch đại công suất chiếu sáng đến mức tối đa nhưng đồng thời cũng gây nhiễu loạn các thiết bị tổng thể bên dưới." Người đang nói chuyện là người chịu trách nhiệm chính về dự án của Đông Tường, là một người đàn ông đã qua tuổi trung niên.

Sở Hàm và các đồng nghiệp bên bộ phận kỹ thuật đã điều chỉnh công suất của thiết bị truyền ánh sáng và đã tranh cãi cùng bọn họ rất lâu rồi, nhưng người đàn ông này vẫn không chấp nhận.

Cuối cùng, người quản lý bên bộ phận kỹ thuật đầu đầy mồ hôi, ném bản vẽ lên bàn, nói: "Chúng tôi đã cố hết sức rồi!" Sở Hàm nhìn kỹ lại bản kế hoạch, lại so sánh đối chiếu với bản thiết kế một lúc lâu, mới đứng dậy giải thích với người phụ trách bên phía Đông Tường.

"Chỗ ngài chọn dùng thiết bị truyền ánh sáng theo mặt phẳng, nếu lắp đặt trên mái nhà có thể kết hợp hoàn hảo với các thiết bị tổng thể để hình thành đường truyền ánh sáng với công suất lớn. Nhưng nếu như đặt thiết bị trên mặt đất, chẳng những phải chịu trở ngại của các nhà cao tầng mà công suất sẽ bị giảm đi một nửa. Về vấn đề thiết bị tổng thể như ngài nói, căn cứ theo ví dụ của nguyên lý tản nhiệt thì cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng quá lớn.

Sở Hàm nói xong, liền cầm lấy giấy bút vẽ một vài đường, lại dùng công thức tính ra một kết quả gần như hoàn mỹ.

Quản lý bộ phận kỹ thuật cùng với một đám nhân viên nhìn mấy người bên Đông Tường đang ngăn người mà cảm thấy vui sướng cực kỳ. dii6ẽn~da9àn~le9ê~qu6yý~do9ôn. Kỹ sư Sở thật mạnh mẽ!!! Kỹ sư Sở thật đúng là không uống công được du học bên Mỹ!!! Chỉ cần một phút đồng hồ đã giết chết mấy người tự cho mình lão đại siêu phàm, làm thành món ăn!!!

Người đàn ông trung niên hơi không cam lòng nhìn kỹ tờ giấy Sở Hàm vừa mới viết, thật lâu sau mới lúng ta lúng túng mở miệng: "Nhưng mà chúng tôi đã đệ trình phương án này với Thế Cần rồi... Chiều hôm nay phải thuyết trình rồi. Giờ bảo chúng tôi lật ngược lại vấn đề... Không phải là quá khó khăn hay sao? Thế Cần luôn có yêu cầu rất cao đối với phía đối tác, thật vất vả người ta mới cho công ty mình nhận vụ này, bây giờ lại thay đổi, không phải là tự hủy hoại danh dự của chính công ty mình hay sao?"

"Dễ thôi!" Viện trưởng cầm tách trà, đứng ở cửa xem náo nhiệt, cười tủm tỉm nói: "Đưa kỹ sư Sở tới đó cùng các vị một chuyến để giải thích là xong!"

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Lúc tới Thế Cần thì ở đại sảnh dưới tầng một đã có người đứng đợi ở đó.

Thư ký của bộ phận dự án dẫn bọn họ tới phòng hội nghị ở tầng 30 để chờ thuyết trình.

Người chịu trách nhiệm về dự án bên Đông Trường không nhận được âm thầm cảm thán trong lòng, đúng là người vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng trong miệng có khác. Đông Trường bọn họ lăn lộn khổ sở suốt mười mấy năm trong nghề mới có thể xây được một tòa nhà ba tầng ở giữa thành Bắc Kinh tắc đất tắc vàng này, , vậy mà người ta, mới chỉ về nước có ba năm đã sở hữu được một tòa cao ốc ba mươi mấy tầng. Quả thực là người với người, không thể nào so sánh được.

Cô thư ký dịu dàng hiền lành giải thích với mấy người: "Các vị chờ một chút, quản lý sẽ lập tức tới."

"Giang tổng không đến sao?" Hội nghị quan trọng lên đến vài ngàn vạn như vậy mà giám đốc không đến xem hay sao?!

Cô thư ký nghe xong mỉm cười: "Giang tổng bình thường đều không hay tới công ty, đừng nói là ngài, ngay cả quản lý của chúng tôi muốn gặp ngài ấy một lần còn vô cùng khó khăn."

Ý tứ chính là, tiểu tổ tông của nhà họ Giang đâu phải là người anh muốn gặp thì gặp chứ? Huống chi đây cũng không phải là dự án gì lớn...

Sở Hàm nghe cô thư ký nói xong mới hơi buông lỏng bàn tay đang túm chặt lấy gấu váy, ngay cả chính cô có lẽ cũng chưa phát hiện ra, trong lòng bàn tay mình đang lấm tấm mồ hôi.

Viện trưởng đề nghị như vậy khiến nhân viên bên Đông Tường đều giơ hai tay tán thành, điều này làm cho ông cảm thấy được nở mày nở mặt, vui vẻ không thôi. Đối phương đề xuất ý kiến, đưa Sở Hàm đi cùng nhân viên của bọn họ tham dự hội nghị lần này, như vậy sẽ không tổn hại đến bộ mặt của Đông Tường, xong chuyện sẽ trả thù lao gấp đôi cho viện thiết kế.

Cứ như vậy, Sở Hàm đã bị viện trưởng nhà mình bán đi.

Trên đường tới đó, trong lòng cô không ngừng đánh trống, chỉ sợ phải gặp người nào đó, tận đến lúc lên tầng nghe được câu nói này, cô mới bình tĩnh lại.

Lúc này, quản lý bộ phận dự án cũng đã đẩy cửa bước vào, trên gương mặt nhả nhặn còn mang theo vẻ sốt ruột và mấy giọt mồ hôi trên trán.

"Các vị, thật xin lỗi, tôi đến muộn."

Một người đàn trung niên bên Đông Tường vội vàng đứng dậy bắt tay với anh ta: "Đâu có, đâu có, công việc của ngài bận rộn, chúng tôi hiểu mà."

Quản lý bộ phận dự án cũng là người có tác phong nhanh nhẹn, vừa ngồi xuống đã không nói nhiều lời nữa mà đi thẳng vào vấn đề.

"Vậy chúng ta bắt đầu đi. Phương án lần trước mọi người đưa ra, chúng tôi cũng đã xem xét rồi, cũng đều tán thành. Hôm nay thuyết trình xong là có thể phê duyệt tiền vốn và bắt đầu triển khai được rồi."

"Nhưng mà, nhưng mà hôm nay chúng tôi lại có một thay đổi nho nhỏ, hy vọng ngài có thể lắng nghe..."

"Thay đổi? Thay đổi cái gì? Không phải là đã đưa ra phương án tốt nhất rồi sao?" Người quản lý bộ phận dự án lập tức quăng cái nhìn sắc bén về phía đối phương, chuyện công việc thì không thể qua loa được.

Thấy dáng vẻ này của anh ta, mấy người bên Đông Tường cũng hơi hốt hoảng, vội vàng giải thích: "Kỹ sư của chúng tôi có một phương án tối ưu, ㄅㄣˊㄉㄧˊㄝˊ,ㄋㄟˊㄉㄚˊㄋㄟˊ,ㄝˊㄙㄨˊㄧˊㄉㄠˊ, rất có ích đối với trụ sở thí nghiệm, ngài có muốn nghe chúng tôi trình bày lại ý tưởng không ạ?"

"Vậy thì nhanh lên một chút."

Kéo màn hình máy chiếu xuống, lại mở ra hình ảnh chất lượng cao, bản thiết kế lập tức hiện lên rõ ràng trên tấm màn hình bằng vải.

"Kỹ sư Sở?"

Sở Hàm đón lấy ánh mắt của người chịu trách nhiệm bên Đông Tường, thở hắt ra một cái rồi đứng lên.

Một thời gian dài phải đi phỏng vấn nên Sở Hàm rất quen thuộc những quy trình này. Cô thông thả bước đến trước màn hình, hơi cúi người xuống chào người quản lý bên bộ phận dự án cùng các nhân viên đang tham dự hội nghị.

Cô mặc một bộ váy màu vàng nhạt dài tới đầu gối, nhìn vô cùng dịu dàng. Mái tóc ngắn dài xõa tung trên vai. Màn hình máy chiếu phát ra ánh sáng nhu hòa, chiếu xung quanh người cô, làm nổi bật làn da trắng nõn mịn màng.

Có những người chẳng cần phải lên tiếng cũng khiến cho người khác phải chú ý.

"Xin chào các vị! Về bản thiết kế, tôi có chút ý kiến như sau..." Sở Hàm cầm lấy một chiếc bút laser, từ tốn chỉ lên màn hình, giải thích cho

mấy người ở đây về nội dung cần phải chỉnh sửa.

Khoảng hai mươi phút trôi qua, cô mới thuyết trình xong.

Người quản lý bộ phận dự án nhú mào, đưa ra một vấn đề cực kỳ khó giải quyết cho Sở Hàm.

"Sở tiểu thư, ý tưởng của cô khá là tốt, nhưng mà cô có nghĩ tới, khi lắp đặt thiết bị trên mái nhà, mặc dù có thể giải quyết được vấn đề công suất, nhưng nếu như vậy thì các thiết bị dưới mặt đất của chúng tôi cũng cần phải thay thế bằng một loại có chất liệu tốt hơn. Bút toán này cô đã nghĩ đến chưa?"

Sở Hàm buông thông bàn tay đang cầm chiếc bút laser xuống, trái tim cứ đập thành thịch. Quả thực là cô chưa nghĩ tới.

Mặc dù như vậy là hợp lý nhất, nhưng cũng vì vậy mà phải thay thế các thiết bị còn lại, sẽ tiêu tốn rất nhiều kinh phí.

Người quản lý bộ phận dự án nhìn Sở Hàm đang yên lặng, liền nở nụ cười trào phúng: "Mấy người... luôn mang cái lý tưởng của mình từ ngày còn học đại học ra để áp dụng vào công việc... Nhưng mà cô gái à, xã hội này, tiền cũng là thứ rất quan trọng!"

Sở Hàm cắn môi dưới, có chút khó xử mở miệng: "Nhưng nếu như thay những thiết bị đó thì so với toàn bộ dự án vẫn là ít mà..."

Người quản lý dự án tỏ vẻ không vui: "Cô thì biết cái gì?! Cô đã từng cầm trên tay số tiền mấy trăm vạn chưa? Cô biết nó có ý nghĩa như thế nào không?!"

Đám người bên Đông Tường cũng không ngờ rằng kết quả sẽ là như thế này, vội vàng quát Sở Hàm.

"Kỹ sư Sở! Chúng ta phải suy nghĩ cho phía đầu tư!"

"Nhưng mà..." Sở Hàm muốn giải thích rõ ràng phương án của mình một lần cuối cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì sốt ruột mà có chút đỏ lên.

Giữa lúc hai bên đang giằng co thì cửa phòng họp bị đẩy ra.

Người vừa tới mặc một bộ tây trang Zegna được cắt may tinh tế, vừa vặn với dáng người thon dài rắn chắc của anh. Anh đút hai tay vào túi quần, trên cổ tay lộ ra một đoạn dây đồng hồ hiệu Vacheron Constantin, trên cổ áo được mở hai chiếc cúc, gương mặt đẹp trai quyến rũ mang theo một nụ cười tươi, đôi mắt hẹp dài tỏa ra ánh sáng bức người.

Giang Bắc Thần lập tức bị một đám người vây quanh.

"Giang tổng!"

"Giang tổng!"

Mấy người đang ngồi ở bàn lục tục đứng dậy cung kính chào hỏi anh. Mỹ nữ bên phòng PR nhìn thấy anh, hai mắt lập tức tỏa sáng, nghe danh Giang thiếu đã lâu, bây giờ mới được nhìn thấy tận mặt!

"Ngồi cả đi." Giang Bắc Thần thoải mái gật đầu, thông thả đi đến vị trí chủ vị, người trợ lý phía sau kéo ghế dựa cho anh, rồi lại nhận lấy chiếc áo vét anh cởi ra.

"Đang làm gì vậy?" Giang Bắc Thần rút ra một điều thuốc, ung dung ngẩng nhìn người con gái đang đứng trước màn hình máy chiếu, đôi môi mỏng ngậm điếu thuốc nhìn qua có biết bao quyến rũ. Anh bật lửa "tách" một cái.

"Dạ, đang cùng quý công ty nói về chuyện hợp tác, nhưng mà, kỹ sư Sở của chúng tôi đang có chút bất đồng ý kiến với ngài quản lý bên quý

công ty." Một người ngồi trên bàn cuống quýt trả lời.

"Là vậy sao? Thật đúng lúc, hẳn là Sở tiểu thư cũng không để ý có thêm tôi ngồi nghe chứ?" Giang Bắc Thần chậm rãi nhả ra một ngụm khói, chống lại đôi mắt trong mắt như nước của Sở Hàm.

"Đương nhiên là không để ý!" Một người đàn ông trung niên vội vàng cướp lời Sở Hàm.

"Kỹ sư Sở. Hãy trình bày ý kiến của cô với Giang tổng đi."

Người quản lý dự án thấy tình hình không ổn, sợ mình phải gánh tội danh không có năng lực làm việc, nên đã thay Sở Hàm từ chối Giang Bắc Thần: "Giang tổng, phương án kia tôi đã xem qua, không được ổn lắm."

Giang Bắc Thần dụi điều thuốc vào gạt tàn, từng nhát từng nhát như có tiết tấu, híp mắt hỏi: "Anh đã xem qua? Anh đã xem nhưng tôi vẫn chưa xem. Thế nào? Thế Cần đã thay đổi người quyết định rồi sao?"

Một câu này đã biểu đạt rõ ràng rằng ông chủ của bọn họ đang rất khó chịu, ngay lập tức không còn ai dám nói thêm gì nữa. Người quản lý dự án khúm núm cúi đầu khom lưng, "Đương nhiên không phải, là do tôi không lo lắng chu toàn, lỗi là ở tôi. Vậy, Sở tiểu thư, cô hãy trình bày ý tưởng của mình cho Giang tổng nghe một chút đi."

Sở Hàm yên lặng nghiêng đầu, không dấu vết tránh đi ánh mắt của Giang Bắc Thần.

Cô lại lần nữa cầm lấy chiếc bút laser, trình bày một cách vắn tắt những điểm cần thay đổi trong dự án.

Trong lúc ấy, cô đã nghĩ tới vô số khả năng. Có lẽ, Giang Bắc Thần sẽ từ chối ý tưởng của cô, sẽ sỉ nhục cô, sẽ hủy toàn bộ dự án, sẽ...

Chỉ là, cô không nghĩ tới, anh sẽ đối đầu gay gắt với cô.

Người ta đều nói, trên bàn đàm phán thì không có thân thiết, bởi vì đối phương sẽ biết rõ khuyết điểm của mình rồi dựa vào đó mà khiến cho mình thất bại thảm hại.

Giang Bắc Thần và Sở Hàm chính là những người như vậy, bọn họ đều quá quen thuộc lẫn nhau cho nên có thể tóm lấy nhược điểm của đối phương mà công kích mãnh liệt, chẳng qua, lần này tình huống lại là, một bên công kích còn một bên lại không phản kích.

Giang Bắc Thần nhìn người đang đứng trước mặt, lạnh nhạt mở miệng: "Sở tiểu thư, chỉ một cái thay đổi của cô mà bắt tôi bỏ ra những ba trăm vạn, cô cũng thật là bạo tay."

Sở Hàm biết, lúc này cô có nói gì đi nữa cũng vẫn chỉ khiến cho Giang Bắc Thần lấy lý do để châm chọc phương án của mình nên dứt khoát không lên tiếng, chỉ cúi đầu nhìn chăm chăm đôi giày dưới chân mình, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Giang Bắc Thần thấy Sở Hàm không nói gì, tiếp tục công kích: "Suy cho cùng thì Sở tiểu thư cũng là cô gái có xuất thân giàu có nên khi làm việc chưa bao giờ lo nghĩ đến những điều này, chúng tôi có thể hiểu được. Tóm lại là... Không cùng một tầng lớp."

"Nhưng phương án này có hiệu quả tốt nhất." Cuối cùng, Sở Hàm cũng không nghe nổi nữa, giương mắt nhìn người đang ngồi kia, nhẹ nhàng tự nhiên phun ra mấy chữ này.

"Hiệu quả tốt nhất? Cô chưa nhìn đã biết rồi cơ à? Đông Trường các người đặt danh tiếng của bản thân lên trên lợi ích của nhà đầu tư từ khi nào vậy?"

Những câu hỏi của Giang Bắc Thần gần như ép Sở Hàm muốn bỏ chạy, cô nhẹ nhàng để cây bút trên tay xuống, cẩn thận thu xếp bản thiết kế của mình, rồi viết lại công thức một cách tập trung và nghiêm túc.

Sau khi ôm cuộn giấy thật dày vào trong ngực rồi, cô mới quay sang xin lỗi người đang ngồi trên vị trí chủ vị: "Giang tổng đã phản đối thì cứ quyết định như vậy đi. Là do tôi không đúng mực, thật xin lỗi vì đã làm lãng phí thời gian của ngài."

"Tổng tổng, không thể hoàn thành nhiệm vụ mà viện thiết kế đã giao cho là lỗi của tôi, khi trở về tôi nhất định sẽ cho ngài một lời giải thích."

Trong mắt cô rõ ràng mang theo sự uất ức, chỉ sợ lần này, ngay cả công việc ở viện thiết kế cũng sẽ không được bảo toàn rồi...

Giang Bắc Thần nhìn chằm chằm bóng dáng màu vàng nhạt thật lâu mới chậm rãi hỏi một câu.

"Cô ấy... Không phải là người của Đông Tường sao?"

Một buổi thuyết trình tốt đẹp bỗng nhiên biến thành cái dạng này, người bên Đông Tường cũng không dám giấu giếm nữa.

"Sở tiểu thư là người của viện thiết kế... Vốn dĩ hôm nay chúng tôi mang bản vẽ tới nơi đó để kiểm tra, là cô ấy đã phát hiện ra thiếu sót, diễ~đàn~leê~quý~đôn, chúng tôi sợ ngài sẽ có ấn tượng xấu với công ty mình nên mới nhờ cô ấy tới cứu viện để hy vọng bù lại sai sót này... Nhưng mà không ngờ rằng dự toán lại nhiều như vậy..."

Giang Bắc Thần thầm mắng mình một câu. Anh cứ nghĩ là cô cố ý tiếp cận mình nên mới đến Đông Tường làm việc, cho nên khi vừa nghe được tin tức này anh đã hủy một hợp đồng để vội vàng chạy về công ty, lấy khí thế bức người như vậy để châm chọc cô, dùng mọi thủ đoạn và những từ ngữ khó nghe nhất để công kích cô.

Gần như là ngay lập tức, anh đã không do dự mà đẩy ghế dựa ra rồi đuổi theo.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Giang Bắc Thần lượn lờ trên đường phố gần một giờ đồng hồ. Anh đi lòng vòng dạo quanh phía đông thành phố mấy lần nhưng vẫn chưa có ý định chuyển hướng.

Mấy anh cảnh sát cứ nhấp nha nhấp nhồm, ai cũng có thể nhìn ra, tâm tình của Giang thiếu hôm nay không được vui.

Nguyên nhân là do xế chiều ngày hôm nay.

Khi Giang Bắc Thần chạy ra thì Sở Hàm đã đi xuống lầu, cho nên không gặp được người, chỉ có thể hậm hực quay trở lại tầng 33. Thẩm Vi Dịch đón lấy chồng văn kiện mà anh ném qua, ghé đầu vào cửa hỏi:

"Giang tổng, phương án này ngài định thế nào ạ?"

Giang Bắc Thần nghiêm mặt không nói chuyện, đứng phía sau chiếc bàn, đưa lưng về phía cửa. Thật lâu sau anh mới lạnh lùng ném ra một câu nói.

"Thêm vào kinh phí năm trăm vạn, nói cho bên Đông Tường làm theo kế hoạch lúc chiều."

Thẩm Vi Dịch giật giật mí mắt, trong lòng dường như có một vạn con ngựa vừa chạy qua. Con mẹ nó, ông chủ, anh có thể có tiền đồ hơn được không! Đã bỏ lại một bàn đầy người mà còn tăng thêm hai trăm vạn nữa là cái tình tiết gì vậy?!

Nhưng mà anh ta cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, ngay sau đó liền "Dạ" một tiếng rồi mang theo chỉ thị của ông chủ mình xuống lầu để tăng thêm vốn đầu tư.

Còn lại một mình Giang Bắc Thần ngồi trong văn phòng bực tức cáu kỉnh.

Suốt cả một buổi tối, trong đầu Giang Bắc Thần đều ngập tràn bóng dáng cúi thấp đầu chạy đi của Sở Hàm lúc chiều. Anh có thể nhìn thấy sự tủi thân uất ức trong đáy mắt cô một cách rõ ràng. Anh quả thực không nghĩ ra, nếu cô không cố tình tiếp cận mình thì vì cái gì mà tham dự vào hạng mục lần này? Lúc nghe được tin tức cô đã từ chức ở Đức Mậu, anh còn âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn vì cô đã rời khỏi trận chiến của anh và Trịnh Khải.

Trịnh Khải... Nghĩ đến cái tên này, Giang Bắc Thần vốn vừa đi uống rượu để giải sầu thì bỗng chốc còn cảm thấy sầu hơn. Anh đỗ xe ở ven đường suy nghĩ, rồi sau đó không thèm để ý đến tín hiệu giao thông đang chỉ cái gì, cứ ngênh ngang quay đầu xe, chạy như bay đến một nơi nào đó.

Anh nghĩ, anh sẽ phải đi hỏi cho rõ ràng.

Sở Hàm ngăm nhìn dung nhan đang ngủ say của Thẩm Hi Hòa, trong lòng cô giống như đang có một khối mây đen tích tụ không sao xua đi được.

Những sợi tóc bạc trắng trên thái dương, thân hình gầy gò mỏng manh và hô hấp yếu ớt của mẹ như đang muốn chứng minh với Sở Hàm rằng, sinh mạng của Thẩm Hi Hòa đang từng chút từng chút bị héo mòn. Mà cô, hiện giờ ngoài một thân xác này là tài sản duy nhất thì không còn biện pháp nào khác.

Cô nâng tay lên nhìn đồng hồ, kim giờ đã chỉ vào số 11. Cô cầm lấy cái túi xách bên cạnh, nhẹ nhàng khép lại cửa phòng bệnh của Thẩm Hi

Hòa rồi lặng lẽ rời khỏi bệnh viện.

Cô phải về nhà chuẩn bị một vài thứ để ngày mai mang đi nộp, một là các bản thiết kế, hai là sơ yếu lí lịch. Trải qua chuyện ngày hôm nay, ai mà biết liệu viện thiết kế có muốn đuổi việc cô hay không?

Tiểu khu mà cô ở trọ cách bệnh viện rất gần, chỉ cần đi qua một con đường lớn là tới. Cho nên Sở Hàm không cần dùng đến bất kỳ phương tiện giao thông nào, cứ đi dọc theo con đường rợp bóng cây liễu là về đến nhà.

Gió đêm thổi nhẹ nhàng khiến người ta cảm thấy thực an tâm, làn váy màu vàng nhạt thi thoảng lại phất qua bắp chân, di»ễn♡đvàn♡l«e♡qvuý♡đ»ôvñ, làm cho thần kinh mệt mỏi suốt cả một ngày của Sở Hàm được thả lỏng trong chốc lát.

Lên lầu ba, ngọn đèn cảm ứng bật sáng. Sở Hàm lấy chìa khóa trong túi xách ra định mở cửa.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên có một giọng nói trầm ấm mang theo vẻ lười biếng vang lên:

"Em đi đâu mà muộn như vậy mới về?"

Sở Hàm sợ tới mức đánh rơi cả chùm chìa khóa, cô xoay mạnh người ra phía sau nhìn người đang nói chuyện.

Giang Bắc Thần uể oải đứng ở chỗ góc rẽ của cầu thang tầng ba, sắc mặt hơi ửng đỏ, đôi mắt hẹp dài phát sáng dưới ánh đèn màu vàng, không lạnh nhạt và đầy tà khí như lúc bình thường, mà ngược lại còn nóng bỏng ấm áp.

Sở Hàm buông bàn tay đang túm chặt lấy túi xách xuống, hai mắt vốn đang mở to vì hoảng sợ cũng hơi khép lại, có chút tức giận chất vấn người nọ.

"Sao anh lại tới đây?"

Giang Bắc Thần bước từ trên bậc thang xuống, hai chân thon dài dừng trước mặt Sở Hàm. Anh khom người nhặt chùm chìa khóa lên rồi ung dung trả lời: "Tới tìm em đó."

Hơi thở ấm áp mang theo mùi rượu thoang thoảng của anh phun lên đỉnh đầu Sở Hàm.

Sở Hàm không dám cử động, mím chặt môi hỏi: "Tìm tôi... làm gì?"

Giang Bắc Thần cũng không đáp, chỉ đẩy Sở Hàm ra, dùng chìa khóa mở cửa rồi cứ thế đi vào trong phòng.

Sở Hàm cảm thấy vô cùng khó hiểu về hành động này của anh. Cô không biết rốt cuộc Giang Bắc Thần muốn làm gì, chỉ có thể đi theo sau anh.

Ai ngờ Giang Bắc Thần đang đi phía trước bỗng nhiên dừng bước, xoay người lại. Sở Hàm cứ như vậy đụng vào người anh.

Nhất thời, mũi cô bị đau đến chảy nước mắt, "Giang Bắc Thần, rốt cuộc anh muốn làm cái gì vậy?!"

Sở Hàm không thể nhịn được nữa, xoa cái mũi, căm tức nhìn người đang ra vẻ vô tội.

Giang Bắc Thần cười cười, giọng điệu bình thường như thể đang nói chuyện về thời tiết: "Làm em đó."

Nhân lúc Sở Hàm còn chưa kịp ra tay đẩy mình trước, anh đã bắt được cánh tay của cô rồi kéo cô vào trong lòng mình.

"Đừng ấm ỉ nữa, anh uống nhiều rượu quá nên hơi bị choáng."

"..." Sở Hàm chửi thầm một câu trong lòng. Rốt cuộc là ai đang âm ỉ với ai chứ?! Rõ ràng là chính anh chạy đến nhà cô mà!!

Giang Bắc Thần thấy người trong lòng không có động tác gì khác, tâm tình cũng tốt lên, "Em làm ở viện thiết kế à? Làm công việc gì ở đó?"

Sở Hàm nhìn bộ dạng không nóng không lạnh này của anh vẫn không hiểu là anh định làm gì, chỉ có thể cụp mí mắt, nghiêm túc trả lời: "Làm trợ lý giúp kiến trúc sư thiết kế bản vẽ."

"Trợ lý của kiến trúc sư? Chính là công việc giúp người ta vẽ nhưng lại không được kí tên đúng không? Ồ, cái tên thật là dễ nghe."

"Em cũng có thể chịu được như vậy sao? Hà?"

"Vậy hôm nay em đến Thế Cần cũng là tình cờ?"

Sở Hàm giật giật khóe mắt, "Tôi nói là tình cờ thì anh sẽ tin sao?"

"Không tin."

"Anh cút đi!!!"

Giang Bắc Thần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Hàm đang tức giận đỏ bừng ở dưới ánh đèn, bất chợt cúi đầu hôn cô, ngay cả khóe môi anh cũng chứa đựng ý cười.

"Ừm." Sở Hàm bị anh giữ chặt gáy, không thể động đậy, cả người cũng vì nụ hôn này mà trở nên cứng ngắc.

Giang Bắc Thần từ từ nhắm hai mắt lại, vô cùng tập trung vào nụ hôn này. Anh dùng cái lưỡi mềm mại miêu tả lại cánh môi của cô, đầu óc anh bởi vì bị cơn quá phấn khích nên có chút mất kiểm soát mà ôm chặt Sở Hàm vào trong ngực. Tay kia lại lặng lẽ vươn đến nơi mềm mại đang không ngừng phập phồng lên xuống của cô.

"Giang Bắc Thần..." Sở Hàm vô lực, đặt tay lên bờ vai Giang Bắc Thần, không biết nên làm thế nào cho phải.

"Hửm? Anh đây..."

Anh lại chuyển qua hôn mút vùng gáy trắng nõn của Sở Hàm cho đến khi một dấu hôn màu đỏ tím dần hiện lên, đối với sự phản kháng của cô anh cũng làm như không nghe thấy.

Sở Hàm buộc phải ngửa đầu thừa nhận những nụ hôn dày đặc mà tê dại này, đầu óc cô như mê man đi, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

Trước ngực bị nhào nặn khiến cô không nhin được mà "Ủm" một tiếng, "Đau..."

"Ngoan... Một lát nữa là tốt rồi."

Hơi thở của Giang Bắc Thần cũng bắt đầu rối loạn, dứt khoát ôm người trong lòng đặt lên chiếc giường trong nhà.

Anh vốn không định làm như vậy, nhưng mà khi nhìn cô tức giận đỏ bừng mặt, nhìn cô thành thật trả lời mình như vậy, anh đã vứt bỏ sự xa cách và nhấn tâm trong lòng mình để làm chuyện mà mình muốn làm nhất theo bản năng.

Anh nhanh chóng cởi chiếc váy vàng nhạt của Sở Hàm làm lộ ra thân thể trắng nõn mảnh mai của cô. Đã rất lâu không chạm vào phụ nữ nên khi cảnh tượng đẹp đẽ như vậy hiện lên trước mắt, dù là ai đi nữa thì cũng không thể kiềm chế được.

Bởi vì chuyện lần trước nên Sở Hàm vẫn còn cảm thấy sợ hãi với sự đụng chạm như thế này, cô hơi co chân lên muốn che thân mình lại, nhưng lại bị Giang Bắc Thần dùng đôi chân dài ngăn cản.

Thân hình cao lớn của anh bao phủ lên người cô, đè người con gái gầy yếu ấy dưới thân mình, dùng một tư thế vô cùng mạnh mẽ và bá đạo vây Sở Hàm trong ngực.

Giang Bắc Thần liếm mút vành tai nhỏ xinh của cô, khàn giọng nói: "Đừng sợ... Thả lỏng một chút... Nhé?"

Sở Hàm ngửa đầu nhìn chăm chú dung nhan của Giang Bắc Thần, mọi góc ngách trong lòng cô như đang âm ỉ sục sôi. Bức tường thành mang tên kháng cự và lạnh lùng vốn dĩ xây lên vì Giang Bắc Thần, tối hôm nay đã bị sụp xuống dưới sự khiêu khích và thương tiếc của anh.

Cô nghĩ thầm, quãng thời gian sau này dài đằng đẵng và nhàm chán như vậy, nếu có thể cùng người đàn ông này vui vẻ một hồi, cô cũng không tiếc nuôi.

Cho dù bọn họ đã từng hãm hại lẫn nhau, cho dù bọn họ không thể ở bên nhau.

Sở Hàm cắn môi dưới, vươn hai cánh tay, dè dặt ôm chặt lấy cổ Giang Bắc Thần.

Khóe mắt cô có hai hàng nước mắt chậm rãi chảy xuống.

Giang Bắc Thần thấy động tác này của Sở Hàm lại càng thêm hưng phấn, vốn đang chỉ hôn cô một cách thăm dò bỗng nhiên chuyển thành hôn sâu. Trong mắt anh tràn đầy dục vọng.

Anh thuần thục cởi bỏ trói buộc cuối cùng trên người Sở Hàm ra, đóa hoa mai trước ngực lập tức đón lấy cái hôn ướt át. Lưỡi anh linh hoạt như một con cá, liên tục vẽ vòng tròn quanh hai quả anh đào màu hồng phấn xinh đẹp.

Cái loại ma sát ngựa ngáy này khiến cho người vô cùng mất cảm là Sở Hàm phải vùi đầu vào sâu trong gối, cô cố nuốt xuống tiếng rên rỉ sắp tràn ra khóe miệng.

Giang Bắc Thần vừa nhìn chăm chăm biểu cảm của cô vừa đưa ngón tay thăm dò vào hoa kính hơi ướt át, lại đẩy ra hai múi thịt non mềm, ngón tay thon dài từ từ trượt vào.

"Cố chịu chút nhé? Được không?"

Sở Hàm hét lên một tiếng, thân thể mềm mại cong lên, trên trán cũng phủ một lớp mồ hôi mỏng.

"Giang Bắc Thần... Anh còn có thể ác liệt hơn được nữa không?"

Giang Bắc Thần nghe vậy, dường như càng muốn chứng tỏ sức mạnh của bản thân, ngón tay lại vào sâu hơn một chút, răng nanh cũng giài vò cắn xé một quả anh đào của cô.

"Như vậy thì sao? Đã được chưa?"

"Ừm... Nhẹ một chút... A..." Sở Hàm bị đau, hơi nhíu mi.

Giang Bắc Thần liếm liếm khóe môi, hơi thẳng người dậy, cời từng cúc áo sơ mi, móc khóa kim loại của thắt lưng sáng lấp lánh dưới ánh trăng.

Thắt lưng thon gầy mạnh mẽ và tám múi cơ bụng làm tôn lên thân hình nam tính săn chắc. Khoảnh khắc da thịt chạm nhau, Giang Bắc Thần thấp giọng nỉ non một tiếng.

"Thật là quen thuộc..."

Cái cảm giác này thật là quen thuộc, người con gái đã từng được anh yêu thương vô số lần hiện giờ lại nằm dưới thân anh. Người mà anh đã từng cho rằng mình sẽ không bao giờ được bảo vệ trong lòng nữa, lúc này

lại một lần nữa nằm dưới người anh thừa nhận hết thảy những gì anh ban cho. Đây là canh bạc mà anh nguyện ý dùng toàn bộ may mắn của mình để đánh đổi.

Giang Bắc Thần kéo đôi chân thon dài mịn màng của Sở Hàm vòng quanh hông mình, lại cúi đầu nhìn chăm chăm vết sẹo dài màu hồng nhạt trên bụng cô, trên mặt lộ ra sự dịu dàng như sắp chảy ra nước.

"Thật xin lỗi..."

Sở Hàm quay đầu lại mờ mịt nhìn anh, hỏi:

"Cái gì cơ..."

Thật xin lỗi, khi em gặp chuyện không may, anh đã không thể có mặt kịp thời bên cạnh em, để em phải chịu sự tổn thương như vậy.

Nhưng mà dựa vào tính cách của Giang Bắc Thần thì dù thế nào anh cũng không nói được ra khỏi miệng.

Thất lực mạnh mẽ đẩy một cái, anh đem chính mình tiến vào trong thân thể ấm áp mẫn cảm của Sở Hàm, nhấn từng nhát lại từng nhát.

"Thực xin lỗi đã làm đau em."

Sở Hàm bị anh đụng mạnh đến mức cả người cứ lên lên xuống xuống, xương cốt mảnh mai cũng sắp bị vỡ vụn.

Giang Bắc Thần vươn cánh tay dài kéo Sở Hàm lên, kết quả làm cho sự xâm nhập càng trở nên sâu hơn. Sở Hàm bỗng chốc run rẩy, hoa kính co rút, không ngừng trào ra yêu dịch ướt át.

Có lẽ là đã lâu lắm không trải qua việc này, nên Sở Hàm có chút không chịu nổi, cắn ngón tay khẽ rên rỉ.

Giang Bắc Thần nẩy sinh ác độc, lấy ngón tay xoa xoa chỗ hai người đang tiếp hợp.

"Nói cho anh biết, Trịnh Khải có chạm vào em như thế này không?"

Sở Hàm lắc lắc người, tránh né động tác va chạm bá đạo của anh. Hai mắt cô híp lại, sắc mặt phiếm hồng.

"Không có... Chưa từng chạm vào..."

Giang Bắc Thần nở nụ cười nguy hiểm, hôn lên vết sẹo của cô, "Nơi này thì sao?"

"Không có..."

"Vậy còn nơi này?" Ngón tay thon dài của anh không nặng không nhẹ bóp vào chỗ mềm mại của cô, đầu ngón tay còn vô ý lướt qua đỉnh nhọn làm cho người dưới thân co rụt người lại, d∞đ∞l∞q∞đ, mãnh thú trong hoa kính bỗng nhiên lớn dần lên khiến cô phát hoảng, hai chân cũng run lẩy bẩy.

"Nơi này có không?"

"Không có... Không có..." Sở Hàm đã sắp không chịu nổi, lắc đầu khóc thút thít, cánh môi bị cắn đến rỉ máu. "Anh ta chưa từng chạm vào..."

Anh ta chưa từng chạm vào em. Trừ anh ra, làm sao em có thể chấp nhận một người nào khác chứ?

Giang Bắc Thần không khiêu khích Sở Hàm nữa, mà chỉ tóm lấy cái cằm xinh đẹp của cô rồi cắn mút đôi môi cô, nuốt lấy những tiếng rên rỉ và tiếng khóc thút thít của người trong lòng. Sau đó, anh bắt đầu buông thả chính mình, chuyển động kịch liệt, ra ra vào vào.

Bóng đêm ngoài cửa sổ dày đặc và lạnh lẽo, nhưng trong phòng lại là một cảnh tượng ái muội và nóng bỏng.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Giang Bắc Thần nhìn người đang ngủ say trong tấm chăn, trong lòng thầm nghĩ, ngoài Sở Hàm ra thì có lẽ không ai có thể khiến cho anh cảm thấy thỏa mãn như vậy.

Người con gái bên cạnh hít thở đều đều, từng nhịp từng nhịp như dội thẳng vào lòng Giang Bắc Thần. Ngón tay anh vuốt ve da thịt trần trụi của cô ở bả vai, ở trên đó là chi chít những dấu vết màu xanh tím.

Hôm qua, cô đã bị anh hành hạ mệt chết đi rồi.

Một giờ đồng hồ đã trôi qua nhưng cuộc chiến kịch liệt ấy vẫn chưa dừng lại, Sở Hàm có chút không chịu nổi. Cô vùi đầu vào hõm vai Giang Bắc Thần, khóc nức nở cầu xin.

"Anh chậm lại một chút đi mà..."

Lúc đó, sao Giang Bắc Thần còn có thể để ý đến tốc độ được chứ, cứ giữ lấy thắt lưng Sở Hàm, va chạm càng lúc càng mạnh. Bàn tay xấu xa còn đặt trên vùng bụng bằng phẳng của Sở Hàm, rồi ấn xuống theo tiết tấu, làm cho Sở Hàm không nhịn được mà cứ co rụt người lại.

Gương mặt đẹp trai của Giang Bắc Thần bởi vì nhiệm vụ mà trông có vẻ tà mị, dường như chợt nhớ tới điều gì đó, ah bỗng nhiên dừng động tác lại, ngón tay quen đường tra tấn giày vò hoa tâm của người dưới thân, hỏi:

"Đứa bé là của ai? Hà?"

Thân thể đang run rẩy của Sở Hàm bất chợt cứng đờ, cô vốn dĩ đang bị khoái cảm làm mất đi lý trí cũng vì vậy mà khôi phục dáng vẻ tỉnh táo.

Đứa bé...

Cô nghiêng đầu, cố ý không nhìn người đang áp sát vào mình, chậm rãi điều chỉnh hơi thở để bình ổn cảm xúc của bản thân.

"Dù sao cũng không phải là của anh."

Giang Bắc Thần thấy phản ứng này của cô thì đoán rằng cô đang nói dối, vì vậy ngón tay càng dùng sức nghiền nát hoa tâm nho nhỏ của cô, ép cô phải nói thật.

"Nói dối! Có phải là em đã quên bản lĩnh của anh rồi đúng không? Em nghĩ là em có thể lừa anh được hay sao?!"

Sở Hàm có chút kháng cự, đẩy người anh ra, thắt lưng uốn éo như muốn giảm bớt động tác va chạm kịch liệt của anh.

"Không phải của anh! Không phải của anh! Anh muốn thay người khác làm ba đứa trẻ đến như vậy sao!"

Chỉ với một câu này, đã khiến cho Giang Bắc Thần vốn còn đang hi vọng mong chờ bỗng chốc như rơi xuống đáy cốc, ánh mắt ấm áp cũng dần trở nên lạnh lẽo.

"Không phải? Vậy ba của đứa bé đó cũng làm như thế này với em sao? So với tôi thì ai lợi hại hơn?"

Đêm nay, Giang Bắc Thần ở trên giường ép buộc Sở Hàm gần như sắp hỏng mất. anh tựa như một con rắn khổng lồ, cuốn chặt lấy khiến cô không có cách nào thở được.

"Vác súng ra trận" đại khái cũng không mạnh mẽ tàn bạo bằng Giang Bắc Thần lúc này. Anh không nói chuyện nữa, chỉ tập trung làm tình với cô, trong giờ khắc này, đây là chuyện quan trọng nhất của anh.

Có lẽ là vì muốn cố gắng quên đi câu nói ban nãy của ai đó, nên Giang Bắc Thần cũng không thêm bận tâm cảm thụ của cô nữa, cứ chơi đùa đến điên cuồng. Lúc anh kéo Sở Hàm ra phía trước, di.3nda.nl.e3qyu.iyd-0-n, xâm nhập cô từ phía sau lưng thì thân thể mẫn cảm của cô rốt cuộc cũng không chịu nổi loại giày vò nóng bỏng này nữa, ngã về phía sau hôn mê bất tỉnh.

Giang Bắc Thần ảo não, phun ra một câu chửi thề, sau đó tiếp tục đưa đây mấy chục cái thật nhanh chóng, rồi mới đặt cô nằm yên trên giường. Nhìn dòng chất lỏng màu trắng chậm rãi chảy ra từ nơi lây lội non mềm giữa hai chân cô, Giang Bắc Thần chợt nghĩ, nếu cô ấy mang thai đứa nhỏ của mình, thì sẽ thế nào nhỉ?

Đó là vào ngày sinh nhật lần thứ hai mươi hai của Sở Hàm, khi ấy cô đã hoàn thành xuất sắc chương trình học của Học viện Công nghệ Bắc Kinh, chuẩn bị tốt nghiệp.

Lúc đó, khi Giang Bắc Thần chạy xe từ New Jersey tới ký túc xá của cô thì đã là 8h tối. Sở Hàm và thầy hướng dẫn của cô đang vừa đi ra khỏi tòa nhà vừa trò chuyện trao đổi ý kiến về bài luận văn. Thầy hướng dẫn của cô - giáo sư Robert là một người Do Thái rất hòa nhã dễ gần. Mặc dù ông đã gần 60 tuổi nhưng vẫn có một trái tim đầy trẻ trung và nhiệt huyết. Nhìn thấy Giang Bắc Thần đang nở nụ cười dưới ánh trăng, Robert giơ tập tài liệu trong tay ra ý bảo cô dừng lại, rồi nghiêm túc hét lên với Sở Hàm "Shut up!"

Sở Hàm bị dọa, giật nảy mình, vội vàng xem xét lại kết quả của bài luận văn xem rốt cuộc có cái gì chọc vị lão sư này mất hứng như vậy.

Ai ngờ, ngay sau đó giáo sư Robert đã bày ra dáng vẻ vô cùng đáng thương và bất đắc dĩ, nói:

"You no longer belongs to me, here is your Apollo."

Vị thần Apollo của em đã đến rồi, nên tôi phải để em đi thôi.

Thời điểm đó, mọi người trong học viện đã đặt cho Giang Bắc Thần biệt hiệu là Apollo. Cái tên này ý muốn nói rằng, chỉ cần anh xuất hiện, toàn bộ thế giới của Sở Hàm sẽ bừng sáng.

Cô lễ phép chào giáo sư Robert, lại nghe lời giải bày muốn hợp tác cùng Giang Bắc Thần lần thứ mấy chục của ông xong, hai người mới chậm rãi đi ra khỏi cổng trường.

Cô gái nhỏ thấy bạn trai đến đón nên cảm thấy rất vui vẻ hạnh phúc.

"Sao đột nhiên anh lại tới đây? Tới chúc mừng em đã tốt nghiệp sao?"

Giang Bắc Thần nắm lấy bàn tay nhỏ xinh của cô, cẩn thận dắt cô đi qua một bồn cây cảnh có gai nhọn.

"Cứ cho là như vậy đi."

Anh dừng bước, chăm chú nhìn gương mặt trắng nõn mềm mại của cô, "VẬY, SỞ TIỂU THƯ, EM ĐÃ SẴN SÀNG CHƯA?"

Chuyến bay dài đằng đằng mười mấy tiếng đồng hồ đưa Sở Hàm và Giang Bắc Thần tới Antalya. Mùi vị của biển Địa Trung Hải làm cho hai người đều cảm thấy không còn mệt mỏi nữa.

Trong không khí, nơi nơi tràn ngập hơi thở của biển cả. dj.3n1d4.n1l.31qu.iy1d-0-n. Sở Hàm hít sâu một hơi, dang rộng hai tay ra nhìn sóng vỗ rì rào, trong lòng cảm thấy thật thoải mái.

"Sao anh lại đưa em tới đây?"

Dưới ánh mặt trời, Giang Bắc Thần chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản nhưng cũng làm tôn lên vẻ đẹp trai rạng ngời của anh, "Ừm... Em đã từng nói, em thích nơi này."

Vì em thích, cho nên anh bằng lòng đưa em tới.

Khi đó là trên chuyến bay tới Mỹ của hai người, Sở Hàm buồn chán lật xem tạp chí, bỗng nhiên cô chỉ vào một trang, hờ hững đánh thức Giang Bắc Thần đang ngủ.

"Này!!! Anh dậy đi! Anh nhìn xem, chỗ này đẹp chưa kìa!"

Giang Bắc Thần nửa tỉnh nửa mê liếc mắt nhìn vào trang bìa cô đang chỉ, ậm ừ trả lời:

"Chờ sau này anh sẽ đưa em đi..."

Ngón tay thon dài chỉ xuống trang bìa chụp bức hình biển xanh, cát trắng và nắng vàng rực rỡ, chính là bãi biển của thành phố Antalya xinh đẹp.

Hai người về khách sạn thay quần áo rồi lại chạy ra bờ cát phơi nắng. Sở Hàm gối đầu lên ngực Giang Bắc Thần, nhìn du khách đi tới đi lui, chọc chọc ngực anh, nói:

"Giang Bắc Thần, nếu chúng ta có thể như vậy cả đời thì tốt quá."

"Vậy thì cứ ở đây, không về nữa."

Thời điểm đó, cả hai người còn có quá nhiều ước ao để phung phí, còn chưa biết quý trọng thời gian, nên có thể không kiêng nể gì mà lãng phí những khoảnh khắc tốt đẹp nhất.

Lúc Giang Bắc Thần tỉnh lại, Sở Hàm đã không còn ở bên cạnh. Anh đeo kính vào rồi đi ra bờ biển tìm cô. Nào ngờ, đi dọc ven biển mấy lần rồi mà vẫn không thấy bóng dáng cô đâu. Di động bị cô bỏ lại trên chiếc bàn nhỏ, nhân viên phục vụ trong khách sạn cũng nói cô chưa quay về, Giang Bắc Thần bắt đầu cảm thấy thực sự lo lắng.

Đúng lúc đó, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một cái khinh khí cầu rất lớn, đang từ từ bay tới đây.

Sở Hàm mặc chiếc váy dài mà Giang Bắc Thần đã từng bỏ một số tiền lớn ra để mua cho cô ở tuần lễ thời trang mùa xuân, chiếc váy D&G đỏ tươi rực rỡ không kém gì ánh mặt trời ở Antalya, màu đỏ sặc sỡ lóa mắt nhất thời làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Mái tóc đen, quần dài đến eo của cô bị gió thổi tung, làm rối loạn của cảnh vật xung quanh, cũng làm rối loạn trái tim Giang Bắc Thần.

Du khách trên biển cũng bắt đầu xôn xao, đồng loạt dừng lại động tác, ngửa đầu lên muốn xem cô gái Châu Á xinh đẹp này đang định làm cái gì.

Trên khinh khí cầu, Sở Hàm lấy ra một chiếc loa không biết ở đâu ra, đặt lên môi, hô thật to và rành mạch:

"Giang Bắc Thần! Anh có bằng lòng lấy em không??!"

Không khí trên bờ cát lập tức sôi trào, mọi người ồn ào vỗ tay tán thưởng hành động dũng cảm cầu hôn của cô gái này, cũng bắt đầu ngoảnh lại, nhao nhao tìm kiếm người đàn ông đang được cô ngỏ lời cầu hôn.

Giang Bắc Thần đứng ở một nơi cách khinh khí cầu không xa, cũng đang ngửa đầu nhìn người con gái xinh đẹp mà can đảm ấy. Đây là lần đầu tiên trong hai mươi mấy năm qua, anh cảm thấy ngưỡng mộ một người phụ nữ mà không phải mẹ mình.

Mà người con gái ấy, giờ khắc này, đang cầu hôn anh.

"Anh có bằng lòng không??!"

Thiếu nữ đứng giữa không trung cầm chiếc loa, lớn tiếng hỏi lại một lần, dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo và bạo dạn.

Giang Bắc Thần đứng trên bờ cát, cúi đầu nở nụ cười bất đắc dĩ, làm sao bây giờ đây? Trong những năm tháng vô định của tuổi trẻ, dĩ.3nda4.nl.3equu.iyd-0-nn, người con gái mà anh yêu luôn tặng cho anh những điều bất ngờ, khuấy động cuộc sống của anh.

Mà anh, ngoại trừ nhận lấy thì không còn lựa chọn nào khác.

Giang Bắc Thần quỳ một gối xuống, dùng giọng nói không lớn nhưng rất rõ ràng, trả lời người con gái xinh đẹp đến chói mắt kia.

"Anh không đồng ý."

Xung quanh nhất thời yên tĩnh lại.

Người đàn ông vẫn nở nụ cười thản nhiên, sau đó mở miệng.

"VẬY, SỞ TIỂU THƯ, EM CÓ BẰNG LÒNG LẤY ANH KHÔNG?"

Chuyện kết hôn này, anh vẫn muốn mình là người chủ động.

Sở Hàm buông chiếc loa trong tay xuống, gần như không chút do dự nhảy xuống khỏi khinh khí cầu, chạy tới trước mặt Giang Bắc Thần.

"Em đồng ý!!!"

Gió thổi bay làn váy màu đỏ của cô, thổi tung mái tóc dài đen nhánh của cô, thổi đến mức hai mắt cô đau đớn, nhưng không thể thổi đi được những bước chân chạy đến bên người yêu của cô.

Em nguyện ý nắm lấy tay anh, cho dù phải vượt qua thiên sơn vạn thủy.

Đêm đó, Sở Hàm đã trao chính mình cho Giang Bắc Thần.

Bên ngoài là tiếng sóng biển xô bờ cát cùng với ánh trăng dịu dàng đang hắt lên cửa sổ thủy tinh.

Trên chiếc giường lớn, hai người quấn quýt lấy nhau, liều chết triền miên. Lúc Giang Bắc Thần hoàn toàn xâm nhập vào cô, anh đau lòng nhìn cô bị đau đến mức nhăn mày lại, nhỏ giọng hỏi: "Bé cưng, sinh cho anh một đứa con, nhé?"

Đó là lần đầu tiên hai người thân mật với nhau, bọn họ đã giao trọn vẹn bản thân mình cho đối phương.

Mặc dù sau này Giang Bắc Thần cũng tiếp xúc với rất nhiều phụ nữ, nhưng không ai có thể khiến cho anh cảm thấy rung động như người con gái của đêm hôm ấy.

Anh thầm nghĩ, người con gái ở bãi biển Antalya năm đó, là người mà cả đời này anh không thể nào quên.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Lúc Sở Hàm tỉnh lại, bên cạnh đã không còn một bóng người. Trên cơ thể, chỗ nào cũng đau nhức, nhắc nhở cô rằng ngày hôm qua đã trải qua một cuộc chiến ác liệt như thế nào.

Cô ôm chần, cố gắng ngồi dậy. Cô bỗng nhiên không biết, rốt cuộc bây giờ, mình được tính là cái gì.

Là tình một đêm hay sao? Ừm, chắc là vậy, ngày hôm sau khi trời sáng, chỉ còn lại một mình cô trong căn phòng trống vắng. Trên giường, ngay cả chút hơi ấm còn sót lại cũng không có.

Cô cố nén cảm giác không thoải mái đi vào phòng tắm, trong lòng cảm thấy thật cô liêu.

Kỳ thực Giang Bắc Thần cũng không cố ý bỏ chạy mà cực chẳng đã mới phải đi sớm như thế.

Trời mới tờ mờ sáng, khi anh còn đang ôm Sở Hàm suy nghĩ lung tung thì chiếc di động bị ném trên nền nhà bỗng nhiên vang lên.

Anh vốn không định nghe máy nhưng lại sợ tiếng chuông đánh thức người trong lòng nên đã lập tức bấm nút nghe rồi ra ngoài ban công.

Điện thoại là do Kiều Hoàn gọi tới từ nhà họ Giang. Người luôn đoan trang điềm tĩnh như bà mà lúc đó giọng nói cũng có phần kích động.

"Bắc Thần, ông nội con bị ngã trong phòng, con mau về đi!"

"Con biết rồi ạ!"

Giang Bắc Thần cúp điện thoại, nhìn bóng đêm đen kịt bên ngoài kia mà cảm thấy thật bất đắc dĩ, phải rời đi vào thời điểm còn chưa rõ ràng như thế này, không chỉ đối với Sở Hàm, mà đối với chính anh cũng không thể nào chấp nhận được.

Anh nhìn chằm chằm người đang ngủ say trên giường, cố nén ý muốn đánh thức cô dậy, rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Anh sẽ giải thích với em sau, nhất định là như thế.

Nhà họ Giang.

Bình thường, người đức cao vọng trọng như ông cụ Giang có bệnh thì sẽ không cần phải tới bệnh viện, mà các bác sĩ giỏi trong thành phố nếu nghe được tin tức thì sẽ đích thân tới nhà khám. Sau khi kiểm tra xong, vị bác sĩ chuyên phụ trách chăm sóc sức khỏe trong đại viện nói với Kiều Hoàn và Giang Bắc Thần.

"Bà Giang cứ yên tâm, ông cụ là do tuổi tác đã cao, mạch máu bị tắc nghẽn dẫn đến không tuần hoàn máu được, đây là căn bệnh mà người già hay mắc phải. Bình thường chỉ cần chú ý hơn một chút, uống thuốc đúng giờ là sẽ không có vấn đề gì nghiêm trọng nữa."

Kiều Hoàn hơi cúi người nói lời cảm tạ: "Thật sự cảm ơn ngài, bác sĩ Lưu. Nếu về sau ông cụ không thoải mái, có khả năng lại phải nhờ cậy ngài rồi."

"Bà khách khí quá! Đây là trách nhiệm của tôi."

"Được rồi." Kiều Hoàn xoay người nói với Giang Bắc Thần đứng bên cạnh, "Con đưa bác sĩ Lưu xuống nhà đi."

Ra khỏi cổng sắt lớn bên ngoài nhà họ Giang, bác sĩ Lưu vội xua tay, "Giang thiếu, cậu đừng bước thôi."

Giang Bắc Thần đứng ở cổng vẫn không nhúc nhích, khiêm tốn hỏi, "Bác sĩ Lưu, ông nội cháu thật sự không có gì đáng ngại chứ?"

Bác sĩ Lưu lặp lại câu trả lời đã nói với Kiều Hoàn lúc còn ở trên tầng, "Cậu hãy yên tâm, không có vấn đề gì đâu."

Vào trong nhà, quả nhiên không ngoài dự đoán của Giang Bắc Thần, Kiều Hoàn đang ngồi trên ghế sofa chờ anh, trên người bà khoác chiếc áo choàng bằng lông cừu mà Giang Chấn Quốc đã mang về cho bà từ nước ngoài.

"Ồi, sao mẹ không ở trên tầng với ông nội ạ?"

"Hai vợ chồng bác Cả đang ở trên đó rồi, con lại đây, mẹ có chuyện muốn nói với con."

Giang Bắc Thần bất đắc dĩ thở dài một hơi, đi vòng tới trước mặt mẹ mình nhưng cũng không ngồi xuống, "Mẹ nói đi, có chuyện gì? Nhưng mà con nói trước, nếu là chuyện liên quan đến Cố An An thì quên đi."

Kiều Hoàn thông thả rót cho mình một ly trà nóng, sưởi ấm bàn tay có chút lạnh bởi không khí buổi sáng sớm của mình. Suy cho cùng, bà cũng không muốn phải mở miệng nói ra điều này.

Con trai bà dĩ nhiên là bà hiểu nó rõ nhất, nếu một khi chạm đến giới hạn chịu đựng của nó, chỉ sợ chính bà cũng không chịu trách nhiệm được.

"Không nói về nó. Con biết đấy, ông nội con ngày một già yếu, ba con lại công tác ở thành phố B không thể thường xuyên về nhà. Vợ chồng bác Cả con còn phải chăm sóc Đô Đô, cô con thì đã đi lấy chồng nên không phải lúc nào cũng chạy về nhà ngoại được. Cho nên trong khoảng thời gian

này, con xem có thể chuyển về đây ở được không, mọi người có thể chăm sóc được lẫn nhau."

Giang Bắc Thần ngẫm nghĩ, hình như quả thật là có chuyện như vậy. Bác Cả đã chuyển ra khỏi đại viện từ lâu. Cô của anh cũng đã đi lấy chồng, hàng năm chỉ có dịp lễ tết mới trở về. Đám con cháu trong nhà thì Giang Đông Minh đã có gia đình, Giang Nam Thừa lại công tác trên bộ. Nói đi nói lại, trong nhà bây giờ cũng chỉ còn có mẹ anh, bà Trương và ông cụ mà thôi!

Tuy rằng Giang Bắc Thần là người ngang ngược gàn dở nhưng vẫn là đứa nhỏ rất hiếu lí lẽ và vô cùng hiếu thuận trong đại viện. Dưới sự thỉnh cầu như vậy của Kiều Hoàn, Giang Bắc Thần cũng chỉ có thể đồng ý. Nhưng mà điều này cũng đồng nghĩa với việc, sau này, tự do của anh sẽ bị hạn chế đáng kể.

"Vậy cứ quyết định như thế đi, đợi con quay về kia sắp xếp rồi sẽ trở lại đây."

Kiều Hoàn nghe vậy mừng ra mặt, tiện đà lại dùng chiêu bài tình thân nói ra chuyện mà bà đang muốn nói nhất.

"Mẹ với ba con cũng đã nhiều tuổi rồi, chưa biết chừng ngày nào đó còn đi trước ông nội con một bước. Con cũng đã trưởng thành rồi, con nói con không vừa ý con gái nhà họ Cố nhưng còn con gái nhà họ Trần thì sao, mẹ nghe nói, mối quan hệ giữa con với cô bé đó cũng không tệ có phải không?"

Giang Bắc Thần hiểu Kiều Hoàn đang muốn nói gì, bỗng nhiên nghĩ đến sáng nay, lúc anh rời đi, người nào đó vẫn còn đang ngủ say. Đầu lưỡi anh chuyển một vòng trong miệng rồi phun ra một câu khiến Kiều Hoàn cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Được rồi, bọn con sẽ thử xem. Nếu thấy ổn, con sẽ dẫn cô ấy về nhà để cho mẹ được ôm cháu nội."

Sắc mặt đã lâu không thấy vẻ vui mừng của Kiều Hoàn bỗng chốc lộ ra nụ cười thật tươi: "Con nói thật sao?"

Giang Bắc Thần thờ ơ "Vâng" một tiếng.

"Trước hết mẹ cứ chăm sóc ông nội đi nhé, con lên tầng thay quần áo rồi tới thẳng công ty đây."

Nước ấm chảy xuống rào rào, làm cho Giang Bắc Thần cảm thấy thật thư thái.

Trong lớp sương mù của hơi nước, Giang Bắc Thần khẽ ngâm nga một giai điệu nhỏ, âm thầm suy nghĩ 36 kế hoạt động bí mật, trong lòng không khỏi tự vỗ tay khen ngợi bản thân.

Dùng Trần Lương Thần để ngăn chặn ý định của Kiều Hoàn, chắc chắn có thể giúp cho anh bớt đi một phiền toái lớn. Mà Trần Lương Thần cũng vui vẻ làm một diễn viên để diễn trò cùng anh, vậy hà cớ gì mà không làm chứ?

Cho nên, dù Kiều Hoàn là người phụ nữ quá mức thông minh nhưng không thể phủ nhận rằng, lần này bà đã bị người khác tính kế lại mình.

Thẩm Vi Dịch cầm một vài thứ trong tay, trong lòng bỗng thấy ngổn ngang cảm xúc. Rõ ràng anh ta bằng tuổi Giang Bắc Thần nhưng không hiểu sao luôn cảm thấy kính sợ Giang Bắc Thần. Tựa như lúc này đây.

Giang Bắc Thần cái gì cũng chưa nói, chỉ ngồi trước mặt nhưng lại khiến cho anh ta cảm thấy áp lực. Không liên quan đến tình thần, mà đó là cảm giác áp bách từ trong đáy lòng, khiến anh ta không dám giấu giếm điều gì.

"Đây là tư liệu có liên quan đến Trịnh Ngọc Khôn mà lần trước anh bảo tôi đi điều tra..."

"Bao nhiêu?"

"Ba ngàn vạn."

"Ba ngàn vạn?" Giang Bắc Thần lập tức nheo mắt lại, "Anh chắc chứ?"

"Chắc chắn." Thẩm Vi Dịch nhẹ nhàng đặt tập tài liệu lên mặt bàn, "Tất cả đều ở trong này, anh muốn tôi làm gì?"

Giang Bắc Thần cũng không vội cầm tập tài liệu lên xem ngay, mà ngược lại thông thả đưa cho Thẩm Vi Dịch một tách trà.

"Ngồi đi."

"Tôi rất muốn biết trong lòng anh đang cảm thấy thế nào."

Thẩm Vi Dịch xoay xoay tách trà trong tay, cũng không trốn tránh mà trả lời:

"Từng bước đẩy người cha đã sinh ra mình vào tù, hoặc là một nơi tồi tệ hơn thế, anh nói xem tôi có cảm giác gì?"

Giang Bắc Thần nhìn bầu trời xám u tối bên ngoài cửa sổ, thở dài, nói "Ừm, quả thực là rất tàn nhẫn. Hối hận không?"

"Cái gì?"

"Tôi đang hỏi, anh giúp tôi như vậy, có hối hận không?"

Thẩm Vi Dịch nhếch môi, nở nụ cười gượng ép.

"Mặc dù quân tử là kẻ hành xử khiêm tốn, nhưng trước giờ chưa từng quên chữa lại đường lui cho mình, tiểu nhân là kẻ hành xử tàn nhẫn nhưng từng bước lại là trí mạng. Đối với ông ta, tôi nhất định là một kẻ tiểu nhân, nhưng làm một kẻ tiểu nhân như vậy lại khiến cho tôi cảm thấy thoải mái. Chỉ ít ở nơi này tôi sẽ cảm thấy được thanh thản." Anh ta vỗ lên ngực trái, vẻ mặt lạnh nhạt.

Giang Bắc Thần đưa lưng về phía anh, đứng trước cửa sổ không nhúc nhích, yên lặng quan sát dòng người đang đi lại ở bên dưới. Trên thế giới này, có mấy ai cảm thấy thực sự yên lòng sau những việc mình đã làm chứ? Vậy nên Giang Bắc Thần anh cũng đâu có tài cán gì mà có thể làm được như vậy.

Thầm Vi Dịch uống cạn tách trà, "Chiều nay sẽ diễn ra cuộc đấu thầu cạnh tranh giữa ngài và Trịnh Khải, ngài đừng quên."

Cuộc đấu thầu...

Giang Bắc Thần yên lặng nhớ kỹ ba chữ kia. Cuộc đấu thầu giữa anh và Trịnh Khải, rốt cuộc cũng bắt đầu rồi.

Hai chiếc xe ô tô đi tới hội trường gần như cùng một lúc.

Trịnh Khải mặc một bộ tây trang màu xám đậm, khiến cho khí chất đã vốn âm trầm của anh ta lại càng thêm phần âm trầm, phía sau là một đám người đi theo.

Ngược lại thì Giang Bắc Thần chỉ mặc một bộ quần áo màu trắng, phía sau cũng chỉ có mình Thầm Vi Dịch đi theo. Nhìn qua thì có vẻ như anh thế đơn lực bạc rồi.

Hai người cùng bước lên bậc thềm hai bên phía cánh gà của hội trường, sau đó lại đồng thời dừng bước.

Trịnh Khải dứt một tay vào túi quần, tự tin nhún mào, nói với Giang Bắc Thần phía bên kia.

"Giang thiếu! Lần này không còn ai giúp, anh còn tự tin được nữa hay không?"

Giang Bắc Thần cũng không giận mà rộng lượng xua tay, "Chỉ hi vọng đến lúc đó, nếu bại dưới tay Trịnh thiếu, anh sẽ thủ hạ lưu tình."

Trịnh Khải cười cười, bước lại gần Giang Bắc Thần, "Tất nhiên rồi. Tôi còn muốn theo đuổi bạn gái cũ của Giang thiếu đó, đến lúc đó chắc phải nhờ anh chỉ giáo."

Giang Bắc Thần nhớ đến người con gái xinh đẹp quyến rũ ở dưới người mình đêm qua, cười càng thêm vui vẻ. Anh ghé vào tai Trịnh Khải nói băng quơ:

"Vậy anh cần phải có nhiều bản lĩnh hơn nữa, đến lúc đó, tôi nhất định sẽ chỉ giáo thật cẩn thận."

Thẩm Vi Dịch đứng ở chỗ Trịnh Khải không nhìn thấy, lặng lẽ nhắm chặt hai mắt. Cùng một người cha sinh ra mà sao chỉ số thông minh của người này lại kém anh ta nhiều như vậy chứ? Chẳng lẽ Giang Bắc Thần là người nhìn có vẻ vô hại như vậy sao??! Anh trai à, anh đã mắc một sai lầm nghiêm trọng rồi.

Giờ phút này mà anh còn dám dùng người yêu của Giang Bắc Thần để khiêu khích anh ta sao? Chẳng lẽ anh không hiểu nguyên tắc "No zuo no die" * này hay sao?

(* - No zuo no die: Câu nói được lưu hành trên mạng xã hội TQ, dùng để chế nhạo ai đó cố tình làm những việc mà người ấy đã biết là nguy hiểm, sai trái hoặc không nên làm, và cuối cùng họ đã phải nhận kết quả cay đắng.)

Ba trăm người đang chen chúc trong phòng hội nghị thì có đến một nửa là phóng viên, tuy nhiên cục diện hai hồ đấu nhau này không phải ai cũng có tư cách đến xem.

Người chủ trì đứng lên đọc lời mở đầu: "Rất hân hạnh chào đón quý vị tới tham gia cuộc đấu thầu trụ sở thí nghiệm năng lượng mặt trời của thành phố ngày hôm nay! Cuộc đấu thầu của chúng ta chính thức được bắt đầu! Mời công ty An Đạt phía bên trái và công ty Thế Cần phía bên phải chuẩn bị sẵn sàng, ngay bây giờ sẽ bắt đầu thuyết trình và phân tích đánh giá."

Thẩm Vi Dịch liếc mắt một cái, anh ta đã thuộc lòng kế hoạch từ lâu, chỉ ngồi đợi mấy phút cuối cùng.

Những người đang ngồi ở đây đều biết kế hoạch của hai công ty rất giống nhau, Đức Mậu và Đông Tường là đối thủ đã cạnh tranh lâu lắm, có thể góp mặt ở đây thì dĩ nhiên là kẻ tám lạng người nửa cân, quan trọng là mức giá mà đối phương sẽ đưa ra.

Khi người chủ trì công bố mức giá cạnh tranh đấu thầu trên màn hình lớn, không khí bên trong hội trường trở nên khẩn trương và nóng hơn bao giờ hết, tiếng đèn flash vang lên liên tục bên tai.

"Vâng, bây giờ chúng ta cùng nhìn xem, mức giá mà công ty An Đạt đưa ra là bao nhiêu... 5300 vạn!"

Con số vừa hiện ra, toàn hội trường đã lập tức ồn ào. Một hạng mục chỉ có giá trị mấy trăm vạn lại được An Đạt vung một số tiền lớn như vậy! Có thể thấy được Trịnh Khải thực sự quyết tâm!

Giữa lúc mọi người đang nhốn nháo, Trịnh Khải kiêu ngạo quay đầu lại nhìn Giang Bắc Thần, nhưng anh vẫn mang dáng vẻ vân đạm phong khinh như thể chuyện này chẳng có liên quan gì tới mình.

Trịnh Khải bỗng đứng hoảng hốt, rõ ràng mức giá của công ty anh ta đưa ra đã cao hơn mức giá mà Giang Bắc Thần đã niêm yết trước đó đến một ngàn vạn. Sao Giang Bắc Thần vẫn tỏ ra bình tĩnh được như vậy chứ... Chẳng lẽ...

"Mời mọi người giữ yên lặng! Bây giờ chúng ta cùng nhìn mức giá mà Thế Cần đưa ra... 6700 vạn!!"

Lúc này thì quả thực không khí trong hội trường như bị sôi trào bùng nổ.

Lần đầu tiên nghe thấy một trụ sở thí nghiệm có giá cao như vậy! Ngay cả người ngồi vị trí phê bình và thẩm định cũng lắp bắp kinh hãi khi nhìn thấy những con số này. Không thể nghi ngờ, bá vương đưa ra con số này sẽ là người chiến thắng ngày hôm nay!

Trịnh Khải kinh ngạc nhìn số 6 nho nhỏ trên màn hình, khiếp sợ không nói nên lời.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 30

"Trịnh thiếu, thật xin lỗi, chỉ sợ là tôi không thể giúp anh theo đuổi bạn gái cũ của tôi được rồi." Giang Bắc Thần đứng ở cửa lớn bên ngoài hội trường, cười với người đối diện.

Trịnh Khải mang vẻ mặt u ám đứng trước mặt Giang Bắc Thần, nhưng chủ yếu là anh ta đang nhìn Thẩm Vi Dịch ở phía sau.

"Không sao cả, dùng một lần thất bại để nhận ra một sự trung thành chó má, cũng đáng giá."

Nhưng không ngờ lại thất bại nhục nhã như vậy, thảm thiết như vậy.

Trịnh Khải vô cùng coi trọng cuộc đấu thầu lần này, trong lòng anh ta cũng đã nắm chắc phần thắng, nào ngờ lại bị bại dưới tay Giang Bắc Thần.

Thẩm Vi Dịch yên lặng nhìn Trịnh Khải đang căm tức, vẻ mặt không chút gợn sóng.

Không sai, Thẩm Vi Dịch chính là đứa con trai thứ hai của Trịnh Ngọc Khôn.

Thời còn trẻ, Trịnh Ngọc Khôn còn có một người vợ bé ở bên ngoài, sau khi Trịnh Khải được hai tuổi thì người này cũng sinh cho ông ta một cậu con trai.

Trịnh Ngọc Khôn e sợ thế lực của nhà vợ nên vẫn giấu nhem đi, bình thường chỉ trợ cấp cho hai mẹ con chút tiền sinh hoạt, còn không bao giờ lộ

mặt.

Cứ như vậy, Thăm Vi Dịch sống với mẹ đến năm 16 tuổi, lúc này, bởi vì sức khỏe của mẹ anh ta không được tốt, lại không được chữa trị kịp thời nên chưa đến 40 tuổi đã qua đời.

Nhưng mà vào tang lễ ngày hôm đó, Trịnh Ngọc Khôn cũng không thèm vác mặt tới, chỉ có mấy người họ hàng thân thích bên nhà mẹ anh ta tới lo hậu sự, sau đó dẫn theo Thăm Vi Dịch đưa tiễn bà trong khung cảnh tiêu điều lạnh lẽo. Ba ngày sau tang lễ, Trịnh Ngọc Khôn mới xuất hiện, ông ta ném xuống một cục tiền, bắt Thăm Vi Dịch phải tự lo cho mình, sau đó quăng lại một câu nói: Sau này cho dù là sống hay chết thì cũng đừng đến tìm ông ta nữa.

Ai ngờ rằng không lâu sau, thế lực nhà mẹ đẻ của vợ cả Trịnh Ngọc Khôn bị sụp đổ do Bắc Kinh tiến hành thanh lọc quan chức, địa vị không còn được như trước nữa. Lúc này, Trịnh Ngọc Khôn mới đánh bạo đi tìm Thăm Vi Dịch.

Mà lúc đó Thăm Vi Dịch đã tự xin được suất học bổng tại Princeton, vô cùng ưu tú. Đối với ý tưởng muốn nuôi dưỡng mình của Trịnh Ngọc Khôn, anh ta chỉ cười khẩy mà không có hành động gì khác.

Có lẽ là do dự đoán được tương lai phía trước của đảng nhà vợ nên thời điểm đó, Trịnh Ngọc Khôn tỏ ra rất thân thiết với Thăm Vi Dịch, lấy danh nghĩa cha để giúp đỡ anh ta rất nhiều việc. Lúc Thăm Vi Dịch chuẩn bị ra nước ngoài, ông ta còn vỗ vai anh ta, nói lời vô cùng chân thành tha thiết:

"Dù có đi xa hơn nữa cũng phải trở về nhà đấy nhé. Khi nào học xong trở về, ba nhất định sẽ sắp xếp cho con một công việc thật tốt! Yên tâm đi!"

Lúc đó, Thăm Vi Dịch chợt nghĩ, nếu lời này mà đổi lại là đứa con khác nghe thì nhất định sẽ rất cảm động. Nhưng mà những lời này lại xuất

phát từ miệng của một người đàn ông độc ác cay nghiệt và bạc tình bạc nghĩa như Trịnh Ngọc Khôn, nên anh ta chỉ cảm thấy ghê tởm mà thôi.

Anh ta cất toàn bộ số tiền mà Trịnh Ngọc Khôn cho mình vào một chiếc thẻ, một xu cũng không thèm động đến. Mà một mình anh ta đã vừa học vừa làm ở bên đó để tự nuôi sống bản thân. Cũng trong thời gian đi du học bên Mỹ, anh ta đã quen được với Giang Bắc Thần.

Trong một lần hết giờ làm thêm ban đêm, quay trở về ký túc xá, Thẩm Vi Dịch đã bị một đám du côn chặn đường cướp bóc, không chỉ lấy hết tiền của anh ta mà còn đánh anh ta gãy chân, mặt mũi bầm dập.

Chính Giang Bắc Thần đã ứng tiền thuốc men cho anh ta, hơn nữa còn giúp anh ta vượt qua khoảng thời gian tăm tối đó.

Lúc đầu, anh ta cũng không biết Giang Bắc Thần là ai, mãi đến sau này, nghe bạn cùng phòng người Trung Quốc nói anh ta mới biết. Ngay lập tức, Thẩm Vi Dịch từ chối mọi sự giúp đỡ của Giang Bắc Thần. Mặc dù sinh ra trong một gia đình có hoàn cảnh như vậy, nhưng anh ta vẫn là một cậu thiếu niên có lòng tự trọng và không chịu khuất phục.

Giang Bắc Thần nhìn tờ giấy vay nợ được viết bằng tiếng Trung của anh ta mà dở khóc dở cười.

"Anh làm cái gì vậy?"

Thẩm Vi Dịch chống nạng, lê cái chân bị bó thạch cao, cương quyết xoay người.

"Tôi không cần tiền của anh, tự tôi có thể kiếm được."

Những người trẻ tuổi đều mang trong mình chút kiêu ngạo, nhất là người từ trước tới nay luôn tự bước đi bằng chính đôi chân của mình như

Thẩm Vi Dịch, dĩ nhiên, nên lúc này mặt mày anh ta có chút khó coi.

Giang Bắc Thần quơ quơ tờ giấy trước mặt anh ta, nói: "Là không cần tiền của tôi hay là không cần tiền của Trịnh Ngọc Khôn? Phân tôi vào cùng một loại người với ông ta, anh thật đúng là có mắt nhìn."

Thẩm Vi Dịch nghiêng mặt không nói chuyện. Giang Bắc Thần thở dài một hơi, gấp cẩn thận tờ giấy lại rồi đặt lên mặt bàn.

"Cái này tôi nhận, nhưng tôi không định đòi anh ngay bây giờ. Chờ đến lúc anh có khả năng thì phải trả đủ cho tôi cả vốn lẫn lãi, không được thiếu một xu."

Cứ như vậy, hai người đã trở thành người cộng sự tốt nhất của đối phương.

Sau khi học xong trở về nước, Giang Bắc Thần cố ý tránh đi chung chuyến bay với Thẩm Vi Dịch, về nước sau anh ta một ngày.

Ngày Thẩm Vi Dịch về nước, Trịnh Ngọc Khôn đến căn nhà cũ của mẹ anh ta, bắt anh ta kết hôn với một cô gái con nhà giàu, ép anh ta phải gây dựng nền tảng vật chất để phục vụ cho dã tâm của ông ta. Thẩm Vi Dịch không đồng ý, thế là người đàn ông đã qua tuổi 50 kia lập tức đánh anh ta một cái.

Một cái tát này, đã chặt đứt tất cả tình cảm của Thẩm Vi Dịch, cũng chặt đứt hi vọng mong manh về một gia đình của anh ta.

Tối hôm sau, khi Giang Bắc Thần đang ở trong nhà nghỉ ngơi vì bị chênh lệch múi giờ, thì Thẩm Vi Dịch lao vào phòng anh như một cơn gió.

Giang Bắc Thần nhìn khóe miệng bầm tím của Thẩm Vi Dịch, kinh ngạc nhú mày, "Anh lại bị người ta cướp tiền nữa à?"

"Giang Bắc Thần, tôi đi theo anh."

Tôi đi theo anh, ý nghĩa của câu nói này chính là, từ nay về sau, Thẩm Vi Dịch sẽ là người trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh Giang Bắc Thần.

Giang Bắc Thần cũng không có phản ứng gì, chỉ lạnh nhạt gật đầu, "Được."

Dường như đây là sự hứa hẹn đáng tin tưởng nhất, bởi vì Giang Bắc Thần biết, khi đó, Thẩm Vi Dịch đã không còn chút hi vọng nào đối với ba mình nữa.

Anh ta muốn trả thù.

Cho nên đây chính là một vở kịch của Thẩm Vi Dịch và Giang Bắc Thần. Thẩm Vi Dịch đã phải diễn vở tuồng phụ tử tình thâm đằng đằng ba năm trời với Trịnh Ngọc Khôn. Anh ta đã phải ở bên cạnh giúp đỡ Giang Bắc Thần, cống hiến sức lực cho nhà họ Giang, đánh đổi sự tự do và tình cảm của bản thân chỉ vì thời khắc thống khoái này.

Khi có công bố Thế Cần đã trúng thầu, Thẩm Vi Dịch biết rằng, mình đã làm được rồi.

Cuối cùng, anh ta cũng có thể rũ bỏ niềm khát vọng về tình thương của cha trong thời niên thiếu được rồi!

Lúc này, Trịnh Ngọc Khôn mới thực sự hoảng hốt, sau khi xem xong tin tức thời sự mới nhất vào buổi tối thì ngây ngẩn cả người.

Ông ta không dám tin đối phương lại ra giá cao hơn.

Hơn nữa còn cao hơn dự tính những hai ngàn vạn, giống như ông ta vừa bị tát một cái thật mạnh vậy, xấu hổ vô cùng.

Trịnh Khải dựa vào bàn làm việc của Trịnh Ngọc Khôn, giễu cợt:

"Ba, đây là người mà ba luôn miệng nói có thể tin tưởng đấy! Ba cũng đừng trách con không giúp ba, chưa kể trước sau bị lừa vài trăm vạn mà ngay cả người con cũng bị mất hết rồi. Ba thật biết cách dạy con trai mình đó!"

Trịnh Ngọc Khôn bị những lời nói của Trịnh Khải làm cho á khẩu không trả lời được. Thứ mà ông ta đã theo đuổi suốt nửa đời người, cuối cùng cũng không đạt được rồi!

Đôi mắt bị lợi ích quyền thế che mờ kia, lúc này có phần chán nản thất vọng. Trịnh Ngọc Khôn ông làm nhiều chuyện xấu như vậy, dùng nhiều thủ đoạn như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không thể thu phục được lòng người...

Trịnh Khải nhìn ba mình ngồi sụp xuống ghế, kế hoạch đã bị đè nén trong lòng từ rất lâu kia, rốt cuộc cũng phun trào.

Khác với Trịnh Ngọc Khôn đang lưỡng lự, thì Trịnh Khải từ trước đến nay luôn là người quyết đoán.

Anh ta không phải vì tiền đồ của cha mình, mà chỉ vì muốn đấu với Giang Bắc Thần độc mồm độc miệng kia. Nhưng mà, anh ta cần phải hạ quyết tâm hy sinh một số người cũng như phải đánh cuộc một lần.

Thẩm Vi Dịch ngồi ở ghế phụ lái, đây là lần thứ ba anh ta ngắt cuộc điện thoại của Trịnh Ngọc Khôn.

"Sao không nghe? Biết đâu Trịnh Khải thất bại, khiến cho lão ta tỉnh ngộ, lại nhận anh thì sao?"

Thẩm Vi Dịch cười khố, "Giang Bắc Thần, anh có thể ác mồm hơn nữa được không?"

Giang Bắc Thần không chút để ý.

"Anh không nhìn thấy ánh mắt của Trịnh Khải khi đó sao? Tôi vẫn cảm thấy... Hai cha con họ sẽ không từ bỏ ý định như vậy đâu."

"Đây có được coi là anh em hai người tâm linh tương thông không?"
Giang Bắc Thần trêu đùa, "Đương nhiên tôi biết Trịnh Khải sẽ không từ bỏ ý định, cho nên chúng ta phải chủ động xuất chiêu."

"Ý anh là?"

"Ừm, mang mấy thứ đó đến cơ quan kiểm tra kỷ luật đi, tránh lưu lại hậu hoạ về sau."

Giang Bắc Thần xoay chiếc di động trong tay, dặn dò người tài xế, "Đừng về công ty, tới viện thiết kế đi."

Giang Bắc Thần nghĩ, có lẽ giờ là lúc phải cho người con gái bướng bỉnh kia biết được sự thật rồi.

Đối với việc viện thiết kế không sa thải mình, Sở Hàm vô cùng kinh ngạc.

Sáng sớm hôm nay, viện trưởng còn vui tươi hơn hờ đến phòng làm việc của cô để thông báo tăng lương. Hơn nữa ông còn khen cô là người trẻ tuổi tài giỏi khiến cô không hiểu ra sao cả.

"Viện trưởng, ngày hôm qua tôi..."

"Ngày hôm qua cô làm sao? Người bên Đông Tường đều nói, cô hoàn thành nhiệm vụ vô cùng xuất sắc! Bên Thế Cần không những thêm vào kinh phí đầu tư năm trăm vạn mà còn trúng thầu nữa! Lúc này cô chính là người có công lớn nhất!"

Sở Hàm rũ mắt, cô có thể nói là do mình ngủ cùng người ta để đổi lấy công việc hay không? Sau khi đuổi ông lão viện trưởng đi, cô tựa trán lên

cửa sổ thủy tinh.

Trong miệng lưu luyến ní non một cái tên:

"Giang Bắc Thần... Rốt cuộc em nên làm thế nào đây..."

Rốt cuộc em nên làm thế nào mới có thể rời khỏi anh, mới có thể để cho bản thân thôi không còn nhớ tới anh mỗi khi cảm thấy hoang mang sợ hãi đây?

Chuyện xảy ra đêm hôm qua quả thực giống như một sợi tơ hồng quấn chặt lấy hai người vốn đang ở trong một mối quan hệ còn chưa rõ ràng. Có lẽ phải cắt đứt sợi tơ ấy mới có thể dứt bỏ được mối duyên phận này.

Tiếng điện thoại rung ù ù vang lên, là một dãy số lạ.

Sở Hàm có chút do dự nhắc máy. "A lô?"

Đầu bên kia điện thoại giống như đang vô cùng hỗn loạn, có tiếng bước chân đi lại không ngừng, một giọng nữ mang theo vẻ lo lắng vang lên.

"Sở Hàm, Sở tiểu thư, Thẩm Hi Hòa là mẹ cô phải không?"

Trong lòng Sở Hàm bỗng trào ra một dự cảm không lành.

"Đúng vậy, tôi là con gái của bà."

"Mời cô lập tức tới bệnh viện. Tôi là ý tá trong phòng bệnh của mẹ cô, mẹ cô đang trong tình trạng nguy kịch."

"Lạch cạch..." Điện thoại trong tay Sở Hàm rơi xuống đất.

Sở Hàm gần như phát điên, cả người trở nên lạnh lẽo run rẩy. Cô lập tức đứng dậy chạy ra ngoài.

Gần như cùng lúc đó, xe ô tô của Giang Bắc Thần cũng dừng ngay trước cửa lớn của viện thiết kế.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Chiếc xe gần như đã phải phanh gấp. Người tài xế kinh hãi đến toát mồ hôi đầy đầu.

Sở Hàm cũng bị tiếng phanh xe làm cho giật mình, trốn tránh không kịp ngã nhào trên mặt đất.

Người tài xế hoảng loạn mắng người đang ngã trước xe: "Muốn chết à? Chạy nhanh như vậy làm gì?!"

Thẩm Vi Dịch ló đầu ra bên ngoài nhìn, sau đó lập tức chột dạ ấp úng nói: "Hình như là... Sở tiểu thư..."

"Con mẹ nó!" Lúc này đến lượt Giang Bắc Thần không bình tĩnh được nữa, thậm chí có thể coi như là kích động mà mở cửa sau đi xuống.

Đầu gối Sở Hàm bị trầy một mảng lớn, nhưng sao cô còn có thể chú ý điều này được chứ. Cô cố đứng dậy, không thèm nhìn mấy người trong xe, cứ thế lao xuống đường.

Giang Bắc Thần nhìn vẻ mặt lo lắng của cô, bắt lấy cánh tay cô, vô cùng tức giận nói: "Em muốn làm gì hả? Ngay cả mạng cũng không cần nữa sao?!"

Sở Hàm bị tóm lại, nhìn chằm chằm người đang tức giận trước mặt, trong phút chốc đầu óc cô như trống rỗng, lông mi chớp chớp mấy cái rồi bật khóc nức nở.

"Giang Bắc Thần... Mẹ em không ổn rồi..."

Vào những lúc như thế này, tình cảm luôn chiến thắng lí trí, con người ta luôn tìm đến người mà mình muốn ỷ lại nhất theo bản năng. Chỉ cần người kia xuất hiện, cô sẽ gỡ tất cả sự đề phòng của bản thân xuống.

Sở Hàm không thể không thừa nhận, trong thế giới của cô, Giang Bắc Thần chính là người như thế.

Giang Bắc Thần cũng không ngờ là có chuyện như vậy, anh đưa tay ra ôm cô vào lòng, cúi đầu vỗ về an ủi.

"Đừng sợ, anh đưa em tới bệnh viện."

Anh quay lại phân phó người tài xế, chạy xe tới bệnh viện bằng tốc độ nhanh nhất.

Thật ra Giang Bắc Thần cũng hiểu rõ, có lẽ sinh mệnh của Thẩm Hi Hòa đã đi tới tận cùng rồi. Anh cũng không thể nào lừa gạt cô, nói với cô rằng tất cả sẽ ổn thôi, nói với cô rằng sẽ không có chuyện gì đâu. Cho dù cô cảm thấy khủng hoảng và bàng hoàng thì đây cũng là một sự thực mà cô không thể tránh né.

Điều Giang Bắc Thần anh có thể làm hiện giờ là ở bên cạnh làm bạn với cô, làm những gì mà cô muốn, cho dù có lẽ, cô cảm thấy điều này là không cần thiết.

Không khí trong xe như bị đè nén, cả người tài xế lẫn Thẩm Vi Dịch đều biết, lúc này câm miệng là lựa chọn tốt nhất.

Suốt dọc đường, Sở Hàm cứ nắm chặt bàn tay lạnh lẽo, cố ép mình không được khóc những vẫn không nhịn được mà giàn giụa nước mắt. Giang Bắc Thần cầm lấy tay cô, muốn dùng hơi ấm của mình để sưởi ấm cho cô.

Lộ trình dài gần nửa tiếng đã bị rút ngắn còn một nửa. Khi tới bệnh viện, xe còn chưa dừng hẳn lại, Sở Hàm đã lao xuống. Giang Bắc Thần phải theo sát cô.

Trần Nho Tụng nhìn người đeo đầy các trang thiết bị đang càng lúc càng yếu dần, tháo khẩu trang xuống, mở miệng nói ra một quyết định mà đến ông cũng cảm thấy vô cùng khó khăn, "Chúng ta đã cố gắng hết sức rồi..."

Các bác sĩ và y tá cũng đồng loạt cúi đầu, với một người mắc bệnh ung thư tuyến dịch lim-pha giai đoạn cuối như vậy, quả thực là bọn họ đã cố gắng hết sức rồi.

So với dự đoán thì Thẩm Hi Hòa đã sống thêm được vài tháng, tới nay coi như tinh thần và sức khỏe của bà cũng đã đi đến giới hạn cuối cùng rồi. Lúc này, bà chỉ còn dựa vào mặt nạ oxy để duy trì chút hơi tàn. Bà muốn được nhìn mặt con gái mình một lần cuối để nói hết những lời mà bà vẫn luôn muốn nói.

Sở Hàm chạy hộc tốc đến phòng bệnh, đúng lúc đó, Trần Nho Tụng cũng dẫn theo một đám người đi ra.

Cô cuống quýt bắt lấy cánh tay Trần Nho Tụng, trong đôi mắt to tràn ngập sự khẩn cầu: "Bác sĩ Trần! Mẹ cháu thế nào rồi?"

Trần Nho Tụng chậm rãi lắc đầu, "Bà ấy đã cố hết sức rồi, cháu vào nhìn mặt mẹ mình lần cuối đi, bà ấy vẫn đang đợi cháu đó."

Sở Hàm bất chợt gào khóc bi thương, đó là cảm giác đau đớn đến mức tuyệt vọng.

"Mẹ..."

Thấy Giang Bắc Thần đứng phía sau Sở Hàm không nói lời nào, Trần Nho Tụng mới mở miệng:

"Giúp cô bé ấy chuẩn bị hậu sự đi..."

Giang Bắc Thần nhắm nghiền mắt, hầu kết trên cổ giật giật, chuyện mà anh sợ hãi nhất rốt cuộc cũng đã xảy ra.

Thẩm Thi Hòa nhìn con gái mình đang quỳ trước giường, trong lòng cảm thấy thực không nổi.

Năm tháng đã mài mòn, khiến cho bà không còn là người phụ nữ tao nhã của ngày xưa nữa, nhưng ánh mắt dịu dàng khi ngắm nhìn con gái mình vẫn không hề thay đổi.

"Niếp Niếp... Đừng khóc... Mẹ phải đi rồi, con cười với mẹ một cái đi, để mẹ có thể nhớ được con gái mẹ xinh đẹp như thế nào."

Sở Hàm bụm miệng, ra sức lắc đầu. Cô cố gắng để bản thân không phát ra tiếng.

"Mẹ...Mẹ đừng đi có được không mẹ? Một mình con sợ lắm..."

"Niếp Niếp à, "Thẩm Hi Hòa vươn bàn tay gầy yếu, gắng sức sờ lên mái tóc mềm mại của Sở Hàm, trên gương mặt tái nhợt của bà vẫn mang theo nụ cười tự hào.

"Sở Hàm của mẹ nháy mắt đã lớn bằng này rồi... Con luyện tiếc mẹ như vậy, sao mẹ có thể cam lòng bỏ lại con được chứ? Con là bảo bối mà mẹ đã rút ruột đẻ ra..."

"Lúc ba con đi, mẹ đã nghĩ sẽ theo ông ấy luôn rồi. Nhưng mẹ vẫn còn có con, sao mẹ có thể bỏ lại con được chứ. Mẹ rất hiểu Niếp Niếp của mẹ, nếu mẹ còn thì con cũng vẫn có một gia đình. Nhưng mà Niếp Niếp,

diie5end4a4nle6êquiyydo1ôn, con người ta chung quy không tránh được sinh, lão, bệnh, tử. Số mệnh của mẹ đã hết, đây chính là lẽ thường. Cho dù con có muốn dùng cách gì cũng không thể xoay chuyển được."

"Vậy nên, Niếp Niếp, hãy để mẹ an tâm ra đi có được không? Con đã cố gắng hết sức rồi, mẹ cũng đã cố gắng hết sức rồi. Ba năm qua, chưa lúc nào con được sống vui vẻ thoải mái, mẹ rất đau lòng..."

Khóe mắt Thẩm Hi Hòa từ từ chảy xuống hai hàng lệ, giọng nói của bà cũng càng lúc càng yếu ớt và nghẹn ngào.

"Cuộc sống sau này của con còn rất dài, mẹ chỉ có thể đi cùng con một đoạn đường được thôi. Mẹ đã cùng con trưởng thành, cùng con trải qua những năm tháng gian khổ, đã hoàn thành xong sứ mệnh của một người mẹ. Mà con cũng đã cố gắng hoàn thành trách nhiệm của mình rồi, cho nên đừng tự trách mình cũng đừng tiếc nuối. Mẹ thực sự hi vọng, sau này con có thể sống vui vẻ."

"Có thể ở bên người con yêu, xây dựng một gia đình của riêng mình, có một cục cưng chạy loanh quanh gọi con bằng mẹ là chuyện hạnh phúc biết bao... Mẹ hi vọng con gái của mẹ có thể được hạnh phúc như vậy. Niếp Niếp à, sinh ly tử biệt chỉ là một phần nhỏ của đời người, mà đường đời của con còn rất dài, mẹ không hi vọng chuyện này sẽ thao túng toàn bộ cuộc sống của con, con hiểu chứ?"

Lúc này, Sở Hàm đã khóc không thành tiếng, cô cũng không muốn Thẩm Hi Hòa cảm thấy áy náy với mình nên chỉ có thể kìm nén cảm xúc mà đồng ý.

"Mẹ, con đồng ý với mẹ! Con sẽ sống thật tốt..."

"Vậy thì mẹ yên tâm rồi... Niếp Niếp... Mẹ mệt quá... Mẹ muốn ngủ..."

Thẩm Hi Hòa ngược đôi mắt đã hơi tan rã nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, đôi bàn tay bà mang theo sự lưu luyến bịn rịn, cố gắng vuốt ve gương mặt trẻ trung mềm mại của con gái mình một lần cuối cùng, rồi từ từ buông thõng xuống.

Ánh nắng mặt trời chói chang xuyên qua cửa sổ, chiếu sáng cả phòng bệnh, khiến cho Thẩm Hi Hòa như đang được sưởi ấm.

Thế là từ nay, Thẩm Hi Hòa - người mẹ thân yêu của cô không còn nữa rồi.

Bà đã đi theo chồng mình, bỏ lại con gái với vô vàn sự nuối tiếc và lo âu, rời xa trần thế.

"Mẹ!!!!" Sở Hàm lập tức ngã vật xuống bên giường, nước mắt tuôn trào.

Đó là mẹ cô, là người đã làm bạn với cô suốt hai mươi mấy năm cuộc đời, là người mà vào thời khắc huy hoàng của cuộc đời cũng vẫn luôn ung dung nhã nhặn, không kiêu căng ngạo mạn; khi nghèo túng bà cũng vẫn luôn bình thản hiền hậu, chưa hề tỏ ra hèn hạ. Đó là người đã dạy cô đạo lý làm người, là người đã tiếp thêm năng lượng cho cô mỗi khi cô cảm thấy tuyệt vọng, là người luôn thấu hiểu nỗi lòng của cô mà không cần cô phải nói ra. Đó là người vẫn luôn cùng cô giả vờ như không có chuyện gì xảy ra để nuốt toàn bộ sự chua xót vào đáy lòng. Thậm chí trước lúc bà ra đi, vẫn chỉ mong muốn cô có thể tiếp tục sống cho thật tốt, thật vui vẻ.

Một người mẹ như vậy, bảo sao cô có thể chấp nhận được sự thật bà đã ra đi mãi mãi được chứ?

Trong mơ, dường như cô được quay về năm mười tám tuổi, diie1end44anle3êqu1yydo6ôn, khi ấy cô vẫn còn ở nhà họ Sở và chưa phải rời xa ba mẹ.

Mỗi ngày, mẹ cô đều ở nhà chăm sóc khóm hoa đỗ quyên mà bà trồng rồi đợi cô tan học trở về. Chiều nào tan sở, ba cô cũng có thể nhìn thấy một cảnh tượng, cô nằm úp sấp trên chiếc bàn trà chọn anh đào còn mẹ cô thì khom người tưới nước cho khóm đỗ quyên.

Ba cô đã rất giận dữ bởi vì cô và Chữ Duy Nguyễn gây chuyện, hơn nữa cô cứ khẳng khẳng muốn ra nước ngoài. Buổi tối hôm trước khi cô đi, ba cô gõ cửa phòng cô rồi nói với vẻ bất đắc dĩ:

"Con gái lớn lên rồi, chỉ cần đi theo bạn trai mà không cần ba mẹ nữa có phải không?"

Trên vẻ mặt của ông, không hề che giấu sự luyến tiếc đối với con gái mình.

Thẩm Hi Hòa ngồi trong phòng vụng trộm lau nước mắt, nhưng vẫn cẩn thận sắp xếp cho cô từng thứ một để cô mang theo.

Trước kia, cô chưa từng quý trọng những điều nhỏ nhặt này, để đến bây giờ, mỗi chuyện lại trở thành vết thương rất sâu trong lòng cô. Dù cho cô có muốn chữa trị thế nào thì cũng chỉ tốn công vô ích.

Giang Bắc Thần nhìn người đang ngủ và vẫn không thể an ổn kia, lần đầu tiên cảm thấy thật khó giải quyết.

Lúc anh bước vào phòng bệnh, Thẩm Hi Hòa đã đi rồi. Sở Hàm thì đang ngất xỉu trước giường bệnh của bà.

Đây là lần đầu tiên sau ba năm, Giang Bắc Thần được gặp lại Thẩm Hi Hòa. Dì Thẩm hiền lành dịu dàng khác hẳn với dáng vẻ nghiêm túc của mẹ mình ở đại viện kia, cứ như vậy nằm yên ở nơi đó không còn chút hơi thở.

Giang Bắc Thần khom người bế Sở Hàm lên, lại cúi đầu nói với Thẩm Hi Hòa:

"Dì yên tâm, từ nay về sau, cháu sẽ chăm sóc cho cô ấy."

Đây là lời hứa cũng như lời cam đoan duy nhất mà anh có thể làm được với người đã khuất.

Giang Bắc Thần nghĩ, mặc kệ Sở Hàm đã từng trải qua chuyện gì hay đã từng lừa dối anh điều gì, quan trọng là anh vẫn còn yêu cô. Cho nên anh không thể nào lạnh lùng tàn nhẫn, cũng không thể nào buông tha cho tình cảm của mình được.

Sở Hàm mở mắt ra nhìn xung quanh, không biết mình đang ở chỗ nào.

Cô chỉ cảm thấy mọi chuyện như một cuốn phim, từng hình ảnh cứ vụt qua chớp nhoáng, khiến đầu cô như muốn nổ tung.

Giang Bắc Thần đang đứng bên khung cửa sổ ngoài ban công hút thuốc, trong đêm khuya, bóng lưng của anh trông thật cô đơn.

Sở Hàm nheo nheo mắt, xốc chân lên, đi chân trần bước tới.

Gió ngoài ban công khá mạnh, thổi đến mức cả người run rẩy. Cô đi tới sau lưng Giang Bắc Thần, thân hình cao lớn của anh vững vàng che chở cho cô.

Sở Hàm nhắm chặt hai mắt, đưa tay ra ôm lấy Giang Bắc Thần từ phía sau, vùi mặt vào tấm lưng rộng lớn của anh, cất giọng nghẹn ngào:

"Giang Bắc Thần, em đã không còn nhà nữa rồi."

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Bàn tay đang cầm điều thuốc của Giang Bắc Thần khựng lại, anh cúi đầu nhìn đôi tay đang vòng quanh hông mình, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Đôi tay gầy gò của cô ôm chặt anh, thậm chí anh còn có thể cảm giác được có một dòng chất lỏng đang từ từ thấm ướt lưng áo mình. Phải tuyệt vọng đến mức nào mới có thể khiến cho cô thốt ra mấy chữ "Em không còn nhà" này đây?

Từ ngày Giang Bắc Thần quen biết Sở Hàm, cho tới bây giờ cô luôn mang dáng vẻ quật cường và có tính cách thoải mái.

Anh dập tắt điều thuốc trong tay, xoay người ôm Sở Hàm vào trong lòng, cúi người dùng đôi môi của mình vuốt ve đỉnh đầu cô.

"Em còn có anh."

Sở Hàm buồn bã cười cười, thì thào nói:

"Sao anh có thể là của em được chứ? Đã không phải từ rất lâu rồi..."

Giang Bắc Thần nhíu mày nhìn vẻ mặt hoảng hốt của cô. Bỗng nhiên anh cảm thấy thực tức giận. Anh túm lấy cái cằm của cô, bắt cô ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mình.

"Anh nói, em còn có anh. Anh sẽ không mặc kệ em, anh sẽ cho em một mái nhà. Có nghe thấy không?"

Sở Hàm ngẩng lên nhìn anh thật lâu, lâu đến mức như muốn nhìn thấu hết cả cuộc đời. Người đàn ông trước giờ luôn kiêu ngạo ngang ngược, nhưng lúc này, giữa lông mày anh lại dịu dàng giống như được bao phủ bởi ánh trăng.

Anh nói, anh sẽ cho cô một mái nhà. Như vậy là đủ rồi.

Giang Bắc Thần nhìn đôi chân trần của cô, thở dài vào trong nhà lấy dép lê.

Ai ngờ khi quay người lại, anh lại bị một cảnh tượng làm cho kinh hãi đến mức đánh rơi đôi dép xuống đất.

Đây là độ cao của 46 tầng nhà, không có hàng rào bảo vệ, nhưng Sở Hàm lại cứ chân trần như vậy mà đứng trên ban công.

Gió đêm thổi bay mái tóc quần dài của cô, làn váy giống như cánh bướm đang bay lượn trong gió.

Bức tranh hoàn mỹ như vậy nhưng lại khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Dù là ai cũng đều có thể hiểu, lúc này Sở Hàm đã không muốn sống nữa.

"Sở Hàm... Em xuống đây."

Giang Bắc Thần đứng sau lưng cô, anh đang phải kiềm chế sự sợ hãi đang quay cuồng trong lồng ngực, cố gắng giữ cho giọng điệu của mình được bình tĩnh vì sợ làm cô giật mình.

Sở Hàm quay lưng về phía anh, nhìn Tứ Cửu thành rộng lớn dưới chân, thành phố phồn hoa trụy lạc lấp lánh ánh đèn này là nơi cất chứa toàn bộ yêu hận của cô. Cô nghĩ thầm, nếu cứ nhắm mắt mà nhảy xuống thì liệu có phải tất cả mọi chuyện liên quan tới bản thân mình cũng sẽ kết thúc hay không?

Cô nghĩ, nếu như vừa rồi, Giang Bắc Thần không nói vậy thì có lẽ cô không quyết tâm ra đi như thế. Bởi vì tình yêu nồng nàn say đắm của cô còn chưa kết thúc, cô vẫn không nỡ ra đi.

Nhưng Giang Bắc Thần lại nói, anh sẽ cho em một mái nhà.

Trong suốt những năm tháng thanh xuân tươi đẹp của cô thì đây là lời hứa hẹn quý giá nhất mà Giang Bắc Thần đã dành cho cô. Vào lúc cô chỉ còn một mình trên cõi đời này, anh đã trịnh trọng hứa với cô, sẽ cho cô một mái nhà. Chỉ cần như vậy, cô cũng đã thỏa mãn rồi.

"Giang Bắc Thần, dù có chết, tôi cũng sẽ không ở chung một chỗ với anh."

Giọng nói nhẹ nhàng mà lạnh lùng của cô vang lên trong bóng đêm đen, dường như cô đang muốn nói cho hết những gì đè nén trong lòng mình.

"Nhà các người hại chết ba tôi, mấy năm nay tôi khổ cực như thế nào anh có biết hay không? Tại sao anh có thể đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy... Đứa bé ấy, nó vẫn chưa được ba tháng đâu..."

Đứa bé! Hai chữ này quả thực đã khiến cho Giang Bắc Thần chấn động mạnh. Cả người anh cứng ngắc, đứng ở nơi đó không thể động đậy.

"Ý em là... Đứa bé đó... Là của anh sao?"

Sở Hàm nhếch môi nở nụ cười, ánh mắt trống rỗng nhìn xuống dưới, "Còn có thể là của ai được chứ? Đây là nhân quả báo ứng đi... diiezendaancleequuyddoon.c0om. Ngày ba tôi tự sát, tôi cũng đã mất đi đứa bé kia, còn chưa kịp nói cho anh biết..."

"Mẹ anh đã từng đến tìm tôi. Tôi biết, tôi là đứa con gái mang vết nhơ trên người, sao có thể xứng với anh được chứ? Sao tôi có thể thuyết phục

mình ở bên anh được chứ?"

"Giang Bắc Thần, tôi yêu anh, yêu suốt cả một thời thanh xuân của mình. Nhưng mà tôi cũng hận anh, hận đến mức không thể chấp nhận anh được."

"Vì vậy... Giang Bắc Thần, tạm biệt."

Sở Hàm từ từ nhắm chặt hai mắt, giang đôi tay ra, như là muốn vĩnh biệt mọi thứ.

Giang Bắc Thần nhìn người con gái đang lảo đảo một mình kia, chạy vội đến ban công, liều mình mạo hiểm kéo cô xuống dưới. Mà anh cũng bị lảo đảo nửa thì ngã xuống.

"Mẹ nó, em điên rồi!" Giang Bắc Thần nhìn người bị ngã dưới sàn, rốt cuộc cũng phát hỏa.

Anh chẳng nói chẳng rằng, quăng cô lên giường một cách thô bạo.

"Anh cho phép em chết sao? Sở Hàm, sao trước kia anh lại không nhận ra, lá gan của em lớn như vậy chứ?"

Sở Hàm kinh ngạc nhìn người đàn ông đang phẫn nộ, gần như không khống chế được mà hét lên:

"Anh cứu em làm gì! Giang Bắc Thần, em ghét anh lắm anh có biết không... Sở Hàm của trước kia không như thế này... Nếu ba mẹ em chưa qua đời, em sẽ không vì anh mà trở nên yếu đuối như vậy, cũng sẽ không mất đi đứa bé ấy!!!"

Trước kia, Sở Hàm là người có tính cách mạnh mẽ và bướng bỉnh, sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà trở nên yếu đuối và sợ hãi.

Giang Bắc Thần dường như cũng đã mất đi lý trí, khi nhìn thấy người suýt chút nữa đã mất đi, anh chỉ muốn làm một chuyện, đó là dùng hết sức lực để chiếm giữ cô, để cô không thể chạy trốn được nữa.

Một cuộc yêu vô cùng kịch liệt đã diễn ra.

Hai người liên tục chiến đấu ở các chiến trường, từ trên giường cho đến phòng tắm. Giang Bắc Thần nhìn người con gái đang rên rỉ, ánh mắt mờ mịt trong lòng mình mà làm càng lúc càng mạnh bạo.

Giang Bắc Thần kéo thân thể nhỏ nhắn mềm mại của Sở Hàm đặt trên gạch men lạnh lẽo, khiến cô co rụt người lại. Anh muốn làm cho các giác quan của cô bị kích thích mãnh liệt, để cô nhất thời quên đi chuyện mình vừa mất người thân, cho nên động tác không khỏi càng lúc càng hung hãn.

"Còn dám làm như vậy nữa không? Hả?"

Sở Hàm lắc đầu, sống chết không chịu trả lời, chỉ ôm cổ anh, cắn chặt môi dưới.

Giang Bắc Thần mở rộng hai chân non mịn của cô, đặt trên bồn rửa tay, đâm thật mạnh rồi ra ra vào vào. Cô ngửa đầu lên, diệp1enda2anle3equ4uydd5oon.c0om, nơi tròn đầy vừa vận thuận tiện cho anh cúi đầu bú mút. Đầu lưỡi của anh liên tục đảo qua đảo lại, trêu chọc hai đỉnh nhọn hồng hào cứng rắn, giống như quả bóng. Dưới thân có chất lỏng trong suốt ấm áp đang không ngừng trào ra, chảy dọc xuống giữa hai chân cô và vật nóng bỏng của anh, nhìn qua thật gợi tình biết bao.

Sở Hàm rốt cuộc không nhịn được khẽ ngâm nga.

Mặc dù Giang Bắc Thần cảm thấy phần nộ, nhưng hơn cả là cảm giác vui sướng.

Cô nói với anh rằng, đứa bé đó là của anh. Chỉ đơn giản vài câu cũng đủ để cho Giang Bắc Thần hiểu hết tất cả mọi chuyện. Không gì vui sướng bằng cảm giác khi biết được, người mình yêu sâu đậm chưa từng phản bội mình.

Giang Bắc Thần hơi không kiềm chế được, đắm thật sâu vào trong nhụy hoa của cô.

"Bé cưng, chúng ta đừng rời xa nhau nữa, có được hay không?"

Sở Hàm mê loạn gập đầu, cảm giác mát mát đau khổ cùng với khoái cảm cực hạn khiến cô sắp không chịu đựng được nữa, chỉ có thể để mặc cho Giang Bắc Thần đắm mạnh từng nhát từng nhát vào cơ thể mình.

Khoảnh khắc thần thể hai người gắn kết nở rộ, Giang Bắc Thần cố ý cắn một ngụm lên bờ vai Sở Hàm. Anh thầm nghĩ, phải để cho cô vĩnh viễn nhớ kỹ thời khắc này.

Sở Hàm cuộn tròn trong chăn không động đậy, Giang Bắc Thần không còn cách nào khác, đành phải bế cả người lẫn chăn tới phòng khách.

"Anh không hề lừa em, anh thật sự muốn cho em một mái nhà. Em nhìn xem, có thích không?"

Từ trước đến nay, có bao giờ Giang thiếu phải nói chuyện bằng giọng điệu như vậy đâu? Sở Hàm vểnh mí mắt nhìn lướt qua, bỗng chốc ngây dại.

Đây là một căn phòng chừng 200 mét vuông, được trang hoàng rất đẹp mắt, thậm chí có thể được coi là ấm cúng. Nhìn qua cũng biết là có người ở.

Nhưng mà những điều này không quan trọng, quan trọng là cách bài trí trong phòng.

Trước cửa sổ sát đất bày một chiếc ghế mềm cỡ lớn, sau ghế là một giá sách rất dài, bên trên giá sách có rất nhiều bộ sách, hầu hết đều là sách chuyên ngành của cô khi còn học đại học.

Bức tường phía trên bộ bàn ghế sofa trong phòng khách được bày rất nhiều khung ảnh, trong đó phần lớn là ảnh chụp khi hai người đi du học, bên cạnh tường là một giá treo quần áo hình tam giác và một chậu xương rồng.

Các đồ vật trang trí như đang chứng minh tính xác thực trong lời nói của Giang Bắc Thần.

Hai mắt Sở Hàm rốt cuộc cũng lộ vẻ xúc động, thì ra là anh vẫn còn nhớ.

Đó là khi hai người về Bắc Kinh chưa lâu, kể từ sau sự kiện cầu hôn trên bãi biển Antalya, hai người họ luôn ở cùng nhau, ngọt ngào nói chuyện kết hôn, mà thực ra hầu hết là Sở Hàm nói còn Giang Bắc Thần nghe.

Cô dựa vào bờ vai anh, nhóp nhép nhai đồ ăn vặt, tay lật xem tạp chí về nhà ở.

"Giang Bắc Thần, về sau nếu chúng ta muốn chuyển ra ngoài ở thì nhất định phải chọn căn phòng có nhiều ánh sáng, tốt nhất là ở trên tầng cao nhất. Em thích có cửa sổ sát đất."

"Giang Bắc Thần, anh phải mua cho em ghế mềm để em nằm nữa nhé, như vậy em có thể đọc sách trên sân thượng. À, còn phải có một cái giá sách thật lớn để em bày những cuốn sách em thích nữa."

"Giang Bắc Thần, em còn muốn treo thật nhiều ảnh của chúng ta trên tường, trên mặt đất cũng phải có một tấm thảm thật dày. Như vậy sẽ không bị lạnh nữa."

"Giang Bắc Thần..."

Đã gần cách một ngàn ngày, trải qua hàng vạn vật.

Sở Hàm có năm mơ cũng không thể ngờ những hình ảnh trong lời nói bừa của cô năm xưa lại hiện lên trọn vẹn trước mắt cô.

"Thực ra, sau khi em nói như vậy thì anh đã bắt đầu chuẩn bị rồi. Nhưng thật đáng tiếc, sau khi xảy ra chuyện đó, em đã rời đi mà không chút do dự. Lúc đó anh còn nghĩ, nếu như nhà họ Giang hủy hoại gia đình em, vậy thì anh sẽ bồi thường cho em một gia đình khác, chỉ có điều là các thành viên sẽ thay đổi, nhưng anh có thể chắc chắn với em rằng, tình cảm giữa các thành viên trong gia đình ấy sẽ không hề kém chút nào so với trước kia."

"Nhưng sau chuyện đó, sao em còn có thể muốn ở bên anh nữa chứ? Cho nên căn phòng này luôn chỉ có mình anh ở. Nhưng nếu không có em, diieendaanleequuyddoon.c0om, anh cũng chỉ ở trong phòng khách, còn gian phòng ngủ chính này... Em không ở đó, thì một mình anh còn có nghĩa lý gì đâu?"

"Bây giờ, anh muốn hỏi em, Sở tiểu thư, em có bằng lòng xây đắp một gia đình với Giang Bắc Thần anh không?"

Giọng nam trầm thấp vang lên dưới ánh bình minh như tiếng đàn Cello khiến Sở Hàm cảm thấy thực an tâm. Cô đang được anh ôm chặt vào lòng, trên người cô là chi chít những dấu vết của anh để lại. Cô nhìn tất cả những thứ này, bỗng nhiên bằng lòng thỏa hiệp với số phận.

Em đồng ý.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Tang lễ của Thâm Hi Hòa được tổ chức vào hai ngày sau. Trong suốt quá trình đều chỉ có mình Sở Hàm là người thân đưa tiễn bà. Không có nghi thức cũng không có phúng viếng, chỉ đưa tro cốt của bà đến khu nghĩa trang để an táng. Quy trình đơn giản đến mức làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

Chiến Sính và Kỷ Hành Đông nghe tin chạy tới, đỗ xe ở bãi đỗ xe công cộng bên ngoài nghĩa địa, hai người cùng với Giang Bắc Thần đứng dựa vào mũi xe hút thuốc.

"Chữ lão đại nói, cậu ấy đang tha hương ở bên nước ngoài nên không thể đích thân tới. Chữ Duy Nguyên thì đang ở Pháp, diieennddaannlleequuyyddoôn, nhưng có lẽ là đêm nay con bé sẽ về đến nơi. Khi nghe tin này, cậu ấy đã rất đau buồn, đồng thời cũng hi vọng cậu phải cố gắng giữ gìn sức khỏe." Chiến Sính đeo kính mắt, nghiêm túc nói, sau đó lại nhìn về phía Sở Hàm dò hỏi: "Cô ấy thế nào? Tâm trạng vẫn ổn chứ?"

"Không được ổn cho lắm." Giang Bắc Thần buồn bã nhìn chằm chằm bóng dáng gầy yếu nhỏ kia, "Tối hôm đó suýt nữa thì tự sát rồi, nếu tớ không nhanh tay thì có lẽ đã ngã xuống rồi."

Kỷ Hành Đông xoay xoay chùm chìa khóa, vẻ mặt đăm chiêu, "Vậy cậu cũng không thể cứ làm như vậy chứ, ông nội cậu tìm cậu suốt hai ngày nay rồi. Ông cụ còn gọi điện cho tớ hết lần này đến lần khác, có lẽ là đã nghe được tin tức gì rồi."

"Nói sau đi, bây giờ cô ấy như vậy, tớ làm sao dám rời đi chứ. Chờ một thời gian nữa, tớ sẽ đưa cô ấy về rồi ngả bài với ông nội."

"Người anh em, chuyện Trịnh Khải cậu đã nói chưa?"

Giang Bắc Thần liếm liếm khóe môi, bất đắc dĩ lắc đầu, "Chưa kịp, chưa tìm được cơ hội."

Chiến Sính và Kỷ Hành Đông liếc nhau, sau đó cực kỳ ăn ý cùng vỗ vỗ bả vai Giang Bắc Thần.

"Huynh đệ, hãy bảo trọng."

Từ trước đến nay, con đường tình duyên của Giang Bắc Thần và Sở Hàm chưa khi nào được xuôi chèo mát mái, huống hồ là đối mặt với chuyện chung thân đại sự này.

Ánh mặt trời chói chang.

Sở Hàm đứng trước tấm bia mộ màu trắng, nhìn bức ảnh Thẩm Hi Hòa và Sở Lâm Nguyên chụp chung được ánh nắng dát một lớp vàng óng ánh trông thật ấm áp.

Cô lẳng lặng đứng ở nơi đó, chậm rãi nói ra bí mật sâu kín dưới đáy lòng với ba mẹ đã khuất của mình.

"Ba mẹ, thật sự con không biết mình nên làm cái gì bây giờ... Con cứ nghĩ rằng chỉ cần con rời khỏi anh ấy là có thể ép bản thân lựa chọn một cuộc sống mới không có anh ấy, nhưng mà... Khi anh ấy xuất hiện trước mắt con một lần nữa, toàn bộ sự nhẫn nại và nguyên tắc của con đã biến mất không còn nữa... Cho nên con sẽ lựa chọn ở bên anh ấy, con biết con không phải là một đứa con gái hiếu thảo của ba mẹ, ba mẹ tha thứ cho con có được không?"

"Anh ấy đối xử với con tốt như vậy... Tốt đến mức kiếp này con không biết lấy gì để báo đáp... Đó là người mà con đã dành cả tuổi trẻ để yêu... Sao con có thể làm ngơ sự quan tâm của anh ấy được chứ? Mẹ, con hứa với mẹ từ ngày hôm nay trở đi, con sẽ yêu thương bản thân mình và làm việc thật chăm chỉ. Con sẽ cố gắng để mình được sống thật hạnh phúc. Mẹ và ba hãy chúc phúc cho con nhé..."

Sở Hàm thì thầm nói với ngôi mộ trống trải, dường như là cô đang muốn nói hết tất cả những uất ức và áy náy trong lòng mình với ba mẹ. Cô đặt bó cúc trắng trước bia mộ, vái lạy hai người đã từng coi cô là hòn ngọc quý trên tay ba cái. Ba cái vái lạy này cũng chất chứa toàn bộ nỗi day dứt, lưu luyến và những lời hứa hẹn của cô đối với ba mẹ mình.

Day dứt với công ơn của ba mẹ, lưu luyến tình cảm gia đình, hứa hẹn tương lai sau này.

Xa xa, ba người nhìn thấy Sở Hàm đang đi từ phía trong ra, đồng loạt dập tắt diêm thuốc trong tay.

Kỷ Hành Đông nhanh hơn Giang Bắc Thần một bước, ôm lấy Sở Hàm, về mặt đã bớt đi phần phóng túng.

"Em gái của anh cố nén bi thương nhé. Có việc gì cứ đến tìm Tứ ca. Tứ ca bảo đảm sẽ yêu thương em hơn cả mẹ em."

Chiến Sính túm lấy cổ áo Kỷ Hành Đông, xách anh qua một bên rồi cũng ôm lấy Sở Hàm. Cô gái từ nhỏ đã lớn lên cùng bọn họ này đã phải trải qua những việc mà không ai trong số họ phải trải qua, cũng có thể coi là nếm đủ chua xót vinh nhục. Cô khác hoàn toàn với Chử Duy Nguyên được nuông chiều từ bé, cho nên mấy người bọn họ đều cảm thấy rất đau lòng vì cô.

"Sở Hàm, về sau có chuyện gì bọn anh sẽ gánh vác giúp em. Ba mẹ em cũng đã đi rồi, em đừng nên quá đau buồn, con người ta sớm muộn gì

cũng phải có một ngày như vậy."

Sở Hàm yên lặng gật gật đầu, vô cùng cảm kích nhìn hai người trước mặt.

"Cám ơn anh, anh Chiến Sính."

"Được rồi, hai người các cậu làm việc đó đi." Giang Bắc Thần nhìn hai người kia, lên tiếng đuổi người vì không loại trừ khả năng họ đang cố tình chiếm tiện nghi. Anh buộc chặt nút thắt áo gió của Sở Hàm, lại giơ tay mở cửa xe, "Em lên xe đi, chúng ta đi trước."

Người ta nói rằng, khi đưa tiễn người thân xong thì không được quay đầu.

Chiến Sính nhìn xe ô tô của Giang Bắc Thần đi xa mới mở một chiếc hòm, lấy ra ba khẩu pháo chuẩn bị đốt. Mấy khẩu pháo này bên ngoài thị trường không bán, mà đây là do Chiến Sính lấy được từ trong đại đội.

Con cháu dùng tiếng nổ để đưa tiễn người thân là một tục lệ. Tiếng pháo nổ rung trời cùng với giấy đỏ vương vãi trên nền đất và khói thuốc súng làm kinh động đến ông chủ của khu nghĩa trang này.

Được an táng ở nơi này, đều là những người không phú thì cũng quý, dĩ nhiên ông chủ Triệu cũng phải tai nghe sáu phương, mắt nhìn tám hướng. Những người có thân phận và địa vị quyền quý trong Tứ Cửu thành này, ông ta đều biết rõ. Cho nên lúc này, khi nghe thấy tiếng pháo, ông ta cũng biết, thân phận của những người này không đơn giản.

"Chiến Nhị gia, Kỷ Tứ gia, ngọn gió nào đã đưa hai vị tới đây vậy?"

Kỷ Hành Đông xua xua khói trắng trước mặt, quay sang phía ông chủ Triệu vẫy tay: "Ông lại đây!"

"Dạ!" Triệu Khiếu vội vàng bước tới: "Có chuyện gì, mời ngài cứ phân phó!"

Kỷ Hành Đông nghiêng người tựa vào cửa xe, chậm rãi mở miệng, "Chúng tôi có hai người chú di yêu thích sự thanh tịnh. Ngày hôm nay hai người họ được an táng ở nơi này của ông, tôi muốn ông tìm một người chăm sóc mộ phần của họ. Đừng để mộ phần của họ bị dính bụi bặm hay nước mưa như những mộ phần khác. Tôi mà biết thì ông đừng có trách."

"Được ạ! Hai vị cứ yên tâm! Tôi nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa, để chú di của hai người được khoan khoái dễ chịu. Nhưng không biết, chú di của hai người nằm ở ngôi mộ nào?"

Chiến Sính giơ tay lên chỉ, "Bên kia, ngôi mộ thứ hai ở khu Đông."

Triệu Khiếu ngẫm nhìn, nghi hoặc hỏi: "Đây không phải là...?"

Kỷ Hành Đông nhướng mi, lạnh lùng hỏi: "Là cái gì? Đây là người nhà của tôi, sao tôi không biết là ông cũng quen nhỉ?"

Triệu Khiếu bất chợt hiểu ra. Năm đó, mặc dù Sở Lâm Nguyên tự sát, nhưng cũng vẫn được an táng theo quy cách. Mấy năm nay, ngoại trừ Sở Hàm thỉnh thoảng tới thăm mộ thì không thấy có người thân nào đến. Nhưng hôm nay, hai vị đại gia này lại nói muốn tìm người trông nom mộ phần, có lẽ nhà họ Sở lại sắp lật ngược tình thế rồi. Vì thế nên ông ta cũng không dám hỏi nhiều nữa mà vội vã tìm người chuẩn bị.

Chiến Sính gãi gãi đầu, có chút không rõ hỏi: "Cậu nói xem, chuyện của hai người họ có thể thành được không?"

Kỷ Hành Đông bĩu môi, ra vẻ bí hiểm nói: "Không biết, nhưng mà cậu cứ chờ xem, với tính cách của Giang Tam thì kiểu gì lấy em gái Sở về cũng đội cô ấy lên đầu."

"Nếu không thành thì sao?"

"Không thành á? Không thành thì cậu cứ chờ bị cậu ta quấy nhiễu đến long trời lở đất đi."

Giang Bắc Thần lái xe chậm rãi trên đường cao tốc, nghiêng đầu chăm chú nhìn người bên cạnh, thử hỏi: "Ngày mai Chiến Sính phải về đội rồi, tối nay tụi anh định tụ tập. Em đi cùng anh nhé?"

Sở Hàm khẽ lắc đầu. "Em không đi đâu, em muốn về nhà trọ thu dọn những đồ đạc còn lại của mẹ em."

Giang Bắc Thần để tay lên vô lăng, ngẫm nghĩ một lát, nói: "Vậy cũng được, mấy giờ nữa Nguyễn Nguyễn sẽ về đến nơi, diieenn1ddaann1llee1quuyy1ddoôn1, để con bé tới đó cùng em. Chờ anh xong chuyện bên kia sẽ tới đón em."

"Giang Bắc Thần... Hôm nay cảm ơn anh đã đến cùng em đưa tiễn mẹ em một đoạn đường... Thực ra anh cũng không cần phải lo lắng cho em như vậy." Sở Hàm chớp chớp mắt, bỗng nhiên quay đầu nghiêm túc nhìn người đàn ông khôi ngô tuấn tú kia, "Em sẽ quý trọng bản thân mình, khi nào anh còn chưa rời bỏ em thì nhất định em sẽ không bao giờ rời bỏ anh trước."

Nắng chiều chói lòa khiến cho Sở Hàm được bao phủ bởi thứ ánh sáng ấm áp, trên gương mặt cô tràn đầy vẻ kiên định làm rung động trái tim Giang Bắc Thần.

Anh cảm thấy cực kỳ vui vẻ, khóe miệng mỉm cười, nói: "Được."

Ở góc độ Sở Hàm không nhìn thấy, anh giơ tay lặng lẽ ngắt cuộc điện thoại thứ ba từ trong nhà gọi tới. Bởi vì chỉ cần một câu nói này của cô, là đủ rồi.

Chử Duy Nguyễn kéo theo hành lý, vội vội vàng vàng chạy tới nhà Sở Hàm. Lúc Sở Hàm mở cửa, hai cô gái nhỏ giống như tâm ý tương thông, bất chợt ôm chầm lấy nhau, hốc mắt đỏ ửng.

"Chị Sở Hàm, em xin lỗi... Em không thể về kịp với chị..."

Sống mũi Sở Hàm cay cay, cô vỗ về lưng Chử Duy Nguyễn, "Không sao, chị vẫn ổn."

Hai người xa nhau cũng sắp được hai tháng. Chử Duy Nguyễn bị cử sang Pháp công tác, lúc nghe được tin này mới gấp gáp trở về. Cô ấy không ngờ rằng mọi chuyện lại chuyển biến thành như vậy, cho nên suốt cả buổi tối, cô cố gắng nói mấy câu chuyện vui vẻ để Sở Hàm có thể nguôi ngoai.

Sau khi thu dọn đồ đạc vào hai cái va ly đặt trước cửa, hai cô gái cùng dựa vào cạnh cửa uống nước. Chử Duy Nguyễn nhìn hai cái valy này, có chút vui vẻ hỏi: "Chị, chị với Tam ca quay lại với nhau thật ă? Sẽ không rời xa nhau nữa chứ?"

Sở Hàm bật cười, "Có thể coi như vậy... Sẽ không rời xa nhau nữa..." Kỳ thực cho dù cô đã đồng ý với Giang Bắc Thần, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa nghĩ tới sẽ ở bên anh đến bạch đầu giai lão, không phải là không yêu mà là không dám. Anh lớn lên trong một gia đình như vậy, cho dù cô có thể buông bỏ tất cả mọi khúc mắc, nhưng mà nhà họ Giang chắc gì có thể. Cô chỉ nghĩ được rằng, khi nào Giang Bắc Thần còn cần cô thì cô sẽ ở bên cạnh để làm bạn với anh. Khi nào anh không cần cô nữa, cô sẽ rời đi. Bởi vì chuyện trong quá khứ, cho dù có cố gắng bỏ qua nó, thì cũng không thể phủ nhận một chuyện rằng nó đã từng xảy ra.

Hơn chín giờ tối Giang Bắc Thần mới tới, anh đến đúng lúc hai cô gái đang khóa cửa chuyển đồ. Giang Bắc Thần vươn tay nhận lấy hành lý đặt vào trong cốp xe, sau đó quay sang huýt sáo với Chử Duy Nguyễn.

"Nhóc con làm việc không tệ nha, anh rất hài lòng."

Chữ Duy Nguyệt làm mặt quỷ với Giang Bắc Thần, rồi xoay người tạm biệt Sở Hàm. Lúc gần đi, cô còn nói thầm: "Mấy năm nay Tam ca không có bạn gái chính thức, là anh em nói vậy."

Hàm nghĩa của từ chính thức này, ai cũng đều hiểu rõ.

Giang Bắc Thần thông thả bước từng bước đến trước mặt Sở Hàm, trên người anh còn thoang thoảng mùi rượu. Trong đêm tối, ánh mắt của anh sáng ngời, lại mang theo chút gì đó giảo hoạt như một đứa trẻ. Buổi tối lúc ở trong buổi tiệc tiễn đưa Chiến Sính, đám người kia còn chúc mừng anh đã xua tan được đám mây mù đen tối, nhưng cũng chia buồn vì con đường phía trước của anh vô cùng khó khăn. Tâm trạng của anh cũng là buồn vui lẫn lộn, suốt cả buổi tối, trong tâm trí anh chỉ hiện lên vẻ mặt kiên định của người kia. Cho nên, anh vội vội vàng vàng uống rượu rồi chạy tới đây. Chỉ khi nhìn thấy cô đứng trước mặt, anh mới có thể an tâm được.

"Bé cưng, anh uống rượu nên không thể lái xe. Em lên lái đi!"

Bản lĩnh lái xe của Sở Hàm vẫn như mấy năm trước khi Giang Bắc Thần dạy cho cô. Khi đó tuổi trẻ nhiệt huyết lại gan dạ, nên cái gì cô cũng dám học. Giang Bắc Thần dạy cô từ đi chậm đến đi nhanh, lái xe đường dài. Thậm chí hơn nửa đêm còn lôi cô ra khỏi nhà, kéo cô ngồi lên ghế phụ, nhìn anh đua xe. Cho nên Sở Hàm được mưa dầm thấm đất, kỹ thuật lái xe của cô có thể nói là không tệ. Nhưng mà mấy năm nay không đụng đến, cho nên cô cảm thấy hơi không quen.

Cô lái xe hết sức cẩn thận, chỉ sợ xảy ra chuyện gì. Nhưng mà dọc đường Giang Bắc Thần lại không thành thật chút nào, lúc thì lấy ngón tay đâm đâm mặt cô, lúc lại xoa bóp tay cô. Mới đầu, Sở Hàm còn có thể tránh né, nhưng về sau thì thực sự là bị quấy nhiễu đến mức bực mình vượt qua cả một cái đèn đỏ.

"Giang Bắc Thần, đủ rồi nha. Anh mà còn như vậy nữa thì tự về một mình đi." Giang Bắc Thần nhìn gương mặt nhỏ nhắn, đỏ bừng vì tức giận của Sở Hàm mà cảm thấy vô cùng vui vẻ, anh nhếch môi cười, hỏi: "Về á? Về đâu cơ?"

"Về nhà."

Lời này vừa nói ra, Giang Bắc Thần lập tức nở nụ cười, đây là một nụ cười vui vẻ không hề có chút xíu giả dối, là nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng. Anh nghiêng người tới bên ghế lái, ôm cô vào lòng rồi cúi đầu mở miệng.

"Bảo bối, em hãy tin ở anh. Bất luận có chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ chống đỡ cho em. Em chỉ cần ở sau lưng anh, đừng đi đâu cả, vậy là đủ rồi."

"Nhà của anh cũng là của em, anh muốn sống cùng em trọn đời này. Cho nên nếu phải đối mặt với khó khăn thì em đừng lùi bước, có được không?"

Sở Hàm vùi đầu vào trong lòng anh, xung quanh tràn ngập hơi thở mà cô quen thuộc, đó là hương vị của Giang Bắc Thần. Cô nhắm chặt hai mắt, gật đầu đồng ý, "Được, em và anh sẽ cùng nhau đối mặt."

Mặc kệ ngày mai là mưa rền gió dữ hay là ngày tận thế, em cũng sẽ ở bên cạnh anh.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Giang Bắc Thần ngồi trên ghế sofa, cười tủm tỉm nhìn Sở Hàm đang sắp xếp từng bộ quần áo vào phòng để đồ, trên mặt như đang nở hoa, miệng bắt đầu ồn ào:

"Anh đói bụng! Anh muốn ăn cơm!"

Sở Hàm gấp bộ quần áo cuối cùng, đặt vào ngăn tủ xong, có chút xấu hổ nhìn xung quanh. Rõ ràng lời này là nói cho cô nghe, nhưng có nhất thiết phải nói to như vậy không hả...?

Cô thò đầu ra, ngáp ngừng hỏi: "Anh muốn ăn cái gì? Trễ thế này còn đi ra ngoài sao?"

Giang Bắc Thần không hài lòng, bắt chéo hai chân chỉ chỉ tủ lạnh, "Ai muốn đi ra ngoài?! Em xem trong tủ lạnh còn cái gì, làm cho anh ăn đi!"

Sau đó, anh sợ mình nói không đủ chân thật, còn ôm bụng làm bộ bị đau dạ dày. Vẻ mặt hiện lên mấy chữ: Đau quá, đói quá, khó chịu quá, em mau nấu cơm cho anh đi ~~

Sở Hàm không nói được gì, chỉ có thể bước tới phòng bếp. Cô mở tủ lạnh nhìn một đồng thức ăn nhanh và rau dưa bị hết hạn sử dụng mà choáng váng.

"Đã bao lâu anh không sờ vào nó rồi...?"

"Mới mấy tháng thôi, anh chỉ dùng nó để đựng nước lạnh là chủ yếu, những cái khác không để ý." Giang Bắc Thần hí mắt, cẩn thận nhớ lại lần gần nhất mà anh mở nó ra là khi nào.

Sở Hàm không thèm nói với anh nữa, yên lặng vứt bỏ đồ ăn hết hạn, rồi lấy hai quả trứng và cà chua còn có thể dùng được, lại cầm gói mì tôm lên chuẩn bị bật bếp.

Mấy năm nay sống cùng mẹ, cái khác không nói đến nhưng tay nghề nấu nướng của cô cũng đã tiến bộ không ít. Trước kia cô là người mười ngón tay cũng không dính nước mùa xuân, nhưng bây giờ khi sờ vào đồ làm bếp cũng đã quen tay hay việc.

Giang Bắc Thần nhìn người con gái đang đứng dưới ánh đèn ấm áp, cô mặc một chiếc áo kẻ sọc màu trắng cùng với một chiếc quần dài màu xám, mái tóc dài được tết gọn lại phía sau, nhìn qua rất có hương vị của gia đình.

Giang Bắc Thần từ phía sau bước tới, khóa chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của Sở Hàm, bàn tay đang đánh trứng gà của cô hơi khựng lại một chút.

"Cái này là anh mua khi đi siêu thị lần trước, không dùng đến nên cho em." Anh đứng sau lưng cô, cúi đầu, vô cùng nghiêm túc buộc lại dây lưng cho cô.

"Anh á? Đi siêu thị á?" Sở Hàm không tin hỏi lại một câu. Trước kia, Giang Bắc Thần là người mà ngay cả kem cạo râu của chính mình cũng lười đi mua.

Đây là một cái tạp dề hình hai con gấu đang nhìn nhau cười hì hì, ở giữa chúng nó có bày một bàn đầy hoa quả và bánh mì.

"Không còn cách nào khác, khi chuyển ra ở một mình thì anh phải tự lực cánh sinh thôi."

Sở Hàm có chút không được tự nhiên cúi đầu, "Anh đi ra kia chờ đi... Sắp xong rồi."

Giang Bắc Thần buồn cười, ghé đầu cọ má Sở Hàm xong mới cảm thấy hài lòng mỹ mãn, chạy đi xem TV.

Cách một cánh cửa thủy tinh trong suốt, một người thì đang tươi cười ngồi trên ghế sofa xem TV, một người thì mặt mũi đỏ ửng, ảo não cắt cà chua trong phòng bếp.

Nhưng cả hai đều đang có chung một suy nghĩ, gia đình là gì? Có lẽ chính là như thế này đây...

Màu đỏ tươi của cà chua hòa quện với màu vàng ruộm của mì và trứng gà, khiến cho người ta nhìn mà cảm thấy khẩu vị như được mở rộng ra.

Giang Bắc Thần ngồi trên bàn hút mì sột soạt, mồm miệng nhồm nhoàm hỏi: "Ngày mai em có đi làm không?"

Sở Hàm nhìn tướng ăn của anh, trong lòng âm thầm phỉ báng, không hiểu cái người này sao mà vẫn sống tốt được đến bây giờ nhỉ?

"Có ạ, em nghỉ sắp được một tuần rồi, có rất nhiều việc phải làm."

Giang Bắc Thần gõ gõ cái đũa, tùy tiện nói ra một chuyện mà mình đã suy nghĩ từ lâu, "Nghỉ việc đi, anh nuôi em. di3e3nd4a4nl3e3qu1y1yd0o0n. Còn nếu em muốn đi làm thì hãy đến Thế Cần, công việc tùy em lựa chọn."

Sở Hàm lại chỉ sợ cái "Tài đại khí thô" * này của anh, cho nên gần như không thêm suy nghĩ đã lập tức từ chối: "Không cần đâu, em có công việc của riêng mình, có thể tự nuôi sống bản thân."

(* - Tài đại khí thô: 1- tài sản giàu có; 2 - dựa vào tiền tài mà bức ép người khác, người có nhiều tiền của nhưng huênh hoang hoặc thích phung phí -> mang nghĩa xấu)

Giang Bắc Thần thấy cô từ chối thẳng thừng như vậy cũng không cố thuyết phục nữa. Dù sao thì cuộc sống sau này còn dài, anh cần phải kiên nhẫn. Muốn giữ lấy cô dưới đôi cánh của mình thì còn cần nhiều thời gian hơn nữa.

Anh ngẫm nghĩ một lát, lại lấy ra một tấm thẻ từ trong ví tiền đưa cho cô, "Em cầm lấy cái này đi, mua hộ anh vài thứ. Đừng có nói không cần!!!"

Đó là chiếc thẻ có quỹ tín dụng lớn nhất của Giang Bắc Thần, Sở Hàm nhận ra nó, bởi vì ba năm trước nó cũng đã từng thuộc về cô.

Cũng giống như Giang Bắc Thần, mấy người Chiến Sính hay Chữ Mục đều được dạy dỗ như vậy. Khi đã chọn được một người con gái và quyết định sống với cô ấy cả đời, thì cho dù cô ấy không muốn, bọn họ cũng sẽ giao cho cô ấy quyền hạn lớn nhất, mặc cho cô ấy tiêu xài. Bởi vì đây chính là lời hứa hẹn cũng như sự tin cậy mà một người đàn ông dành cho người phụ nữ của họ.

Sở Hàm dọn dẹp bát đĩa rồi tắm rửa sạch sẽ. Hai người lại quần quýt dây dưa, xoay xoay vắn vắn đến tận một giờ sáng mới đi ngủ.

Giang Bắc Thần phủ kín chăn lên hai người, bên trên là tấm chăn bông ấm áp che mưa chắn gió, trong lòng người con gái có thể làm cho anh yên bình an tâm.

Bàn tay anh chậm rãi sờ lên vùng bụng ấm áp của Sở Hàm, cánh môi cọ sát vành tai cô, thì thầm nói. "Anh xin lỗi..." Xin lỗi em, cũng xin lỗi đứa con mà anh còn chưa kịp biết đến sự tồn tại đã rời đi thế giới này.

Một câu xin lỗi của anh khiến cho hai mắt Sở Hàm đỏ ửng, giọng nói nghẹn ngào của cô cất lên trong đêm khuya:

"Là do em không bảo vệ được con... Là do em sơ suất..."

"Không phải do em." Giang Bắc Thần thu hẹp cánh tay, ôm cô lại gần mình hơn một chút, "Chúng ta sẽ lại có, sẽ lại có."

"Không đâu... Bác sĩ nói em rất khó..."

"Được rồi." Giang Bắc Thần lên tiếng ngắt lời cô, "Ngủ đi, ngủ ngon."

Trong bóng đêm dày đặc nặng nề, Giang Bắc Thần cắt đứt lời nói tự ti của cô. Anh thầm nghĩ, sau này sẽ có thật nhiều con để bù đắp lại cho cô.

Sáng ngày hôm sau, Giang Bắc Thần lái xe đưa Sở Hàm đến viện thiết kế, dọc đường trở về Thế Cần còn vừa lái xe vừa hát.

Thẩm Vi Dịch đang đau khổ ngồi xõm ở góc tường trong văn phòng của ông chủ mình, thấy người tới, hai mắt anh ta lập tức sáng lên.

"Nếu anh không trở về, tôi sắp lao lực mà chết rồi."

Giang Bắc Thần bước tới bàn làm việc, tiện tay lật giở chồng văn kiện cao vút, rồi liếc mắt nhìn Thẩm Vi Dịch với vẻ trêu tức: "Năng lực làm việc của anh càng lúc càng kém rồi."

Thẩm Vi Dịch kéo ghế, tự nhiên ngồi xuống, "Anh hơn hờ vui tươi như vậy, nhưng tôi thì gấp muốn chết rồi."

"Mấy thứ này tôi đã chuyển lên trên rồi, có lẽ không lâu nữa sẽ xảy ra chuyện. Anh cố gắng tìm cơ hội thú tội với ba anh đi."

Giang Bắc Thần cười cười, "Thế nào? Anh đang khoe khoang với tôi rằng không có ba thật sung sướng sao?"

Hiện giờ bên ngoài hầu như mọi người đều biết. Đứa con trai ngoài giá thú của Trịnh Ngọc Khôn liên thủ với Giang thiếu bầy ông ta, nhất thờ, chuyện của nhà họ Trịnh đã trở thành trà dư tửu hậu của mọi ngõ nhỏ phố lớn trong thành phố. Không ít người nói Thẩm Vi Dịch vong ân phụ nghĩa, phản bội cha ruột, nhưng cũng có rất nhiều người nói anh ta giải quyết hận thù thật nhanh gọn và dứt khoát.

"Giang Bắc Thần, anh thật không có lương tâm!! Tôi vì anh mà ngay cả cha đẻ của mình cũng không cần, vậy mà anh lại đối xử với tôi như vậy?!"

Giang Bắc Thần dựa lưng vào ghế, chán ghét nói: "Cha đẻ? Cha đẻ lợi dụng đứa con ruột đã nhiều năm không thèm quan tâm đến... Ồ ~~ Tình cảm thật là thân thiết gắn bó nha!"

Thẩm Vi Dịch bị nghẹn lời, không muốn ngậm miệng cũng đành phải ngậm.

"Xem như anh lợi hại! Máy thứ này anh xem kỹ rồi ký đi, sau đó tự mình đưa tới chỗ thư ký! Tôi muốn từ chức!!!"

Giang Bắc Thần nhìn theo bóng dáng phần nộ của Thẩm Vi Dịch, tâm tình bỗng chốc trở nên vô cùng vui vẻ sáng sủa.

Mới sáng sớm ông cụ Giang đã nằm trên chiếc ghế dài ngoài sân phơi nắng, miệng ngân nga khúc hí kịch. Kiều Hoàn và bà Trương chuẩn bị đồ ăn sáng xong định đi mời ông cụ tới dùng bữa.

Ông cụ cười tủm tỉm, vẫy tay nói với Kiều Hoàn, "Không vội, con lại đây ngồi! Ba có chuyện muốn nói."

Kiều Hoàn đặt chiếc thìa trong tay xuống, vén rèm bước tới bên cạnh ông cụ.

Ông cụ quan sát cô con dâu đang mặc bộ sườn xám bằng gấm, từ tốn mở miệng. "Mấy ngày nay tâm trạng con có vẻ bất ổn, vẫn chưa có tin tức gì của Bắc Thần à?" Mặc dù ông cụ Giang đã cao tuổi, bình thường cũng không quản mấy chuyện vụn vặt của con cháu, nhưng không có nghĩa là ông cụ không biết.

Kiều Hoàn nhẹ nhàng thở dài một hơi, dường như đã rất mệt mỏi sau khi phải suy nghĩ quá nhiều, "Mấy ngày hôm nay nó không nghe điện thoại rồi ạ. Mấy thằng nhóc kia cũng bao che cho nó, cho nên con cũng hết cách rồi."

Ông cụ Giang không khỏi cảm thấy vui vẻ, hớn hờ nói: "Đúng là cháu ta mà, xử lý mọi chuyện đâu ra đấy!"

"....."

"Ba..."

"Ài!" Ông cụ Giang giơ tay chặn lại lời nói tiếp theo của Kiều Hoàn, "Ba biết con định nói cái gì. Con làm mẹ nó nhưng còn không bằng ông nội nó đâu! Con trai của con nghĩ gì muốn gì, con cũng không biết hay sao?" Ông cụ Giang chậm rãi đứng dậy từ trên ghế, nhìn tòa nhà cách đó không xa. Chỉ thấy một màu xám tro đơn độc.

"Không còn mẹ, nha đầu kia cũng thật đáng thương. Suy cho cùng, nhà chúng ta cũng mắc nợ nhà họ Sở. Nếu Bắc Thần thích, thì cứ kệ nó đi."

Ông cụ chấp tay sau lưng nhìn chăm chăm tòa nhà này, dường như đang nhớ lại những ngày tháng rất lâu trước kia. Nào có ai muốn ôm hận với một người chứ? Người ta thường nói, người già dễ mềm lòng, cũng hay nhớ đến những tình bạn xưa cũ.

Mấy ngày nay, ông cụ Giang thường hay nhớ lại những năm tháng chiến tranh đầy khói lửa. Khi ấy, ông và Sở chính ủy đã từng cùng nhau chiến đấu. Ngày đó, ông cứ nghĩ rằng sẽ ôm thù hận không đội trời chung cho đến tận bây giờ, nhưng mà hóa ra ân oán cảm tình cũng chỉ như một ly trà xanh mà thôi.

Huống chi, đối với việc Ý Liên tự sát năm đó, ông cụ vẫn cảm thấy vô cùng áy náy. mấy năm nay, nhà họ Sở cũng phải chịu nhiều khổ cực. Mà sau tất cả mọi chuyện, Giang Bắc Thần vẫn dành tình cảm sâu đậm cho Sở Hàm. Đây là điều mà ông cụ Giang không bao giờ ngờ tới.

Ông cụ nghĩ thầm, dù sao thì đàn ông vẫn nặng tình.

Một câu nói này của ông cụ, không thể nghi ngờ đã biểu lộ lập trường của bản thân. Người có địa vị cao nhất nhà họ Giang đã ngầm đồng ý cho sự cố chấp này của cháu mình, cũng tương đương với việc ông cụ đã ngầm đồng ý cho Giang Bắc Thần lấy danh nghĩa yêu Sở Hàm để làm xằng làm bậy.

Kiều Hoàn bước vội tới, vẻ mặt luôn đoan trang dịu dàng của bà lúc này cũng hơi biến đổi.

"Ba! Hiện giờ đang là thời điểm quan trọng của Chấn Quốc, hay là chúng ta đợi anh ấy trở về rồi bàn lại sau ạ? Đây là chuyện đại sự của đứa nhỏ..."

Ông cụ Giang bất mãn, gõ gõ cây gậy ba - toong xuống nền gạch, tức đến vênh râu: "Tôi là ông nội của nó! Còn không làm chủ cho nó được hay sao?! Chị chuyển lời cho chồng chị, bảo nó có rảnh thì về đây một chuyến, cũng bảo con trai chị đưa người về nhà cho tôi nhìn mặt." Nói xong, ông cụ mặc kệ con dâu mình ở phía sau có phản ứng gì, tự đi vào nhà dùng bữa sáng.

Một mình Kiều Hoàn đứng tại chỗ không biết nên làm thế nào cho phải. Ông cụ đã ngầm thừa nhận đứa cháu dâu này rồi. Bà chưa bao giờ có cảm giác sự tôn nghiêm của mình bị khiêu chiến như lúc này.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Năm giờ chiều là lúc mà Tứ Cửu thành trở nên náo nhiệt nhất.

Những người đi làm thì vội vàng tan tầm, đi đón con rồi đưa con về nhà. Người người đổ xuống đường, giao thông ách tắc hỗn loạn. Những chiếc xe ô tô chen chúc nối đuôi nhau trên cầu, những người lái xe nhìn thấy cảnh tượng này đều cảm thấy bức dọc bất lực.

Giang Bắc Thần chạy xe thông thả theo dòng người, nhưng anh lại không có vẻ gì là đang mất kiên nhẫn cả.

Bởi vì sao? Bởi vì anh đang định đi đón Sở Hàm tan tầm. Lớn bằng từng này, nhưng đây là chuyện mà anh chưa từng làm bao giờ cho nên trong đầu anh lúc này chỉ toàn là cảm giác háo hức mới lạ có được hay không!!! . Cái cảm xúc khi chồng đi đón vợ tan tầm là cảm xúc này có phải hay không?!!

Thậm chí, trên đường đi, anh còn gọi điện cho Chữ Mực - người đàn ông đã có gia đình, ra vẻ nghiêm trang hỏi: "Cậu kết hôn lâu như vậy rồi, đã bao giờ đi đón vợ cậu tan tầm chưa?"

Chữ Mực lật tài liệu, "Chưa bao giờ, làm sao vậy?"

Giang Bắc Thần bỗng chốc cười đến vô lại, tiếng cười mang theo sự đắc ý, "Bây giờ tớ phải đi đón vợ tớ đây! Tạm biệt!"

Về mặt Chữ Mực như thế vừa gặp một tên có đầu óc không bình thường, anh quả quyết cúp điện thoại rồi nhìn đám người đang đợi anh

trong phòng họp, thay đổi sắc mặt nói: "Thật xin lỗi, bây giờ có thể bắt đầu rồi."

Nhưng khi ngồi họp, Chữ Mục luôn bất giác nhớ tới câu nói kia của Giang Bắc Thần, hình như... Anh đúng là chưa bao giờ....

Anh bỗng nhiên cảm thấy mình thật thua kém Giang Bắc Thần. Dựa vào cái gì mà một người còn chưa kết hôn như cậu ta lại dám khoe khoang với người đã kết hôn là anh chứ?! Dựa vào cái gì hả?! Ngay lập tức, anh liếc nhìn đám người trong phòng họp rồi lén lút gửi một tin nhắn.

"Tan tầm anh sẽ tới đón em."

Thư Dĩ An đứng ở bến xe buýt nhìn chăm chăm tin nhắn này, ù ù cạc cạc không hiểu ra sao, trả lời: "Em đã tan tầm được nửa giờ rồi nha..."

Chữ Mục mím môi, thân nhiên gửi tin: "Vậy thì quay lại tăng ca đi, chờ anh đến đón."

Cô nàng họ Thư nào đó nhìn dòng tin nhắn nghiêm túc này đành phải im lặng không nói gì nữa, hai mắt đắm lệ ngoan ngoãn quay trở lại công ty.

Nếu cô mà biết ông chồng mới cưới được ba tháng của mình chỉ vì muốn phân cao thấp với người khác mới đến đón mình, thì trăm phần trăm là muốn soạn lá đơn ly hôn.

Giang Bắc Thần vô cùng huênh hoang quay xe một vòng mới dừng lại hẳn trước mặt Sở Hàm. Anh đã đến viện thiết kế vào lúc tan tầm đông người qua lại, lại còn lái một chiếc xe rất gây sự chú ý, hơn nữa còn nghênh ngang xuống xe, không thèm để ý xung quanh bước tới chỗ cô.

Sở Hàm xấu hổ nhìn bốn phía, sau đó nhanh chóng mở cửa ngồi xuống.

"Này! Sao anh không dừng xe ở ven đường! Đừng có... huênh hoang như vậy được không...?"

Giang Bắc Thần nghe vậy nhướn mày, "Như vậy sao được! Em sẽ phải đi..." Anh nhìn quăng đường từ viện thiết kế ra ngoài đường cái, khoa trương hươ tay múa chân, "Xa như vậy nè!"

Sở Hàm có chút quẫn, vùi mặt vào đầu gối, đẩy đẩy anh, "Anh chạy mau đi..."

Dọc đường gặp phải hai cái đèn đỏ nhưng Giang Bắc Thần lại tuân thủ luật lệ giao thông một cách hiếm thấy.

Sở Hàm nhìn xe đang chậm rãi quẹo phải, hơi thắc mắc hỏi, "Về nhà phải đi hướng kia chứ?"

Giang Bắc Thần gõ gõ mấy cái trên vô lăng, rốt cuộc cũng thu lại vẻ mặt không đứng đắn:

"Là về nhà ở đại viện."

Sở Hàm lập tức quay đầu, hai mắt mở to. Cô gần như đã quên mất, đại viện kia chính là nơi mình đã từng sống suốt mười mấy năm, cũng là nơi ở của nhà họ Giang.

"Sao... Hôm nay lại về đó...?"

Cô còn chưa chuẩn bị tinh thần mà đã phải đối mặt với đại gia đình nhà họ Giang, đối mặt với những người không muốn chấp nhận mình. Cô nên làm thế nào bây giờ đây?

"Đừng sợ, có anh ở đây."

Giang Bắc Thần biết cô đang sợ cái gì, đang kháng cự điều gì. Một bàn tay của anh tiếp tục cầm lái, một bàn tay lại nắm lấy tay cô, giống như

muốn nói tất cả mọi chuyện đều ở trong tầm tay của anh. Trên thực tế thì đúng là như vậy.

Chiều hôm nay, khi anh đang ở trong phòng họp cùng với mấy người quản lý cấp cao thì nhận được điện thoại từ nhà gọi. Kiều Hoàn biết con trai mình không nhận điện thoại của mình nên đã cố ý nhờ bà Trương gọi tới.

Đầu dây bên kia, bà Trương cố gắng khuyên bảo thẳng nhóc cứng đầu này, "Ông cụ chuyển lời rằng, hôm nay ba cháu sẽ về nên bảo cháu dẫn nha đầu kia tới cho bọn họ nhìn mặt. Khả năng là đồng ý chấp nhận cô bé này rồi đó."

Giang Bắc Thần nghịch cây bút trong tay, rất đồng không ý nói, "Chấp nhận cái gì ạ? Hừ, Sở Hàm ở cùng cháu chứ không ở cùng bọn họ, nói như vậy cũng thật gượng ép."

Bà Trương biết tính tiểu ma vương Giang Bắc Thần này, vội vàng nói thêm vào. "Đúng đúng đúng, nhưng mà người cháu thích cho dù là tiên nữ thì cũng phải gặp ba mẹ chồng chứ? Nghe lời bà, tối nay đưa cô bé đó về đây đi."

Giang Bắc Thần quay bút, ngẫm nghĩ một lát rồi đồng ý. "Vâng, buổi tối cháu sẽ đưa cô ấy về ăn cơm."

Bà Trương có một câu nói rất đúng, cho dù là tiên nữ thì cũng phải gặp mặt ba mẹ chồng, huống chi đó là Sở Hàm, là người mà anh muốn sống cùng cả đời.

Giang Bắc Thần biết bữa cơm hôm nay không khác gì Hồng Môn yến. Thực ra, cho dù thành hay không thành thì anh cũng đã quyết tâm muốn ở bên cô rồi. Nhưng mà anh nghĩ rằng, nếu nhà họ Giang chấp nhận, thì Sở Hàm sẽ cảm thấy được an tâm hơn. Cho

nên nếu nhất định phải quay về đại viện một chuyến, chi bằng mượn luôn cơ hội này để nói rõ.

Dọc đường đi, Sở Hàm đều cảm thấy bồn chồn. Cô đã từng hứa với Kiều Hoàn rằng sẽ không bao giờ ở cùng một chỗ với Giang Bắc Thần nữa. Nhưng bây giờ, cô lại được Giang Bắc Thần đưa tới gia đình của anh, gia đình mà thoạt nhìn cao sang không thể với tới. Thật sự là hổ thẹn mà.

Có lẽ là Giang Bắc Thần cũng biết Sở Hàm đang nghĩ gì nên nắm lấy bàn tay cô để cho cô thêm chút động lực, "Anh nói rồi, chỉ cần em đừng lùi bước, có bất cứ chuyện gì anh cũng sẽ xử lý được. Nhưng mà điều kiện tiên quyết là em không được bỏ cuộc."

Câu này ý là, chỉ cần em ở bên anh thì tất cả mọi chuyện đều không thành vấn đề.

Lúc xe quẹo vào cổng, ông cụ Giang đang ở trong hái rau. Kiều Hoàn nhìn thấy xe của Giang Bắc Thần lập tức cảm thấy bất an đứng bật dậy.

"Con gấp cái gì?" Giang Giai Trạch cầm lấy rễ rau vừa hái trong vườn đưa cho bà, "Mang vào phòng bếp rửa sạch đi."

Kiều Hoàn biết đây là ông cụ muốn bà tạm thời tránh đi, bèn nhận lấy đi vào trong nhà.

Giang Bắc Thần dừng xe bên ngoài tòa nhà, rồi dắt người vào trong.

"Ông nội." Hai người đi đến bên cạnh, Giang Bắc Thần hơi nghiêng người, đứng che trước mặt cô.

"Hừm?" Ông cụ cầm chiếc cốc sứ màu trắng in hoa, nhấp một ngụm trà, híp mắt nhìn người đang đứng sau lưng anh, "Thế nào? Còn chưa bước vào cái nhà này mà đã bắt đầu bảo vệ nhau rồi hả?"

Sở Hàm túm chặt góc áo, nhìn ông cụ quắc thước dưới ánh mặt trời, hơi hơi xoay người, ngoan ngoãn gọi một tiếng, "Ông nội."

Ông cụ Giang khẽ gật đầu, bắt đầu quan sát cô bé vừa mới đến.

Hôm nay Sở Hàm mặc một chiếc áo tay lỡ màu trắng rộng rãi, bên dưới là một chiếc quần jeans sáng màu, tóc buộc cao thành đuôi ngựa, thoát nhìn không có thay đổi gì mấy so với hình ảnh của cô bé Sở Hàm năm nào. Nhưng khác ở chỗ là, cô đã không còn vẻ kiêu căng ngậy ngô của thời niên thiếu nữa, mà trái lại khí chất có vẻ thay đổi khá lớn. Đó là vẻ thản nhiên tĩnh lặng mà chỉ những người đã từng phải trải qua sóng to gió lớn của cuộc đời mới có.

Nhưng ông cụ lại rất vừa lòng.

"Vào nhà đi, ba cháu cũng sắp về rồi, chuẩn bị ăn cơm thôi."

Giang Giai Trạch chấp tay sau lưng đi vào nhà trước, mặc kệ hai người.

Hôm nay gặp lại Kiều Hoàn, Sở Hàm cảm thấy vô cùng không thoải mái. Kiều Hoàn cũng mang tâm trạng giống như vậy. Nhưng suy cho cùng thì bà là con dâu nhà họ Giang nên làm việc và nói chuyện vẫn không chê vào đâu được. Thấy hai người tiến vào, bà cũng không nói gì cả, chỉ lặng lẽ bày biện đồ ăn đã chuẩn bị xong ở trong bếp đặt lên bàn.

Sở Hàm có chút sợ hãi quay đầu nhìn Giang Bắc Thần rồi mở miệng, "Dì Kiều, để cháu giúp dì."

Kiều Hoàn vốn đã hạ quyết tâm không thềm để ý đến hai người kia, nhưng khi nghe giọng nói của Sở Hàm lại nhìn thấy cô có vẻ gầy hơn trước rất nhiều thì lại nghĩ bụng: Con bé này cũng thật đáng thương, diễn~đàn~leê~quý~đôn, còn nhỏ như vậy mà đã không còn cha mẹ, hơn nữa nó cũng không phải là người có lỗi.

Sắc mặt bà không khỏi dịu lại, "Không cần, cháu ngồi chơi cùng Bắc Thần đi, lát nữa vào dùng cơm."

Nhà họ Giang rất chú trọng bữa ăn. Mặc dù chỉ có năm miệng ăn, nhưng trên bàn cũng bày đủ mười sáu món, chủ yếu là các món ăn của vùng Giang Nam, vừa nhìn đã biết là do Kiều Hoàn tự tay làm. Phụ nữ ở vùng đất Giang Nam có tài nấu nướng rất giống với sự mô tả trong Hồng Lâu Mộng - xa hoa phú quý.

Lúc Giang Chấn Quốc trở về, khi vào cửa nhìn thấy hai người đang đứng cùng nhau liên sừng sốt. Sau đó ông lập tức nhớ tới hôm nọ ông cụ nhà mình đã nhắc đến chuyện này, mặc dù cảm thấy hơi bất mãn nhưng dù sao ông cũng là người hiểu lý lẽ, nên gật đầu một cách ôn hòa với Sở Hàm, "Ngồi xuống ăn cơm đi."

Từ trước đến giờ trên bàn cơm nhà họ Giang chưa hề quy củ như vậy, mọi người đều có thể nói chuyện phiếm với nhau. Nhưng hôm nay lại chỉ có tiếng bát đĩa va chạm. Bữa tối ông cụ Giang thường ăn rất ít, nên chỉ dùng vài miếng đã đứng dậy đi tới trung tâm văn hóa của đại viện xem đánh cờ rồi.

Giang Bắc Thần âm thầm trợn trừng hai mắt ở trong lòng, nghĩ đến thật là mất hứng mà. Con không đưa người về thì ngày nào mọi người cũng thúc giục, đến lúc đưa người về thì mọi người lại ra vẻ ta đây.

Cho nên anh cũng mặc kệ, chỉ vội vàng cầm đĩa gấp thức ăn cho Sở Hàm, thỉnh thoảng lại hỏi han cô một hai câu.

"Em đừng ăn hải sản. Không thì lại bị nổi mụn."

"Món măng vịt này Kiều phu nhân làm ngon lắm, anh múc cho em nhé."

Nhưng như vậy lại càng làm cho Sở Hàm đứng ngồi không yên, mặt cô cũng sắp úp vào cái bát đến nơi rồi. "Không cần đâu. Thật đó..."

Lúc gần xong bữa cơm tối, Giang Chấn Quốc đặt đôi đũa xuống, ngắt mấy lời ân cần săn sóc của con trai mình, "Giang Bắc Thần, con lên tầng cùng ba. Ba có chuyện muốn nói."

Kiều Hoàn cũng nhẹ nhàng đặt chiếc thìa xuống, "Sở Hàm, dì với cháu ra vườn hoa đi dạo một chút nhé?"

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Hai vợ chồng cực kỳ ăn ý tách hai người này ra, rõ ràng là có chuyện muốn nói.

Giang Bắc Thần tặng cho Sở Hàm một ánh mắt ý bảo cô cứ yên tâm rồi theo ba Giang lên tầng.

Giang Chấn Quốc ngồi vào chiếc ghế mây trong thư phòng rồi ra hiệu cho Giang Bắc Thần đóng cửa lại.

Mặc dù bình thường Giang Bắc Thần càn quấy gàn dở nhưng thái độ của anh đối với trưởng bối luôn kính trọng và lễ phép không chê vào đâu được. dieenđ4an ☆ L3ê ☆ quíyđđôn. Anh khép cửa lại rồi nghiêm chỉnh đứng đó chờ ba mình lên tiếng.

Giang Chấn Quốc cũng không vội, mà từ tốn lấy ra một túi trà Thiết Quan Âm từ trong ngăn kéo rồi chậm rãi mở miệng:

"Quyết định rồi hả? Không hối hận chứ?"

Giang Bắc Thần nở nụ cười tươi tắn, không nhanh không chậm trả lời.
"Có cái gì mà phải hối hận ạ?"

Giang Chấn Quốc đổ nước trà lần thứ nhất vào khay trà, ung dung nói:

"Vậy con cũng biết là ba và mẹ con không đồng ý chứ?"

"Nếu không đồng ý thì chắc chắn ba sẽ không gọi con lên đây. Huống hồ, ba cũng cảm thấy áy náy với nhà họ Sở, có đúng không?"

Giang Chấn Quốc nghe vậy, ly trà đã đưa tới miệng bỗng nhiên dừng lại. Ông tức giận nện ly trà lên bàn, nói: "Giang Bắc Thần, sớm muộn gì cũng có ngày anh sẽ phải chịu thiệt thòi! Cái tính tình không biết trời cao đất rộng này của anh bao giờ mới có thể sửa đây? Hả? Anh có biết bên ngoài bị anh nhúng tay vào đã thành cái bộ dạng gì rồi không hả?"

Giang Bắc Thần hiểu Giang Chấn Quốc đang nói đến chuyện của Trịnh Khải, cũng biết sở dĩ ba mình phản đối Sở Hàm không phải là bởi vì vấn đề gia thế của cô, mà bởi vì anh đã vì cô mà gây ra rất nhiều chuyện. Người có thân phận và địa vị như Giang Chấn Quốc, thường thì phải lo lắng nhiều hơn những người khác, cũng phải hiểu biết và sáng suốt hơn những người bình thường. Khi nói đến đây, hai cha con cũng không thêm dè chừng nữa.

"Xem ba nói kìa, con nào có bản lĩnh một tay che trời như vậy chứ. Chẳng qua người làm con như con đây không muốn cha mình bị chụp cái mũ đen trên đầu. Con biết ba rộng lượng có thể bỏ qua chuyện này, nhưng con lại không thể nhìn ba bị oan uổng như vậy được. Nếu đã tra ra rồi thì cũng nên để cho ba được sửa án oan chứ?"

Giang Chấn Quốc vân vân nhấp ly trà, thở dài một hơi, trong đôi mắt tinh tường của ông đã mang theo chút thỏa hiệp. Ông cảm thấy rất tự hào về con trai mình, nhưng cũng cảm thấy lo lắng bởi vì phong cách làm việc dứt khoát không chừa đường lui của anh. Đó là tình yêu và cũng là nỗi lo âu mà một người cha dành cho con trai mình.

"Anh vì tôi hay vì Sở Hàm thì tự anh biết. Đến lúc đó, nếu xảy ra chuyện gì thì anh đừng có trách tôi đã không nhắc nhở anh. Sau này nếu anh phải trả giá vì chuyện này thì cũng đừng có tìm người nhà đẹp loạn giùm anh."

Lời này vừa nói ra cũng đồng nghĩa với việc Giang Chấn Quốc đã đồng ý chuyện này. Giang Bắc Thần thở phào nhẹ nhõm. Anh dùng lời nói

nửa đùa nửa thật để đánh cược, cược một cái gật đầu của Giang Chấn Quốc, không ngờ rằng, mọi chuyện đúng như những gì anh đã dự đoán.

Giang Bắc Thần cũng không thèm đứng nữa, dứt khoát đặt mông ngồi xuống đối diện ba mình, tự rót cho mình một tách trà. d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn. Dòng nước màu xanh nhạt lượn lờ khói trắng chậm rãi chảy vào chén sứ. Giang Bắc Thần cũng thu lại bộ dáng không quan trọng, không sao cả trước đó của mình.

"Ba, con muốn ở bên cô ấy, cho nên chỉ cần kết quả, quá trình như thế nào không quan trọng. Nếu một người đàn ông mà ngay cả người phụ nữ của mình cũng không được lựa chọn thì những cái khác đâu còn ý nghĩa gì nữa, có đúng không ạ?" Giang Bắc Thần bưng ly trà trước mặt lên, đưa về phía Giang Chấn Quốc tỏ ý mời, động tác vừa thong thả lại vừa trịnh trọng.

Giang Chấn Quốc nhắm chặt mắt lại, cũng cầm lấy cái chén, "Có lẽ lần này ba sẽ được điều về đây. Chờ ba trở lại, sẽ chuẩn bị hôn sự cho hai đứa. Đi xuống nhà đi."

Giang Bắc Thần bỏ ra một số tiền lớn để cạnh tranh hạng mục kia, không thể nghi ngờ là đã giúp Giang Chấn Quốc bớt đi không ít việc. Ông đã phải đợi vài năm ở thành phố B, hiện giờ là lúc triều đại thay tên đổi họ nên chắc chắn buổi "yến tiệc" ở Tứ Cửu thành này kiểu gì cũng sẽ có chỗ cho ông ngồi.

Giang Chấn Quốc nhìn bóng lưng khuất sau cánh cửa của Giang Bắc Thần, thở dài trong lòng, con trai nhất định là không nhẫn tâm đi con đường của riêng mình. Vì có thể ở bên người con gái mình yêu, như vậy cũng đáng giá.

Ai nói tuổi trẻ nông cuồng là không tốt chứ?

Ở sân sau của nhà họ Giang trồng rất nhiều bầu hồ lô và hoa đào. Lúc này là thời điểm có nhiều cánh hoa đào rụng nhất. Buổi tối, chỉ cần một cơn

gió tình cờ thổi qua cũng làm cho hoa đào rơi đầy mặt hồ. Sở Hàm thông thả đi bộ trên con đường nhỏ trong vườn cùng với Kiều Hoàn, cô có cảm giác như đã lâu đến mức cách cả một đời người.

Nhớ ngày còn nhỏ, cô đã từng gặp được Giang Bắc Thần ở chỗ này. Khi ấy anh cũng ngạo mạn giống y như bây giờ, dắt tay cô bước vào thế giới chỉ thuộc về anh.

"Thế nào? Có nhớ không?"

Kiều Hoàn đi ở phía trước không nhanh không chậm mở miệng. Sở Hàm nhìn cảnh tượng xung quanh, đó là nơi mà cô và Giang Bắc Thần lần đầu gặp nhau, làm sao có thể quên được chứ. "Nhớ ạ."

Kiều Hoàn bỗng nhiên nở nụ cười, bộ quần áo màu tím càng làm tôn lên vẻ cao quý diễm lệ của bà. "Ý di là... Cháu còn nhớ nơi đó không?"

Ngón tay được chăm sóc vô cùng cẩn thận của bà chỉ căn nhà màu xám tro cách đó không xa, hỏi lại một lần nữa.

Sở Hàm nhìn theo ngón tay bà, khóe môi cô lập tức lộ ra nụ cười khổ.

Làm sao có thể không nhớ được chứ? Đó là ngôi nhà mà cô đã ở gần hai mươi năm.

Kiều Hoàn hình như cũng không mong chờ câu trả lời của cô, bà xoay người bắt đầu nói một cách tự nhiên: "Sau khi nhà cháu xảy ra chuyện, không ai dám đến đây ở. Mấy ông già mới nhậm chức sợ có điềm xấu, sợ bị xúi quẩy, cho nên nơi này vẫn chưa được phân cho ai."

Sở Hàm nghe từng lời Kiều Hoàn nói, móng tay sắc nhọn của cô cắm sâu vào lòng bàn tay mềm mại, nhưng cô lại chẳng hề cảm thấy đau đớn chút nào.

Rõ ràng là Kiều Hoàn đang muốn dùng quá khứ thâm kia để làm khó cô.

Nhưng mà cô đã hứa với Giang Bắc Thần thì có nghĩa là cô nguyện ý chấp nhận mọi gánh nặng cũng như những lời chỉ trích, bao gồm cả việc bị làm khó dễ và bị sỉ nhục.

"Vậy ạ? Nhưng đây là nơi cháu đã từng sống."

Dưới bóng đêm tịch liêu, Kiều Hoàn ưỡn thẳng sống lưng, giọng nói của bà mang theo vẻ già nua không dễ gì phát hiện ra.

"Vậy hẳn là cháu cũng không quên nơi này, diizễn~đacàn~lezê~quzyý~đocôn, không quên họ Giang chứ? Có người mẹ nào lại muốn tặng con trai mình cho đứa con gái mà mình không ưng chứ?"

Đó là Giang Bắc Thần, là đứa con xuất sắc mà bà đã dồn tất cả tâm huyết để nuôi dạy nó từ nhỏ.

Sở Hàm ngẩng đầu, giọng nói trong trẻo mà dịu dàng đúng mực xuyên thẳng vào tai Kiều Hoàn.

"Cũng không có người phụ nữ nào sẵn lòng từ bỏ người yêu của mình đâu ạ! Cháu đã từng buông tay, nhưng mà cái cảm giác đó... Thật không dễ chịu."

Kiều Hoàn ngẩng đầu nhìn bóng đêm sâu thẳm đen như mực, rốt cuộc cũng chậm rãi bộc bạch nỗi lòng của mình:

"Sở Hàm, thực ra dì rất thương cháu. Cháu còn nhỏ như vậy mà đã mất cha mẹ, lại phải trải qua rất nhiều chuyện mà bạn bè cùng trang lứa không phải trải qua. Mà những chuyện đó, có lẽ vừa khéo cũng là do nhà chúng ta gây nên. Nhưng mà dì là một người mẹ... Mà có người mẹ nào lại

muốn con trai mình vì một đứa con gái mà đánh đổi mọi thứ, thậm chí còn không tiếc phải trả giá như vậy chứ?"

"Có người mẹ nào muốn con trai mình đoạn tuyệt quan hệ với mình, thậm chí còn không lui tới hay không? Cháu không có gia thế tương xứng, nên tương lai không thể trợ giúp gì được cho Bắc Thần. Thậm chí cuộc sống của cháu thoát nhìn còn không giống với những người bình thường khác. Như vậy, nhìn đi nhìn lại thì cháu không có chỗ nào xứng đôi với nó. Nhưng mà cháu lại có một thứ mà người khác không có, đó là tình yêu của nó."

"Dì cũng không còn cách nào khác. Cháu là đứa con dâu mà cho dù dì không muốn đồng ý cũng phải đồng ý, không muốn chấp nhận cũng phải chấp nhận. Cho nên, dì thỏa hiệp."

Kiều Hoàn xoay người nhìn cô gái điềm tĩnh đứng nơi đó, đưa ra một bàn tay.

Sở Hàm còn chưa trở lại bình thường sau lời nói vừa rồi của Kiều Hoàn. Cô giật mình nhìn bàn tay kia, thật không ngờ rằng Kiều Hoàn lại đồng ý một cách dễ dàng như vậy cho nên cô cẩn thận dè dặt đưa tay mình ra.

Bàn tay của hai người phụ nữ nắm chặt lấy nhau, giống như đang cho nhau một lời hứa hẹn.

Kiều Hoàn bỗng nhiên rơi nước mắt, không còn đáng vẻ nghiêm cần đoan trang của ngày thường nữa mà thay vào đó là sự khó xử và tủi thân.

"Dì cũng không muốn làm một người mẹ chồng ác độc đâu... Dì cũng muốn đối xử với cháu như mẹ ruột... Tiểu Hàm... Thực xin lỗi..."

Sở Hàm thấy Kiều Hoàn như vậy bỗng chốc cảm thấy trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua. Cô nghĩ là mình có thể hiểu cho Kiều

Hoàn. Làm một nữ chủ nhân trong một gia đình như vậy, cho nên bà cũng phải có sự kiên trì của bản thân mình. Nhưng là một người mẹ thì bà lại cảm thấy tủi thân và rất không đành lòng.

Cô lập tức ôm chầm lấy Kiều Hoàn, "Dì Kiều, là do cháu không tốt. Tại cháu đã khiến cho dì phải khó xử..."

Giang Bắc Thần đứng trong góc khuất, yên lặng theo dõi toàn bộ câu chuyện. Hai người phụ nữ mà anh quan tâm nhất, bây giờ đã đồng lòng như vậy thì còn có gian nan hiểm trở gì có thể khiến cho Giang Bắc Thần anh sợ hãi được nữa chứ?

Nghĩ vậy xong, anh lập tức bước thong thả ra ngoài khoảng sân trống vắng, cất giọng reo gọi hai người.

"Hai vị? Đã xong chưa? Chúng ta trở về thôi."

Kiều Hoàn và Sở Hàm ngượng ngùng tách nhau ra, vội trộm lau nước mắt.

Giang Bắc Thần cười dịu dàng, vươn tay ra ôm hai người phụ nữ của mình vào trong lòng ngực.

"Kiều phu nhân, mẹ đừng buồn mà. Con sẽ thường xuyên đưa con dâu của mẹ về thăm mẹ."

Kiều Hoàn không được tự nhiên quay đầu đi, tránh khỏi cánh tay Giang Bắc Thần, lên tiếng đuổi người. "Ai cần con về thăm! Đi về mau đi, muộn rồi đó! Mẹ đi vào với ba con đây."

Sở Hàm ở đằng sau nói lời tạm biệt, "Dì Kiều, tạm biệt dì."

Kiều Hoàn hơi khựng lại, đưa lưng về phía hai người vẫy vẫy tay, "Lái xe cẩn thận đó!"

Giang Bắc Thần nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của Kiều Hoàn, cười tủm tỉm cầm tay Sở Hàm, mặt mày rạng rỡ.

Bởi vì tối nay, rốt cuộc chương ngại lớn nhất giữa hai người đã được giải trừ rồi.

Dưới ánh trăng, Sở Hàm nhìn Giang Bắc Thần, chớp mắt ngây thơ hỏi: "Chú Giang cũng đồng ý rồi hả?"

"Đương nhiên." Giang Bắc Thần cầm tay Sở Hàm chậm rãi ra khỏi vườn hoa, khi đi ngang qua hồ nước bỗng nhiên cúi sát người xuống, diễ~đàn~le~quý~đôn, nhìn Sở Hàm với ánh mắt trêu tức.

"Có anh ở đây, ai dám không đồng ý chứ?"

"Này... Sao anh lại kiêu ngạo như vậy hả...?"

Giang Bắc Thần cúi đầu cười cười, đưa tay ra mở cửa xe.

Sở Hàm mở to đôi mắt sáng ngời, ôm lấy cánh tay anh hỏi: "Bây giờ về nhà sao?"

"Không! Đi dự buổi party độc thân cuối cùng của anh."

Ở phía xa xa, ông cụ Giang chống cây gậy ba - toong vui vẻ nhìn hai người, rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Coi như là không uổng công ông đã bỏ xuống chuyện cũ của năm xưa. Mỗi nghiệt duyên này, rốt cuộc cũng có kết quả rồi...

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Buổi party độc thân cuối cùng của Giang Bắc Thần quả thực là điên cuồng. Đây cũng là lần đầu tiên sau ba năm, Sở Hàm mới lại bước vào thế giới của Giang Bắc Thần.

Buổi tiệc được tổ chức tại một hội quán mới khai trương trong thành phố của Kỷ Hành Đông. Tòa nhà này vừa có hơi thở xa hoa lãng phí của hiện đại lại vừa có phong cách cổ đại quý phái. Để có được kiến trúc độc đáo như vậy, Kỷ Hành Đông đã phải mời một chuyên gia thiết kế, gần một năm sau mới thu được thành quả. tòa nhà nằm giữa sườn núi ở vùng ngoại ô thành Bắc Kinh. Đứng từ đây có thể nhìn thấy thành phố lấp lánh ánh đèn, rực rỡ và huy hoàng biết bao.

Nhưng mà Kỷ Hành Đông lại không định dùng hội quán này để kinh doanh, anh thậm chí muốn dùng nó để tạo điều kiện cho bạn bè mình có chỗ vui vẻ riêng tư. Dùng lời của Kỷ Hành Đông mà nói thì, D1en#Đ4n\$L3%Quuy^Do0n, đám bạn xấu xa này của anh sao có thể trà trộn ở mấy nơi vàng thau lẫn lộn kia được? Vậy thì còn gì tuyệt vời hơn nữa chứ?

Kỷ Hành Đông nắm chặt điện thoại trong tay, đi qua đi lại quanh đại sảnh, trong lòng cũng lo lắng không yên. Nếu tối hôm nay Giang Bắc Thần gọi điện tới thì tức là chuyện của hai người đã thành, nhà họ Giang đã đồng ý, đôi uyên ương số khổ rốt cuộc cũng tu hành chính quả rồi.

Nhưng nếu không thành... Chắc chắc chắc... Anh cũng không dám tưởng tượng nữa.

Cũng may khi đang lo sốt vó thì nhận được điện thoại của Giang Bắc Thần. Nội dung lời ít mà ý nhiều, thành công rồi, cậu chuẩn bị chích máu đi.

Kỷ Hành Đông lập tức giống như con khỉ bị nhốt lồng, vội vàng luôn lên nhảy xuống chuẩn bị rượu tiếp đón người. Những thứ có thể chơi hay không thể chơi mang ra hết, dự định đêm nay phải tận hưởng.

Đầu bên kia Tứ Cửu thành, Giang Bắc Thần đang chở Sở Hàm trên xe, chạy như bay tới điểm hẹn. Vì sao lại nói là chạy như bay?

Bởi vì khi vừa ra khỏi nội thành thì Giang Bắc Thần chạy xe với một tốc độ vô cùng cao, không khác gì gió lốc khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Sở Hàm nắm chặt tay cầm ở cửa xe, gió từ bên ngoài thổi vào khiến cô nhất thời không mở mắt ra nổi, chỉ có thể cố nén nỗi sợ hãi của bản thân xuống.

Giang Bắc Thần đưa mắt nhìn cô, âm thầm nở nụ cười rồi lại chạy xe nhanh với tốc độ cao hơn.

Lúc này, Sở Hàm đã không thể chịu đựng được nữa rồi, "Anh không thể lái xe chậm lại một chút à?"

Giang Bắc Thần ra vẻ nghi hoặc hỏi: "Trước kia anh còn chạy xe nhanh hơn như thế này, sao không bao giờ thấy em sợ hãi hả?"

Sở Hàm cực kỳ muốn đá anh xuống xe, bắt anh đi bộ lên sườn núi để cảm thụ cái gì gọi là tuân thủ chính sách bảo vệ môi trường. "Ngày trước là do em chưa hiểu chuyện có được hay không? đi»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. Van anh chậm lại một chút đi... Rất nguy hiểm, thật đó."

Giang Bắc Thần bất chợt đưa một bàn tay ra, kéo Sở Hàm vào trong lòng mình, lần này Sở Hàm không được bám vào cửa xe nữa nên cảm thấy vô cùng không an toàn.

"Này!!!!"

Giang Bắc Thần cũng không nói chuyện, chỉ vẫy cô ở giữa hai cánh tay, khiến cho mặt cô dán chặt vào lồng ngực mình. Mui xe được anh mở ra, không gian xung quanh bỗng chốc rộng mở làm cho hai người có ảo giác rằng mình đang đi giữa không trung. Gió bên tai rít gào, tiếng gió xuyên thẳng vào màng nhĩ.

Giang Bắc Thần muốn làm một chuyện, đó là để cho Sở Hàm khôi phục ánh hào quang rực rỡ của ngày xưa, chính là cảm giác không hề sợ hãi.

Sự hào phóng và dũng cảm xưa kia của cô đều là do chính tay anh ban tặng, cũng bởi vậy mà cô trở nên kiêu ngạo đến chói mắt. Tuy rằng bây giờ cô vẫn xinh đẹp, vẫn dũng cảm thậm chí còn có thêm vài phần lạnh nhạt và cá tính, nhưng sự tự tin và kiêu ngạo của thời niên thiếu đã không còn nữa. Giang Bắc Thần nghĩ, anh nhất định phải trả nó lại cho cô.

Lúc đầu Sở Hàm còn túm chặt lấy vạt áo Giang Bắc Thần, thậm chí khi đi ngang qua một đoạn đường nào đó còn kinh hãi thét chói tai. Nhưng chỉ sau vài phút, có lẽ là cô đã dần quen với tốc độ đó, hoặc có thể là do trên người Giang Bắc Thần có hương vị quen thuộc khiến cho cô cảm thấy an tâm, nên cô đã dần rời khỏi vòng ôm của Giang Bắc Thần để nhìn thẳng vào cảnh tượng đang nhanh chóng vụt qua trước mặt. Trong đôi mắt cô, cũng không còn bóng dáng của sự sợ hãi nữa.

Sau 40 phút đồng hồ đi đường, khi chiếc xe thể thao màu bạc lưu loát lượn một vòng tròn xinh đẹp kiêu ngạo rồi dừng yên ổn ở bãi đỗ xe, thì Giang Bắc Thần đã lập tức kéo Sở Hàm lại, tặng cho cô một nụ hôn sâu. Sở Hàm cũng nhiệt tình đáp lại, nhất thời, hai người răng môi quấn quýt.

"Sợ không?" Đôi tay Giang Bắc Thần nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo mảnh khảnh mềm mại của Sở Hàm.

Sở Hàm ôm lấy cổ anh, lắc đầu ậm ừ không rõ, "Ừm... Không sợ..."

"Vì sao?" Anh quay đầu, hô hấp nóng bỏng phun lên vành tai trắng nõn xinh xắn của Sở Hàm, giọng nói trầm ấm cuốn hút.

Sở Hàm đỏ mặt, lắc đầu không chịu trả lời. Giang Bắc Thần lại kiên nhẫn chơi đùa với cô. Một bàn tay nguy hiểm thò vào trong áo lót màu trắng của cô, nắn bóp như có tiết tấu. "Không nói? Hả?"

Đang ở trong xe đó... Sở Hàm lập tức mở to mắt, giữ lấy bàn tay không thành thật của anh. Cô then thùng vùi mặt vào cổ Giang Bắc Thần, "Bởi vì... Có anh ở đây."

Bởi vì có anh ở đây, cho nên em không sợ hãi bất cứ điều gì.

Giang Bắc Thần cười cười, buông ý tưởng xấu trong đầu xuống. Bởi vì điều anh muốn nghe nhất, có lẽ cũng chỉ đến như vậy.

Anh muốn cô biết rằng, cho dù thời gian đã qua lâu như thế nào, nhưng chỉ cần anh còn ở đây, thì cô vĩnh viễn đều có thể yên tâm làm Sở công chúa kiêu căng ngạo mạn của ba năm về trước.

Kỷ Hành Đông thấy hai người đi vào, tiện tay đưa cái chén cho người phục vụ ở bên cạnh rồi ra nghênh đón, "Tôi nghe người bảo vệ ở cửa nói xe của Giang thiếu đã dừng hơn nửa ngày trời rồi, hai người ở trong xe làm cái gì mà lâu như vậy mới vào hả?"

Giang Bắc Thần cười cười đẩy Kỷ Hành Đông đang có vẻ mặt không đứng đắn ra, "Liên quan gì đến cậu hả."

"Ha... Cậu đúng là cái đồ không biết tốt xấu. Tôi nói cho cậu biết, nếu hôm nay không nể mặt em gái Sở thì còn lâu tôi mới cho cậu vào đây!" Nói xong Kỷ Hành Đông lập tức đi đến bên cạnh Sở Hàm rồi kéo cô vào trong phòng bao.

Chiến Sính vừa trở về đội. Chữ Mục thì ở nhà với vợ, bởi vì lúc chiều anh mới bị Giang Bắc Thần khiêu khích, nói cái gì mà đừng đến. dienn∞đaan∞le∞quuy∞doon. Hừ, tổ chức tiệc chia tay độc thân như vậy cũng không xem như là có bản lĩnh gì đâu, khi nào Giang Bắc Thần cười được người ta về nhà, anh đến chúc mừng cũng chưa muộn.

Những người ngồi trong phòng đều là bạn bè của Giang Bắc Thần, cũng đều biết không ít chuyện xảy ra giữa Sở Hàm và Giang Bắc Thần.

Sở Hàm cũng đã gặp mặt hầu hết bọn họ nhưng thực sự là không thân quen, cho nên cô chỉ có thể ngồi xuống bên cạnh Chữ Duy Nguyên nhìn bọn họ. Đều là những người có chừng có mực, biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, nên trong lúc nhất thời không khí trong phòng có vẻ không được tự nhiên.

Có người bắt đầu mượn chuyện của cô và Giang Bắc Thần để chuốc rượu. Giang Bắc Thần che chắn trước mặt Sở Hàm, cầm ly rượu lên nói to, "Muốn uống thế nào thì cứ rót cho tớ, nhưng mà không được bắt nạt vợ tớ đâu đấy. Nếu ai dám bắt cô ấy uống, tớ sẽ đánh người đó."

Nghe xong lời này, mọi người còn ầm ĩ hơn nữa, bắt đầu lời Kỷ Hành Đông ra, đại diện cho đám người bọn họ, tiến lên quyết một trận tử chiến với Giang Bắc Thần.

Mấy cô bạn gái đi theo các vị công tử thiếu gia thấy cảnh tượng này cảm thấy thật không phục. Ai chẳng biết, Giang Bắc Thần là một nhân tài kiệt xuất trong Tứ Cửu thành, có biết bao nhiêu người vọng tưởng tiếp cận anh. Nhưng cuối cùng, lại để cho một kẻ có gia cảnh sa sút như Sở Hàm chiếm được. Cho nên, cái cách bọn họ nói chuyện sặc mùi ghen tị, mặc dù họ kiêng nể Giang Bắc Thần và Chữ Duy Nguyên đang ngồi cạnh Sở Hàm nhưng vẫn cố ý nói to lên, để hai người nghe rõ.

"Trước kia, không phải là Giang thiếu đang qua lại với cô con gái nhà họ Trần sao? Nghe nói trong buổi tiệc chia tay độc thân của Chử Đại thiếu gia, Giang thiếu cũng đưa người ta tới đó, còn hôn sâu đút rượu cho nhau nữa kìa."

"Đúng vậy, nghe nói nhà họ Giang cũng rất hài lòng người kia, không hiểu sao bây giờ lại đổi người khác rồi?"

Sở Hàm ngồi cách mấy cô gái đó không xa, cho nên cô đã nghe thấy rất rõ ràng từng lời từng chữ đó. Cô trừng mắt lên, yên lặng suy nghĩ... Hôn sâu đút rượu? Giống như khi này ở trong xe sao?

Mấy cô gái kia liếc mắt nhìn nhau, nói tiếp: "Mà cũng không biết tiểu thư nhà họ Trần kia đã biết chuyện này hay chưa...?"

"Có lẽ là chưa biết đâu..."

Dường như Chử Duy Nguyễn ngồi bên cạnh không nghe nổi nữa, nhìn Sở Hàm vẫn mang sắc mặt như thường một cái rồi đập mạnh xuống bàn, nghênh ngang kiêu ngạo bước tới. Bà cô Chử Duy Nguyễn đảo mắt một vòng quanh mấy cô ả kia, sắc mặt rất không tốt, "Vừa rồi mấy cô nói cái gì vậy? Bị ngứa mồm à? Không nói chuyện không được à?"

Ở đây đều là những người đã lăn lộn bên ngoài nhiều năm, biết Chử Duy Nguyễn có thân phận địa vị gì, cho nên không ai dám nói thêm gì nữa, chỉ có thể ngậm miệng. Chử Duy Nguyễn trừng mắt nhìn bọn họ, lúc gần đi còn quăng lại một câu nói mang tính uy hiếp, "Đã nói chán chưa? Nếu chán rồi thì hãy ngậm miệng lại, đừng nói năng lung tung nữa! Nếu để tôi nghe thấy một lần nữa thì đừng có trách Chử Duy Nguyễn tôi lòng dạ độc ác."

Sở Hàm bị bộ dạng hùng hùng hổ hổ của Chử Duy Nguyễn làm cho bật cười. Cô nghĩ, có lẽ cứ kéo dài như vậy thật không ổn. Bởi vì Sở Hàm cô, thật sự không phải là người dễ bị bắt nạt.

Cô đứng lên, thướt tha bước đến bên người Giang Bắc Thần, sau đó đưa tay giằng lấy ly rượu trong tay anh.

"Sao vậy?" Giang Bắc Thần hơi kinh ngạc, nhú mày nhìn Sở Hàm, rồi thuận tay kéo cô ngồi xuống chỗ bên cạnh.

Sở Hàm cách Giang Bắc Thần một cự ly rất gần. Cô lắc nhẹ ly rượu trong suốt, hai mắt bỗng nhiên nheo lại giống hệt một con mèo nhỏ tinh ranh, đầu lưỡi liếm nhẹ vành tai Giang Bắc Thần, sau đó dùng giọng nói chỉ hai người mới có thể nghe được, hỏi: "Rượu này, nhất định phải dứt cho nhau uống mới được sao?"

Cánh tay đang ôm Sở Hàm của Giang Bắc Thần bỗng chốc cứng đờ, anh lập tức nhớ tới chuyện giữa mình và Trần Lương Thần ngày hôm đó. Đám người đang ngồi một bên cũng dần yên tĩnh lại, nhìn sang hai người này.

Sở Hàm thấy vẻ mặt này của Giang Bắc Thần thì biết ngay, chuyện mà những cô gái kia vừa nói là sự thật. Cô cúi đầu, sau đó không chút do dự uống một ngụm rượu rồi kéo Giang Bắc Thần cúi thấp xuống, đặt môi mình lên bờ môi của anh. diieễn~đààn~lêê~quyyý~đôôn. Bởi vì động tác này của Sở Hàm mà những người trong phòng chột bùng nổ. Họ huyết sáo, mở những chai rượu mới ra rồi tưới rượu lên hai người. Bầu không khí vốn dĩ đang hài hòa bỗng chốc như bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Lúc cánh môi mềm mại của Sở Hàm chạm vào môi mình, Giang Bắc Thần liền ngoan ngoãn mở miệng nuốt vào toàn bộ sự tức giận và ghen tuông của cô. Anh biết, Sở công chúa kiêu căng ngạo mạn trước kia của mình đã quay về rồi.

Dòng chất lỏng nóng bỏng chuyển giao giữa hai người, từ trút giận cắn xé bán đầu biến thành nụ hôn sâu nồng nàn. Giang Bắc Thần cũng mặc

kệ Sở Hàm tác oai tác quái trên người anh, bởi lẽ đây chính là sự khác biệt khi anh đối xử với người con gái mà anh cưng chiều yêu thương nhất.

Cuộc vui đến rạng sáng mới kết thúc.

Ngày hôm sau, ở trên giường, Giang Bắc Thần đè lên người Sở Hàm không cho cô đi, "Đừng đi làm nữa... Anh nuôi em..."

Sở Hàm bị Giang Bắc Thần giày vò suốt một đêm, mệt mỏi đẩy cánh tay răn chắc của anh ra, bĩu môi véo mũi anh, "Anh lại thế nữa rồi..."

Sở Hàm nhanh chóng đi tắm rửa, lại chuẩn bị bữa sáng thật cẩn thận cho người vẫn còn đang nằm ngủ kia, để trên bàn rồi mới vội vàng vàng lao ra khỏi cửa.

Vừa ra khỏi cửa, tiếng chuông điện thoại di động của Sở Hàm cũng vang lên. Là một dãy số vô cùng lạ.

"A lô? Xin chào? Ai thế ạ?"

Đầu bên kia điện thoại lại vang lên giọng của một người đàn ông không tính là xa lạ, "Sở tiểu thư có thời gian không? Chúng ta gặp nhau một chút."

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Khi Sở Hàm tới viện thiết kế thì xe của Trịnh Khải đã đang dừng ở dưới lầu rồi. Kỳ thực, lúc sáng sớm khi nhận được điện thoại của anh ta, Sở Hàm đã cảm thấy thật bất ngờ. Vốn dĩ cô định từ chối nhưng những lời nói của Trịnh Khải thật sự khiến cho người ta sinh ra cảm giác tò mò.

"Chẳng lẽ em không muốn biết sự thật về cái chết của ba em ư?"

Chỉ một câu này đã khiến cho Sở Hàm phải nuốt toàn bộ những lời định nói vào trong bụng, d13nnda4ml3equuydoon.com, bàn tay đang định chạm vào cổng cũng khựng lại, "Anh nói thời gian địa điểm đi."

"Tôi đợi em dưới công ty của em. Em cứ đến đi đã rồi nói sau."

Dọc đường, Sở Hàm cứ tự hỏi, không hiểu rốt cuộc Trịnh Khải muốn nói gì với mình, nhưng không thể không thừa nhận, cô cũng có chút mong chờ lần gặp mặt này với Trịnh Khải.

Từ xa, Trịnh Khải đã nhìn thấy Sở Hàm, bóng dáng thướt tha duyên dáng ấy giống như một bức tranh sống động tươi đẹp giữa mùa hè oi bức. Nhưng mà thật đáng tiếc, cô ấy lại không thuộc về mình. Trịnh Khải phìền muộn dập tắt điếu thuốc, hít một hơi thật sâu rồi xuống xe.

Cuộc gặp gỡ ngày hôm nay, Trịnh Khải sẽ đưa ra quyết định cuối cùng, quyết định này có liên quan đến vấn đề sinh tử. Trận quyết đấu giữa nhà họ Trịnh và nhà Giang đã bị anh ta cố tình đổ lên đầu một người phụ nữ. Chính anh ta cũng cảm thấy bản thân mình thật vô lý, nhưng mà đâu còn cách nào khác, ai bảo anh ta lại quen biết cô chứ?

Sở Hàm đứng cách xa Trịnh Khải chừng mười bước chân, khoảng cách không xa không gần, vừa đủ lễ phép nhưng cũng thực xa lạ.

"Rốt cuộc anh muốn nói chuyện gì? Nói đi!"

Trịnh Khải cũng là người đàn ông đã từng lăn lộn trong vụn bụi hoa, nên chỉ cần liếc mắt một cái là đã có thể nhận ra Sở Hàm và Giang Bắc Thần đã ở bên nhau. Trong lòng anh ta không khỏi cảm thấy tối tăm hơn một chút. "Nhưng cũng không thể cứ đứng như vậy mà nói chứ? Tôi cho em biết chuyện của ba em mà em còn đối xử với tôi như vậy? Em thật không có thành ý."

Sở Hàm quay đầu nhìn quán cafe duy nhất đối diện với viện thiết kế, tiện tay chỉ sang đó. "Vậy thì vào đây đi."

Trịnh Khải nhún vai ra vẻ không sao, "Được." Sau đó, anh ta bước theo sau Sở Hàm đi vào quán cafe.

Bây giờ đang là giờ chuẩn bị vào làm nên có không ít thành phần trí thức vừa đi vừa ngáp, vào quán mua một ly cafe nóng rồi lại vội vàng rời đi. Xung quanh tràn ngập hơi thở bận rộn và những âm thanh náo nhiệt.

Chỉ riêng Sở Hàm và Trịnh Khải là có vẻ không phù hợp với hoàn cảnh và không gian lúc này. Hai người ngồi đối diện nhau bên cửa sổ của quán cafe. Sở Hàm bưng tách Latte nóng lên để sưởi ấm đôi tay có phần lạnh lẽo của mình, rồi mới ngẩng đầu nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt. "Bây giờ có thể nói được chưa?"

Trịnh Khải khoan thai uống một ngụm cafe rồi mới chậm rãi mở miệng, "Đây là thái độ của em đối với ân nhân cứu mạng đấy à? Tốt xấu gì chúng ta cũng coi như quen biết đã lâu, không nên vội vàng như vậy chứ?"

Sở Hàm biết Trịnh Khải đang muốn nói vòng vo với mình, bèn kìm lòng lại rồi tựa vào ghế sofa. Thậm chí trên gương mặt nhỏ nhắn nhu hòa

của cô còn mang theo một nụ cười.

"VẬY anh cứ uống từ từ. Đợi đến khi nào anh muốn nói thì chúng ta sẽ tiếp tục."

Đối với những người như Trịnh Khải thì tỏ ra nôn nóng là thất sách.

Bỗng nhiên Trịnh Khải cũng cảm thấy không còn hứng thú nữa. Anh ta đặt tách cafe trong tay xuống, bắt đầu tiến hành cuộc chiến dịch lớn nhất của ngày hôm nay.

"Việc ba em tự sát năm đó, có liên quan rất lớn đến nhà họ Giang."

Sở Hàm vén tóc mai ra sau tai, giọng điệu bỗng nhiên trở nên lạnh nhạt, "Tóm lại là anh muốn nói điều gì?"

Năm đó, chuyện Giang Chấn Quốc - ba của Giang Bắc Thần mật báo với cấp trên khiến Sở Lâm Nguyên bị điều tra là chuyện mà ai cũng biết, mà ba cô sợ tội tự sát cũng là sự thật. Đây chính là bức tường ngăn cách lớn nhất giữa Sở Hàm và Giang Bắc Thần, cũng là chuyện mà hai người đang cố gắng quên đi. Bây giờ, chuyện này lại bị Trịnh Khải nhắc lại một cách thản nhiên như vậy, cho dù là ai thì cũng đều cảm thấy khó chịu mà nhúm mày.

Trịnh Khải cũng thoải mái tựa lưng vào ghế, "Có lẽ em không hiểu ý của tôi. Tôi muốn nói là, chuyện ba em tự sát là do nhà họ Giang 'truyền đao' cho"

Trong đầu Sở Hàm như bị nổ tung, những lời Trịnh Khải vừa nói quả thực là như tia sét giữa trời quang, khiến cho cô không kịp phản ứng. Kết quả như vậy, cho dù có nằm mơ, Sở Hàm cũng không thể nào nghĩ ra nổi.

Nhất thời, tim cô đập mạnh và loạn nhịp, "Ý của anh là... Ba tôi tự sát... Thực ra là do nhà họ Giang bức?"

Trịnh Khải vô cùng tán thưởng sự thông minh của cô, vỗ tay mấy cái. Sở Hàm không tin, truy hỏi tiếp, "Dựa vào cái gì mà tôi phải tin anh?"

"Dựa vào tình trạng hiện giờ của ba tôi. Bởi vì Giang Bắc Thần mà ba tôi đã bị tố điều tra cách ly. Tình huống của ông không phải là giống y hệt với ba em ngày đó sao? Cậu ta muốn dồn tôi vào chỗ chết, đương nhiên tôi cũng sẽ khiến cho cậu ta không được dễ chịu."

Giang Bắc Thần điều tra ra sổ sách đã từng ghi chép Trịnh Ngọc Khôn nhận hối lộ của một dự án, rồi chuyển chứng cứ lên trên. Bên trên đã phái người xuống kiểm chứng, chứng cứ vô cùng xác thực. Vì vậy đương nhiên, Trịnh Ngọc Khôn bị cách ly. Ngoài ra, Trịnh Khải, công ty An Đạt và những người có liên quan đều bị điều tra. Mấy năm nay, cha con hai người họ đã ngấm ngầm trao đổi không ít thứ, việc dùng tiền để tạo quan hệ dĩ nhiên là không thể không có. Giang Bắc Thần lại cố ý chọn thời điểm này để bầy nhà họ Trịnh. Cho nên Sở Hàm có lý do để tin tưởng Trịnh Khải.

Trịnh Khải thấy mục đích của chuyến này đã thành công được một nửa, tiếp tục thừa thắng xông lên. "Năm đó, Giang Chấn Quốc và ba em cùng hội cùng thuyền, chuyện lớn như vậy xảy ra, theo lý thuyết thì Giang Chấn Quốc cũng không thoát khỏi liên quan. Vậy mà không hiểu sao ông ta lại vẫn bình yên vô sự, lại còn được điều tới thành phố B làm thị trưởng? dii3nndaa4ml3equuydoon.coom. Nếu không phải do nhà họ Giang ngấm ngầm chơi xấu ba em thì có lẽ ba em đã không phải chết như vậy. Vụ việc đó chỉ sợ là không phải do mình ba em tham gia, chẳng qua là bị bại lộ nên ba em phải đứng mũi chịu sào mà thôi."

"Đủ rồi, anh đừng nói nữa." Sở Hàm hoảng hốt nắm chặt tách sứ trắng trong tay, vẻ mặt bàng hoàng. Cô không tin, thật sự không tin nhà họ Giang lại làm chuyện như vậy.

Cô vẫn cứ nghĩ rằng chuyện đó là do ba mình làm sai, chẳng qua nhà họ Giang không nể tình đi tố cáo mà thôi. Chứ cô không thể ngờ, nhà họ

Giang lại đẩy ba cô từ phía sau như vậy.

Trịnh Khải uống cạn cafe trong tách, cả người anh ta mang một vẻ âm u. Anh ta cầm thìa, gõ từng cái từng cái vào tách cafe, "Sở Hàm, hôm nay tôi đến tìm em quả thật là có ý đồ. Tôi thừa nhận là tôi muốn chiếm được em, nhưng khi nói ra chuyện này lại không hoàn toàn là vì mục đích đó. Em có biết không? Tình huống hiện tại của tôi cũng là bốn phía phải nghênh đón kẻ địch. Nhưng mà tôi cảm thấy, nếu phải ở chung một chỗ với Giang Bắc Thần mà không minh bạch như vậy thì chẳng thà ở bên tôi."

Sở Hàm rũ mắt xuống, trong lòng cô quả thực cảm thấy rồi bời. Nhưng mà cô cũng có nguyên tắc của mình.

"Ngay cả khi sự thực là như vậy thì tôi cũng không thể rời xa Giang Bắc Thần được."

Chín giờ sáng là lúc thành phố thực sự bình tĩnh, náo nhiệt hơn bao giờ hết. Sở Hàm im lặng ngồi ở đó, gần từng tiếng, nói một cách rõ ràng và mạnh mẽ.

"Trịnh Khải, tôi biết là anh có ơn cứu tôi. Nhưng mà đối với anh, ngoại trừ sự biết ơn ra thì tôi chỉ muốn né tránh mà thôi."

Trịnh Khải nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Sở Hàm, cô đơn buông chiếc thìa vẫn luôn nắm chặt trong tay ra. Từ khi sinh ra cho tới nay, đây là lần đầu tiên anh ta thật lòng thật dạ muốn có được một người con gái, nhưng cô cứ như vậy rời khỏi trong lúc anh ta đang dùng hai bàn tay trắng của mình để đánh cược toàn bộ tình cảm của bản thân.

Trịnh Khải nghĩ, nếu như hôm nay Sở Hàm thể hiện một chút lưu luyến hay dịu dàng thì anh ta sẽ không tiến hành âm mưu này nữa. Anh ta sẽ vứt bỏ tất cả để quyết tâm theo đuổi cô. Nhưng mà Sở Hàm đã dùng phương thức quyết tuyệt như vậy để cự tuyệt tình cảm của anh ta, thật đúng là vô tình.

Đối với một người lớn lên trong quyền thế tiền tài và âm mưu tranh đoạt như anh ta mà nói, thì một người con gái mạnh mẽ và quật cường như Sở Hàm đã khiến cho anh ta phải rung động.

Ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng lại có mấy cậu bé cầm bóng bay với đủ màu sắc hình dạng chạy qua chạy lại nô đùa. Trịnh Khải mệt mỏi nhắm chặt hai mắt lại, chậm rãi nói ra mấy chữ với đầu bên kia điện thoại: "Công bố với truyền thông đi."

Đây là chiêu bài cuối cùng của anh ta rồi.

Suốt cả một ngày ở viện thiết kế, Sở Hàm đều ở trong trạng thái hốt hoảng, trong đầu cô cứ tua đi tua lại những lời mà lúc sáng Trịnh Khải đã nói. Cô đã dành ra hẳn một khoảng thời gian dài để hồi tưởng lại quãng thời gian ba mình gặp chuyện không may, nhưng tất cả chỉ tốn công vô ích. Nghi hoặc cùng với đau khổ bao trùm lấy cô. Cô rất muốn hỏi Giang Bắc Thần rằng rốt cuộc có phải như vậy hay không, có phải các người đã hại chết ba tôi hay không? d13nnda4mlê3equyuydoon.coom. Nhưng mà cô lại sợ hãi, cô sợ rằng nếu sự thật đúng như vậy thì chuyện tình yêu giữa cô và Giang Bắc Thần sẽ lại phải kết thúc. Quả thực là tiến thoái lưỡng nan!

Buổi tối, Giang Bắc Thần nhìn bóng dáng đang bận rộn dưới bếp, rốt cuộc không nhịn được nữa, nhíu mày đi tới bên cạnh Sở Hàm, hỏi một câu mà anh vẫn luôn muốn hỏi: "Tối nay em bị sao vậy? Anh thấy em có vẻ hoảng hốt?"

Từ lúc anh đưa cô về nhà cho đến khi ăn xong cơm tối, đối thoại giữa hai người chỉ có "người hỏi ta đáp". Giang Bắc Thần nói gì Sở Hàm cũng chỉ yên lặng gật đầu.

Bàn tay đang rửa chén của Sở Hàm ngừng lại một chút rồi lại lập tức tiếp tục cọ rửa cái khay sứ đã trắng bóng. Cô đưa lưng về phía Giang Bắc Thần, cố gắng kiềm chế sự run rẩy. "Không sao cả."

Giang Bắc Thần đưa tay tắt vòi nước, "Anh hỏi em, rốt cuộc là em bị sao vậy?"

Sở Hàm dừng tay, thất thần nhìn xuống gạch đá hoa, vô cùng bình tĩnh hỏi:

"Giang Bắc Thần, ba em tự sát, có phải là có liên quan đến nhà anh không?"

Một câu nói này khiến cho bầu không khí trong phòng nhất thời như bị đóng băng.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Một bàn tay của Giang Bắc Thần vẫn đặt trên vò nước, anh nghiêng người tựa vào bồn rửa bát. Sở Hàm đứng cách anh không quá nửa mét, cho nên cô có thể cảm nhận rõ ràng áp suất cực thấp đang tỏa ra từ người Giang Bắc Thần.

Điều này làm cho Sở Hàm cảm thấy tuyệt vọng. Bởi vì cô biết, khi Giang Bắc Thần im lặng tức là có lẽ, anh đang ngầm đồng ý.

Thật đáng tiếc, tình yêu vừa mới được vá lành lặn của hai người, cứ như vậy và vỡ tan rồi sao...?

"Em đã gặp Trịnh Khải rồi hả?"

Sở Hàm nhẹ nhàng đặt khay sứ lên bàn, cũng không định che giấu.
"Vâng, anh ta tới tìm em rồi nói như vậy."

Giang Bắc Thần bỗng nhiên rút tay về, nở nụ cười, nhưng trong nụ cười này rõ ràng có thêm sự lạnh lẽo.

"Em tin tưởng anh ta? Anh ta đã nói gì với em hả? Có phải cũng nói chuyện nhà họ Trịnh bị ngã ngựa là do nhà họ Giang gây nên hay không? Hay là nói anh lòng dạ khó lường, giấu em sự thật? Hả? Sở Hàm, nếu em đã tin tưởng anh ta như vậy thì cần gì phải đi hỏi anh nữa!"

Sở Hàm lắc đầu giải thích: "Em không tin anh ta, em chỉ muốn anh nói với em rốt cuộc có phải như vậy hay không? Ít nhất, anh sẽ không lừa gạt em."

Giang Bắc Thần bước lên phía trước một bước, cúi đầu nhìn chăm chăm người con gái trước mặt, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác tức giận mà trước nay chưa từng có. Anh khổ sở điều tra mọi chuyện lâu như vậy, dựa vào cái gì mà Trịnh Khải lại đi trước một bước? Bây giờ cô còn tới đây chất vấn anh? Anh cảm thấy thực không cam lòng, cảm thấy lòng tự trọng của mình đang bị xúc phạm. Giang Bắc Thần cố gắng kiềm chế lại tâm trạng của bản thân, lạnh lùng nói:

"Anh ta nói không sai đâu, đúng là có liên quan đến nhà họ Giang. Nhưng mà em có biết hay không? Nếu như không có nhà họ Giang, đừng nói là ba em, chỉ sợ ngay cả chính em cũng không thể còn nguyên vẹn mà đứng ở chỗ này được đâu."

"Mà em, lại bởi vì mấy câu nói của Trịnh Khải, tới đây chất vấn anh? Hừm?"

Giang Bắc Thần lùi về phía sau, cố ý xem nhẹ ánh mắt của Sở Hàm, cõi lòng trở nên cứng rắn. Nếu như đã nói đến như vậy, thì anh cũng không nhất thiết phải chờ đợi, không nhất thiết phải thương xót cô thêm nữa. Có một số việc, nên để cho cô biết thì hơn.

Giang Bắc Thần lại tựa vào bồn rửa bát, nghiêng đầu chầm một điều thuốc. Cách làn khói mờ ảo, Sở Hàm không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh lúc này.

"Năm đó, kỳ thực chuyện ba em bị điều tra nhận hối lộ là do nhà họ Trịnh mật báo, không phải do nhà họ Giang. Suy cho cùng thì đó cũng là âm mưu của nhà họ Trịnh. Người chịu trách nhiệm xây dựng cây cầu năm đó là họ hàng xa với Trịnh Ngọc Khôn. Khi ấy Trịnh Ngọc Khôn ở Sở xây dựng thành phố đang chịu trách nhiệm hạng mục này, cho nên cũng mắt nhắm mắt mở bỏ qua không ít."

"Nhưng mà cây cầu được xây dựng xong chưa lâu thì người này đến tìm Trịnh Ngọc Khôn nói công trình có vấn đề, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện. Trịnh Ngọc Khôn lập tức có âm mưu vứt bỏ lại phiên toái này. Nhưng mà lúc đó, người tham gia vào hạng mục này chỉ còn ba em mà không có ai khác. Ông ta muốn xuống tay với nhà họ Giang nhưng lại không dám. Hơn nữa, khi ấy lại đúng vào nhiệm kỳ mới, cho nên, nhà họ Sở thật bất hạnh trở thành người chịu tội thay. Trịnh Ngọc Khôn bày mưu cho người quản lý kia ngụy tạo bằng chứng giả là ba em nhận hối lộ, vì vậy mới có những bức ảnh này. Thực ra đêm hôm đó, mặc dù ba em cũng đến nơi hẹn, nhưng mà trong cái rừng kia lại không có gì. Chỉ có điều, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn..., ba em nghĩ mọi chuyện quá đơn giản nên đã bị người ta nắm lấy nhược điểm. Ngày hôm sau, khi chứng cứ được đưa đến cơ quan kiểm tra kỷ luật thì đúng lúc ba anh biết, cầm lấy mấy thứ đó để xem. Bởi vậy bên ngoài mới truyền ra tin đồn rằng, nhà họ Giang hãm hại ba em."

Sở Hàm nghe vậy, sửng sờ cả người, không biết nên làm thế nào cho phải. Cô không ngờ rằng mọi chuyện lại biến chuyển thành như vậy, thân thể chậm rãi trượt xuống. Cô chỉ cảm thấy toàn thân trở nên vô lực...

"Chuyện này... Làm sao mà anh biết được."

Giang Bắc Thần nhếch miệng cười trào phúng.

"Từ sau khi em rời khỏi đại viện, anh vẫn luôn điều tra. Sau này anh Hai của anh cũng giúp anh tra ra kết quả, nhưng mãi đến lúc trước khi mẹ em qua đời mới có bằng chứng xác thực. Anh sợ em không chịu đựng nổi cho nên vẫn cố kéo dài không nói cho em biết. Anh cũng không vội vàng muốn gột sạch nỗi oan cho nhà họ Giang và cho chính mình. Sở Hàm, anh vẫn nghĩ là những gì anh làm cho em đều thật lòng và đều rất rõ ràng. Nhưng anh lại quên mất một điều, trong chuyện này, từ đầu đến cuối, em chưa hề tin tưởng anh."

"Em không có... Em chỉ là..." Sở Hàm tự ôm chặt lấy chính mình, nhất thời không nói nên lời.

Cô chỉ muốn hỏi một chút thôi... Tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy? Tại sao anh lại nói rằng cô chưa từng tin tưởng anh chứ? Giang Bắc Thần chính là hy vọng còn sót lại duy nhất trên thế giới này của Sở Hàm mà...

Giang Bắc Thần nhìn người đang ngồi co ro một chỗ, đưa tay dập tắt nửa điều thuốc còn lại. Vị đắng chát trong miệng anh thật lâu vẫn chưa tiêu tan.

"Đã nói đến đây rồi thì anh cũng không ngại nói cho em biết thêm. Sau khi ba anh biết chuyện, bị chụp cái mũ này trên đầu, nhưng ông vẫn rất cố gắng để bảo vệ ba em. Nhưng mà chuyện này quá mức nghiêm trọng. Có không ít kẻ muốn lợi dụng việc này để đẩy cả nhà em vào chỗ chết, cho nên sự việc kia là không thể tránh khỏi. Lúc đó căn bản là ba em chạy không khỏi bị pháp luật trừng trị, nhẹ nhất cũng là tù chung thân. Hơn nữa, khi ấy, ông không còn mặt mũi nào để nhìn mặt gia đình và những người khác, cho nên đành phải dùng phương thức như vậy để kết thúc tất cả. Mảnh vỡ của tách trà mà ông dùng để cắt động mạnh, quả thực là do nhà họ Giang gửi vào. Nhưng mà Sở Hàm, em có biết hay không? Nếu như không phải vì muốn bảo vệ em và mẹ em thì nhà họ Giang cũng không đến nỗi phải làm như vậy.

Cho nên, mấy năm nay Giang Chấn Quốc cứ luôn phải gánh tội danh mật báo hãm hại nhà họ Sở ở trong lòng, cũng khiến Sở Hàm không thể nào vượt qua ngăn cách đó.

Sở Hàm cắn môi, nước mắt chảy xuống. Sau khi nghe được sự thật rõ ràng từ trong miệng Giang Bắc Thần nói ra, cảm giác của cô phải nói là, vô cùng khổ sở.

Giang Bắc Thần chậm rãi thong thả bước đến ngồi xuống trước mặt Sở Hàm, để cho cô và anh đối mặt nhau.

"Cho nên anh cảm thấy thật khó chịu khi biết em tiếp xúc với Trịnh Khải, bởi vì em vì cái mối thù giết cha trên danh nghĩa kia mà kháng cự anh, nhưng lại vẫn qua lại với anh ta. Em nói xem, sao anh có thể chấp nhận được đây?"

"Mọi chuyện anh đều nói với em cả rồi. Tối nay anh còn có việc, em đi ngủ sớm đi."

Giang Bắc Thần ngẫm nghĩ một lát, nhưng cuối cùng vẫn không thể vươn tay ôm cô vào lòng được. Anh mệt mỏi cầm lấy chùm chìa khóa đi ra khỏi cửa rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Sau khi cánh cửa "Cạch" một tiếng đóng lại, cũng là lúc Sở Hàm bật khóc nức nở.

Kỳ thực không ai trong số họ sai cả... Chẳng qua là do sự thật bị lẫn lộn đảo điên gây nên hiểu lầm mà thôi... Cô cũng không định rời khỏi Giang Bắc Thần chỉ vì những lời Trịnh Khải nói, ngay cả chết cô còn không sợ, sao có thể vì sợ chuyện cũ đã bị bụi trần che phủ này mà bức ép bản thân mình phải ra đi được chứ...?

Nhưng mà, Giang Bắc Thần, có lẽ là anh đã mất niềm tin và nản lòng với cô rồi...

Dưới khu nhà trọ, Giang Bắc Thần ngồi trong xe, ngửa đầu yên lặng nhìn ánh đèn trong nhà. Trong không gian nhỏ hẹp này, anh có thể nghe thấy tiếng hít thở của mình một cách rõ ràng. Anh chỉ sợ sau khi anh đi, cô cũng sẽ rời đi, sẽ lại bỏ anh mà đi, rời khỏi tổ ấm mà anh đã dùng toàn bộ tâm huyết để xây tặng cô.

Sau nửa giờ đồng hồ, thấy cánh cổng không có động tĩnh gì, Giang Bắc Thần mới hơi yên lòng, quay đầu xe đi ra khỏi tiểu khu.

Lúc Kỷ Hành Đông cởi trần ra mở cửa cho Giang Bắc Thần còn tưởng rằng mình đã nhìn lầm rồi, anh dụi dụi mắt mấy lần mới để cho người vào nhà.

"Sao vậy hả? Đêm hôm khuya khoắt còn làm mình làm mẩy với em gái Sở, cho nên bị người ta đuổi ra ngoài có đúng không?"

Giang Bắc Thần không thèm để ý đến anh, tự tiện đi vào trong nhà rót một ly rượu, ngửa đầu uống cạn.

"Ha! Cậu uống cũng thật sảng khoái nha! Rốt cuộc sao lại thế này, tớ đang nói chuyện với cậu đó!"

Giang Bắc Thần vò đầu, bước tới ngồi lên chiếc giường La Hán của Kỷ Hành Đông, "Tớ nói với cô ấy chuyện kia rồi."

Kỷ Hành Đông bước lại gần, vẻ mặt nghi hoặc, "Đây không phải là chuyện tốt hay sao? Bây giờ hai người đã không còn trở ngại gì nữa rồi."

Giang Bắc Thần nhắm chặt hai mắt, "Nhưng mà Trịnh Khải lại đi trước tớ một bước rồi."

"Thằng oắt này!!!" Kỷ Hành Đông vỗ đùi, "Ba nó như vậy mà nó còn không phục à!"

"Đây không phải là vấn đề nghiêm trọng nhất, tớ sợ là anh ta còn có sự chuẩn bị ở phía sau nữa. Tớ có cảm giác anh ta sẽ không từ bỏ ý đồ dễ dàng như vậy."

"Vậy cậu định thế nào? Nếu thằng oắt đó thực sự có âm mưu ở đằng sau thì làm thế nào bây giờ?"

Giang Bắc Thần mở mắt ra, đá Kỳ Hành Đông một cái.

"Một con bồ câu chết rồi còn có thể bay cao được hay sao?"

Nhưng mà ngày hôm sau, khi tia nắng đầu tiên vừa mới chiếu xuống Trái Đất thì toàn bộ các tờ báo trong Tứ Cửu thành đã đưa một cái tin: "Thế Cần sao chép ý tưởng của An Đạt, chiến thắng cuộc đấu thầu." Dòng tiêu đề to đậm in trên mặt báo này khiến cho đám nhà giàu quyền thế trong thành phố đều kinh hãi khiếp sợ.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Khi Sở Hàm tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm co ro một góc bên cạnh cửa sổ, đầu óc choáng váng mê man, hình như cô đã bị cảm lạnh rồi.

Suốt cả một đêm, cô cứ ngăm nhìn xung quanh, trong lòng đau khổ thở than. Anh ấy vẫn chưa trở về.

Bảy giờ sáng, tia nắng mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh, sưởi ấm tay chân lạnh lẽo của cô.

Cô vốn định chỉnh trang một chút rồi ra ngoài, nhưng chưa kịp đứng dậy thì chiếc di động bị vứt bên cạnh chân bỗng vang lên hồi chuông.

Sở Hàm gần như nhảy tới, cầm lên nghe, "A lô?"

Đáng tiếc, đầu bên kia điện thoại lại truyền đến giọng nói có phần sốt ruột của Nhuế Nhuế: "Chị Sở Hàm, chị mau tới viện thiết kế đi! Đã xảy ra chuyện lớn rồi!!!"

Trái tim Sở Hàm bỗng nhiên đập liên hồi, cô có một dự cảm vô cùng xấu.

"Sao vậy?"

"Chị biết tin gì chưa, chuyện Thế Cần sao chép ý tưởng của An Đạt đang ồn ào khắp nơi! Người ta còn nói muốn lập tổ điều tra, lần này viện thiết kế cũng không tránh khỏi có liên can. Chị mau tới đi!!!"

"Ừ, chị biết rồi" Sở Hàm không nhiều lời nữa, vội vàng vàng cúp điện thoại rồi chạy tới viện thiết kế.

Dọc đường đi, cô mua một tờ báo, cái tiêu đề vừa to vừa đậm trên trang nhất kia trông thật ghê người.

Trịnh Khải vậy mà lại dám kiện Thế Cần lên tòa án, từng chữ tố cáo rằng dự án trụ sở thí nghiệm năng lượng mặt trời này là đi sao chép. Trong đó, vừa khéo lại bao gồm cả việc Sở Hàm tham dự vào vấn đề của các thiết bị tổng thể!

Lần này, quả thực là Thế Cần đã bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió rồi!

Sở Hàm nắm chặt lấy tờ báo, hoảng hốt nghĩ.

Sao chép ý tưởng, đây là vấn đề mà giới kinh doanh kiêng kỵ nhất hiện nay. Vậy mà Thế Cần lại bị tố cáo ngay sau khi buổi thấu thầu đã thành công, đây rõ ràng là âm mưu của Trịnh Khải. Bản kế hoạch của Thế Cần chỉ có Đông Tường và nhân viên kỹ thuật của viện thiết kế biết được, mà cô, rõ ràng là mới bỏ việc ở Đức Mậu. Không thể nghi ngờ, Trịnh Khải đang rắp tâm muốn lợi dụng cô để hãm hại Giang Bắc Thần.

Chỉ là... Hôm qua cô và Giang Bắc Thần mới xảy ra chuyện như vậy... Sợ là anh, đang hận cô đến chết mất.

Tầng 33, tòa cao ốc Thế Cần.

Giang Bắc Thần ngồi ở bàn làm việc, quét đôi mắt lạnh lùng nhìn một lượt những người quản lý trước mặt, năm ngón tay gõ từng nhịp từng nhịp vào tiêu đề của tờ báo trên bàn.

"Rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra vậy? Máy người các anh, ai có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý hay không?"

Đám người nơm nớp lo sợ nhìn chăm chăm vào ông chủ, không ai dám mở miệng. Cuối cùng chỉ có người quản lý bên bộ phận dự án dám đứng lên.

"Giang tổng, hợp đồng mà chúng ta ký kết với Đông Tường là hoàn toàn được bảo mật, phòng bảo vệ sáng nào cũng đi kiểm tra. Hiện tại có thể xác định rằng phương án mà chúng ta đề ra tuyệt đối không sao chép của bọn họ. Căn cứ vào thời gian thì bên An Đạt và chúng ta cùng nộp hồ sơ lên trên gần như cùng một lúc. Người biết được dự án lần này còn có Sở tiểu thư bên viện thiết kế, nhưng mà cũng không loại trừ khả năng là người bên công ty chúng ta..."

"Anh có ý gì?" Giang Bắc Thần nguy hiểm nheo mắt lại.

Người quản lý bên bộ phận dự án không biết mối quan hệ giữa ông chủ mình và Sở Hàm, cho nên vẫn đánh bạo giải thích.

"Chúng tôi đã điều tra ra được rằng, trước khi Sở tiểu thư tới viện thiết kế làm thì đã từng bỏ việc ở Đức Mậu, mà lúc đó, An Đạt cũng vừa khéo giao cho bên Đức Mậu làm và chính Sở tiểu thư là người chịu trách nhiệm về dự án đó. Sau này, cô ấy hỗ trợ về mặt kỹ thuật cho bên Đông Tường rồi đến công ty chúng ta chỉnh sửa bản kế hoạch. Như vậy xem ra, cô ấy là đối tượng bị tình nghi lớn nhất."

Giang Bắc Thần nghe xong lập tức ném cây bút trong tay xuống bàn, phiến chán xoay người. "Đều đi ra ngoài hết đi!"

Một đám người đang ước gì được thoát khỏi chốn này, nghe thấy chỉ thị lập tức ủa ra như ong vỡ tổ.

Lấy chỉ số thông minh của Giang Bắc Thần thì làm sao anh có thể không biết đối tượng bị tình nghi nhiều nhất là Sở Hàm được chứ? Chỉ là, anh không muốn tin mà thôi.

Mới sáng sớm anh đã phải đi cùng với Kỳ Hành Đông để xử lý các nguy cơ do truyền thông tạo ra, bây giờ đang cảm thấy mệt đến sứt đầu mẻ trán. Anh cũng rất muốn tự mình đi hỏi cô, Diee nd da nl2 e q uu ydo n,d, là rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra. Nhưng mà xuất phát từ lòng tự tôn của một người đàn ông, hoặc cũng có thể là do thói quen đã hình thành nhiều năm, nên Giang Bắc Thần luôn muốn che chở cho cô ở phía sau theo bản năng, dù cho chuyện này thật sự là do cô làm.

Đúng lúc đó, Thẩm Vi Dịch đẩy cửa tiến vào, anh ta đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, do dự mở miệng.

"Tình huống có vẻ phức tạp. Trịnh Khải làm âm ỹ như vậy, cho nên bên trên đã thành lập tổ điều tra. Hơn nữa, những chứng cứ mà anh ta cung cấp rất không có lợi đối với chúng ta."

"Đây là sự trả thù cuối cùng của Trịnh Khải?"

"Có lẽ vậy." Thẩm Vi Dịch đứng bên cạnh bàn, "Trịnh Ngọc Khôn đã bị xử rồi, là tù chung thân. Nước cờ này của Trịnh Khải cũng khá là hiểm, nếu không cẩn thận có thể cũng đưa chính mình vào tù, Mà hiện giờ chúng ta cũng đang đứng ở thế tiến thoái lưỡng nan."

Giang Bắc Thần cúi đầu suy ngẫm một lát, "Bên ba tôi thì sao? Liệu có ảnh hưởng đến ông không?"

"Ngày hôm qua đã bổ nhiệm rồi, cũng thật may cho nhà anh. Nếu chuyện này xảy ra sớm hơn một ngày thì có lẽ chuyện của ba anh không thể thành rồi. Chỉ có điều... Lúc này, khả năng là Thế Cần..."

Giang Bắc Thần biết, đấu với con thú đang bị vây khốn thì sẽ phải đổ máu và phải trả giá rất nhiều. Lần này, chỉ sợ là anh không tránh khỏi rồi. Trịnh Khải chọn đúng thời điểm này, bởi vì đơn giản là anh ta đoán chắc rằng Giang Chấn Quốc sẽ không thể nào nhúng tay vào. Vừa mới nhậm chức, sao có thể lạm dụng chức quyền được chứ? Ngược lại, lợi dụng

chuyện Giang Bắc Thần sao chép ý tưởng này, còn có thể chèn ép được không ít thế lực của nhà họ Giang.

"Hội luật sư của Thế Cần đã bắt đầu xử lý rồi. Anh không định nói chuyện với Sở Hàm thật sao?"

Giang Bắc Thần giương mắt, nhớ tới tình cảnh giằng co giữa hai người ngày hôm qua, bỗng nhiên cảm thấy thật cô đơn. Nói chuyện? Có cái gì mà nói chứ?

Sở Hàm ở trong viện thiết kế lật giở tài liệu suốt hai giờ đồng hồ. Cô cố gắng nhớ lại, khi mình còn làm việc ở Đức Mậu có liên quan gì đến An Đạt hay không, nhưng vẫn không thể tìm ra lỗ hổng. Viện trưởng chấp tay sau lưng, ông đã không còn dáng vẻ hòa ái như trước kia mà nghiêm túc chỉ trỏ bản kế hoạch trước mặt cô.

"Lần này không phải chuyện đùa đâu. Thế Cần bên kia bị tổn thất rất lớn. Cô hãy cẩn thận một chút."

Sở Hàm nhìn chăm chăm dãy số ở danh bạ mấy lần, rốt cuộc vẫn không nhin được ấn nút gọi. Nhưng mà đầu bên kia điện thoại, ngoại trừ những tiếng tút tút vô hồn thì không còn gì khác.

Cô nhìn mấy chữ "Không nhắc máy" hiện lên trên màn hình, bỗng nhiên cảm thấy, bản thân mình mắc nợ Giang Bắc Thần, đâu phải chỉ có một chút.

Buổi sáng, thời tiết còn sáng sủa nhưng đến chiều lại bắt đầu có mưa, độ ẩm bất chợt giảm xuống. Bầu trời như một tấm màn u ám khổng lồ, trong không khí còn mang theo hơi ẩm và khí lạnh.

Sở Hàm kéo áo khoác trên người, ngửa đầu nhìn tòa cao ốc Thế Cần sừng sững trước mặt, ngập ngừng không dám đi vào.

d44a.nl33ze.qu;ydo0o/nn. Cô không biết anh có đang ở đây hay không, cũng không biết nếu đi vào thì nên nói cái gì bây giờ.

Mắt thấy mưa rơi càng lúc càng nặng hạt, mấy lọn tóc trước trán cô cũng đã bị ướt sũng. Hơn nữa ngày hôm qua, cô đã bị cảm vì đợi anh suốt cả một đêm nên trong người có chút khó chịu, cứ run rẩy không ngừng.

Tại đại sảnh ở lầu một của Thế Cần, tốp năm tốp ba người đi qua đi lại vội vàng, không khó để nhận ra rằng, vụ việc sao chép ý tưởng đã khiến bầu không khí ở nơi đây trở nên ngột ngạt và khẩn trương hơn bao giờ hết.

Mấy cô lễ tân ở đại sảnh cứ liên tục nghe một cuộc lại một cuộc điện thoại, nghe loáng thoáng thì có thể biết được các cô ấy đang từ chối các cuộc phỏng vấn của bên báo chí.

"Xin chào, tiểu thư! Xin hỏi cô muốn tìm ai?"

Cô lễ tân nhìn dáng vẻ có phần nhếch nhác của Sở Hàm, hỏi.

Sở Hàm nắm chặt tay, trả lời: "Tôi muốn gặp Giang Bắc Thần."

Cô lễ tân vốn đang tươi cười lập tức cứng đờ lại, ánh mắt mang theo sự đề phòng nhìn về phía Sở Hàm. "Cô có quan hệ thế nào với Giang tổng?"

Câu hỏi này khiến cho Sở Hàm không biết phải trả lời thế nào. Đúng vậy, cô là gì của Giang Bắc Thần chứ? Bạn gái? Vị hôn thê? Vợ? Dường như những danh phận này, cho tới bây giờ đều chưa từng được Giang Bắc Thần công nhận...

"Tôi, tôi là một người bạn của anh ấy."

Cô lễ tân quan sát Sở Hàm từ trên xuống dưới, "Thật ngại quá, tiểu thư. Giang tổng bận bịu nhiều việc, lúc này không rảnh."

Sở Hàm cũng dự đoán được kết quả như vậy. Nhưng cô đã đến đây thì không thể trở về tay không được.

"Tôi có thể ngồi chờ một lát không?"

"Thực xin lỗi, hiện giờ công ty không cho phép người ngoài được ở lại. Nếu cô muốn đợi, xin hãy ra bên ngoài."

Câu nói này không được xem là khách khí nhưng cũng đủ rõ ràng. Nếu muốn đợi thì hãy ra ngoài, thứ lỗi không thể đón tiếp được. Trước kia, Sở Hàm còn phải trải qua những chuyện khủng khiếp hơn việc bị đuổi ra khỏi cửa này, kinh nghiệm có rất nhiều, nên tính nhẫn nại của cô tăng lên không ít.

Sở Hàm lịch sự nói lời cảm ơn với người lễ tân rồi xoay người ra khỏi cửa chính của Thế Cần. Dưới bậc thang, những chiếc xe đi qua đi lại không ngừng làm nước mưa bắn lên đuôi Sở Hàm, khiến cô cảm thấy thật lạnh lẽo.

Đến ba giờ chiều, Sở Hàm đã bị lạnh đến mức chóp mũi đỏ ửng, cổ họng cũng đau rát. Cô cảm thấy mình sắp không chịu đựng nổi nữa, bèn nhả một cái tin cho Giang Bắc Thần.

"Em đang ở dưới công ty anh. Anh nghe em giải thích có được không?"

"Giang Bắc Thần, em xin lỗi. Em không nên không tin tưởng anh."

"Giang Bắc Thần..."

Giang Bắc Thần ngồi trong phòng họp, nhìn màn hình điện thoại liên tục phát sáng, ngón tay vuốt ve tin nhắn trên điện thoại rồi lại lập tức khóa màn hình lại. Sau cuộc họp khẩn cấp kéo dài suốt hai giờ đồng hồ, trên đường quay lại văn phòng, Thẩm Vi Dịch vội vàng ghé vào tai Giang Bắc

Thần nói thầm: "Cô ấy đợi ở bên ngoài suốt ba giờ rồi, tốt xấu gì anh cũng nên xuống đưa cô ấy lên đây chứ!"

Giang Bắc Thần mặt không biểu cảm, đi về phía trước, "Anh đau lòng à? Vậy anh xuống đi."

Thầm Vi Dịch lập tức ngậm miệng, không nói thêm câu gì nữa. Anh ta có thể hiểu tâm tình lúc này của Giang Bắc Thần, xảy ra chuyện như vậy, cho dù là ai cũng sẽ không muốn đối mặt.

Bảy giờ tối, sức chịu đựng của Sở Hàm đã đến cực hạn. Suốt cả một ngày nay cô chưa có gì vào bụng, chỉ mấy từ "đói khổ lạnh lẽo" cũng không đủ để mô tả tình cảnh của cô lúc này bởi vì đầu cô đang bị đau như muốn nổ tung. Người đi đường bắt đầu thưa dần, Sở Hàm chậm rãi đứng lên cho bớt choáng rồi định rời đi.

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa chính của Thế Cần bỗng nhiên truyền đến tiếng xôn xao, thì ra là Giang Bắc Thần và một đám người vây quanh anh đang đi ra.

"Giang Bắc Thần."

Tiếng gọi của một người con gái khiến mọi người đồng loạt quay đầu lại. Sở Hàm đứng cách Giang Bắc Thần không xa, cả người đang ướt sũng nước mưa.

Giang Bắc Thần nghe thấy tiếng cũng quay đầu lại, đôi mắt nhìn Sở Hàm có thể coi là bình tĩnh không gợn sóng, và anh cũng không định bước tới gần cô.

Lúc này, Sở Hàm cũng bất chấp cái gì là ngượng ngùng dè dặt, chỉ vội vàng chạy tới, túm lấy cánh tay Giang Bắc Thần. Trong ánh mắt của cô mang theo sự cầu xin.

"Em xin lỗi."

Giang Bắc Thần cúi đầu nhìn bàn tay trắng nõn đang túm lấy cổ tay áo của mình để che giấu vẻ mặt hơi biến đổi. Nhưng lúc ngẩng đầu lên, sắc mặt anh lại lạnh lùng như cũ.

"Anh còn có việc, em đi về trước đi."

Xa xa, một chiếc xe ô tô chạy như bay mà tới. Trần Lương Thần lắc eo đến gần đám người đang vây xem trước cửa, huyết sát một cái.

Sở Hàm nhìn theo bóng lưng cao lớn của Giang Bắc Thần, rốt cuộc không nhin được nữa mở miệng, giọng nói khàn khàn hòa lẫn vào tiếng gió.

"Giang Bắc Thần, em đã chờ anh sáu giờ rồi."

Giang Bắc Thần chỉ hơi khựng lại một chút rồi leo lên xe của Trần Lương Thần mà không chút do dự. Anh đã xem nhẹ không chỉ câu nói kia của Sở Hàm, mà còn cả thân thể đang từ từ ngã xuống của cô.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Chiếc xe thể thao màu vàng điểm lệ nổ máy rồi chậm chậm lăn bánh. Giang Bắc Thần ngồi ở vị trí kế bên tài xế vẫn không nhin được liếc nhìn sang gương chiếu hậu.

Cách đoạn đường và màn mưa bụi, thân thể gầy yếu của Sở Hàm từ từ ngã về phía sau. Đây là trạng thái mà chỉ người đang kiệt sức mới có.

"Dừng xe."

Trần Lương Thần cũng đang nhìn chăm chú phía sau, vô cùng nghe lời đạp phanh lại. Cô nhóc cười như thấu hiểu, giấu cợt: "Giang Bắc Thần, anh nói xem, hà cớ gì mà anh phải làm vậy?"

Đáp lại lời nói của cô, ngoại trừ vẻ mặt lạnh lùng và bóng lưng vội vàng khi xuống xe của Giang Bắc Thần, thì không còn thứ gì khác.

Trần Lương Thần là nghiên cứu sinh của học viện Chính trị và Pháp luật, thầy giáo hướng dẫn của cô là giáo sư Tống, là một người rất có tiếng tăm trong việc xử lý các vụ án tranh chấp thương mại. Giang Bắc Thần cố ý đi tìm Trần Lương Thần để nhờ cô giúp đỡ, bởi vì cô là học trò xuất sắc của giáo sư Tống, hơn nữa, vụ án của Giang Bắc Thần vô cùng rắc rối và khó giải quyết. Phải như vậy, vị giáo sư này mới đồng ý gặp mặt. Hai giờ sau, giáo sư Tống có chuyến bay tới Mỹ nên thời gian rất gấp rút. Chính vì vậy, Giang Bắc Thần mới có thể nhấn tâm bảo Sở hàm đi về trước.

Nhưng mà anh không ngờ, mọi chuyện lại tệ như vậy.

Sốt cao 39 độ, dường như có một đám cháy không được dự đoán trước, đã kéo Sở Hàm vào vực sâu, thiêu đốt cô đến nỗi ý thức trở nên mơ hồ.

Ở trong phòng nghỉ riêng, Giang Bắc Thần mím môi, cởi quần áo ướt trên người Sở Hàm ra, sau đó anh lại đứng lên bật một ngọn đèn ấm áp. Dưới ánh đèn, cơ thể của cô trở nên lung linh mờ ảo, trên vùng bụng bằng phẳng hiện lên vết sẹo màu hồng nhạt. Giang Bắc Thần dùng ngón tay thô cứng của mình vuốt ve vết sẹo, rồi lưu luyến cài cẩn thận cúc áo sơ mi mà anh vừa mới tự tay mặc cho cô.

"Nói với bác sĩ nhớ chăm sóc cô ấy cho cẩn thận. Nếu có điều gì ngoài ý muốn, cô hãy lập tức gọi điện cho tôi."

"Dạ." Cô thư ký vội vàng gật đầu đồng ý. Người có thể được giám đốc đối xử như vậy, dĩ nhiên cô ta cũng không dám lơ là.

Giang Bắc Thần nhìn Sở Hàm một lát rồi mới cầm lấy áo khoác, xoay người đi ra ngoài. Vừa mới đi ra được vài bước lại quay trở về đặt một nụ hôn trên vầng trán trắng nõn mượt mà của Sở Hàm. Mười đầu ngón tay thon dài luồn vào mái tóc dày mềm mại của cô. "Anh xin lỗi."

Cho dù em có nghe được hay không thì anh vẫn muốn xin lỗi em.

Trần Lương Thần cảm thấy vô cùng buồn chán, đưa tay ra ngoài cửa xe hứng nước mưa. Nhìn bóng dáng của Giang Bắc Thần từ phía xa, gương mặt xinh đẹp của cô chợt hiện lên vẻ cô đơn.

Ngay cả Giang Bắc Thần xuất sắc trong mắt mọi người như vậy mà còn có thể thương yêu một người con gái đến như thế. Vì sao Trần Lương Thiện lại cứ làm như không thấy sự nỗ lực và trả giá của cô chứ?

Một cơn gió lạnh mang theo hơi ẩm ulla vào xe. Trần Lương Thần ổn định lại tâm trạng, bắt đầu lái xe đi. Ai cũng đều không có đường quay lại,

bất kể sự lựa chọn của người đó là gì đi chăng nữa.

Bác sĩ là do Giang Bắc Thần đưa tới, là một vị bác sĩ nữ chuyên về ngoại khoa có nhiều năm kinh nghiệm, đang làm việc ở một bệnh viện gần Thế Cần. Khi truyền dịch cho Sở Hàm, vị bác sĩ này bỗng nhiên cảm thấy tình huống của cô gái này có chút khác lạ. Với kinh nghiệm nhiều năm làm nghề y, bà đưa tay bắt mạch cho Sở Hàm theo bản năng. Sau khi bắt mạch xong, bà kinh ngạc, vội vàng nói với y tá bên cạnh, "Hạ nhiệt độ xuống, ngừng truyền dịch."

Lúc Sở Hàm từ từ tỉnh lại đã là 11h đêm. Trên trán cô đang được đắp khăn lạnh, cả người cũng cảm thấy khô mát dễ chịu hơn rất nhiều, chỉ có bụng là hơi âm ỉ đau.

Bác sĩ cầm nhiệt kế nhìn chăm chú dưới ánh đèn, rồi tiện tay đặt sang một bên. "Cô tỉnh rồi à?"

Sở Hàm cố gắng ngồi dậy, tựa vào đầu giường, nhíu mày hỏi, "Bà là?"

Bác sĩ thấy Sở Hàm tỉnh rồi nên cũng không định ở lại thêm nữa, vừa vội vàng thu dọn đồ đạc vừa nói: "Tôi là bác sĩ ở bệnh viện gần đây. Cô bị sốt, nên tôi tới để giúp cô hạ sốt."

"Cám ơn ạ."

"Không cần." Bác sĩ lạnh nhạt trả lời rồi xách hòm thuốc đi tới cửa. "Tôi nhắc nhở cô một chút. Cô mang thai rồi."

Giang Bắc Thần mệt mỏi dựa vào mui xe, nhớ lại cuộc gặp tối nay với giáo sư Tống. Tình huống quả thực là phiền toái. Hiện tại, những chứng cứ mà An Đạt đưa ra vô cùng xác thực, Thế Cần đang nằm ở thế bị động. Dự án sắp phải tiến hành rồi, nếu như không tra ra được người tiết lộ kế hoạch thì Thế Cần sẽ phải từ bỏ dự án này, mà hơn nữa, Giang Bắc Thần cũng sẽ

bởi vậy mà bị thâm vấn. Anh thì không lo, nhưng chỉ sợ nhà họ Giang sẽ gặp phải mối nguy trước nay chưa từng có.

Trịnh Khải, mày thật là thủ đoạn.

"Bác sĩ đã đi rồi sao?"

"Đã đi rồi ạ." Lái xe lễ phép trả lời. "Nhưng mà tiểu phu nhân có vẻ không được vui."

Tiểu phu nhân, cũng chính là vị bác sĩ đã khám bệnh cho Sở Hàm kia. Đó là Giang Nghi Đồng, là đứa con gái thứ hai của ông cụ Giang và đứng thứ năm trong hàng ngũ con cháu nhà họ Giang.

Khi còn trẻ cô gái Giang Nghi Đồng đã từng khăng khăng kết hôn với con cháu của một gia tộc theo nghề y. Dưới cơn giận dữ, ông cụ Giang đã đuổi con gái mình ra khỏi nhà. Là con gái của một gia đình quyền quý, sao có thể tự làm chủ chuyện chung thân đại sự được chứ? Giang Nghi Đồng cũng rất dứt khoát, bỏ nhà ra đi suốt hai mươi mấy năm cũng không thèm quay về khiến cho ông cụ Giang tức giận sinh bệnh nặng một thời gian dài. Từ đó, cái tên Giang Nghi Đồng này trở thành điều cấm kỵ của nhà họ Giang, không ai dám nhắc tới. Mấy người anh trai khi nhìn thấy cô cũng trưng ra vẻ mặt lạnh lùng, duy chỉ có Giang Bắc Thần cứ thích quẩn lấy cô út của mình. Giang Nghi Đồng cũng không ghét Giang Bắc Thần, thậm chí còn rất thích đứa cháu này. Bởi vì cô vẫn nhớ, ngày hôm đó khi mình ra khỏi cửa nhà, Giang Bắc Thần đáng thương tội nghiệp túm lấy ngón tay cô gào khóc thảm thiết, trên mặt tèm lem nước mắt nước mũi, luôn miệng nói: "Cô út đừng đi... Đừng đi mà... Cô đừng đi theo người ta được không... Cô đừng đi mà..." Thậm chí, cô còn có thể nhìn thấy vẻ lưu luyến và đau lòng trên khuôn mặt của đứa bé bốn tuổi ấy. Đây là điều mà cho dù sau này khi đã rời khỏi nhà họ Giang, Giang Nghi Đồng đã cố dùng mọi cách cũng không thể nào quên. Bởi vì đây thật sự là phần tình cảm gia đình khiến cô cảm thấy rung động.

Giang Bắc Thần bất đắc dĩ nở nụ cười. Cô út của anh, vĩnh viễn chỉ như con hổ giấy.

Ấy vậy mà người đang nằm trong phòng nghỉ riêng của Giang Bắc Thần kia, lại bị lời nói của con hổ giấy này làm cho khiếp sợ không thốt nên lời.

"Sức khỏe của cô không được tốt cho lắm. Ngày hôm nay lại mắc mưa. Đứa nhỏ này có thể giữ lại đã là vô cùng may mắn rồi. Tôi đề nghị cô mau tới bệnh viện để dưỡng thai. Nếu không về sau, có lẽ sẽ không thể mang thai được nữa."

Bà làm bác sĩ đã hơn ba mươi năm, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tình huống của Sở Hàm đang rất nguy hiểm. Vốn dĩ bà không nên nhiều lời như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không thể nhịn được mà nói ra.

Mang thai... Tin tức này đối với Sở Hàm mà nói quả thực là vô cùng chấn động. Cô cũng rất cảm ơn đứa bé này, cũng cảm ơn ông trời đã cho cô một tia hy vọng vào lúc tưởng chừng như đang tuyệt vọng nhất, cảm ơn ông trời đã ban cho cô cơ hội để bù đắp cho Giang Bắc Thần. Nhưng mà, đứa bé này lại chọn đúng thời điểm cô và anh đang chiến tranh lạnh, đang có dấu vết rạn nứt để xuất hiện. Điều này cũng không được xem là một chuyện tốt. Cô không muốn dùng cục cưng để trói buộc hai người.

Cục cưng à... Mẹ nên làm thế nào để bảo vệ con đây.

Lúc Giang Bắc Thần quay về thì Sở Hàm đang ngồi ngây người.

"Nghĩ cái gì mà tập trung vậy?" Giang Bắc Thần cởi áo khoác đặt sang một bên.

Sở Hàm quay đầu nhìn anh, thoáng giật mình. Người đàn ông này luôn có thể ra vẻ lạnh nhạt như chưa có gì xảy ra, cho dù phải đối mặt với mưa rền gió dữ hay là bất cứ sự tàn phá nào.

"Không nghĩ gì cả." Sở Hàm thu lại biểu cảm, cô không thể nào ép buộc bản thân mình quên đi khoảnh khắc anh kiên quyết bước đến bên cạnh một người con gái khác. Cô cũng không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Giang Bắc Thần cũng không để ý, chỉ soi gương cời lần lượt từng thứ, áo sơ mi, giày, đồng hồ để đi ngủ. Anh cũng không định nói chuyện gì với Sở Hàm, bởi vì anh cần tỉnh táo để cẩn thận suy ngẫm lại mọi chuyện.

"Anh ngủ ở đây sao?" Sở Hàm hơi hoảng sợ, hỏi.

"Nếu không thì ở đâu?" Giang Bắc Thần lấy một chiếc áo T-shirt từ trong tủ ra, mặc lên người rồi thản nhiên hỏi ngược lại.

Đèn tắt, hai người nằm song song trên giường nhưng không ai nói lời nào. Họ nằm cách nhau một khoảng khá xa nhưng không ai chịu đưa tay ra đụng vào đối phương trước. Sở Hàm nhẹ nhàng đặt tay lên bụng. Ở nơi này, thật sự đang có một đứa bé của Giang Bắc Thần ư?

Giang Bắc Thần quay đầu lại nhìn Sở Hàm, mỗi một động tác của cô, anh đều có thể cảm nhận rất rõ ràng. Cuối cùng, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn.., anh vẫn không nhịn được vươn tay ra, kéo cô lại gần mình. Cầm anh nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu cô, nụ hôn đứt quãng cũng dừng ở vành tai mãi mãi.

"Đừng!" Sở Hàm mở to hai mắt muốn ngăn cản động tác của anh, "Em... Không thoải mái..."

Giang Bắc Thần cười rầu rĩ, "Anh cũng đâu có nói là muốn làm gì. Em sợ cái gì chứ?"

Lại bị anh đưa vào bẫy. Sở Hàm buồn bực chu miệng, không để ý đến anh.

Bên tai là hơi thở đều đều trầm ổn của Giang Bắc Thần, Sở Hàm bất giác nép vào trong lòng anh.

"Chuyện này... Rất phiền toái có đúng không?"

Giang Bắc Thần không nói gì, thật lâu sau, lâu đến mức cô cho là anh đã ngủ rồi thì anh mới lên tiếng:

"Đúng là rất phiền toái, nhưng mà anh có thể xử lý."

Trong đêm đen, giọng nói trầm thấm ấm áp của anh làm cho cô cảm thấy bình tĩnh và yên tâm hơn rất nhiều. Sở Hàm yên lặng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh, bất chợt đưa ra một quyết định.

Cô biết, chuyện mà có thể khiến cho Giang Bắc Thần cảm thấy phiền toái thì nhất định là rất khó giải quyết, hơn nữa, nó còn có khả năng khiến cho anh bị trọng thương.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Sáng hôm sau, khi Sở Hàm đi tự thú thì Giang Bắc Thần vẫn còn đang đắm chìm trong giấc mộng. Cô lặng lẽ đứng dậy lấy quần áo ra thay, định rời đi. Giang Bắc Thần nghiêng người quay mặt về phía Sở Hàm, cô có thể nhìn rõ hàng lông mi dày và có thể nghe rõ tiếng hít thở đều đều của anh. Không khí yên bình như thế đây chỉ là một buổi sáng sớm của một đôi vợ chồng bình thường.

Sở Hàm quỳ gối bên giường, ánh mắt lưu luyến nhìn chăm chăm vào Giang Bắc Thần thật lâu, thật lâu. Cô cẩn thận hồi tưởng lại, không biết mình đã yêu anh được bao năm rồi? Bắt đầu từ khi nào nhỉ? Có thể là vào lúc ba tuổi, khi anh dắt tay cô đi giữa tiết trời mùa hạ, cũng có thể là vào năm chín tuổi khi cô lén lút nhìn anh luyện đàn bên cửa sổ vào một ngày mùa đông. Hoặc cũng có thể là vào một buổi trưa năm mười sáu tuổi, khi cô đứng ngoài sân nhìn anh cùng đám bạn của mình vừa đi chơi bóng về, hay là khi cô biết được tin anh muốn ra nước ngoài mà ngồi bần thần ở bờ hồ suốt cả đêm.

Sở Hàm nghĩ, mặc kệ là bắt đầu từ khi nào, thì cô cũng không muốn người đàn ông trước mặt này phải nhận lấy bất cứ sự đau khổ nào.

Trong ấn tượng của cô, Giang Bắc Thần là người kiêu ngạo, ương bướng, lại có phần tàn bạo. Đó là người đã góp mặt vào toàn bộ năm tháng thanh xuân tươi đẹp của cô. Khi cô còn chưa hiểu gì về tình yêu, anh đã dùng một tư thế ngang ngược xâm nhập vào cuộc sống của cô. Khi cô mới biết yêu lần đầu, anh đã cho cô toàn bộ hy vọng và cưng chiều. Khi cô ý lạnh tâm tro, cảm thấy tuyệt vọng với tình yêu thì anh lại giữ lấy cô ở bên

người mà không tiếc phải trả giá. Bây giờ, Sở Hàm thật sự không đành lòng khi nhìn thấy anh vì bản thân cô hoặc là vì sai lầm của bất cứ ai mà phải đối mặt với thất bại. Bởi vì Giang Bắc Thần là niềm kiêu hãnh của cô.

Sở Hàm nhắm chặt hai mắt lại, vươn đầu ngón tay ra, nhẹ nhàng miêu tả lại từng chi tiết trên gương mặt anh. Giang Bắc Thần, lần này, hãy để em giải quyết phiền toái giúp anh.

"Sở tiểu thư, cô muốn đi ra ngoài à?" Cô thư ký trực bên ngoài phòng làm việc nhìn thấy Sở Hàm, lễ phép hỏi.

Sở Hàm cố nén nỗi bi thương đang cuộn cuộn nơi đáy lòng, nắm chặt tay, trả lời: "Tôi trở về nhà lấy vài thứ. Giang tổng vẫn đang nghỉ ngơi, cô đừng đánh thức anh ấy."

"Vâng ạ." Thư ký gật đầu, cung kính đáp.

Ra khỏi tòa nhà 33 tầng, lẽ ra sau cơn mưa trời phải sáng lên, nhưng thời tiết cứ mãi âm u, thậm chí còn có vài hạt mưa tí tách rơi xuống.

Sở Hàm cầm túi thuốc vừa mua được ở bệnh viện, đưa tay ra cản một chiếc xe. "Cho tôi tới cục cảnh sát."

Cô nhẹ nhàng đặt tay lên bụng mình, thì thào tự nói: Cục cưng, con có thể hiểu cho mẹ mà, đúng không? Hãy kiên cường vượt qua khoảng thời gian này với mẹ nhé... Mẹ cũng như con, rất yêu ba...

Ở phía xa, trên tầng 33 tòa cao ốc Thế Cần. Giang Bắc Thần đang ngủ ngon trong phòng nghỉ, bỗng nhiên bừng tỉnh.

Quả nhiên như anh nghĩ, bên giường đã không còn một bóng người, thậm chí ngay cả hơi ấm cũng không còn sót lại. die,n; da.nlze.qu;ydo/nn.. Giang Bắc Thần đi chân trần ra ngoài cửa sổ, sắc mặt vô cùng không tốt hỏi thư ký vẫn luôn trực ngoài cửa: "Cô ấy đâu?"

Thư ký thấy bộ dạng muốn nổi bão của ông chủ mình liền biết có chuyện không ổn, cúi đầu dè dặt trả lời: "Sở tiểu thư nói về nhà lấy vài thứ, dặn tôi không được đánh thức ngài."

"Ai bảo cô cho cô ấy đi!" Giang Bắc Thần nhíu mày quát, trong lòng anh có dự cảm vô cùng xấu.

Thư ký cúi đầu, không dám nói lời nào, chỉ có thể chịu đựng sự tra tấn của áp suất thấp trong phòng.

Đúng lúc này, thang máy bỗng nhiên "Đình" một tiếng, Thẩm Vi Dịch vội vàng bước tới, phát tay với thư ký, "Cô cứ đi xuống trước đi." Đợi cô thư ký cao hứng phấn chấn rời khỏi, anh ta mới hít sâu một hơi, đi đến bên cạnh Giang Bắc Thần, công bố một thông tin mà anh ta coi nó ngang với một án tử hình:

"Mới vừa rồi, Sở Hàm đã đến cục cảnh sát tự thú. Cô ấy nhận mọi trách nhiệm về mình, hiện giờ bên kia đã làm thủ tục để đi điều tra rồi."

Giang Bắc Thần cảm thấy đầu mình như nổ "Ầm" một tiếng, khiến cho anh chết đứng tại chỗ. Chuyện anh sợ nhất cuối cùng cũng đã tới.

Giang Bắc Thần làm tổ trong thư phòng không phát ra tiếng động nào, Kiều Hoàn gọi cửa suốt nửa ngày trời anh cũng không mở cửa, khiến bà gấp đến độ cứ đi qua đi lại ở bên ngoài.

Ba Giang chăm chú nhìn cửa phòng đóng chặt một lát rồi lại tiếp tục luyện thư pháp.

Kiều Hoàn sốt ruột đi tới giăng lấy nghiên mực của ông, "Ông nghĩ cách đi, chuyện này nên làm thế nào bây giờ?"

Ba Giang bất mãn cướp lại nghiên mực từ trong tay Kiều Hoàn, tiếp tục luyện viết Tâm Kinh, không nhanh không chậm trả lời: "Tôi thì có thể

nghe được cái gì hả? Đây là thời điểm quan trọng, tôi chỉ cần hơi động một chút là có biết bao nhiêu người nhìn rồi, bà còn không biết hay sao? Con trai bà ấy à, làm việc cũng quá mức nóng nảy vội vàng, cũng không lưu lại cho người ta một con đường sống. Chuyện đến nước này cũng là do nó tự tìm!"

Kiều Hoàn là một người phụ nữ, giữa việc tranh quyền đoạt thế của đàn ông và bản năng của người làm mẹ thì dĩ nhiên là bà lựa chọn cái sau. Hiện giờ lúc này bà chỉ lo lắng cho con trai của mình, sao có thể nghe được những lý lẽ mà Giang Chấn Quốc đang nói với bà chứ?

"Giang Chấn Quốc, tốt xấu gì nó cũng là con trai của ông đó! Ông cứ nhẫn tâm nhìn nó như vậy sao? Ông không giúp được thì thôi lại còn ngồi đó mà nói mát nói mẽ!"

Giang Chấn Quốc chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ này của Kiều Hoàn, không khỏi sửng sồ, một lúc lâu sau ông mới cất tiếng: "Không phải là tôi không muốn giúp nó, tôi chỉ muốn hãm lại cái tính tình này của nó thôi. Từ bé đến giờ nó cứ thích cái gì là phải làm bằng được. Bây giờ bị vấp ngã như thế thì nó mới biết được thế nào là bị đau."

"Vậy... Sở Hàm làm sao bây giờ? Nha đầu kia vì Bắc Thần mà..."

Giang Chấn Quốc dừng bút, ông cũng cảm thấy hơi xót xa. "Chuyện này thì phải để Giang Bắc Thần tự mình xử lý. Vợ nó mà nó còn không bảo vệ được thì ai có thể bảo vệ?"

Trong thư phòng.

Giang Bắc Thần hiển nhiên cũng hiểu rõ đạo lý này. Mấy ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, anh đang cẩn thận suy ngẫm lại từng chuyện một.

Sau khi xảy ra chuyện kia, Thẩm Vi Dịch đã dùng tốc độ nhanh nhất để thăm dò tình huống ở bên trong của Sở Hàm để báo với Giang Bắc

Thần.

"Sở Hàm nói với bọn họ là quả thực trước kia khi còn ở Đức Mậu, cô ấy đã từng giúp An Đạt thực hiện dự án này. Sau này, khi đến viện thiết kế làm việc, cô ấy đã lấy ý tưởng của An Đạt để sửa bản kế hoạch của chúng ta. Thật đúng là không chê vào đâu được. Tôi không thể không công nhận, người phụ nữ mà anh chọn, có chỉ số thông minh rất cao."

Giang Bắc Thần yên lặng nhìn chăm chăm cửa sổ thủy tinh, cảm thấy vô cùng xót xa. Sao anh lại không biết chứ, Sở Hàm trước nay chưa bao giờ là người ngu dốt cả.

Nhưng mà cô lại dùng phương thức thâm nhập như vậy để hi sinh bản thân, điều này khiến Giang Bắc Thần cảm thấy khổ sở hơn hết thảy những mất mát mà anh phải chịu. Cô không biết rằng, anh chỉ cần cô bình an là tốt rồi. Còn về dự án này hay là danh dự của bản thân, anh đều có thể buông bỏ. Đối với một người đàn ông như anh, nếu như đánh mất giang sơn thì có thể lấy lại được, nhưng một khi mất đi người yêu thì sẽ là vĩnh viễn không bao giờ lấy lại được nữa.

"Hiện giờ cô ấy đang ở đâu? Khi nào thì tôi có thể gặp được cô ấy?"

"Chuyện này..." Thẩm Vi Dịch khó xử xoa tay. "Hiện giờ hồ sơ của vụ án đang được lập, trước khi tòa án thẩm vấn thì sẽ không thể gặp được."

"Chuyện tôi dặn anh đi điều tra thì thế nào rồi?" Giọng điệu của Giang Bắc Thần hơi kỳ quái, đây chính là điềm báo khi anh sắp nổi giận.

"Tra ra rồi. Sau khi rà soát toàn bộ những người có liên quan thì người bị tình nghi nhất là quản lý bên bộ phận dự án. Ngày đó, anh ta là người tiếp xúc với phương án sửa chữa này sớm nhất. Hơn nữa... Người này đã xin nghỉ đông từ một tuần trước. Tôi kiểm tra hồ sơ xuất nhập cảnh thì phát hiện anh ta đang ở Đức."

Giang Bắc Thần liếm liếm khóe miệng, vẻ mặt hung ác. "Quả nhiên là thằng nhãi này. Nhất định phải lôi nó về trước khi tòa án tiến hành thẩm vấn. Anh đi liên hệ với Chủ Mục đi, nhờ cậu ấy lôi thằng nhãi này về giùm."

"Sao anh không tự mình liên hệ?"

"Tôi còn có chuyện khác phải làm. Trước hết anh cứ làm đi."

Hiện tại Chủ Mục đang là đại sứ Trung Quốc tại Đức và cũng là phó cục trưởng trẻ tuổi nhất của cục Châu Âu ở Bộ Ngoại giao. Nếu anh muốn tìm một người thì dễ như trở bàn tay.

Giang Bắc Thần vuốt ve chiếc vòng cổ mà Sở Hàm đã tháo xuống trước khi đi, nghĩ thầm: Sao em lại ngốc như vậy chứ? Sao không nghe lời anh? Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì cũng hãy cứ giao cho anh, tội gì phải gánh vác một mình như vậy hả?

Giang Bắc Thần mím môi, lấy di động ra gọi vào một số điện thoại của quân đội. Anh quyết định gọi điện cho Chiến Sính đang huấn luyện dã ngoại ở Vân Nam xa xôi.

Nhà họ Chiến quả thực là xứng với cái danh "Gia tộc Cách mạng", bất kể là quân đội hay cảnh sát đều rất nể mặt nhà họ Chiến. Nếu như muốn để cho Sở Hàm không bị tổn thương gì khi ở trong đó thì ắt phải nhờ đến sự giúp đỡ của Chiến Sính.

Chiến Sính nghe xong, không hề do dự mà lập tức đồng ý: "Cậu yên tâm đi, cục cảnh sát là địa bàn của chú Hai tớ. Để tớ nghĩ cách. Cậu cũng đừng lo lắng, không có kẻ nào không có mắt dám động đến Sở Hàm đâu. Vài ngày nữa tớ sẽ trở lại."

Vào thời khắc mấu chốt, chỉ có những người anh em này mới đồng ý giúp đỡ mà không cần đến lời cảm tạ.

Giang Bắc Thần ở trong thư phòng nhìn bầu trời đêm đen kịt, nhớ lại toàn bộ những gì đã làm suốt cả ngày hôm nay. Anh đứng lên, đang chuẩn bị đi xuống lầu thì chuông di động bắt đầu rung lên.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Giang Nghi Đồng: "Này nhóc, có một chuyện mà cô nghĩ là nên nói cho cháu biết. Người mà cô khám bệnh hôm nọ có phải là đứa bé nhà họ Sở vẫn đi theo cháu năm đó có đúng không?"

Giang Bắc Thần chợt dừng bước, "Vâng, sao ạ?"

"Ồ, " Giang Nghi Đồng bình tĩnh uống một ngụm nước, "Cô bé đó có thai."

Lạch cạch... Điện thoại trong tay Giang Bắc Thần lập tức rơi xuống đất.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Sở Hàm nhìn mặt trời từ từ nhô lên qua cửa sổ của phòng thẩm vấn. Cô ở trong này đã ba ngày rồi.

Khi vừa đến nơi này, cô đã nói ra những lời mà mình đã sớm chuẩn bị, không lâu sau có người tới đưa cô đến căn phòng này. Phòng không lớn, thậm chí chỉ có một chiếc giường nhỏ để cô nghỉ ngơi. Cứ cách hai giờ sẽ có một nữ cảnh sát mang nước vào cho cô để cô uống thuốc.

Sở Hàm biết rõ, dựa theo trình tự thì hẳn là cô phải được đưa đến trại tạm giam để chờ tòa án thẩm vấn, nhưng cô lại được đưa đến một căn phòng có điều kiện tốt hơn rất nhiều.

Sở Hàm nghĩ, nếu như Giang Bắc Thần có thể tìm được manh mối của vụ án trước khi lập hồ sơ thì việc làm của cô chính là giúp anh kéo dài thời gian. Nếu không thể, thì cô cũng cam tâm tình nguyện vào tù để gánh vác toàn bộ tai ương giúp anh.

Dù thế nào đi nữa thì cô và con cũng không cảm thấy mệt.

Nhưng mà thực sự cô cảm thấy rất áy náy với cục cưng trong bụng. Mặc dù bác sĩ đã kê cho cô một ít thuốc bổ an thai, nhưng một đứa bé phải phát triển trong hoàn cảnh như vậy chung quy cũng là không có lợi. Mỗi buổi tối, dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo của căn phòng thẩm vấn, Sở Hàm đều nhẹ nhàng vỗ về bụng mình, thì thào nói chuyện với sinh mệnh nhỏ bé đang lớn dần lên trong cơ thể. Cô hy vọng con mình có thể bình an và khỏe mạnh mà lớn lên.

Đêm hôm đó, sau khi Giang Bắc Thần biết Sở Hàm có thai đã ngăn người bất động thật lâu, chiếc điện thoại nằm lơ lửng dưới nền đá cẩm thạch sáng loàng vẫn truyền tới tiếng gọi nghi hoặc của Giang Nghi Đồng. Anh không thể nào tưởng tượng ra hình ảnh cô mang trên mình đứa con của hai người rồi tới nơi đó. Bây giờ, Giang Bắc Thần không chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng cho Sở Hàm mà anh còn cảm thấy thực ân hận. Vào lúc này, di1ennd4nlIe,qu.y dodn, d,d`l;q.d, dường như bối cảnh gia đình và tiền tài địa vị cũng không thể giúp gì được cho người con gái mà anh yêu thương và cục cựa của hai người.

Ngay đêm đó, anh đã tự mình phóng xe tới nhà Giang Nghi Đồng để hỏi. Giang Nghi Đồng đang ở một căn nhà nhỏ trong tứ hợp viện (*) ở phía Tây thành phố. Đó là căn nhà do tổ tiên của nhà chồng bà, nghe nói là một vị ngự y từ đời Thanh để lại.

Bên ngoài tứ hợp viện có một giàn dây mây được dựng thành một căn lều nhỏ, quanh năm tươi tốt xanh mát. Trong lều có bày một chiếc bàn nhỏ bằng gỗ, bốn phía khắc hoa vô cùng đẹp đẽ. Ngoài ra còn có hai chiếc ghế bành được bày đối xứng nhau, có thể thấy đây là nơi Giang Nghi Đồng và chồng mình thường xuyên ngồi nghỉ.

Giang Nghi Đồng chậm rãi pha một ấm trà, cách làn khói lượn lờ mỏng manh, đôi mắt bà ánh lên vẻ từng trải và thấu hiểu: "Thân thể của nha đầu kia không được tốt lắm. Cô cũng đã nhắc nó là nếu muốn giữ cái thai lại thì phải thật cẩn thận. Sao hả? Cái thai đó là của cháu à?!"

Giang Bắc Thần xoay xoay tách trà sứ bằng men xanh trong tay, ngẫm nhìn lá trà lơ lửng trong tách, vẻ mặt ảm đạm trả lời: "Vâng, là của cháu."

Giang Nghi Đồng cười như hiểu ra, bà cũng có thể lý giải tâm tư của Giang Bắc Thần lúc này. "Nha đầu kia đã đến bệnh viện mua một ít thuốc bổ an thai. Cô cũng không dám chắc như vậy có hiệu quả hay không, nhưng ít ra không có gì hại đối với nó. Thằng nhóc này, cô cũng xem như

là nhìn cháu lớn lên. Lúc này bị vấp ngã cũng khiến cho cháu nhớ kỹ một chút. Nếu đưa bé này có thể giữ thì đó là phúc của cháu, nếu không giữ được thì là do cháu tạo nghiệp chướng. Tự giải quyết cho tốt đi."

Trên gương mặt tuần tú khôi ngô của Giang Bắc Thần đã không còn vẻ lạnh lùng thản nhiên như mấy ngày trước. Quả thực đúng như lời Giang Nghi Đồng đã nói, tất cả là do anh đã tạo nghiệp.

Người quản lý bên bộ phận dự án bị trục xuất về nước, cũng chính ngày hôm đó, Chử Mục đã tự mình áp giải người về. Giang Bắc Thần dựa vào bên cạnh xe, anh đeo một chiếc kính mắt màu đen, cả người tỏa ra khí lạnh. Chử Mục ra hiệu cho cấp dưới ở phía sau lùi người kia lên xe rồi lững thững bước đến gần Giang Bắc Thần.

Hai người cực kỳ ăn ý huých nhau một cái, Chử Mục cũng dựa vào xe Giang Bắc Thần. "Thế nào, mấy ngày nay mệt lắm đúng không?"

Giang Bắc Thần cam chịu cười cười tự giễu, "Ai bảo thằng nhãi kia làm việc gọn gàng như vậy chứ. Lần vấp ngã này khiến tớ bị đau không ít."

Chử Mục rút một điều thuốc ra đưa cho anh, vô cùng thông cảm gật đầu. "Biết rồi! Tớ cũng nghe nói em gái Sở đã vì cậu mà phải vào trong đó. Tớ nghe cậu chỉ thị đã lập tức đi bắt người. Thằng nhãi này bị người của tớ tìm thấy ở một ngân hàng tại Berlin, lúc đó hắn vừa mới đổi một ngàn vạn tệ thành đồng Euro. Không phải là một số lượng nhỏ có đúng không? Tớ điều tra được tài khoản của người gửi tiền. Cậu đoán xem là ai?"

Giang Bắc Thần ngậm điều thuốc nhưng chưa vội châm lửa. Anh nghe Chử Mục nói vậy lập tức quay đầu lại nhìn bạn mình, "Trịnh Khải?"

"Còn hơn thế, là bà mẹ đã chết của cậu ta."

Giang Bắc Thần hít sâu một hơi, cố kiềm chế cảm xúc, rồi nói ra những lời mà anh vẫn luôn kìm nén ở trong lòng: "Nói thật, trước kia tớ cứ nghĩ rằng mình và Sở Hàm coi như xong rồi. Cô ấy không buông bỏ được chuyện nhà cô ấy, tớ không buông bỏ được lòng tự trọng của mình. Có lẽ qua vài năm nữa tớ sẽ quên cô ấy. Nhưng kể từ sau khi tớ và cô ấy gặp lại, box Tiểu thuyết Hiện Đại, tớ mới hiểu được rằng, lòng tự trọng hay gì đó chỉ là lừa mình dối người. Yêu chính là yêu, là bất kể đã trôi qua bao nhiêu năm cũng không thể quên được. Chỉ cần nhắm mắt, tớ lại nhớ đến dáng vẻ ngày đó, khi cô ấy cầu hôn tớ trên bãi biển Antalya. Chớp mắt một cái, bọn tớ đã quen biết nhau..." Giang Bắc Thần cúi đầu, cẩn thận tính toán, "Hai mươi hai năm rồi."

Mùa hạ năm ấy, khi hai người lần đầu tiên gặp mặt là lúc Sở Hàm ba tuổi, Giang Bắc Thần sáu tuổi. Tới nay, Giang Bắc Thần đã hai mươi tám tuổi, vậy là đã hai mươi hai năm trôi qua.

"Đời người có bao nhiêu lần hai mươi hai năm chứ? Thực ra từ đầu tớ cũng không giận cô ấy chuyện sao chép ý tưởng, chỉ là cố tình lạnh nhạt với cô ấy vài ngày. Nhưng mà tớ không ngờ cô ấy lại lẳng lặng làm như vậy, lẳng lặng đi đánh tội thay cho tớ. Rõ ràng cô ấy biết đó là cạm bẫy của Trịnh Khải nhưng vẫn muốn nhảy vào, lại còn nhảy một cách nghiêm nhiên như vậy. Chử Mục, cậu nói xem, đây là do cô ấy yêu tớ hay là do muốn trả nợ ân tình của tớ?"

Chử Mục vân vân điều thuốc, dẫn đo mở miệng, "Nếu nói cô ấy không yêu cậu mà chỉ muốn trả nợ ân tình, thì cái ân tình này có vẻ hơi lớn đấy nhỉ. Cậu cũng biết rõ, nếu như bị phán quyết thì sẽ là bao nhiêu năm tù mà. Hiện giờ, việc cấp bách là phải đưa cô ấy ra khỏi đó. Mặc dù Chiến Sính đã có lời rồi nhưng ở những nơi như vậy, đặc biệt là đối với một người phụ nữ, thì càng lâu lại càng nguy hiểm."

Sao Giang Bắc Thần lại không biết như vậy chứ, "Tớ biết rồi, người cũng đã đưa về rồi. Lần này tớ chưa thể cảm ơn cậu được, để lần sau bù

nhé!"

"Này!" Chữ Mục gọi Giang Bắc Thần đang định lái xe rời đi, "Không có gì là không vượt qua được. Nếu chuyện này quá mức phiền phức thì mấy người chúng ta đến cục cảnh sát đập phá cũng có thể cứu được người ra. Cậu bày ra bộ dáng sâu vân thâm đạm như vậy cho ai xem chứ?"

Giang Bắc Thần bất đắc dĩ vẫy vẫy tay, tạm biệt người anh em thân thiết từ nhỏ, cũng là người có chừng có mực nhất trong số mấy người bọn họ.

Người quản lý bộ phận dự án cũng chỉ là một kẻ hèn nhát. Giang Bắc Thần còn chưa kịp dùng thủ đoạn gì, anh ta đã sợ đến mức lập tức cúi đầu nhận tội. Anh ta ngồi trên ghế, vừa run lấy bầy vừa trình bày lại mọi chuyện từ đầu đến cuối.

"Tôi là nước cờ cuối cùng của Trịnh Khải... Vốn dĩ Trịnh Ngọc Khôn tin tưởng vào Thẩm Vi Dịch ở bên cạnh ngài sẽ là một lợi thế giúp ông ta giành thắng lợi, nhưng ai ngờ lại bị các người cho vào bẫy. Trịnh Khải đã sớm biết Thẩm Vi Dịch không đáng tin, cho nên đã âm thầm tới tìm tôi..." Nói đến đây, người quản lý lại lén lút nhìn Giang Bắc Thần.

Giang Bắc Thần gõ tay theo nhịp lên bản kế hoạch đang bày trên bàn, liếc mắt nhìn lại, "Nói tiếp đi."

"Anh ta hứa sau khi xong chuyện sẽ cho tôi một ngàn vạn, rồi đưa tôi sang bất cứ nước nào mà tôi muốn. Số tiền này cho dù tôi có làm vất vả cả đời cũng không kiếm được, cho nên sau khi suy nghĩ vài ngày tôi đã đồng ý. Bởi vì tôi là người đầu tiên tiếp xúc với những người lập dự án cho nên cũng dễ dàng báo tin cho anh ta nhất. Vì thế, vào buổi chiều ngay sau khi Sở tiểu thư và bên Đông Tường tới, tôi đã phát tán bản kế hoạch ra bên ngoài. Chính vì vậy mà An Đạt đã nộp hồ sơ lên trên trước chúng ta một ngày."

"Vậy làm sao mà anh biết tôi nhất định sẽ dùng bản kế hoạch đã sửa đó?" Giang Bắc Thần suy nghĩ một lúc mới mở miệng hỏi.

Người quản lý bộ phận dự án đầu đầy mồ hôi, trả lời: "Vốn dĩ tôi cũng cho là ngài sẽ phản đối, nhưng mà chiều hôm đó, khi ngài tới, tôi nhìn thấy thái độ của ngài với Sở tiểu thư... Nên đã cảm thấy nhất định ngài sẽ chọn phương án của cô ấy..."

Giang Bắc Thần cười không nổi, "Thật không nhìn ra anh lại là người nhìn thấu được suy nghĩ của người khác như vậy đấy." Anh không kiên nhẫn phát phát tay với người bảo vệ, nói: "Đưa người tới cục cảnh sát, mang theo cả đoạn ghi âm vừa rồi."

Người vừa đi, Giang Bắc Thần có chút mờ mịt vuốt cằm hỏi Thẩm Vi Dịch: "Tôi biểu hiện... Rõ ràng như vậy hay sao?" Rõ ràng đến mức một người mà một năm mới gặp mặt anh có vài lần cũng có thể đoán ra?

Thẩm Vi Dịch xua tay, "Thứ cho tôi nói thẳng, trong chuyện này, nhất là chuyện lại có liên quan đến Sở Hàm thì chỉ số thông minh của anh, gần như là bằng 0." Sợ Giang Bắc Thần nổi bão, Thẩm Vi Dịch nhanh chóng lảng sang chuyện khác. "Ngày mai tòa án sẽ tiến hành thẩm vấn, ngày vui của Trịnh Khải..."

Giang Bắc Thần híp mắt nhìn sắc trời dần tối, gió lốc trong đôi mắt càng lúc càng mạnh. "Tôi lại rất mong chờ phần trình diễn của anh ta đấy."

Chú thích:

(* - Tứ hợp viện là kiểu nhà truyền thống của Bắc Kinh. 'Tứ' đại diện 4 phía Đông, Tây, Nam, Bắc; 'hợp' hàm nghĩa bao quanh. Từ trên nhìn xuống, tứ hợp viện giống như một chiếc hộp lớn do 4 cái hộp nhỏ tạo hình. Nhìn từ mặt phẳng thì nó là một hình vuông ngay ngắn.)

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Phải nói rằng, chưa bao giờ có cuộc thẩm vấn nào lớn như vậy. Không bàn đến vấn đề có bao nhiêu người, chỉ nhìn mấy vị đang ngồi ở chỗ này thôi, thẩm phán cũng phải dè chừng hơn vài phần.

Trên tòa chia ra làm hai phe cánh, một bên là Trịnh Khải cùng với mấy người phụ trách dự án bên Đức Mậu và một vài nhân viên thân tín. Bên còn lại do Giang Bắc Thần dẫn đầu đoàn người bao gồm các quản lý cao cấp của Thế Cần, tiếp đến là Kỷ Hành Đông, Chử Mục, Chiến Sính, Lê Quang Uyển, hai anh em Trần Lương Thiện và Trần Lương Thần, cộng thêm Giang Nam Thừa và mấy người anh em trong nhà họ Giang.

So sánh tương quan lực lượng thì rõ ràng, Giang Bắc Thần có vẻ "Ỗ thế hiệp người". Mà quả thật là anh cũng có ý định như vậy. Trước kia là do anh không để ý mới để đến nỗi xảy ra chuyện ngày hôm nay. Nhưng bây giờ thì khác, vợ con anh đang bị bắt giam! Nếu không để tâm nữa thì chắc chắn sẽ có chuyện không may xảy ra. Giang Bắc Thần nghĩ, hôm nay, cho dù mấy lão già này không muốn thả người cũng phải thả. Nếu như có kẻ nào đó đui mù dám làm hỏng chuyện, thì anh sẽ làm như Chử Mục nói, cướp người.

Giang Bắc Thần đưa một đội ngũ người nhà đông đảo đến đây, quả thực chính là sự khiêu khích lớn nhất đối với Trịnh Khải.

Chuyện đã không thể cứu vãn được nữa, chứng cứ vô cùng xác thực, người quản lý bộ phận dự án thành khẩn thú nhận rằng mình tiết lộ bí mật thương mại, đồng thời cũng nói rõ anh ta đã nhận hối lộ của Trịnh Khải.

Khi thẩm phán nói: "Cho mời nhân chứng ra tòa." thì cả phiên tòa bỗng nhiên xôn xao. Người bước lên chính là Trịnh Khải, ngày hôm qua, sau khi nhận được điện thoại của tòa án thì anh ta đã có sự chuẩn bị về mặt tâm lý rồi. Cho nên bước chân cũng có vẻ khoan thai, thậm chí còn thản nhiên và tự đắc. Đại khái anh ta biết mình đã không còn đường sống nữa rồi, nên ánh mắt nhìn về phía Giang Bắc Thần còn hơi trêu tức.

Buổi tối trước ngày diễn ra phiên tòa, trong văn phòng tổng giám đốc của công ty An Đạt đã sớm không còn quang cảnh của ngày xưa, mà thay vào đó là vẻ tiêu điều.

Trịnh Khải suy sụp dựa vào bể cá, trên gương mặt trẻ tuổi thậm chí còn mang chút ưu thương không phù hợp với độ tuổi.

Người trợ lý đã làm việc cho anh ta từ lâu cẩn trọng dè dặt hỏi ông chủ mình: "Đã rất lâu rồi công ty chúng ta không nhận được đơn hàng nào... Công nhân đều âm ỉ muốn thôi việc. Nghe nói, Giang Bắc Thần cũng đã tìm được người quản lý bộ phận dự án... Giám đốc, chúng ta có nên..." Dừng tay, hai chữ này người thư ký không dám mở miệng nói tiếp. Bởi vì trong từ điển của Trịnh Khải, chưa bao giờ có hai chữ "Dừng tay."

Trịnh Khải không thể không thừa nhận, anh ta tỉ mỉ bày ra ván bài này nhưng tuyệt đối không ngờ tới, nó lại bị đánh bại một cách dễ dàng bởi một người con gái như Sở Hàm. Điều này so với việc bị bại dưới tay Giang Bắc Thần còn nhục nhã hơn bội phần. Nhưng mà đồng thời, lúc anh ta nghe được tin Sở Hàm đi tự thú thì cũng cảm thấy khiếp sợ không kém, bởi vì toàn bộ tiền đặt cược cho ván bài này đều chỉ nhằm vào một mình Giang Bắc Thần. Đối với một người phụ nữ mà nói thì lao ngục tai ương là một điều vô cùng tàn nhẫn.

Trịnh Khải nắm chặt lan can, ánh mắt âm u nặng nề, "Chuẩn bị ngày mai tới dự phiên thẩm vấn của Tòa án, giải thể công ty đi."

"Cái gì?" Thư ký không dám tin hỏi lại một lần.

"Tôi nói, giải thể công ty." Bởi vì ngày mai, nhất định anh ta sẽ trở thành kẻ thất bại. Giải thể công ty cũng coi như là việc cuối cùng mà anh ta có thể làm cho công nhân.

Một loạt câu hỏi khiến cho Trịnh Khải không còn chỗ để ẩn trốn, từng lời tố cáo khiến cho sinh mệnh và tự do của anh ta bị giảm đến cực hạn.

Bởi vì Sở Hàm không liên quan đến vụ án, nhưng lại có hành vi tự thú nên chỉ có thể ngồi trong phòng giam của tòa án chờ phán quyết. Cách tẩm ngăn thủy tinh cực lớn, Sở Hàm đã có thể nhìn thấy bóng lưng cao ngất và đẹp đẽ của Giang Bắc Thần cùng với thái độ tự tin nắm chắc phần thắng của anh một cách rõ ràng. Đối với cô, bảy ngày vừa qua dài tựa bảy năm. Nhưng cuối cùng thì anh cũng đã làm được rồi.

Kỷ Hành Đông ngó nghiêng nhìn bốn phía, lại nghiêng người sang hỏi nhỏ Chữ Mục. "Sao vẫn không thấy Sở Hàm? Còn chưa thả người à?"

Chữ Mục nhìn chằm chằm Giang Bắc Thần đang bị thẩm vấn, đẩy gương mặt của Kỷ Hành Đông ra xa, đáp: "Tớ tìm người hỏi rồi, cô ấy thuộc diện tự thú nên không tham dự vào phiên thẩm vấn này. Khi nào bên này có kết quả thì sẽ thả người."

Chiến Sính ở một bên xem náo nhiệt, ghé cổ, mắt hứng nói: "Đừng nha, tớ đã chuẩn bị để đi cướp người rồi."

Chữ Mục mặt không biến sắc đánh anh một cái, "Nếu cậu đã rảnh rồi như vậy thì đi cướp lại em Thịnh Hi của cậu từ trong tay Cảnh Nghiêu đi. Ở Tây Tạng trời cao hoàng đế xa như vậy, có khi người ta lấy chồng lúc nào cậu còn không biết đấy!"

Thịnh Hi chính là điểm yếu của Chiến Sính. Cô là người đã thâm mến anh suốt chín năm nhưng lại bị anh ép buộc đi đến Tây Tạng xa xôi, cô

cũng chính là ngòi nổ có sức công phá mạnh mẽ và hiệu chiến nhất của Chiến Sính.

Tiếng búa kim loại gõ lên bàn đình tai nhức óc, ý bảo mọi người trật tự. Người đàn ông mặc đồng phục màu đen đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, hô lớn: "Tất cả đứng dậy! Đã đến giờ tuyên án!"

Mọi người cùng yên lặng đứng lên trang nghiêm, Giang Bắc Thần và Trịnh Khải đứng ở hai bên. Hai người nhìn chăm chăm vào nhau, trong lúc nhất thời, ánh mắt của cả hai như tóe ra tia lửa điện.

"Sau khi hội thẩm bàn bạc, dựa vào quá trình điều tra và biện luận cùng với những chứng cứ đầy đủ, rõ ràng và xác thực. Tòa kết luận, bị cáo Trịnh Khải đã phạm tội vu khống và hãm hại có mục đích, uy hiếp quản lý bộ phận dự án của công ty Thế Cần là ông Chu Thần Khang tiết lộ bí mật thương mại, khiến công ty Thế Cần bị thiệt hại về nhiều mặt, cấu thành tội danh tiết lộ bí mật ở mức độ nghiêm trọng. Tòa án căn cứ vào mức độ phạm tội, tính chất phạm tội và mức độ gây nguy hại tới xã hội, căn cứ vào "Bộ luật Hình sự của nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa" tuyên bố như sau: Bị cáo Trịnh Khải bị kết án hai mươi năm tù giam, tước đoạt quyền lợi chính trị mười lăm năm. Bị cáo Chu Thần Khang bị kết án mười ba năm tù giam, tước đoạt quyền lợi chính trị năm năm."

Trịnh Khải đứng trước vành móng ngựa, từ đầu đến cuối vẫn nở nụ cười nghe phán quyết cuối cùng của Thẩm phán. Hình như anh ta biết Sở Hàm đang đứng phía sau cánh cửa thủy tinh nên hơi quay đầu, mở khẩu hình miệng nói ra hai chữ. Sở Hàm lặng lặng đứng ở nơi đó, nhìn thấy rõ ràng, hai chữ này chính là: Tạm biệt.

Đây là lần duy nhất trong suốt mấy năm tranh giành với Giang Bắc Thần mà Trịnh Khải dùng tình cảm để quyết định, nhưng cũng là lần mà anh ta bị thua thảm hại nhất. Thậm chí anh ta còn có suy nghĩ, cứ coi như

bản thân vì yêu mà hi sinh đi. Nếu như không có Sở Hàm, có lẽ anh ta sẽ còn kiên trì được lâu hơn nữa.

Khi lướt qua Giang Bắc Thần, anh ta nói như đang thở dài: "Giang Bắc Thần, anh hãy đối xử tốt với cô ấy!"

Giang Bắc Thần nghe vậy dừng bước, cười thản nhiên: "Người của tôi, không phiền ngài Trịnh đây phải lo lắng. Ngược lại, tôi thật sự lo lắng cho tương lai của ngài đó nha!"

Ánh sáng trong mắt Trịnh Khải như dần tắt lịm. Trong khoảnh khắc nào đó, thậm chí Giang Bắc Thần còn cảm nhận được sự thê lương trong giọng nói của Trịnh Khải: "Anh biết không, thất bại lớn nhất của tôi chính là cô ấy chưa từng để tôi vào trong mắt..."

Đây có lẽ mới là thất bại thảm hại nhất của một người đàn ông.

Đến lúc này, trò khôi hài kéo dài suốt mười ngày qua đã tuyên bố chấm dứt dưới sự thất bại của Trịnh Khải.

Đám người chậm rãi đi ra khỏi cổng Tòa án. Giang Bắc Thần dẫn đầu đi trước. Kỷ Hành Đông nghi hoặc nhìn trái nhìn phải rồi bất chợt túm lấy tay anh, "Này, sao cậu không đi đón Sở Hàm?"

Giang Bắc Thần lập tức dừng bước, nhìn tên ngốc đào hoa trước mắt này với vẻ không thể tin: "Tớ bảo cậu chuẩn bị cái đó, cậu đã làm chưa? Hay là cậu quên rồi?" Kỷ Hành Đông bỗng chốc phá lên cười, "Thần Thần thật là không biết đùa nha~~ Mới dọa nhà người có một chút mà đã bị lừa rồi~~" Thấy sắc mặt Giang Bắc Thần dần trở nên trắng bệch, Kỷ Hành Đông không dám chần chừ nữa, vội vàng chạy xuống dưới.

Giang Bắc Thần cũng thầm phỉ báng mình trong lòng. Lần đầu tiên đi cầu hôn ở trước cổng Tòa án, thật đúng là con mẹ nó xấu hổ mà!

Lúc Sở Hàm ra khỏi phòng giam, bên ngoài cửa không có lấy một bóng người. Cô yên lặng cúi đầu, trong lòng không khỏi cảm thấy tủi thân. Nhưng khi đi ra khỏi cổng, cô đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình.

Cách hơn một trăm bậc thềm là một đoàn gồm hai mươi chiếc xe thể thao sáng loáng màu sắc khác nhau, phô trương dừng trước cổng Tòa án. Những người đang đứng hò hét theo tiếng còi xe, có người cô biết, có người cô không biết. Mấy trăm đóa hoa hồng và rượu sâm banh được bày trong chiếc xe thể thao màu bạc dẫn đầu. Giang Bắc Thần mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng nổi bật, cứ đứng ở nơi đó ngẩng đầu nhìn cô, chờ cô đến gần anh.

Dưới ánh mặt trời, Sở Hàm nhìn người đàn ông đang đứng dưới bậc thềm mà rơi nước mắt. Thì ra, anh đều biết cả,

Một trăm lẻ một bậc thềm, là cự ly giữa anh và cô. Giang Bắc Thần nhìn người con gái đã vì mình mà nhận lấy mọi đau khổ, bất chợt nắm lấy bàn tay trái của Sở Hàm, quỳ gối xuống rồi trịnh trọng nói từng chữ: "Sở tiểu thư, em có đồng ý lấy anh không?"

Phía sau là Kỷ Hành Đông, Chiến Sính và Chữ Duy Nguyễn đang ồn ào hét to: "Đồng ý đi! Đồng ý đi!" Trước mắt là vẻ mặt nghiêm túc của Giang Bắc Thần. Sở Hàm nghĩ, cô đâu còn cái gì để mà do dự nữa đâu! Cô bất chợt ngắt lấy một nụ hoa xinh đẹp ướm át, cười đến kinh diễm cả bốn phía. Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, mọi người đều có thể nghe thấy giọng nói dịu dàng mà kiên định của cô: "Em đồng ý."

Vào lúc cô không chú ý, ngón áp út đã được đeo thêm một chiếc nhẫn. Đó là một chiếc nhẫn cưới Cartier có ba vòng, mặt trong của chiếc nhẫn

còn được khắc tên tiếng Anh của Giang Bắc Thần.

Kỷ Hành Đông nhìn cảnh tượng này, tủi thân cúi đầu, xoa khóe mắt: "Tốt xấu gì người ta cũng đã giúp đỡ nhiều như thế kia. Vậy mà vừa có vợ một cái thì đã vong ân phụ nghĩa ngay được!!"

Thì ra, Giang Bắc Thần đã âm thầm chuẩn bị tất cả. Anh muốn tặng cho Sở Hàm một màn cầu hôn mà vĩnh viễn cô cũng không thể nào quên. Tựa như nhiều năm trước, khi cô đã từng cầu hôn anh ở Antalya, để có thể bù đắp cho cô cả một đời.

Giang Bắc Thần thông thả đứng dậy, nhẹ nhàng ôm Sở Hàm vào trong lòng, khẽ nói bên tai cô: "Bà xã à, chúng ta cùng đưa con về nhà thôi!"

Khi hai mươi chiếc xe hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang chạy trên đường, Giang Bắc Thần mới chợt bừng tỉnh: Thì ra bấy lâu nay, đoạn tình cảm lãng nhãng dây dưa giữa hai người không có ai chiếm được thế thượng phong là bởi vì, từ khi bắt đầu, cả anh và cô đều muốn nhượng bộ đối phương.

Hoàn chính văn.

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Ngoại Truyện 1

Buổi chiều hôm đó, ngay sau khi đón Sở Hàm về, Giang Bắc Thần đã vội vàng lái xe thẳng tới bệnh viện của Giang Nghi Đồng. Giang thiếu gia, Giang đại công tử không thèm để ý trong phòng bệnh có một đám người đang chờ khám bệnh, cứ thế lôi Giang Nghi Đồng ra ngoài.

Giang Nghi Đồng cố gắng rút tay mình về, "Thằng nhãi này làm cái gì vậy, cô còn đang có bệnh nhân mà."

Giang Bắc Thần sao còn có thể để ý đến điều đó, anh sốt ruột phất tay, "Cháu mặc kệ, cô mau khám lại cho vợ cháu đi, xem cô ấy có chuyện gì không."

Giang Nghi Đồng nhìn dáng vẻ lo lắng nhú mày của Nhị thế tử này, chợt bật cười, "Cô nói này, cô chưa bao giờ thấy cháu có cái bộ dạng như thế này đâu đấy. Lại nói, chuyên môn của cô cũng không phải là phụ khoa. Thế này đi, để cô dẫn cháu lên lầu trên, liên hệ với bác sĩ giùm cháu, rồi nhờ bà ấy kiểm tra cẩn thận cho Sở Hàm."

"Này!" Giang Nghi Đồng gọi với thằng cháu đang chuẩn bị đi xuống lầu đón người lên, "Cô bé đó, cháu xác định rồi hả?"

Giang Bắc Thần đứng tại chỗ trừng mắt nhìn, rồi bất chợt nở một nụ cười trông vô cùng kỳ quặc. "Cháu đã sắp làm ba rồi! Ai đùa với cô chứ?"

Sở Hàm được Giang Bắc Thần che chở cẩn thận leo lên phòng khám bệnh ở lầu ba. Đến trước cửa phòng khám, dường như cô nhớ đến cái gì đó

lập tức dừng bước, "Anh căng thẳng như vậy, rốt cuộc là quan tâm em hay là quan tâm bụng em hả?"

Giang Bắc Thần bị hỏi khó, nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày. "Đương nhiên là quan tâm em rồi, vợ anh ở trong đó nhiều ngày như vậy, nhờ có chuyện gì xảy ra thì làm sao bây giờ?"

Sở Hàm ném mạnh cái túi trong tay cho Giang Bắc Thần, rồi bước vào trong với vẻ mặt không tin.

Trải qua một loạt kiểm tra, vị bác sĩ phụ sản đã cho một đáp án chuẩn xác: Cái thai vẫn khỏe. Nhưng mà sản phụ cần phải được chăm sóc và dưỡng thai cẩn thận cho đến tận lúc sinh. Hơn nữa, sức khỏe của cô không được tốt, cho nên chỉ có thể lựa chọn phương pháp sinh mổ.

Trên đường lái xe về nhà, Sở Hàm nhìn quang cảnh bên ngoài đang không ngừng lướt qua cửa sổ, lẩm bẩm nói: "Thực ra, cục cưng rất kiên cường. Mấy ngày qua, thậm chí em còn có thể cảm nhận được con đang lớn dần lên... Giang Bắc Thần, em cứ nghĩ là em lại mất con nữa rồi..."

Giang Bắc Thần ngẩng nhìn một bên mặt trăng nõn của Sở Hàm, bỗng nhiên cảm thấy xúc động. Anh đưa bàn tay ấm áp khô ráo của mình ra bao bọc lấy bàn tay bé nhỏ của cô. "Tất cả đã qua rồi."

Cũng chỉ có Giang Bắc Thần biết, một câu nói này của Sở Hàm chứa đựng biết bao sợ hãi và chua xót. Là một người phụ nữ, ai có thể chấp nhận được sự thật rằng cốt nhục của mình cứ lần lượt rời xa chứ?

Sở Hàm ngẩng đầu nhìn mặt trời đang trôi dần về phía Tây, ánh tà dương tuyệt đẹp phủ lên Tứ Cửu thành một màu hồng nhạt, dường như toàn bộ không gian đã được nhuộm một sắc màu ngọt ngào và hạnh phúc.

"Giang Bắc Thần, hôm nay là tròn hai mươi hai năm chúng ta quen biết nhau."

Giang Bắc Thần khẽ mỉm cười, hiển nhiên là tâm trạng đang vô cùng tốt. "Đúng vậy, đã hai mươi hai năm rồi."

Sau hai mươi hai năm, cuối cùng thì anh và em cũng đã trở thành người một nhà. Phải cùng nhau vượt qua muôn ngàn sóng gió mới đến được với nhau, thật đúng là không dễ dàng gì.

Nhà họ Giang vẫn luôn cảm thấy áy náy với Sở Hàm. Tuy rằng không nói thẳng ra khỏi miệng, nhưng trong nội tâm mọi người đều đã tiếp nhận nàng dâu mới này rồi. Nhất là Kiều Hoàn, khi vừa nghe nói Sở Hàm đã mang thai, lập tức muốn đón cô về đây để tiện bề chăm sóc.

Ông cụ Giang thì cả ngày vui rạo rực, nằm trên ghế phoir nằg. Ông nghĩ thầm, đứa cháu nội này của mình quả là tràn đầy năng lượngchiến đấu, tốc độ nhanh như vậy! Giống mình như đứcc!

Giang Bắc Thần tự ý xin nghỉ việc cho Sở Hàm, lại không để ý đến sự phản đối của cô cứ thế thu dọn hành lý, dự định mang cô đến nhà họ Giang để "gửi nuôi".

"Giang Bắc Thần, anh đứng quá đáng nha!" Sở Hàm đứng trên giường thở phì phò, đưa tay ra định cướp lại mấy túi hành lý. Giang Bắc Thần cũng không dám vội vàng, vừa ép buộc ôm cô vào trong ngực, vừa gom mấy thứ chai chai lọ lọ vào trong túi.

"Ngoan nào! Ban ngày có mỗi mình em ở nhà, anh rất lo lắng. Đúng lúc này chị dâu cả cũng đang có bầu đứa thứ hai, nên em về đó cũng có người làm bạn. Ở nhà còn có thể mè nheo ăn vạ mẹ nữa. Đến tối anh sẽ đón em về! Nghe lời anh!"

Sở Hàm rất không muốn tới nhà họ Giang, bởi vì cô vẫn hơi sợ Kiều Hoàn. Giang Bắc Thần cũng biết Sở Hàm đang lo lắng điều gì, lập tức thừa thắng xông lên.

"Anh nói này, em cũng không thể trốn mẹ anh mãi được. Đây vừa khéo là một cơ hội, hơn nữa còn có chị dâu ở đó. Hai người làm bạn với nhau cũng vui."

Sở Hàm mở to hai mắt, không ngừng đấu tranh tư tưởng để thuyết phục bản thân, sau đó cô cứ u mê dần dần mà bị Giang Bắc Thần dắt đến nhà họ Giang.

Thời gian đầu thì ban ngày Giang Bắc Thần đi làm, đến tối lại tới đón Sở Hàm. Nhưng sau này, Kiều Hoàn càng lúc càng xót con dâu, hơn nữa bà cũng cảm thấy không yên tâm nên đã bắt hai người ở lại đây luôn.

Suốt hai tháng trời, Kiều Hoàn vất vả hầu hạ hai bà bầu trong nhà. Vợ Giang Đông Minh là Chu Nhạc, lớn hơn Sở Hàm ba tuổi, đã từng sinh con một lần nên rất ung dung. Chu Nhạc cũng rất tích cực khuyên bảo Sở Hàm để cô có thể cảm thấy thoải mái hơn. Kiều Hoàn ngày nào cũng hầm ba bữa canh bổ thuốc bổ khiến cho Sở Hàm tuy rằng bụng chưa to nhưng thể trọng lại tăng lên không ít.

Hôm nay, Sở Hàm định thuyết phục Kiều Hoàn ngừng hầm canh bổ cho cô. Kiều Hoàn không hài lòng, gõ cái thìa vào bát. "Sức khỏe của con không được tốt. Mà mẹ thấy cũng đâu có béo lắm, con nhìn con mà xem, đã mang bầu sắp được năm tháng rồi mà còn chưa nặng bằng chị dâu con lúc mới mang bầu hai tháng đâu."

Sở Hàm không còn cách nào khác, đành phải từ từ biến thành "Châu tròn ngọc sáng" dưới chính sách của Từ Hi Thái hậu Kiều Hoàn. Sở Hàm biến đổi không chỉ có dáng người mà còn có tính cách. Ngày xưa cô dịu dàng nhu mì là thế, mà bây giờ thật dễ cáu gắt nóng nảy.

Có thể nguyên nhân là do cô đang mang bầu, cộng thêm tiểu ma vương ở trong bụng rất hay quậy phá, khiến cho tâm trạng của Sở Hàm thường xuyên không ổn định. Trước mặt Kiều Hoàn còn đỡ, nhưng chỉ cần

Giang Bắc Thần vừa về đến nhà thì mọi cảm xúc bị đè nén của cô sẽ bùng nổ hoàn toàn. Ví dụ như nửa đêm cô đòi ăn xoài hoặc là dâu tây, Giang Bắc Thần lại phải trợn mắt ngáp dài ngáp ngắn lái xe qua mấy cái ngã tư để mua cho cô. Nhưng đến khi mua về thì Sở Hàm đã ôm chăn ngủ say sưa rồi. Hoặc là, vào một buổi sáng nào đó trước khi đi làm, Sở Hàm nhìn chăm chăm vào cái áo sơ mi mà Giang Bắc Thần đang mặc rồi bỗng nhiên bùng mặt khóc thút thít, bắt anh phải đổi màu khác. Cuối cùng, ngày hôm đó, Giang Bắc Thần đã phải mặc một cái áo sơ mi hoa để đi làm, khiến cho toàn thể nhân viên trong công ty bàn tán suốt cả một ngày. Kiều Hoàn nhìn vẻ mặt bơ phờ gầy đi trông thấy của con trai mình, đau lòng vuốt ve. "Cố chịu một chút con ạ, phụ nữ có thai, tính khí không được bình thường."

Một hôm, Giang Bắc Thần hẹn bọn Kỷ Hành Đông đi uống rượu. Lúc ngồi trong phòng bao, Kỷ Hành Đông nhìn quàng thâm dưới mắt Giang Bắc Thần, bắt đầu không nhịn được mà nhiều chuyện: "Chậc, chậc chậc! Chữ Mục, cậu nhìn Giang Tam này, vừa có vợ một cái mà trông đã xuống tinh thần rồi."

Chữ Mục ngược mắt nhìn Giang Bắc Thần, phối hợp gật đầu. "Ừ, mới đầu gập gáp như vậy thì cũng bình thường, có thể hiểu được."

Giang Bắc Thần ngậm chiếc đĩa lắng nghe rồi quay sang hai người đang ồn ào kia, nói: "Sao hả, sao hả, có một vài người đã kết hôn được một năm rồi mà còn không bằng tớ đây chưa làm hôn lễ đâu."

Chữ Mục bị trúng đạn cũng không nổi nóng, chậm rãi uống một ngụm trà rồi từ tốn mở miệng. "À ừ, ngay cả hôn lễ còn chưa có đã hôn hờ làm ba rồi. Tớ cũng cảm thấy thẹn vì không bằng cậu."

..... Giang Bắc Thần bỗng nhiên có cảm giác rằng anh đã tự đào hố chôn mình.

Buổi tối, sau khi uống cùng bọn Chử Mục xong thì đã muộn. Lúc Giang Bắc Thần về nhà lên lầu thì Sở Hàm đã ngủ. Trong phòng vẫn để một ngọn đèn bàn ấm áp. Giang Bắc Thần dựa vào ánh đèn mờ mờ, chăm chú ngắm nhìn người đang ngủ say. Cánh mũi xinh xắn của cô đang nhẹ nhàng hô hấp, hàng lông mi dài tạo thành một cái bóng mờ dưới hai mắt. Giang Bắc Thần bỗng cảm thấy cả người mình nóng ran lên. Đã năm tháng rồi anh chưa được chạm vào cô. Thời gian đầu anh còn có thể nhắc nhở bản thân cố gắng nhẫn nhịn, nhưng về sau khi không nhịn được nữa, đã bị cô vô tình đẩy vào phòng tắm, rồi lạnh lùng phun ra hai chữ: Cút ngay!

Giang Bắc Thần cứ nghĩ lại chuyện ngày trước là cảm thấy sợ hãi. Anh nhếch miệng, mượn men say kéo người kia vào trong lòng hôn xuống. Môi lưỡi nóng bỏng khuấy đảo khiến Sở Hàm đang ngủ nhăn mày lại. "Làm cái gì vậy..."

Giang Bắc Thần cẩn thận tránh cái bụng tròn vo của cô ra rồi lại tiếp tục động tác. Một bàn tay không thành thật cời dây váy ngủ của Sở Hàm, giọng nói khàn khàn vang lên bên tai Sở Hàm: "Đã năm tháng rồi..."

Khuôn ngực mềm mại đầy đặn dính sát vào lồng ngực của Giang Bắc Thần, hai quả anh đào hồng hào ma sát, thúc giục Giang Bắc Thần cúi xuống ngâm lấy chúng.

"A..." Sở Hàm lập tức cong người lên, không thể nhịn được "Ừm" một tiếng, ngay cả chính cô cũng không biết, thanh âm này mềm mại và đáng yêu biết bao.

Giang Bắc Thần như được cổ vũ, đưa tay cời thắt lưng, nóng lòng muốn đẩy vào trong. Sở Hàm ngủ mê man bị anh quấy nhiễu khó chịu muốn chết, cứ mơ mơ hồ hồ mặc anh đùa nghịch, nơi nhụy hoa đã lâu không được yêu thương trở nên ướt át tự bao giờ.

Giang Bắc Thần nâng đôi chân trắng nõn thon dài của cô lên, mới chỉ dẫm vào một chút còn chưa kịp động thì Sở Hàm bỗng nhiên co rút người lại. Cảm giác khít khao mềm mại này thiếu chút nữa đã khiến cho anh giao nộp vũ khí đầu hàng.

"Chân bị chuột rút rồi... Đau quá..." Sở Hàm chống nửa người dậy, khóc nức nở đẩy Giang Bắc Thần, "Anh tránh ra... A..."

Bởi vì Giang Bắc Thần đẩy bấp đùi cô sang hai bên, hơn nữa sau khi mang thai thường xuyên bị thiếu canxi, nên bỗng chốc Sở Hàm không chịu đựng được mà bị chuột rút.

Giang Bắc Thần hô hấp dồn dập, nhìn người con gái đang khóc thút thít trước mặt, lại cúi xuống nhìn khẩu súng nhỏ mới đi vào được một nửa, cắn răng nhẫn tâm đẩy eo một cái, vào đến tận cùng. Anh đưa tay từ tốn vuốt ve bấp chân Sở Hàm, "Sắp được rồi... Bé cứng... Một lát nữa là được rồi..."

Đã lâu không trải qua chuyện này, Sở Hàm bị đau đớn và tê dại cùng lúc quấy phá khiến cho cả người mềm nhũn. Cô bám vào người Giang Bắc Thần rên rỉ nũng nịu. Thân thể vô cùng mẫn cảm liên tục co rút, "Không thoải mái... Ừm... A... Anh đi ngoài đi..."

Giang Bắc Thần có thể cảm giác được cô đang mút chặt lấy vật to lớn đang không ngừng bành trướng của mình. Vốn dĩ anh còn muốn tiếp tục nhưng cuối cùng đã không thể nhịn được mà rút ra. Giang Bắc Thần chửi tục một tiếng, không cam lòng đưa tay ra an ủi người đang nức nở trong lòng, sau đó mới đặt vật to lớn của mình lên bấp đùi trắng như tuyết của cô rồi bắn ra.

Giang Bắc Thần nhìn người con gái quyến rũ đang cắn môi ngủ thiếp đi, cúi đầu chậm rãi lau sạch vết tích trên người cô rồi bật cười thành tiếng. "Thật đúng là hết cách với em."

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Ngoại Truyện: Nhà Có Một Tiểu Ma Đầu

Bạn nhỏ Giang Tấn Nghiêu ra đời vào đúng dịp Tết Nguyên Đán.

Đêm hôm qua tuyết rơi rất nhiều, nhưng trong phòng được kéo kín rèm, trông vẫn rất ấm áp.

Càng gần tới ngày dự sinh, Sở Hàm lại càng bị vây trong trạng thái vô cùng lo lắng, thường xuyên ngủ không yên.

Ba của bạn nhỏ nhẹ nhàng rời giường, định nhân lúc trời vẫn còn sớm ra ngoài mua bánh đậu đỏ mà vợ mình thích ăn nhất.

Giang Bắc Thần vừa mới khoác áo lên người thì Sở Hàm bỗng nhiên nhíu mày, "Ừm..." Giang Bắc Thần vọt tới trước giường, vô cùng căng thẳng hỏi: "Sao vậy? Không thoải mái à?"

Sở Hàm vẫn chưa tỉnh táo, một lúc lâu sau vẫn chưa nói chuyện. Mãi sau, cô mới quay đầu, hoảng sợ nhìn ba đứa nhỏ, "Hình như em... Sắp sinh rồi..."

Giang Bắc Thần vừa nghe đã trợn mắt, xốc chăn lên nhìn. Dưới cái bụng tròn vo của Sở Hàm là dòng nước ối đang chảy dọc theo bắp đùi trắng nõn của cô.

Anh cũng không kịp suy nghĩ gì nữa, cuống quýt ôm cả người lẫn chăn xuống lầu, định lái xe tới bệnh viện.

Kiều Hoàn cúp điện thoại, quảng luôn chiếc muống đang định dùng để múc cháo cho ba Giang xuống, vừa lăm bắm vừa đi lên lầu. "Sở Hàm sắp sinh rồi, tôi phải tới bệnh viện."

Giang Chấn Quốc mờ mịt đứng dậy, buồn bực hỏi: "Không phải nói năm ngày nữa mới sinh sao? Sao lại sớm như vậy chứ?"

Lúc này, Kiều Hoàn đã chuẩn bị sẵn sàng, định ra ngoài. "Thế tóm lại là ông có muốn đi hay không?"

"Đi chứ!" Giang Chấn Quốc cũng vội vàng cầm lấy áo khoác, chạy ra ngoài theo vợ mình.

Khi chiếc xe của nhà họ Giang chở vợ chồng Giang Chấn Quốc đi đến bệnh viện, thì Giang Nghi Đồng đã mang một nhóm bác sĩ khoa sản tới.

"Mau lên! Vào phòng sinh!" Chủ nhiệm khoa sản cất giọng ồm ồm ra lệnh cho mọi người, sau đó vừa dẫn Sở Hàm vào phòng vừa quay đầu lại giải thích với đám người đang đứng đợi. "Nước ối bị vỡ rồi nên phải tiến hành mổ gấp. Mọi người cứ yên tâm đi."

Giang Bắc Thần nắm chặt chùm chìa khóa trong tay suy nghĩ: Như vậy mà còn có thể yên tâm được sao? Đó là vợ tôi, là con tôi đó!

Sau đó, anh cứ đi qua đi lại không ngừng trước cửa phòng.

Cũng may, bạn nhỏ này biết thương mẹ, ngoại trừ việc sinh sớm trước dự tính thì không có vấn đề gì lớn. Sở Hàm bị tiêm thuốc tê nhưng vẫn có thể cảm nhận được khoảnh khắc mình bị mất một phần máu thịt. Không hiểu vì sao, khi cô loáng thoáng nghe được y tá nói "Bảy cân hai, bé trai" (1) thì khóe mắt bỗng nhiên ướt át.

Cục cưng của cô và Giang Bắc Thần, rốt cuộc cũng bình yên khỏe mạnh đến với thế giới này rồi.

Y tá tươi cười bế đứa cháu trai được cưng chiều nhất nhà họ Giang ra bên ngoài, "Chúc mừng gia đình, là một bé trai!"

Kiều Hoàn và Giang Chấn Quốc cùng bước tới ngắm thằng bé. Giang Bắc Thần nhìn em bé nhỏ xíu nhiều nếp nhăn trong lòng y tá bỗng nhiên không có can đảm nhìn tiếp. Bởi vì từ giờ khắc này trở đi, Giang Bắc Thần anh đã làm ba rồi.

Anh túm lấy y tá đang định đi vào trong, sốt ruột hỏi: "Mẹ của đứa nhỏ đâu? Vợ tôi đâu?"

Y tá đã gặp rất nhiều ông bố trẻ đợi bên ngoài phòng sinh, đại đa số đều chỉ háo hức muốn nhìn thấy con, rất hiếm người không muốn nhìn con mà chỉ muốn nhìn thấy vợ như Giang Bắc Thần.

Nghĩ vậy, cô y tá không khỏi cười thầm. "Sản phụ rất khỏe, chúng tôi đang khâu lại vết mổ, nửa giờ sau là có thể ra."

Kiều Hoàn liếc mắt nhìn Giang Bắc Thần, có chút oán trách nói: "Con vội gì chứ, lại đây nhìn em bé đi. Nó là con trai của con đó!"

Giang Bắc Thần lo lắng nhìn vào bên trong một lần nữa rồi mới bước tới ngắm cục cưng trong lòng mẹ mình.

Bạn nhỏ vậy mà lại không khóc, ánh mắt đen láy rất giống Giang Bắc Thần nhìn mấy người đang đứng trước mặt mình.

"Chấn Quốc, ông nhìn xem này! Thật là giống Bắc Thần hồi nhỏ!" Kiều Hoàn nựng nựng cháu mình, nhưng cũng không quên hỏi chồng.

Người luôn nghiêm túc như Giang Chấn Quốc lúc này cũng mang vẻ mặt trìu mến yêu thương, tiếp lời Kiều Hoàn:

"Giống thật, trông kháu khỉnh bụ bẫm, còn nặng hơn cả Đô Đô lúc mới sinh."

Giang Bắc Thần nhìn chăm chăm bạn nhỏ này thật lâu, mới vươn tay cẩn thận chạm nhẹ vào gương mặt con mình, thật là mềm quá đi. Bạn nhỏ bị ba mình động vào, vậy mà lại toét miệng ra cười vui vẻ, làm Giang Bắc Thần kinh hãi thiếu chút nữa khóc thành tiếng.

Đây chính là cốt nhục tình thân đó nha! Con trai anh nhận ra anh! Cục cưng bé nhỏ này không hổ là con trai của anh, vừa thấy anh đã nở nụ cười rồi!!

Nụ cười này, không riêng gì Giang Bắc Thần cảm thấy ngạc nhiên mà ngay cả Kiều Hoàn, Giang Chấn Quốc cùng với cô y tá kia đều cảm thấy kinh ngạc.

Cô y tá đã đón rất nhiều sinh mệnh nhỏ bé đến thế giới này, nhưng đây là lần đầu tiên gặp một em bé khi chào đời không khóc mà lại cười!! Ngay sau đó, viện trưởng dặn dò ý tá đưa em bé đến phòng chăm sóc đặc biệt của trẻ em. Giang Bắc Thần lo lắng đi theo sau, thấy con mình nằm yên ổn trong lồng giữ ấm rồi mới quay trở lại bên ngoài phòng sinh.

Đúng lúc đó Sở Hàm cũng được đẩy ra khỏi phòng. Người ta thường nói phụ nữ khi sinh con chẳng khác nào đi dạo một vòng quanh quỷ môn quan, thương tổn nguyên khí. Sở Hàm cũng không ngoại lệ. Trên gương mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc, mái tóc thấm ướt mồ hôi dính bết lên hai gò má, thoạt nhìn thật tiều tụy.

Giang Bắc Thần đẩy cô y tá đang đứng bên cạnh Sở Hàm ra, cúi xuống nhìn vợ yêu vừa mới vất vả sinh con cho mình. Trong lòng anh, ngoại trừ cảm giác yêu thương thì còn cảm thấy xúc động vô cùng.

Anh giơ tay, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cô, lại cúi đầu tặng cho cô một nụ hôn. Giọng nói trầm ấm của anh, so với thuốc tê còn có thể làm cho

Sở Hàm bớt đi đau đớn hơn nhiều lần, bởi vì anh nói: "Anh yêu em."

Ông cụ Giang ngồi ở nhà cứ liên tục cầm điện thoại. Vừa nghe thấy bệnh viện thông báo mẹ tròn con vuông, ông cụ đã lập tức chống cây gậy ba - toong ra cửa, kêu gào nhân viên bảo vệ lái xe đưa ông đến bệnh viện. Mặc cho bà Trương ở phía sau ông cụ đuổi thế nào cũng không kịp.

Khi đến bệnh viện, ông cụ Giang vừa mới nhìn mặt thẳng chặt mình đã lập tức đặt đại danh cho bé là Giang Tấn Nghiêu. Nghiêu, chính là tên của một vị vua thời cổ đại. Điều này có nghĩa rằng, ông cụ đặt rất nhiều yêu thương và kỳ vọng lên người đứa cháu này của mình. Kiều Hoàn lo lắng cái tên này quá khí phách, đứa nhỏ sẽ không đảm đương nổi, nhưng ông cụ Giang lại khoát tay nói không sao cả: "Có cái gì mà không đảm đương nổi? Cháu trai nhà họ Giang, con trai của Giang Bắc Thần thì phải kiên cường! Thằng nhóc này, sau này cháu phải làm trụ cột cho con trai của mình đấy nhé. Đừng để đến khi quay đầu lại bị người khác chê cười."

"Ông nội yên tâm đi ạ." Giang Nhi Thần ôm con trai mình trong lòng, vẻ mặt tự mãn như thế "Mẫu bằng tử quý".

Nói đến đại danh thì không thể không nhắc đến nhũ danh của bạn nhỏ Giang Tấn Nghiêu, chính là Giang Oa Oa. Về phần vì sao lại gọi là Giang Oa Oa, có lẽ nên hỏi ba của bạn nhỏ.

Bởi vì Sở Hàm rất thương yêu đứa nhỏ, lại không phải đi làm, cho nên vừa ra viện là cô tự chăm sóc em bé. Bạn nhỏ Giang Oa Oa sẽ thức dậy năm lần vào mỗi tối, cứ cách hai giờ Sở Hàm sẽ cho con bú một lần. Vừa mới bắt đầu, Giang Bắc Thần còn có thể giả vờ như không thấy, nhưng càng về sau anh lại càng cảm thấy tức giận. Vì nhóc con này mà đã bao lâu rồi anh chưa được ăn thịt hả? Dựa vào cái gì mà tối nào con anh cũng có thể làm tổ trong ngực Sở Hàm ăn no uống đủ, còn anh lại không thể? Cho

nên hôm nay, lúc Sở Hàm cho con bú rồi dỗ con ngủ xong, Giang Bắc Thần lập tức sán lại, nhìn chăm chăm vào bầu ngực no đủ ngạo nghễ của vợ mình. Vợ à, sờ sờ một chút, yêu yêu một chút nha!!

Sở Hàm bị anh nửa lừa gạt nửa dỗ dành ấn trên giường xoa bóp một hồi. Đúng lúc hai người chuẩn bị vào cầu thì bạn nhỏ Giang Oa Oa co đôi chân ngắn mũm mĩm khóc oa oa. Vài lần như vậy, Giang Bắc Thần hận không để nhét thẳng bé vào cái bao rồi tổng khứ đến nhà họ Giang. Bởi vậy, bạn nhỏ của chúng ta mới được gọi là Giang Oa Oa. Vào đúng thời khắc mấu chốt lại khóc oa oa, làm hỏng chuyện tốt của anh.

Đến khi Giang Oa Oa được hai tuổi, Sở Hàm mới bắt đầu đến viện thiết kế đi làm lại. Ông lão viện trưởng của viện thiết kế luôn xem trọng Sở Hàm, trước kia luôn để cho cô đảm đương những công việc nhỏ nhất làm lãng phí cả một tài năng, cho nên lần này cô trở lại, ông đã trực tiếp thăng chức cho cô làm phó viện trưởng. Bạn nhỏ Oa Oa không có mẹ trông, tính tình kiêu ngạo ương bướng bắt đầu phát tác. Cho dù là ông nội, cụ nội hay là em họ đều không đỡ nổi bé.

Sáng sớm, Sở Hàm vừa mới định ra khỏi cửa thì Giang Oa Oa mặc bộ đồ ngủ in hình bò sữa, chạy bịch bịch bịch ra ngoài rồi bám lấy khung cửa, sống chết cũng không cho cô đi. "Mẹ! Đừng đi! Đừng đi!"

Sở Hàm ôm con mình vào lòng, dịu dàng dỗ dành, "Nghieu Nghieu nghe lời, tối về mẹ sẽ mua cho con gấu bông với bánh bích quy có được không?"

Bạn nhỏ Oa Oa kiên quyết lắc đầu.

"Vậy bánh trứng thì sao?"

Giang Oa Oa vẫn lắc đầu.

Giang Bắc Thần vừa đi vừa ngáp nhìn thấy cảnh tượng này, thuận miệng hỏi một câu: "Ba đưa con đi làm nhé?"

Lúc này, bạn nhỏ Oa Oa bỗng nhiên dừng lại, một giây, hai giây, ba giây. Rồi sau đó gật đầu như bồ cùi.

Sở Hàm cảm kích, quay sang tặng cho Giang Bắc Thần một nụ hôn tạm biệt, "Anh mang con đi chơi vui vẻ nha. Buổi tối em về sẽ nấu đồ ăn ngon cho hai người."

Giang Bắc Thần nhìn Giang Oa Oa đang đứng ngây ra ở cửa, khóc không ra nước mắt.

Bạn nhỏ Oa Oa ngồi yên ổn trên xe, nhìn cái gì cũng cảm thấy mới lạ, ngó nghiêng trái phải. Lúc Giang Bắc Thần uy phong lẫm liệt vác bạn nhỏ Oa Oa vào Thế Cần, mọi người đều sợ đến ngây người.

Giang Oa Oa thò mặt ra, trên gương mặt trắng nõn mỗ mỗ là một đôi mắt sáng đen láy, chiếc mũi xinh xắn và đôi môi chúm chím bởi vì hai má bầu bĩnh nhiều thịt mà hơi nhếch lên. Đôi tay nhỏ bé của Oa Oa ôm lấy cổ Giang Bắc Thần, bé được nhìn thấy nhiều chị xinh đẹp nên bỗng nhiên muốn đứng thẳng lên.

Giang Bắc Thần đe dọa: "Giang Tấn Nghiêu, con ngoan ngoãn một chút đi, nếu không ba ném con ở chỗ này, mặc kệ con đó!"

Oa Oa đứng lên nhìn một vòng rồi lại ngoan ngoãn nằm sấp xuống, trong lòng mặc niệm: Ba ba là trứng thối, là trứng thối! Tối nay không cho ba ngủ với mẹ nữa!

Đến văn phòng, Giang Bắc Thần xử lý văn kiện, bạn nhỏ Oa Oa ngồi trên bèn chơi đùa một mình, chơi chán liền hơi ngửa về sau nhìn ba mình cười khanh khách, khiến cho đầu Giang Bắc Thần như muốn nổ tung. Đợi

con mình cười đủ, anh mới phát hiện, dưới cái mông béo mập của bạn nhỏ Giang Oa Oa là một tập văn kiện rất dày, nhưng đã bị ẩm mất rồi...

Giữa trưa, hai cha con cùng ngồi trước cửa sổ sát đất ăn cơm trưa. Sau khi Giang Bắc Thần dọn xong bát nhỏ thìa nhỏ của Oa Oa, mới bắt đầu thưởng lượng cùng bé:

"Về sau con phải để cho mẹ con an tâm đi làm, không được quấy rối. Có biết không?"

Bạn nhỏ Oa Oa ăn bánh trứng, ngây thơ gật đầu.

"Vậy con đi nhà trẻ chơi với em Bội Bội nhé?"

Giang Bội, là con gái thứ hai của anh cả Giang Đông Minh, so với Giang Oa Oa thì nhỏ hơn một tuần.

Bạn nhỏ gật gật đầu, lại lắc lắc đầu.

"Này! Như vậy là con đồng ý hay không đồng ý hả?"

Bạn nhỏ nhú mày, nghĩ ngợi gần nửa ngày mới lúng búng nói ra hai chữ, "Con sợ..."

Giang Bắc Thần nhìn con trai nhỏ của mình, bỗng nhiên nở nụ cười rồi tiện tay bế bé đặt lên đùi mình.

"Giang Tấn Nghiêu, con là một đấng nam nhi, mà nam nhi thì không thể sợ hãi. Con hãy dũng cảm đứng lên làm những chuyện mà con không dám làm. Có lẽ con sẽ phát hiện ra chuyện đó không đáng sợ như con nghĩ."

"Đương nhiên, đó chỉ là những chuyện chính nghĩa và ngay thẳng, có thể làm cho con trưởng thành hơn, hiểu không?"

Dưới ánh nắng mặt trời, bạn nhỏ Giang Tấn Nghiêu nhìn vẻ mặt nghiêm túc trịnh trọng của ba mình, bỗng nhiên dùng sức gật đầu.

Giang Oa Oa phải lớn lên, phải dũng cảm, phải bảo vệ mẹ. Giang Oa Oa muốn được giống ba.

Dưới ánh nắng mặt trời, cha con hai người cụng trán, như là muốn hứa hẹn một nhiệm vụ quan trọng nhất trong cuộc đời.

Chú thích:

(1) Bảy cân hai = 3kg6

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Ngoại Truyện 2

Edit: salemsmall

Lúc Trần Lương Thần được năm tuổi thì bắt đầu đến ở nhà họ Trần, khi ấy Trần phu nhân và chồng mình là Trần Minh Chương đã phải thương lượng rất lâu mới đưa ra quyết định ấy, để đứa nhỏ này ở lại đây, mang họ Trần.

Trần Lương Thần vốn dĩ có tên là Chu Tiểu Hề, là con gái của người tài xế, lái xe cho Trần Minh Chương. Trong một lần, Trần Minh Chương và tài xế của mình tới thành phố lân cận tham dự một hội nghị, nhưng trên đường lại đâm phải một chiếc xe tải lớn chuyên chở hàng hóa đi ngược chiều. Vốn dĩ người tài xế có thể đánh tay lái sang bên để mình được thoát nạn nhưng ai ngờ ông lại để cho nửa thân xe lao vào gầm xe tải. Trần Minh Chương ngồi ở ghế lái phụ, may mắn thoát chết.

Cảnh sát giao thông có mặt ở đó đều biết, người tài xế đã lựa chọn phương thức thảm thiết như vậy để cứu ông chủ của mình. Sau khi Trần Minh Chương tỉnh lại ở bệnh viện, nghe được như thế liền bật khóc. Trần Minh Chương nhìn thi thể cứng ngắc của người tài xế bị khiêng đi, trong lòng cảm thấy thật không dễ chịu.

Năm đó, người tài xế ấy mới ba mươi lăm tuổi, trước đó vợ ông cũng bởi vì khó sinh mà chết. Kể từ đó, nhà họ Chu chỉ còn lại đứa con gái nhỏ mới được năm tuổi.

Trần Minh Chương hiền hòa và nhân hậu, nhất là sau chuyện này lại càng muốn báo đáp người tài xế đã mất. Sau khi về nhà, ông thương lượng

với vợ mình, hạ quyết tâm nhận nuôi Chu Tiểu Hề, sửa họ cho cô bé, gọi là Trần Lương Thần. Từ đó, cô bé lấy thân phận là nhị tiểu thư nhà họ Trần.

Trần Lương Thần là một cô bé rất hoạt bát, không phải là đứa nhỏ có bộ dáng phần điêu ngọc mài mà là kiểu khéo léo hiểu lòng người. Nhưng khi vừa tới nhà họ Trần, cô bé cũng không thích nói chuyện, thấy cái gì cũng sợ hãi. Bé không hiểu vì sao mình lại bị đưa đến nơi này, càng không hiểu vì sao ba không đến thăm mình.

Trần phu nhân nắm lấy bàn tay nhỏ xinh của cô bé, đi lại xung quanh biệt thự. "Lương Thần à, con xem này, về sau nơi này sẽ là nhà của con. Đây là phòng ngủ của con, có thích không?"

"Đây là đàn dương cầm mẹ mua cho con. Mẹ biết Tiểu Lương Thần của mẹ thích đàn dương cầm nhất. Về sau con có thể luyện đàn ở nơi này." Trần phu nhân chỉ vào cây đàn piano màu trắng sữa đặt trước cửa sổ sát đất.

Trần Lương Thần nhìn những thứ lạ lẫm trước mắt, bỗng nhiên thoát khỏi tay Trần phu nhân, òa lên khóc, "Cháu muốn ba cháu... Dì ơi... Cháu muốn... Muốn... Ba..."

Trần phu nhân thấy cô bé khóc như vậy cũng hoảng hốt, trong lòng cảm thấy đau xót, vội vàng ôm Tiểu Lương Thần vào trong lòng dỗ dành:

"Lương Thần ngoan, ba Lương Thần đã đi tới một nơi rất xa, đợi đến khi con lớn lên ông ấy sẽ quay về. Nhé?"

"Vậy... Khi nào thì... Cháu mới lớn lên?"

"Chờ đến khi, đến khi con cao bằng cây đàn dương cầm là được."

Trần Lương Thần mở to đôi mắt ướt át nhìn đàn dương cầm trước mặt, từ từ nín khóc.

Cuộc sống của Trần Lương Thần ở nhà họ Trần có thể nói là an nhàn sung sướng, cẩm y ngọc thực. Đợi đến khi cô bé cao bằng cây đàn thì mới hiểu được rằng, ba mình sẽ không bao giờ trở lại nữa. Cũng vào ngày sinh nhật của cô bé năm đó, cô bé mới chịu gọi vợ chồng Trần Minh Chương là ba mẹ.

Vào năm Trần Lương Thần được bảy tuổi thì Trần Lương Thiện trở về từ Mỹ, khi ấy cậu đã mười ba tuổi. Sau khi ông nội cậu sang New York định cư đã muốn đưa cháu nội mình sang đó để tiếp nhận nền giáo dục nước ngoài. Hai vợ chồng Trần Minh Chương tính toán một hồi rồi quyết định gửi con sang đó. Trần Lương Thần đến nhà họ Trần làm con nuôi sau khi Trần Lương Thiện đi không lâu.

Người tài xế chuyển từng va li hành lý vào trong biệt thự, Trần Lương Thiện đứng ở cửa nhìn Trần Lương Thần đang đánh đàn trước cửa sổ sát đất, rồi túm lấy tay áo mẹ mình hỏi. "Kia là em gái mà mẹ nói đó hả?"

Dưới ánh mặt trời, Trần Lương Thần mặc một bộ váy Givenchy màu trắng, mái tóc mềm mại được buộc cao, hai hàng lông mi nháy múa theo phím đàn, trông cô bé xinh đẹp hết như một thiên sứ.

"Lương Thần! Lại đây!"

Trần phu nhân vẫy vẫy tay với cô con gái nhỏ, rồi dẫn cô bé tới bên cạnh cậu con trai đã sắp cao bằng mình, nói: "Gọi anh trai đi."

Hai tiếng "Anh trai" này về sau đã trở thành cơn ác mộng trong rất nhiều năm của Trần Lương Thần.

Đối với người em gái bất ngờ xuất hiện này, Trần Lương Thiện vẫn có chút khó chấp nhận. Tỷ như khi hai người cùng đi học ở một trường quốc tế. Trần Lương Thần học tiểu học, còn cậu học trung học. Lúc tan học, Trần

Lương Thiện lên xe, có chút không kiên nhẫn hỏi người tài xế: "Sao còn chưa lái xe?" Người tài xế cung kính đáp, "Phu nhân đã dặn phải chờ tiểu thư cùng về."

Vừa dứt lời thì thấy Trần Lương Thần đeo túi xách đi từ đằng xa tới.

Dọc đường đi, Trần Lương Thần chỉ cúi đầu mà không nói chuyện, hai tay cũng quy củ đặt trên gấu váy. Trần Lương Thiện ngồi cảm thấy nhàm chán, nghiêng đầu nhìn cô bé một lúc lâu, bỗng nhiên rất muốn đưa tay ra nắn bóp gương mặt trắng nõn của cô bé.

"Em tên gì vậy?" Cô bé ngồi trong góc ngẩng đầu lên nhìn cậu, yếu ớt đáp: "Trần Lương Thần."

Trần Lương Thần, Trần Lương Thiện,Ồ! Thật đúng là anh em.

Trước cửa đại viện đang sửa chữa, xe chạy đến giao lộ sẽ không thể tiếp tục đi vào trong. Hai anh em nhà họ Trần xuống xe, hai người đều chậm rãi bước đi. Đường bị đào nên có rất nhiều đất cát vương vãi, thậm chí còn có cả sắt thép và xi măng. Bọn nhỏ Trần Lương Thần cẩn mồi, cố gắng đi thật cẩn thận, nhưng hai cẳng chân mềm mại trắng nõn vẫn bị dính rất nhiều đất cát. Trần Lương Thiện đang đi phía trước bỗng nhiên dừng lại nhìn cô nhóc đang đi một cách khó khăn ở phía sau, chợt cảm thấy mềm lòng.

Cô bé im lặng, không phát ra một tiếng động, cúi đầu tập trung đi về phía trước, trong ánh mắt cũng không có chút gì gọi là khủng hoảng bất lực.

Trần Lương Thiện bước vài bước trở về, đứng trước mặt cô bé, dường như trong lòng tự đấu tranh thật lâu mới nhẹ nhàng nắm lấy tay cô bé. "Anh đưa em về."

Bàn tay mềm mại được cậu nắm trong lòng bàn tay, cô bé ngoan ngoãn đi sau lưng cậu. Trần Lương Thiện mười ba tuổi bỗng nhiên nghĩ, hình như có một đứa em gái như vậy, cũng không tệ.

Trần Minh Chương ngồi trong sân đọc báo, từ xa đã nhìn thấy Trần Lương Thiện nắm tay Trần Lương Thần đi về, vui mừng vỗ vỗ vợ mình. "Em xem kìa, Lương Thiện thật là hiểu chuyện. Nó đối xử với Lương Thần rất tốt đó."

Buổi tối, Trần phu nhân bưng cốc sữa vào phòng Trần Lương Thiện, cố gắng khuyên nhủ cậu con trai của mình.

"Lương Thần nhỏ hơn con rất nhiều. Con bé con nhỏ như vậy mà đã không còn người nhà, cho nên chúng ta chính là người nhà của nó. Con là anh trai, phải đối xử tốt với em, đừng có nghĩ cái gì mà ruột thịt hay không ruột thịt, hiểu chưa?"

Trần Lương Thiện ngửa đầu uống sữa, trả lời có chút không tập trung. Những bé trai ở độ tuổi này, tâm tư vẫn chưa nhạy cảm, chỉ cảm thấy trong nhà có thêm một đứa em gái thật là mới lạ. Huống chi, với gia tài và nhân lực của nhà họ Trần thì nuôi thêm một người cũng không có gì đáng ngại, lại càng không tồn tại cái gọi là tranh giành tình cảm với cậu. Trần phu nhân thấy con trai mình đã đồng ý thì lặng lẽ tắt đèn rồi đi xuống lầu.

Bên này, Trần Minh Chương nhẹ nhàng vỗ về cho Trần Lương Thần đi vào giấc ngủ. Ông vuốt ve mái tóc mềm mại của Lương Thần, khẽ nói, "Lương Thần, về sau nếu có chuyện gì, con có thể tìm Lương Thiện, nó là anh trai của con. Một bé gái ỷ lại anh trai mình thì cũng không phải chuyện mất mặt gì đâu. Ba càng lúc càng già đi. Sau này, anh trai sẽ là thần hộ mệnh của con."

Cho nên, khi ấy, trong mắt cô bé Trần Lương Thần, hai người quan trọng nhất trong cuộc đời cô bé, ngoại trừ ba Trần thì chính là anh trai Trần

Lương Thiện.

Chớp mắt một cái, mười năm đã trôi qua. Trần Lương Thần bây giờ đã trở thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều rồi. Trong thành phố, hễ nhắc đến nhị tiểu thư Trần gia, những cô gái xinh đẹp con nhà quyền quý cùng lứa tuổi đều muốn giơ ngón tay cái lên. Mười bảy tuổi cô đã chơi piano đạt đến cấp 8, học trung học thì được nhảy một lớp, sau đó lại trúng tuyển vào Học viện Chính trị và Pháp luật. Đó là còn chưa nói đến dáng người và tướng mạo của cô.

Mấy năm nay, nhà họ Trần cũng vô cùng phát đạt. Trần Minh Chương là người khiêm tốn chắc chắn, nên có thể nói con đường làm quan vô cùng rộng mở. Con trai của nhà họ Trần – Trần Lương Thiện từ lâu đã trở thành nhân vật làm mưa làm gió trong thành phố. Sau khi tốt nghiệp đại học, anh bỗng nhiên có hứng thú với phần mềm máy tính, thậm chí còn thành lập một nhóm nhỏ chuyên nghiên cứu ở bên Mỹ.

Nhà mẹ đẻ của Trần phu nhân cũng có mấy người làm quan ở Tứ Cửu thành, cho nên đối với người con gái của nhà họ Trần này, người bên ngoài đều cảm thấy tò mò và muốn mưu đồ.

Tối hôm nay, một đám công tử mở tiệc chúc mừng cho cô.

Trong sàn nhảy ở Devil, một cô gái mặc váy ngắn đang nhảy cực high. Trên gương mặt không trang điểm là một đôi mắt đen láy vô cùng đẹp, mái tóc dài đến eo được cô buộc cao thành một cái đuôi ngựa. Từ xa nhìn lại, trông cô không khác gì yêu nữ đang quyến rũ người khác.

Bên cạnh sàn nhảy là một bàn đầy người, trong đó có một người đàn ông hí hóp mặt hưng phấn nói: “Trần thiếu, em gái của anh thật đúng là hơn người. Thế nào? Có định tìm một người em rể hay không?”

Trần Lương Thiện gác hai chân lên bàn, cười trào phúng, đôi mắt đào hoa nhìn về phía trước, tư thế vô cùng quyến rũ. “Em rể? Tôi không muốn sớm như vậy đâu.”

Ý tứ chính là, hòn ngọc quý của nhà họ Trần, sao có thể để cho đám đạo chích các người cướp mất chứ?

Có lẽ là Trần Lương Thần đã nhảy chán rồi, nên lướt cặp đùi trắng nõn thon dài tới đây. Đám công tử nhà giàu thấy vậy nhốn nháo tránh ra ý bảo cô ngồi xuống. Ai ngờ đại tiểu thư này ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, chạy thẳng đến chỗ anh trai mình, cầm ly rượu mà Trần Lương Thiện vừa uống, rót thêm vào.

“Uống từ từ thôi, đừng vội.” Trần Lương Thiện vén lọn tóc bị rơi xuống của cô ra sau tai, trong giọng nói tràn ngập sự cưng chiều.

Trần Lương Thần uống đủ mới thả cái ly lên bàn, khi ngẩng đầu lên, mặt mày cũng tươi cười hơn hở: “Em chơi đủ rồi, về nhà đi?”

Trần Lương Thiện gật đầu đứng dậy, “Ừ”. Đồng thời nói với mấy người đang ngồi đó. “Lương Thần còn nhỏ cho nên không đi chơi khuya được. Tôi đưa em ấy về trước. Hôm nay cứ tính cho tôi nhé.”

Chiếc xe thể thao màu xanh ngọc chạy như bay trong đêm đen. Trần Lương Thần đã đá đôi giày cao gót ra, nằm sấp lên cửa xe ngắm cảnh đêm. Tóc đuôi ngựa đã được cô tháo ra, mái tóc đen dài xinh đẹp uốn lượn theo gió đêm. Trần Lương Thiện tranh thủ lúc đèn đỏ, vươn tay ra kéo người cô lại. “Ngu hiểm lắm, đừng ló đầu ra.”

Trần Lương Thần híp mắt bất mãn “Hừ” một tiếng, nhưng cũng vẫn nghe lời. “Tối nay anh có về nhà không?”

Trần Lương Thiện hơi mím môi không nói chuyện. Từ góc nhìn này của cô, đường cong khuôn mặt của anh thật hoàn mỹ. Trần Lương Thần

trầm mặc một lát rồi hỏi tiếp: “Đi tìm Cố An An à? Em không thích người này! Trong đầu chị ta chỉ nghĩ đến tiền. Người nhà chị ta để cho chị ta tiếp cận anh, đơn giản là vì nhìn trúng tiền đồ của ba.”

“Trần Lương Thần.” Sắc mặt Trần Lương Thiện bỗng nhiên lạnh đi, ngay cả tốc độ lái xe cũng chậm lại. “Chuyện này không liên quan đến em. Hiểu chưa?”

Trần Lương Thần bị quát bỗng nhiên rất muốn khóc, không nói được lời nào, giận hờn: “Vậy anh dừng xe, tự em đi về.”

Trần Lương Thiện làm như không nghe thấy, tăng tốc độ lái xe. Trần Lương Thần bỗng nhiên làm bộ như muốn mở cửa xe. “Em bảo anh dừng xe!!!” Trần Lương Thiện kinh hãi đạp mạnh chân phanh, dừng xe ở ven đường. Bởi vì quán tính nên cả hai người như lao về phía trước. Trần Lương Thiện có đồ bảo hộ nên không sao, còn Trần Lương Thần bị va vào thiết bị chắn gió trên mặt kính.

Trần Lương Thiện vội vàng kéo cô lại, “Để anh nhìn xem, có bị thương không?”

Trần Lương Thần ôm trán, đẩy tay anh ra, bắt đầu giãy dụa kịch liệt, “Anh cút đi! Đừng chạm vào em!” Trần Lương Thiện cũng phát cáu, thấy bộ dạng này của cô, dứt khoát dùng sức mạnh, kìm kẹp cô trước ngực mình, “Mẹ nó, em muốn làm gì hả Trần Lương Thần! Có cái gì đâu mà em lại như thế?”

Bị anh quát như vậy, Trần Lương Thần rốt cuộc òa lên khóc. Cô vừa cuộn tròn trên ghế, vừa khóc nức nở, trông cực kỳ đáng thương. Trần Lương Thiện vừa bực mình vừa buồn cười, lấy khăn giấy lau cái mũi đỏ bừng cho cô, “Em khóc cái gì chứ? Tiểu tử tông à, hôm nay em làm sao vậy, lúc thì nóng lúc thì lạnh. Em nói xem, anh không ở nhà cũng đâu phải chỉ có một ngày hai ngày. Tại sao hôm nay lại không được hả?”

Trần Lương Thần vẫn khóc hu hu, quay đầu đi không muốn nhìn anh. Trần Lương Thiện xoay mặt cô lại, nhìn vết thương trên trái, bàn tay khô ráo ấm áp xoa vết thương của cô.

“Được rồi, không sao cả, chỉ hơi đỏ một tý thôi. Về nhà em chườm đá đi nhé.”

Sau khi khóc xong, gương mặt của Trần Lương Thần nhìn mềm mại mọng nước, vô cùng ngon miệng. Trần Lương Thiện có chút không được tự nhiên nhéo mặt cô một cái. “Anh đưa em về.”

Dọc đường, cả hai không nói gì cả. Lúc tới cửa nhà họ Trần, cô nhóc vẫn không chịu nói với anh một câu. Trần Lương Thiện bất đắc dĩ túm người lái, dặn dò thêm một lần rồi mới lái xe ô tô rời đi.

Trần Lương Thần nhìn ánh đèn xe dần xa, bỗng nhiên ngồi thụp xuống, tự ôm lấy cơ thể đang không ngừng run rẩy của mình. Cô thích Trần Lương Thiện, đây là bí mật sâu kín nhất đã theo cô từ ngày còn nhỏ cho đến tận bây giờ, khi đã trở thành một thiếu nữ.

Hết

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Năm Trần Lương Thần chín tuổi, bị trượt chân ngã xuống cầu thang của trường học, khi ấy Trần Lương Thiện đã học cấp ba, không nề hà gì mà công cô trên lưng chạy băng qua hai con đường tới bệnh viện. Năm Trần Lương Thần mười ba tuổi, vào ký túc trường quốc tế ở. Hàng tuần, mỗi ngày chủ nhật, Trần Lương Thiện sẽ bắt xe đi suốt hai giờ đồng hồ để tới thăm cô. Có đôi khi anh mang cho cô đồ ăn vặt mà cô thích ăn, cũng có khi là một vài món đồ chơi mới lạ nho nhỏ. Năm Trần Lương Thần mười sáu tuổi, Trần Lương Thiện vừa mới thành lập phòng nghiên cứu ở New York cũng vội vàng bay về chỉ để chúc mừng sinh nhật cô.

Những năm tháng đó, Trần Lương Thiện đã từng chút từng chút tô đậm một nét bút vào sinh mệnh của Trần Lương Thần. Anh biết cách làm cho một cô gái vui vẻ, cũng như biết trân trọng phụ nữ. Khi ấy, chẳng qua đó chỉ là những tình cảm yêu thương thuần khiết của Trần Lương Thiện nhưng vừa khéo lại khiến cho Trần Lương Thần đem lòng yêu anh sâu đậm.

Đêm nay, vào đêm Trần Lương Thần trở thành thiếu nữ mười tám tuổi, bí mật sâu trong lòng cô rồi cuộc cũng điên cuồng căn xé nội tâm vốn đang bình lặng của cô.

Ngày Trần Lương Thần nhập học Học viện Chính trị và Pháp luật, Trần Lương Thiện không đến. Bởi vì trở ngại thân phận nên ba Trần cũng không ra mặt, mà để cho Trần phu nhân và người tài xế trong nhà đưa cô tới trường.

Trong thành phố có không ít gia đình quyền quý, mặc dù ba Trần không ra mặt nhưng chiếc xe mang biển số màu đen này cũng đã nói lên thân phận của Trần Lương Thần.

Trần Lương Thần không tập trung nghịch túi xách trong tay, nhìn tài xế chuyển hành lý đến trước cửa ký túc xá. Trần phu nhân nói chuyện với lãnh đạo cấp cao của nhà trường xong mới đi tới gần cô, hỏi:

"Lương Thần, hôm nay con có vẻ không được vui phải không? Ai chọc giận bảo mẫu của mẹ vậy? Nói cho mẹ nghe."

Trần Lương Thần nở một nụ cười miễn cưỡng, cố gắng giữ bình tĩnh trả lời: "Không có ạ. Do thời tiết nóng quá mẹ ạ."

"Đúng là nóng thật. Mẹ đã hỏi bọn họ rồi. Con ở lâu ba, phòng ngủ chỉ có hai người, có điều hòa và phòng tắm riêng. Chờ đến khi con tập quân sự xong, nếu như muốn chuyển ra ngoài mẹ sẽ nghĩ biện pháp."
di@en*dyan(lee^qu.dôônn)

Không thể phủ nhận một điều rằng, Trần phu nhân vô cùng yêu thương và quan tâm tới Trần Lương Thần. Trần Lương Thần ôm lấy bà, cảm thấy hơi khó chịu trong lòng. "Mẹ, cảm ơn mẹ."

"Đứa ngốc này, nói cái gì vậy? Mẹ là mẹ của con, mẹ không tốt với con thì tốt với ai chứ?"

Hai mẹ con dọn dẹp phòng ngủ xong, Trần Lương Thần mới tiễn Trần phu nhân ra xe. Mặc dù vẫn ở chung một thành phố nhưng lúc hai mẹ con tạm biệt, Trần phu nhân vẫn rơm rớm nước mắt. Trần Lương Thần cười tươi vẫy tay theo xe nhưng khi xoay người, cô cũng vội vàng lau giọt lệ nơi khóe mắt.

Thường thì tân sinh viên rất hay được chú ý. Trần Lương Thần lại là người có một thân quần áo và trang sức xa xỉ, hơn nữa lại được nhận sự đãi

ngộ đặc biệt trong trường học, cho nên danh tiếng của cô được lan rộng nhanh chóng. Ở chung phòng với cô cũng là một cô gái cũng được hưởng sự đãi ngộ đặc biệt như vậy, là họ hàng gần của hiệu trưởng, tên là Dương Đậu Đậu, một cô gái có đôi mắt to tròn hoạt bát đáng yêu. Mặc dù Trần Lương Thần tùy hứng cao ngạo, nhưng với những người chân thành thì cô cư xử cũng rất hiền lành. Chỉ trong đêm đầu tiên, hai người đã nhanh chóng kết thành bạn tốt.

Lúc tập quân sự, hai đại tỷ cao quý xinh đẹp đề xuất ý kiến muốn nghỉ ngơi, các thầy huấn luyện cũng không dám có ý kiến gì. Khi cả lớp học phải đứng phơi nắng dưới mặt trời chói chang thì hai cô lại mặc quần ngắn, xỏ dép lê, cắn hạt dưa. Trong một ngày, mười nam sinh thì có đến tám người bàn luận về cô gái tên Trần Lương Thần này.

Cứ như vậy, có không ít nữ sinh cũng có gia thế quyền quý cảm thấy ghét cay ghét đắng Trần Lương Thần. Hôm nay, sau khi Trần Lương Thần và Dương Đậu Đậu ăn cơm tối xong, đang đi bộ dọc theo cái hồ nhân tạo trong trường học để quay về ký túc xá thì gặp mấy nữ sinh cùng khoa vừa đi tắm về. Đi đầu là Tống Giai Nhiên, con gái của tổng giám đốc một công ty bất động sản, cho nên cô ta rất kiêu ngạo. Hôm nay lại vừa khéo gặp được Trần Lương Thần.

"Đây không phải là em gái được ưu tiên hay sao? Thế nào? Không phải tập quân sự nên đã đi ăn no về rồi đấy à?"

Trần Lương Thần vốn dĩ nhỏ hơn Tống Giai Nhiên một tuổi, nhưng từ nhỏ cô đã được giáo dục rất tốt nên không thích so đo tranh cãi với người ngoài, thứ nhất là cô cảm thấy không quan trọng, thứ hai là lười. Cho nên cô đã lập tức tóm lấy Dương Đậu Đậu bước qua mấy cô gái kia.

"Ôi sao vậy? Xấu hổ à? Này nha, bà cô đừng vạch tội chúng tôi với lãnh đạo nhà trường nha. Có cái gì muốn nói thì nói luôn. Đừng dùng ám chiêu sau lưng nha!"

Tống Giai Nhiên đúng là kẻ nỡ tàn, tuy rằng chưa thấy được tư thế khi nhập học ngày đó của Trần Lương Thần, nhưng chỉ nhìn thấy cô đã cảm thấy không ưa, lời nói ra cũng vô cùng khó nghe.

Trần Lương Thần hít sâu vài cái, quay đầu liếc mắt nhìn Tống Giai Nhiên đầy khiêu khích, trên gương mặt xinh đẹp cũng mang vẻ chế nhạo. "Tống Giai Nhiên, nếu cô cảm thấy không phục thì nghĩ cách lật đổ tôi đi. Đừng có nhìn tôi không vừa mắt lại muốn nói mát, đừng tưởng rằng, cô đi một đôi giày Dior cao quý thì đã là thánh mẫu Hoàng Thái hậu ở nơi này!"

Tống Giai Nhiên vẫn mặc nguyên bộ đồ tập quân sự, nhưng dưới chân lại thay bằng đôi giày cao gót màu vàng nhạt, thoạt nhìn kịch cớm không chịu nổi. Die nd da nl e q uu ydo n, dieendaan

Tống Giai Nhiên thấy Trần Lương Thần vẫn mang bộ dáng thản nhiên thì lại cảm thấy tức giận hơn, ngay lập tức quơ lấy chai dầu gội đầu mà người bạn đi cùng đang cầm, đập vào người cô, "Mày là cái đồ phế phẩm! Mới mười tám mười chín cái tuổi đầu không lo học hành cho tốt mà lại đi học cái bộ dạng này! Mày hù dọa ai hả?"

Trần Lương Thần nắm lấy tay Dương Đâu Đâu sững sờ, cô vừa bị nện trúng khoe mắt, một vết xước màu hồng đậm trông thật ghê người. Dương Đâu Đâu trừng mắt phẫn nộ nhìn Tống Mỹ Nhiên rồi cũng quơ lấy một cái chai vung tới tấp. "Tống Mỹ Nhiên, mày là cái đồ chết tiệt!! Lương Thần là người mà mày có thể đánh hay sao hả?!"

Tiếng thét chói tai này vừa văng kéo rất nhiều sinh viên và giảng viên đang hóng gió buổi tối ở quanh đó tới. Chủ nhiệm khoa cũng đánh hơi thấy mùi, lập tức tới đây.

Trần Lương Thần ngồi trên mặt đất, che mắt nghĩ: Con mẹ nó thật sự là đen đủi! Ngồi xe thì bị sưng trán, đi đường thì bị đau mắt.

Đám người vây quanh ân cần hỏi han Trần Lương Thần, đúng lúc này, một chiếc xe thể thao lao tới, gọn gàng linh hoạt dừng bên cạnh đám người. Ngay sau đó, giọng nói mang theo chút tức giận của một người đàn ông vang lên: "Con mẹ nó, tránh ra hết cho tôi."

Trần Lương Thần cảm thấy có một bàn tay nhẹ nhàng hất cánh tay của mình ra, ngay sau đó, cô liền nhìn thấy gương mặt của Trần Lương Thiện.

Trần Lương Thiện đau lòng vuốt ve khóe mắt hồng hồng của Trần Lương Thần, mở miệng chất vấn hiệu trưởng vừa tới bằng một giọng điệu không hề ôn hòa: "Hiệu trưởng Chu, em gái tôi đến trường là để đi học, chứ không phải để bị đánh."

Trong Tứ Cửu thành này, nếu đã nhắc đến Trần Lương Thần thì tuyệt đối không thể bỏ qua Trần Lương Thiện. Nhà họ Trần, cái danh này dù là ai cũng đều đã nghe thấy. Hiệu trưởng Chu hiển nhiên cũng biết thân phận của Trần Lương Thiện, cho nên ngay lập tức đã cam đoan. "Phải, phải, phải. Là do chúng tôi quản lý chưa tốt. Nhất định sẽ nghiêm khắc xử lý."

Trần Lương Thiện vẫn chưa muốn bỏ qua, chỉ thẳng vào Tống Mỹ Nhiên đã há hốc mồm từ lâu. "Cô là con cái nhà ai? Là gan cũng thật lớn, ngay cả em gái tôi mà cũng dám đánh?"

Tống Mỹ Nhiên không ngờ rằng Trần Lương Thần lại có liên quan đến nhà họ Trần, lại càng không ngờ rằng cô là em gái của Trần Lương Thiện. Lúc này, cô ta chỉ biết ngơ ngác, tủi thân sắp khóc.

Trần Lương Thiện lạnh nhạt quẳng xuống mấy câu với lãnh đạo trường học rồi nắm tay Trần Lương Thần, kéo cô ngồi vào trong xe, đi mất

"Được rồi, đừng chạm vào nữa. Da em vốn mỏng từ bé, chỉ cần chạm nhẹ vào cũng để lại vết rồi." Trần Lương Thiện vừa lái xe vừa đưa mắt nhìn Trần Lương Thần đang làm tổ trên ghế.

Trần Lương Thần nhìn anh, cảm xúc bị đè nén suốt vài ngày nay rốt cuộc cũng bùng nổ, uất ức hỏi: "Mấy ngày nay anh đi đâu vậy hả, hôm em đi nhập học anh cũng không đến tiễn em."

Trần Lương Thiện vui vẻ vỗ vỗ đỉnh đầu Trần Lương Thần, "Anh sai rồi, không xuất hiện đúng lúc công chúa nhỏ của chúng ta bị bắt nạt để trừng trị bọn họ. Em đừng cảm thấy uất ức nữa có được không?"

Suy cho cùng thì Trần Lương Thần cũng chỉ là một cô gái nhỏ, vừa được anh dỗ dành như vậy đã lập tức vui vẻ. Cô vừa định nhào qua bóp mũi anh thì nhìn thấy một vết bầm tím trên cổ Trần Lương Thiện. Mặc dù Trần Lương Thần còn nhỏ tuổi, nhưng từ nhỏ đã đi theo Trần Lương Thiện nên đã sớm hiểu sự đời, không thể nào không biết đây là cái gì. Ngón tay thon dài của cô cứ như vậy dừng lại giữa không trung.

Trần Lương Thiện khó hiểu quay đầu lại nhìn cô. "Sao vậy?"

Cô bất chợt mở toang áo sơ mi của Trần Lương Thiện, vì vậy mà lại nhìn thấy nhiều dấu vết hơn, vết cào, dấu hôn... Âm một tiếng, trong đầu cô như bị nổ tung.

Trần Lương Thần nhìn chăm chú vào gương mặt góc cạnh rõ nét của Trần Lương Thiện rồi không biết cô lấy dũng khí ở đâu mà bỗng nhiên kéo đầu anh qua hôn lên đôi môi anh.

Thân thể mềm mại non nớt của thiếu nữ dán sát vào lồng ngực, răng môi tràn đầy hương vị thơm mát của Trần Lương Thần, cho dù là người đã dạo chơi qua vạn bụi hoa như Trần Lương Thiện cũng bị cảm giác này làm cho giật mình. Vốn dĩ anh muốn đẩy cô ra nhưng bàn tay lại cứ đặt lên bờ vai gầy của cô mà không nhúc nhích.

Trần Lương Thần nhắm mắt lại, hết sức tập trung cắn xé đôi môi của Trần Lương Thiện nhưng vẫn không tìm được điểm mấu chốt. Dường như là bị Trần Lương Thần làm đau nên Trần Lương Thiện giật mình, đẩy mạnh

cô ra, hô hấp của hai người đều có chút dồn dập, Trần Lương Thiện cố gắng bình tĩnh lại, cau mày nghiêm khắc hỏi: "Trần Lương Thần! Em điên rồi sao?"

Gương mặt của Trần Lương Thần bị bầu không khí ban nãy trong xe làm biến đổi thành màu hồng, đôi mắt to cũng trở nên mờ mịt. Cô cũng không biết mình làm sao nữa, dường như cô đã bị mất lí trí khi nhìn thấy những dấu vết kia trên người anh, là bởi bí mật đã chôn vùi nhiều năm kia của cô sao? Cô bỗng nhiên vùi đầu thật sâu vào khuỷu tay rồi co người lại, không dám nhìn anh nữa, nhưng vẫn cố dùng toàn bộ dũng khí của bản thân để nói ra một câu:

"Trần Lương Thiện... Em thích anh..."

Thật lâu, thật lâu, trong xe vẫn không có bất cứ tiếng động gì. die,n; da.nlze.qu;ydo/nn...

Lâu đến mức Trần Lương Thần đã cảm thấy tâm tro ý lạnh, thì giọng nói của Trần Lương Thiện lại chậm rãi vang lên trong màn đêm:

"Lương Thần, anh là anh trai của em. Mặc kệ là trước đây hay là sau này thì cái xưng hô này vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi. Tương lai, anh còn có cuộc sống riêng của mình. Em còn quá nhỏ, có một số việc và tình cảm cũng sẽ không như em nghĩ... Hơn nữa, sau này sẽ có một ngày em lớn lên, sẽ... sẽ kết hôn, lập gia đình. Hiểu chưa?"

Trần Lương Thần tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, hai hàng nước mắt chậm rãi chảy xuống. Đến khi mở miệng, giọng nói cũng trở nên vô cùng mệt mỏi.

"Nhưng chúng ta không phải là anh em ruột..."

"Đủ rồi Lương Thần, " Trần Lương Thiện kinh hãi cắt ngang lời nói tiếp theo của cô, "Trở về thôi."

"Còn nữa, sinh nhật vui vẻ."

Dưới ánh đèn đường, Trần Lương Thần chậm rãi mở chiếc hộp mà Trần Lương Thiện vừa mới đưa cho mình, là một chiếc hộp nhỏ bằng da màu đỏ, bên trong hộp được thiếp vàng, làm nổi bật thứ bên trong nó. Chiếc vòng tay bằng bạch kim phát sáng rạng rỡ trong bóng đêm, phía trong còn được khắc một hàng chữ rõ ràng: My girl Trần Lương Thần.

Trần Lương Thần khuyu xuống ven đường, òa lên khóc nức nở. Vào ngày sinh nhật 18 tuổi ấy, anh đã từ chối tình cảm của cô.

Trần Lương Thiện gần như chạy trốn sang Mỹ. Anh sợ rằng nếu anh còn ở lại nơi này, sẽ gây nên hậu quả không thể tha thứ nổi.

Anh thừa nhận, ngày đó khi Trần Lương Thần hôn mình, trong nháy mắt anh có một loại xúc động muốn ôm chặt lấy cô. Nhưng mà, anh không thể.

Đó là em gái của anh. Từ khi cô mới năm tuổi cho đến khi cô trở thành thiếu nữ mười tám tuổi, dường như hỉ nộ ái ố của cô đều có sự chứng kiến của anh. Người con gái đã từng ngày đêm ở cùng anh, gần như đã trở thành một phần máu thịt của anh như vậy, anh làm sao có thể, làm sao dám, yêu cô được chứ?

Cho nên, anh vội vàng thu xếp đồ đạc quay trở lại Mỹ. Anh nghĩ chờ đến vài năm nữa, khi cô trưởng thành, gặp thêm nhiều người mới, có lẽ sẽ không còn suy nghĩ này nữa. Anh muốn dùng sự trốn tránh này để ép cô quên mình. Die nd da nlze.qu;ydo/nn

Nhưng mà Trần Lương Thiện lại không hiểu được rằng, đã từng được anh cưng chiều từ nhỏ đến lớn, đã từng gặp được Trần Lương Thiện anh, thì sao Trần Lương Thần còn có thể dễ dàng đi yêu người khác được đây?

TÌNH CHIẾN

Trường Vũ Trụ
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Ngoại Truyện: Dưới Ngọn Đèn Tàn

Kỳ thực, chuyện giữa Trần Lương Thiện và Cố An An không ly kỳ như những gì bên ngoài đồn đại. Mỗi tình đầu của một nam sinh đều là một nữ sinh mà anh ta cảm thấy ngưỡng mộ trong lòng. Nữ sinh này luôn là một người xinh đẹp, thông minh, dịu dàng và hiểu lý lẽ. Cố An An của mười tám tuổi vừa khéo lại phù hợp với những ảo tưởng về người trong lòng của Trần Lương Thiện. Cho nên, lẽ dĩ nhiên, cô ta trở thành đối tượng mà anh muốn theo đuổi.

Nhưng từ trước đến nay, Trần Lương Thiện cũng không phải là người không hiểu chuyện. Sau khi tiếp xúc một thời gian dài với Cố An An, anh cũng nhận ra cô gái này không giống với những gì mình đã tưởng tượng, bởi vì cô ta có dã tâm rất lớn! Chỉ cần nhìn ánh mắt cô ta quan sát đàn ông là có thể nhận ra. Nhưng mà Trần Lương Thần lại không biết được suy nghĩ của Trần Lương Thiện, cô cứ nghĩ rằng anh theo đuổi Cố An An rồi bị mê hoặc đến mức trời đất mù mịt. Mỗi lần Trần Lương Thiện không về nhà ngủ qua đêm là Trần Lương Thần lại trốn trong chăn ngơ ngác nhìn trời đêm, suy nghĩ: Anh đang ở đâu? Đang làm cái gì với Cố An An? Trần Lương Thần vốn ngây thơ đơn giản nên không thể hiểu một điều rằng, Trần Lương Thiện là người phóng đảng không kiềm chế được tính tình nên không bao giờ có thể chỉ ở bên một người đàn bà duy nhất để vượt qua những đêm dài cô tịch.tich.dje.nd4.an.l.e3qyu.y.d0,on.co.m

Nhiều khi Trần Lương Thiện cũng không muốn giải thích với Trần Lương Thần, bởi vì cứ mỗi lần nhìn thấy bộ dáng xù lông của cô khi nhắc đến Cố An An, Trần Lương Thiện lại cảm thấy rất buồn cười. Cho nên anh không muốn nói rõ chân tướng, không muốn giải thích, mà cứ bày ra bộ

dáng mình có mối quan hệ mập mờ với Cố An An khiến cho Trần Lương Thần tức muốn chết.

Cho nên lúc này, Trần Lương Thiện ở Mỹ đợi suốt ba năm, mà Trần Lương Thần cũng cố chấp cho rằng mình đã quấy rầy chuyện tốt của anh và Cố An An.

Năm đầu tiên khi Trần Lương Thiện bỏ chạy sang Mỹ, Trần Lương Thần đã lợi dụng kỳ nghỉ đông vội vàng đuổi theo. Cô nghĩ, coi như phần tình cảm này của cô không bệnh mà chết thì cô cũng phải tìm Trần Lương Thiện để hỏi cho rõ ràng.

Thời tiết tháng Một ở San Francisco có hơi ẩm thấp, Trần Lương Thần đã ngồi máy bay suốt mười mấy giờ đồng hồ nên đầu óc hơi mê man. Khi cô ra đến cửa sân bay là vừa đúng tám giờ tối.

Cô bọc mình trong một chiếc áo bành tô màu đen dài đến đầu gối, bên chân là một va li hành lý cực lớn. Trên gương mặt xinh đẹp lúc này đã có chút tái nhợt, ngay cả chóp mũi cũng bị lạnh đến mức đỏ bừng. Trần Lương Thần lẻ loi đứng giữa sân bay, thoạt nhìn ngoại trừ vẻ cô độc thì còn có cảm giác vô cùng lạnh lẽo và hiu quạnh.

Xe chạy suốt hai giờ đồng hồ mới đến ngôi biệt thự nằm ở ngoại ô của Trần Lương Thiện. Nhưng thật đáng tiếc, ba tầng biệt thự đều tối om. Bấy giờ đã là mười một giờ đêm, bầu trời đêm San Francisco hiện lên sắc cam u ám, rồi bỗng nhiên có tuyết rơi lả tả. Những bông tuyết ướn át nhỏ mịn tuy rằng không lớn, nhưng lại có thể khiến cho người ta lạnh thấu xương. Trần Lương Thần tuyệt vọng ngồi trên bậc thềm trước cổng biệt thự. Thời gian trôi qua từng khoảnh khắc, dũng khí của cô cũng theo đó mà giảm đi từng chút. Thậm chí cô còn cảm thấy mình có chút nực cười, liệu mình làm như vậy, rốt cuộc có đáng giá hay không.

Bỗng nhiên có ánh đèn xe từ phía xa xa đang dần tới gần. Trần Lương Thần gần như lập tức đứng bật dậy, "Trần Lương Thiện!" Lúc Trần Lương Thiện nhìn thấy cô cũng lắp bắp kinh hãi, cái cảm giác giật mình này không phải là vui sướng mà là khiếp sợ.

Anh mở cửa xe, chỉ nhô người ra mà không tới gần cô, đôi mày rậm nhíu lại, "Sao em lại tới đây? Ở nhà có ai biết không?"

Trần Lương Thần nhìn chăm chăm cổ áo sơ mi màu xanh đậm của anh, dường như cố ý lơ đi lời anh vừa nói. Cô cố gắng giữ vững tinh thần, cười hì hì đi tới ôm cổ anh, "Đến thăm anh nha! Nhân tiện chúc anh năm mới vui vẻ!"

Trần Lương Thiện nhìn chăm chăm đỉnh đầu Trần Lương Thần, cả người lạnh lẽo của Trần Lương Thần đang ở trong lòng khiến anh không đành lòng nói ra lời kế tiếp. Nhưng mà, đúng lúc này, một giọng nói của phụ nữ đã khiến cho cơ thể dần dần trở nên ấm áp của Trần Lương Thần lại một lần nữa trở nên cứng nhắc.

"Lương Thần, đã lâu không gặp."

Cố An An đang mặc một chiếc áo khoác bằng da, ngồi trên ghế lái phụ trong xe ô tô của Trần Lương Thiện, cười nhẹ nhàng chào hỏi cô.

Đây là cảnh tượng mà rất nhiều năm sau Trần Lương Thần cũng không muốn nhớ lại. Đêm ở San Francisco năm ấy, cô chậm rãi buông cánh tay đang ôm lấy thắt lưng cường tráng của anh, nước mắt cô cũng giàn giụa mà không hề báo trước. Trong nháy mắt, toàn bộ sự tôn nghiêm và cố chấp của Trần Lương Thần đã bị một câu nói của Cố An An đánh cho "hồn xiêu phách lạc", dùng từ "chạy trốn chết" cũng không đủ để hình dung. Trần Lương Thiện túm lấy cánh tay đang chuẩn bị kéo va li hành lý của cô lại, giữa hai hàng lông mày của anh hiện rõ sự mệt mỏi mà trước đây chưa từng có. "Đã trễ thế này rồi, em còn đi đâu?"

Trần Lương Thần khóc đến run rẩy, Cô đưa bóng lưng nhỏ bé yếu ớt của mình về phía Trần Lương Thiện, khóe mi đọng đầy nước mắt. "Em về nhà."

Trần Lương Thiện không thể ngờ chuyện lại biến thành như vậy, anh không hiểu vì sao đứa em gái mà mình vẫn luôn thương yêu cưng chiều lại biến thành cái bộ dạng như hiện tại. Cảm giác giống như một người con gái đã vì yêu mà trở nên tuyệt vọng. Người vẫn luôn căng tràn sức sống như Trần Lương Thần dường như cũng đã bị rút hết sinh khí trong đêm tuyết mùa đông này. Ngay lập tức, anh giật lấy va li hành lí trong tay Trần Lương Thần, cứng rắn nói: "Không được, nếu muốn trở về cũng phải chờ đến khi trời sáng. Bây giờ em vào nhà cùng anh đã."

Cố An An thờ ơ đứng ở đó lảng lảng nhìn, dường như tất cả mọi chuyện đều không có liên quan gì đến cô ta.

Trần Lương Thần phần nộ xoay người giằng lại va li, khóc nức nở khẩn cầu: "Anh cho em chút tôn nghiêm có được hay không?" Cho em chút tôn nghiêm, đừng để em không còn đáng giá một đồng trước tình yêu như vậy! diiendaanleequydoon.co0m

Đêm đó, Trần Lương Thần đã lên chuyến bay gần nhất để về nước. Suốt hai năm sau cũng không có tin tức.

Trần Lương Thiện chỉ có thể biết được tung tích của cô theo lời kể của mẹ mình qua điện thoại một cách mơ hồ. Trần Lương Thần có bạn trai vào năm thứ hai của Đại học, đến cuối năm còn đưa người về ra mắt. Vào kỳ nghỉ hè, Trần Lương Thần đi đưa xe cùng với một đám bạn rồi xảy ra tai nạn, bị gãy xương phải nằm viện suốt hai tháng. Vào năm thứ ba Đại học, Trần Lương Thần đã hoàn thành xong chương trình học, rồi lại tiếp tục học lên nghiên cứu sinh. Trần Lương Thần, Trần Lương Thần...

Trần Lương Thiện có chút khó chịu nhìn cô gái nhỏ đang tươi cười như hoa trong điện thoại di động, bỗng nhiên thừa nhận một chuyện: Không nghe được cái tên Trần Lương Thiện tồn tại trong cuộc sống của Trần Lương Thần, thật là một chuyện bức mình biết bao.

Lúc Trần Lương Thiện trở về, Trần Lương Thần đang ở nhà chơi game. Cô mặc một cái áo ba lỗ nhìn không ra hình thù gì.

Trần phu nhân bưng nước hoa quả từ phòng bếp ra, nhìn thấy con trai mình đang đứng ở cửa, sợ đến mức run cả tay, "Con về lúc nào vậy? Sao không nói một tiếng hả? Làm mẹ giật cả mình."

Trần Lương Thiện tiện tay đóng cửa lại, thờ ơ hỏi: "Làm mẹ sợ rồi ă? Con lại không nghĩ được nhiều như vậy, con nhớ mẹ quá nên đã vượt qua đại dương bao la để về với mẹ đây."

Trần phu nhân vui cười hơn hở, kéo con trai vào trong nhà, sau đó quay vào phòng khách gọi to, "Lương Thần! Anh con về này!"

Trần Lương Thiện không ngờ, mới chỉ có hai năm mà Trần Lương Thần đã thay đổi nhiều như vậy. Cô buộc tóc thật cao để lộ vầng trán trắng nõn mượt mà, dường như cô đã trở mã rất xinh đẹp. Nhưng điều khiến cho Trần Lương Thiện cảm thấy không thoải mái đó là, cô lại có thể bình thản đến mức sóng nước chẳng xao nói với anh: "Anh đã về rồi đấy à?"

Giống như người cường hôn anh trong xe ba năm trước, người bay đến Mỹ một mình hai năm trước, hoàn toàn không phải là Trần Lương Thần cô.

Nhưng khả năng xử lý tình huống của Trần Lương Thiện so với Trần Lương Thần còn cao siêu hơn nhiều, nên ngay lập tức anh đã gạt đầu một

cách lạnh nhạt, "Anh có mang quà về cho em đấy, ở trong va li ấy, mở ra xem đi."

Về mặt Trần Lương Thiện u ám nhìn chăm chăm vào bóng lưng vui vẻ đi lấy quà của cô, bỗng nhiên anh thật muốn đề cô lên giường để xem xem, rốt cuộc có phải cô đang giả vờ hay không.

Tối hôm đó, Giang Bắc Thần - Giang Tam đến nhà họ Trần tìm anh để lấy một vài thứ. Lúc đó Trần Lương Thiện đang ở trong phòng nghỉ ngơi vì bị lệch múi giờ, nghe thấy tiếng Giang Bắc Thần dưới lầu vội vàng mặc quần áo vào rồi đi xuống: "Hôm nay không phải là tiệc chia tay độc thân của Chủ lão đại sao? Cậu không đi à?"

Giang Bắc Thần nhận lấy cái hộp nhỏ do Trần Lương Thiện ném tới, trêu tức nói: "Tớ đang định đến đón Cố An An đây! Không có bạn gái đi cùng thì không hay cho lắm!"

Trần Lương Thiện bị anh chọc tức, không kiên nhẫn khoát tay, "Cút ngay, cút ngay! Giang Bắc Thần, con mẹ nó sao cậu cứ thích ám quẻ tớ thế? Đã áp bức thành quả lao động của tớ, lại còn muốn cướp phụ nữ của tớ?!"

Giang Bắc Thần bất đắc dĩ xua tay, "Không có biện pháp nha, lệnh cha mẹ khó cãi. Nếu không cậu tìm cho tớ người khác đi, tớ tặng lại cô ấy cho cậu?"

Đúng lúc đó, Trần Lương Thần mặc một chiếc áo T - shirt cỡ lớn, vừa đi từ trên tầng xuống vừa ngáp. Trần Lương Thiện nghe tiếng nhìn về phía sau, rồi vỗ vai Bắc Thần, "Cô ấy có được không?" d13nd4nl3qu1d0n.c0m

Trần Lương Thần bị Giang Bắc Thần đưa đi đã sắp được năm giờ đồng hồ rồi. Trần Lương Thiện ngồi trên ghế sofa cảm thấy phiền muộn vô cùng. Lúc tiếng chuông đồng hồ ở phòng khách điểm mười một giờ, rốt cuộc anh cũng không kìm nén được nữa, cầm lấy chìa khóa xe rồi lao ra

khỏi nhà. Sau khi Trần Lương Thần và Giang Bắc Thần vừa rời khỏi, anh đã hối hận rồi. Mặc dù có Giang Bắc Thần che chở, nhưng ai biết được trong cái đám nguời quý thần xà trong phòng đó, liệu có kẻ nào có ý đồ với cô hay không? Đám công tử ăn chơi ấy, Trần Lương Thần đã bao giờ gặp đâu... Nghĩ vậy, Trần Lương Thiện càng đạp mạnh chân ga hơn một chút.

Trần Lương Thần có một căn hộ ngay gần trường học, hai năm trước Trần phu nhân đã mua nó cho cô. Trần Lương Thiện đoán cô sẽ không về nhà họ Trần cho nên dứt khoát chạy tới đây ôm cây đợi thỏ. Lúc Trần Lương Thần về, Trần Lương Thiện đang đứng ở ban công hút thuốc. Cô vừa vào cửa đã bị sặc mà ho khan hai tiếng. Trần Lương Thần đá đôi giày đang đi ra, vừa cởi áo vừa đi vào nhà, "Đêm hôm khuya khoắt, anh trai đến nơi này của em gái, có vẻ không tiện lắm đâu?"

Trần Lương Thiện dập tắt điều thuốc, nhìn bóng lưng đang thay quần áo của cô rồi bật đèn lên. Trong mắt anh là một màu u tối: "Căn hộ này là anh đưa tiền cho mẹ mua. Xét về phương diện nào đó thì anh còn là chủ nhân của nó đấy."

Trần Lương Thần thay xong quần áo đi ra, Trần Lương Thiện liếc mắt một cái đã nhìn thấy đôi môi sưng đỏ của cô, bước nhanh tới, túm lấy cái cằm của cô rồi chất vấn: "Ai làm đây?"

Trần Lương Thần không được tự nhiên quay đầu đi, gạt phắt tay Trần Lương Thiện ra, "Có liên quan gì đến anh?"

Tức giận và lo lắng tích góp từng chút một trong ngày hôm nay của Trần Lương Thiện rốt cuộc cũng đã bùng nổ dưới câu nói này của Trần Lương Thần. Anh đẩy cô vào tường, cúi đầu nhìn cô đầy nguy hiểm: "Em nói xem có liên quan đến anh không? Ba năm trước là ai đã cưỡng hôn anh trong xe? Là ai đã bay đến Mỹ rồi chờ anh cả một đêm? Hả? Trần Lương Thần, muốn giả vờ với anh, em còn non lắm!"

Trần Lương Thần bất chợt liều mạng đẩy Trần Lương Thiện ra. Cô gần như sập đổ, lắc đầu: "Không phải tôi! Không phải tôi! Trần Lương Thiện, ba năm trước tôi thích anh nhưng không có nghĩa là bây giờ tôi vẫn còn thích anh! Là chính anh không cần tôi! Anh không có quyền đối xử với tôi như vậy..."

Dường như Trần Lương Thiện tức giận mà nở nụ cười, "Anh không có quyền? Vậy thì em hãy xem, rốt cuộc anh có hay không." Anh kéo Trần Lương Thần đang như con thỏ xù lông lại gần, cắn xuống đôi môi hồng căng mọng của cô. Mùi thuốc lá thoang thoảng tràn ngập khoang miệng Trần Lương Thần, khiến cô bị sững sờ trong nháy mắt. Trần Lương Thiện hôn rất nghiêm túc, nhưng không thể coi là dịu dàng được. Anh vây Trần Lương Thần trong ngực mình, hôn cô như thể cắn nuốt vậy.

Thân thể mềm mại của thiếu nữ dán sát vào người, tất cả giống hệt với ba năm trước đây. Trần Lương Thiện nhìn người con gái mặt mày hồng hào trong ngực, bỗng nhiên cảm thấy, nếu hai người ở bên nhau thì sẽ thế nào nhỉ?

Trần Lương Thần bị Trần Lương Thiện bất ngờ hôn làm cho trở tay không kịp. Cô dùng một tia lý trí cuối cùng của bản thân, ngửa đầu tránh né, nói: "Trần Lương Thiện, nếu anh không thể yêu em, thì đừng có chạm vào em."

Trần Lương Thiện mút môi dưới của cô, không nói chuyện, mà chỉ dùng hành động để chứng minh: Rốt cuộc Trần Lương Thiện anh, yêu hay không yêu cô. Khoảnh khắc anh đỡ vòng eo mịn màng của cô thẳng tiến đi vào, nhìn người con gái dưới thân bị đau đớn đến nhú máu, anh mới có thể nhận ra rằng, lòng vòng dạo quanh lâu như vậy, hóa ra người không dám thừa nhận chỉ có một mình anh.

Anh vẫn luôn dùng Cố An An để né tránh sự thật rằng mình đã yêu Trần Lương Thần sâu đậm, mà không biết rằng, vào buổi chiều năm Trần

Lương Thần bảy tuổi đánh đàn bên cửa sổ, anh đã rơi vào tay giặc. Trần Lương Thiện nhìn cô gái nhỏ đang yên lặng ngủ say, chậm rãi thu hẹp hai cánh tay của mình. dj33ndaanl33quuyd00n.co,m

Ngủ ngon nhé, chờ ngày mai khi em tỉnh lại, anh hứa sẽ cho em một hôn lễ long trọng.

_____Hết Trọn Bộ_____

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 46: Ngoại Truyện: Nhà Có Một Tiểu Ma Đầu](#)

[Chương 47: Ngoại Truyện 2](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49: Ngoại Truyện: Dưới Ngọn Đèn Tàn](#)